

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο Βασίλης Αντωνίου και ο Κώστας Χατζηχρήστος είχαν για παρτενάρια την Άννα Φόνσον στο «Έξυπνο πούλι»

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕ, σύμφωνα με την υπόσχεση που σας δώσαμε, την ενδιαφέρουσα έρευνα, που άρχισαμε στο τεύχος της 8ης Φεβρουαρίου (1211). Στην πρώτη αυτή συνέχεια δημοσιεύσαμε τις απαντήσεις του Ν. Σταυρίδη, του Χρήστου Εύθυμιου, της Ρένας Ντόρ, του Γιάννη Γκιωνάκη, του Διον. Παπαγιαννιτσάκου, του Όρστη Μακρή και του Θανάση Βέγγου.

Σήμερα απαντούν άλλοι γνωστοί κωμικοί της σκηνής και της θόνης. Όλοι σχεδόν οι κωμικοί μας έχασαν κάποια μέρα ένα πολυαγαπημένο πρόσωπο κι' όμως αυτό δεν τους εμπόδισε να πάνε στο θέατρο τους, να εμφανιστούν μπροστά στο κοινό και να κάνουν τους απαιτητικούς θεατές να γελάσουν με την καρδιά τους, ενώ η δική τους καρδιά μύλωνε από τον πόνο.

Μερικοί, ακούγοντας τους συναδέλφους τους ν' απαντούν στο ερώτημα μας με την εξιστόρησι ενός τέτοιου δραματικού περιστατικού, θέλησαν να ξεφύγουν κι' έδωσαν απαντήσεις που δε στερούνται ενδιαφέροντος, πρωτοτυπίας αλλά και... λογοτεχνικής αξίας.

Φτάνει όμως ο πρόλογος. Δεν υπάρχει χώρος για χασμώ.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Απαντώντας στο ερώτημα μας, η Έλληνίδα θαύλισσα του γέλιου μας αποκαλύπτει μια άνοστη φάρα, που της έκανε το 1957 κάποιος άγνωστος και η οποία έρχεται για πρώτη φορά στη δημοσιότητα.

Για να καταλάβετε πόσο τραγικές συνέπειες θα μπορούσε να έχει η εγκληματική αυτή φάρα, πρέπει να σας υπενθυμίσουμε πρώτα τη μεγάλη, την παθολογική αγάπη, που έχει η Γεωργία για την κόρη της, την Τσιούλα. Η αγάπη αυτή είναι γνωστή στους φίλους και συναδέλφους της και αποδεικνύεται από τα δυο ακόλουθα περιστατικά, που μας αφηγήθηκε η ίδια:

«Όταν η Τσιούλα (Φωτεινή) τελείωσε το Γυμνάσιο, μια συμπαθήτριά της, που ήταν και η καλύτερη φίλη της, ζήτησε να την πάρει μαζί της στην Κω, όπου θα πήγαινε να παραθερίσει μαζί με τους γονείς της. Η Γεωργία έσφιξε την καρδιά της και αποφάσισε να επιτρέψει στην κόρη της να φύγει και να μη χάσει την ευκαιρία, που της προσφερόταν, να περάσει ένα ευχάριστο καλοκαίρι σ' ένα μαγευτικό περιβάλλον. Ας δώσουμε όμως το λόγο στην ίδια, για να μάς πη τη συνέχεια.

«Όταν το πρώτο θράδυ γύρισα στο σπίτι μου, μου φάνηκε άδειο χωρίς την κορούλα μου. Πήρα τα τετράδια και τα βιβλία της, τα φίλωσα σαν τρελλή και όταν έπεσα στο κρεβάτι πήρα αγκαλιά το μαξιλάρι, πάνω στο οποίο έβλεπανε το κεφαλάκι της. Ύστερα από δέκα μέρες κατάλαβα πως η κατάσταση αυτή δε μπορούσε να παραταθεί και μ' ένα μου τηλεγράφημα ξανάφερα την κορούλα μου πίσω στην Αθήνα.

Τη μεγάλη όμως αυτή αγάπη της Γεωργίας Βασιλείδου για την κόρη της δεν την έλλειψε ούτε ο γάμος της τελευταίας, ούτε το γεγονός ότι την έκανε δυο φορές γιγαία. Λατρεύει τα εγγονάκια της, αλλά όταν μάς αποκάλυψε πως αγόρασε ένα οικόπεδο στο Μαρούσι, ακριβώς απέναντι στο σπίτι, που η ίδια έχτισε στην κόρη της και ότι σκοπεύει να πουλήσει το δικό της σπίτι για να εγκατασταθεί σ' αυτό που θα χτίσει στο Μαρούσι, μάς δήλωσε, πως τα κάνει όλα αυ-

τά, για να βρίσκεται συνεχώς κοντά στην κορούλα της.

Ύστερα απ' όλα αυτά θα νοιώσετε καλύτερα πόσο εγκληματική ήταν η ενέργεια του άνοστου φαρσέρ, ο οποίος το καλοκαίρι του 1957, ενώ η Γεωργία Βασιλείδου έπαιζε στο «Ακρόπολι» τη ζήτησε επειγόντως στο τηλέφωνο, για να της αναγγείλει πως το αυτοκίνητο, που μετέφερε το παιδί της στο Βόλο, έπεσε σε μία χαράδρα με αποτέλεσμα να σκοτωθεί και η κόρη της και ο οδηγός.

Ευτυχώς για τη Γεωργία, την ώρα, που το τηλεφώνημα έφτασε στο «Ακρόπολι», εκείνη βρισκόταν στη σκηνή και ο γιος του κ. Μπουρνέλη που το πήρε, δήλωσε στον άγνωστο, που τηλεφωνούσε, ότι ήταν τελείως αδύνατο να του την δώσει και τον παρακάλεσε να πη σ' αυτόν τι την ήθελε, για να της το διαβιβάσει. Αφού έπεμψε στην άρχη να μιλήσει στην ίδια, ο άγνωστος είπε τέλος στον κ. Μπουρνέλη το τραγικό του ψέμα.

«Όλοι τόν πιστεύουν, γιατί η Γεωργία, που είχε συμφωνήσει με την Τσιούλα να της τηλεφωνήσει στο θέατρο, μόλις θα έφτανε στο Βόλο, είχε ειδοποιηθεί τη διευθύνει και το προσωπικό του θεάτρου και περίμενε με αγωνία αυτό το τηλεφώνημα, το οποίο όμως τελικά η Τσιούλα δεν έκανε εκείνο το θράδυ, βοηθώντας έτσι, χωρίς να το θέλει, στο να γίνει περισσότερο πιστευτό το ψέμα του άγνωστου φαρσέρ.

Η Γεωργία Βασιλείδου.

Γέλα

Πότε και με ποιές συνθήκες

— Είδα το θράδυ εκείνο μία παράξενη κίνησι στο θέατρο, λέει η Γεωργία Βασιλείδου, άκουσα τον κόσμο να ψιθυρίζει γύρω μου, δε μπορούσα όμως να φανταστώ το τραγικό μυστικό, που όλοι είχαν μάθει στο θέατρο, όλοι εκτός από μένα. Κάθε φορά, που έβγαινα από τη σκηνή ρωτούσα: «Τηλεφώνησε η κόρη μου;... Το νού σας να είναι πάντα κάποιος κοντά στο τηλέφωνο!»

«Πού να φανταστώ εγώ πως οι συναδέλφοι στα παρασκήνια και οι ταξιθέτριες στο βάθος της πλατείας, βλέποντάς με να χορεύω σούνιγκ στη σκηνή και να κάνω τον κόσμο να γελά, έσφιγγαν το πρόσωπο με τα δυο τους χέρια και ψιθυρίζαν: «Καλήν Γεωργία, που να ξέρεις τί σου μέλλει να μάθεις!...»

«Η θραυνή παράσταση τελείωσε χωρίς να πάρω τηλεφώνημα από την κόρη μου και τότε η Μπελίντα που εμφανιζόταν και σ' ένα κέντρο της Πλάκας και ήξερε την τραγική «ειδήσι» μου είπε: — «Έλα να καθήσης λιγάκι στο κέντρο. Θα πούμε να μάς δώσουν εκεί το τηλεφώνημα.

«Την ακολούθησα και μείναμε εκεί ως τις πέντε το πρωί. Ούτε για μία στιγμή δε με άφησε να υποψιαστώ το παραμυθικό. Θυμάμαι μάλιστα πως μου αφηγήθηκε τόσο ευχάριστες και διασκεδαστικές ιστορίες, ώστε μ' έκανε να γελάσω και να ξεχάσω για λίγο το τηλεφώνημα, που περίμενα. Σημερώματα με πήγε στο σπίτι μου. Εκεί κοιμήθηκα λίγο και το απόγευμα κατέβηκα ανήσυχη στο θέατρο, ανήσυχη γιατί δεν είχα πάρει από την κόρη μου το τηλεφώνημα, που είχαμε συμφωνήσει.

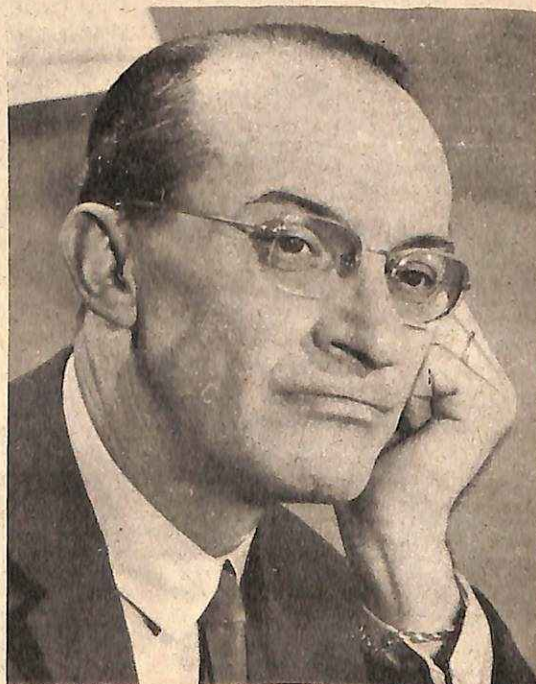
«Στην είσοδο του θεάτρου, ο θυρωρός, που πίστευε πως είχα μάθει πια τον τραγικό μαντάτο, θεώρησε χρέος του να μου δείξει τη συμπνοια του λέγοντας: — Τι τρομερό κι' αυτό που σας συνέβη, κυρία Γεωργία!...

— Ποιό; τόν ρώτησα με αγωνία αρπάζοντάς τον από τα πέτα... Τι μου συνέβη;... Μίλα!...

«Εκείνος κατάλαβε τη γκάφα του μα ήταν πιά άργα. Αναγκάστηκε να μου αποκαλύψει το τηλεφώνημα και τότε εγώ άρχισα να τρέχω μέσα στο θέατρο και να φωνάζω σαν τρελλή. Προσπάθησαν να με καθησυχάσουν. Μου είπαν πως η αστυνομία, που είχε ειδοποιηθεί, δήλωσε ότι κανένα δυστύχημα δεν είχε σημειωθεί το θράδυ της παραμονής στο δρόμο «Αθηνών-Βόλου». Εγώ όμως δεν άκουα κανένα και δε θέλησα να πιστέψω ούτε τον άντρα μου, ο οποίος έφτασε ύστερα από λίγο μ' ένα τηλεγράφημα, που η κόρη μου είχε στείλει στο σπίτι και που έλεγε πως είχε φτάσει στο Βόλο και πως ήταν καλά.

«Είχα πάθει ένα φοβερό νευρικό κλονισμό και παρά τις καθυστερημένες ειδήσεις, χρειάστηκε η επέμβαση γιατρού για να σωθώ. Δε μπορούσα ποτέ ν' ανακαλύψω τον άχαρο κτηρίσιο αυτό φαρσέρ. Πιστεύω πάντως πως είναι πολύ γνωστός μου, γιατί λίγοι άνθρωποι ήξεραν πως η κόρη μου είχε φύγει εκείνο το απόγεμα για το Βόλο.

Ο Ντίνος Ήλιόπουλος.

Παλιάτσο

επαλήθευσε αυτό για τους δημοφιλείς κωμικούς μας

με το αυτοκίνητό μου, που οδηγούσε ο σωφέρ μου. Πιστεύω επίσης πως ο άνθρωπος αυτός ήθελε να με θυγάει από τη μέση και θα πετύχαινε το σκοπό του, αν έπαίρνα εγώ το τηλεφώνημα του.

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Αφού ζήτησε μία μικρή προθεσμία για ν' απαντήσω, ο Ντίνος Ήλιόπουλος, που έδειξε κατ' επανάληψιν πως αν δεν ήταν διάσημος ηθοποιός θα ήταν ένας γνωστός συγγραφέας ή δημοσιογράφος, μάς έδωσε την απάντησή του χειρόγραφα. Την μεταφέρομε εδώ αυτούσια, επιτρέποντάς σας να εκτιμήσετε και μία άλλη όψη του ταλέντου του αγαπημένου σας κωμικού:

«Όταν κατέχης μία υπεύθυνη θέση σ' ένα θέατρο, το «Έλα, Παλιάτσο», αληθεύει πολύ πιο συχνά απ' ό,τι λογίζει για τον Παλιάτσο του Λεοντακάλλου.

«Αισθάνεσαι ότι το έργο που παίζεις δε θα πιάσει όπως νόμικες... Αισθάνεσαι πως γελάστηκες για την ποιότητά του... Αισθάνεσαι πως σου δέν άρεσεις;... Όλα μέσα σου γίνονται κουρέλια, γιατί καθώς έχεις τραφή με αίσιοδοξία, με ένθουσιασμό κομμάτι φορά, πέφτεις από πολύ ψηλά. Τότε ακριβώς χρειάζεται μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, για να μη υποκύνης στον κίνδυνο να καταρρεύσει το μπρίο σου, γιατί αυτό θα μεταδοθεί και στο θεατή, που υπάρχει ακόμα κάποια ελπίδα να τον κατακτήσεις.

«Ετσι διπλασιάζεις στη σκηνή το κέφι σου. Είναι λάθος αυτό, που πιστεύουν πολλοί θεαταί, όταν βλέπουν λίγο κόσμο στην πλατεία «Με τί κέρι να παίξουν οι άνθρωποι;» λένε. Πρέπει να ξέρουν ότι τότε ο ευσυνείδητος ηθοποιός θα κατακτήσει τη στενοχωρία του, για να ευχαριστήσει αυτούς τους λίγους, που τόν τιμήσαν.

«Μόνο τέτοια «Έλα, Παλιάτσο» έχω να θυμηθώ, γιατί ο Θεός με προφύλαξε από συμφορές. «Αυτόσο έχω στη σταδιοδρομία μου μία πολύ μαυρή θραυτή. Εκείνη, που πληροφορηθήκαμε πάνω στη σκηνή το χαμό του πιο αγαπημένου μου συναδέλφου, του Γιώργου Παπά. Αυτός ο πρίγκιπας της σκηνής ήταν για μένα ένας μεγάλος, ένας δάσκαλος στο θέατρο και πρό παντός στη ζωή.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ

Από τα πρώτα του θέματα στο θέατρο και την εποχή ακόμα, που εμφανιζόταν με διαφόρους θιάσους σε συνοικιακά θέατρα και βαριετέ, ο Κώστας Χατζηχρήστος είχε ένα όνειρο: Ν' αποκτήσει ένα κομμάτι ιδιωτικό καμαρίνι, να γράφει τ' όνομά του πάνω στην πόρτα του και να το δει με μεγάλα φωτεινά γράμματα έξω από την είσοδο ενός κεντρικού θεάτρου της πρωτεύουσας.

Φαντάστε λοιπόν τη χαρά του όταν τόν κάλεσαν σ' ένα συγκρότημα, που στεγαζόταν στο θέατρο «Σαμαρτζή».

— Δυστυχώς όμως, λέει ο Κώστας, η μοίρα δε μ' άφησε να χαρώ δικαιολογητικά αυτή την πρώτη

μου εμφάνισι στην καρδιά της Αθήνας.

«Ύστερα από το πρώτο μου νούμερο, βρήκα στο καμαρίνι μου ένα ταχυδρομικό διαγνώμα, ο οποίος με περίμενε για να μου δώσει ένα τηλεγράφημα, που μου ανήγγελλε το θάνατο του πατέρα μου, που τόν λάτρευα.

«Περίττο να σας πω ότι η παράστασι συνεχίστηκε κανονικά. Ξαναδύηκα πολλές φορές στη σκηνή και σκόρπισα άφθονο το γέλιο, ενώ η ψυχή μου σπάραζε από τόν πόνο.

«Ηταν η πρώτη φορά, που έννοιωσα τί θα πη «Έλα Παλιάτσο». Και συνέπεσε με την ημέρα, που ήθελα να θάλω όλα μου τα δυνάτα για να φωνάξω αντίδωρο της εμπιστοσύνης, που μου έδωχε ένας θεατρικός επιχειρηματίας, και της αγάπης με την οποία άρχιζε να με περιβάλλει το αθηναϊκό κοινό.

ΚΩΝΣΤΑΣ ΣΤΟΛΙΓΚΑΣ

— Μου φαίνεται πως δεν υπάρχει άνθρωπος, που να μην έχει ζήσει την τραγική στιγμή του «Έλα, Παλιάτσο». Ασχέτως αν είναι πλούσιος, φτωχός, άρραγος, κίτρινος ή άσπρος.

«Ας αφήσουμε όμως τις φιλοσοφίες κι' ας έρθουμε άμέσως στο θέμα:

«Λοιπόν, ήταν το 1935. «Επαίξα τότε στο θέατρο «Παπαγιαννίου», σ' ένα θέατρο υπερέτατο, που βρισκόταν τότε στα τελευταία της. Ο χειμώνας ήταν δριμυτάτος. Το θέατρο θερμαινόταν — έτσι τουλάχιστον θεσπάζουν το πρόγραμμα. Υπήρχαν πράγματι δυο τεράστιες σόμπες θερμαντικής ισχύος ενός... κηρίου ή καθεμιά. Στις πορτίτσες τους είχαν τοποθετήσει καταλλήλως δυο κόκκινα σελλοφάν και μ, έναν κερι, που έκαιγε στο έσω-τερικό, προσπαθώντας να πείσουν τους θεατές ότι μέσα στο θέατρο επικρατούσε Αδυναστος!...

«Αυτά στην πλατεία, η οποία ήταν φυσικά άδεια. Τα έργα ανεβοκατέβαιναν. Η μία όπερέττα διαδεχόταν την άλλη, αλλά χωρίς κανένα καλό-τερο αποτέλεσμα.

«Εκεί έζησα στο «Έλα παλιάτσο». Κατά μία περιέργη σύμπτωση, έπαιξα διαρκώς ρόλους πλούσιων. Σ' όλα τα έργα σκόρπισα λεφτά. Χάριζα μπροζάδες, αγγαθούς, αγγαθούς, μοιράζα λεφτά σε αγαθοεργούς ακούους. Πάρε-φάτε σ' όλον τον κόσμο και ο μόνος, που δεν έτρωγε ήμουν εγώ. Όταν τελείωνε η παράστασι, εγώ ο πλούσιος ρωτούσα το διαχειριστή:

— Τι γίνεται; Υπάρχει τίποτα άποψε;

— Και η απάντησι ήταν στερεότυπη: — Δυστυχώς. Κι' άποψε δεν υπάρχει φράγκο.

«Κάποτε έκανα ένα λογαριασμό τών άποψεων, που δεν υπήρχε φράγκο» και είδα πως η σούμα ήταν φοβερή. Δήλωσα, λοιπόν, στη σεβαστή διεύθυνσι πως ήμουν υποχρεωμένος να παραιτηθώ, γιατί δεν άντεχα να είμαι τόσο πλούσιος και να βλέπω το φασόλι για κοτόπουλο!

«Η παραιτήσι μου έγινε δεκτή και έφυγα κατά έννια (άριθμός 9) κιλά πιο έλαφρύς, παραπαίων από τήν... καλοπέρασι.

«Αυτό ήταν για μένα ένα συνεχές «Έλα, Πα-

Ο Νίκος Ρίζος, ο «Κοντός» της χαριτωμένης κωμωδίας «Ο Κλέαρχος, η Μαρίνα και ο Κοντός».

λιάτσο». Έλπιζω δε ακόμα και με την εξιστόρησή του να κάνω μερικούς να χαμογελάσουν.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

— Το 1958 βρισκόμουν στο θέατρο «Ακρόπολι», όπου, όπως κάμε μερα, έπρόκειτο να δώσουμε δυο παραστάσεις.

«Λίγη ώρα πριν άρχισή η απογευματινή με είλδοποίησαν, πως η μητέρα μου, που είχα αφήσει ύγιεστη στο σπίτι, πέθανε ξαφνικά. Ήταν φυσικά αδύνατο να φύγω ή ν' αντικατασταθώ μία και ήμουν ο βασικός πρωταγωνιστής του έργου. Έμεινα, λοιπόν, στέγνωσα τα δάκρυά μου και δέχθηκα στην ώρα μου στη σκηνή. Ο κόσμος γέλασε όπως πάντα κι' έφυγε ικανοποιημένος χωρίς να καταλάβει το δράμα, που ζούσα.

«Μόνο στη μία μετά τα μεσάνυχτα μπόρεσα να τρέξω κοντά στην αγαπημένη μου νεκρή. Και την άλλη μέρα πάλι, ύστερα από την κηδεία της έτρεξα στο θέατρο, βγήκα στη σκηνή και σκόρπισα στην πλατεία το γέλιο.

ΝΙΚΟΣ ΡΙΖΟΣ

Χειρόγραφο και η απάντησι του Νίκου Ρίζου. Είναι πρωτότυπη, καλογραμμένη και ενδιαφέρουσα γι' αυτό την παραθέτουμε κι' αυτή χωρίς ν' αλλάξωμε ούτε λέξη:

«Θάθελα αυτή η ερώτησι ναμνε χωρίς απάντησι. Θάθελα δηλαδή να μη μάς δοκιμάζανε όλα αυτά και συνταρακτικά γεγονότα. Και μία και ταχτήκαμε να υπηρετούμε τη χαρά και το γέλιο, θάπρεπε για μόνιμη συντροφιά μας να είχαμε το κέφι.

«Αυτό όμως είναι μονάχα μία εσχή, γιατί κι' εμείς είμαστε άνθρωποι σαν όλους και τίποτα δε μπορεί ν' αποκλείσει από τη ζωή μας τις πίκρες. «Μούπαχον πολλές φορές στενοχωρίες, θλιβερά γεγονότα, τα σκέπαζε όμως πάντα το καθήκον. Φρόντιζα να βγάλω στη σκηνή τόν άλλο εαυτό μου, αυτόν, που ήθελε να βλέπει το κοινό.

«Συνταρακτικό —κι' αν είχα— θ' απέφευγα για το εξιστορήσω σ' αυτή μου την απάντησι, για να μη το ξαναφέρω στη μνήμη μου.

«Αν οι απαντήσεις, που περιμένουμε και από άλλους γνωστούς κωμικούς, παρουσιάζουν ενδιαφέρον, θα σας τις προσφέρουμε σε μία τελευταία συνέχεια της έρευνής μας, σ' ένα από τα προ-σέχη μας τεύχη.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑ Σ

Ο Κωνσταντίνος Σκολιγκας και η Μάρθα Καραγιάννη σε μία σκηνή του φιλμ «Έξω κλέφτες».

ΧΑΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

«Σ' ΑΓΑΠΩ»

Ένα κοινόλενο χέρι, με ρομπινιένια νυχιά, χάραξε στην ύγρη άμμο της ακροθαλασσίας τις δυο αυτές λέξεις.

Οι δυο νέοι, ο ένας πλάι στον άλλο, ξεπλωμένοι στην άμμουδιά, κοινοβέντιζαν. Τα λόγια βγαίνανε απ' τα χείλη τους γεμάτα φλόγα κι' η θάλασσα άκοιπαγιάριζε αυτή την έρωτική μουσική.

Θεία συναλία! Το θηρίο, η θάλασσα, είχε ξεμερωθεί μπροστά στον έρωτα και υπάκουε τώρα τυφλά τους δυο έρωτευμένους.

«Αδελά της, η Μαρία χάραξε αυτά τα λόγια στην άμμο: «Σ' αγαπώ»».

Τα μάτια της άστραψαν. Θυμήθηκε πως, στο ίδιο εκείνο μέρος, είχε γεννηθεί η άγάπη τους. Στο ίδιο μέρος συναντιόντουσαν συχνά. Και τώρα, ύστερα από χρόνια, στο ίδιο πάλι μέρος, που το νόμιζαν δικό τους, ιερό, χτίμα τους, η άγάπη τους έσχειλιζε κι' άφηνε πάνω στην άμμο τσανά σημάδια της υπάο-εώς της.

— Ζάν... είπε η Μαρία στον αγαπημένο της. Θέλω να χτίσουνε εδώ, σ' αυτό το μέρος, ένα καλυβάκι μικρούλικο, τόσα δά... για να σκεπάσει αυτές τις δυο ιερές λέξεις. Και θαόχουσατε να προσευχηθούμε εδώ στην ά-γάπη μας.

— Ναί, θάνα ο ναός μας, συμφώνησε κι' ο Ζάν. Μέσα σ' αυτήν θα φωλιάει το είδωλό του θαθενός μας... έσύ κι' εγώ... κι' η άγάπη των δυο μας μαζί!

— Τότε να γράψουμε και τα

ονόματά μας: «Ζάν - Μαρία».Τι όμορφα πού θάνα! Οά περνάει ο διαβάτης, θα το βλέπουν και θα θαμνάζουν την άγάπη μας... Θα το βλέπουμε κι' έμεις απ' τη βίλλα. Έ. Ζάν;

— Ναί, χρουσή μου...

Και τρέξε κι' οι δυο να μαζέψουνε χαλίνα. Γέμισαν πολλές φορές μ' αυτά τα μαντήλια τους. Κι' όταν συζέντρωναν πιά όσα θα τους χρειάζονταν, άοριαν το χτίσιμο.

Ο Ζάν έκανε το χτίστη κι' η Μαρία τον κουβαλούσε με τα χεράκια της βρεγμένη άμμο.

Μάλιστα, για να φέονη πιο ψηλή και πιο καλή, είχε βγάει τα πεδιλά της και, κάθε φορά που τραβιόταν η θάλασσα, αυτή πήγαινε μέσα πολύ, άπαζε δυο χούφτες κι' έφευγε ύστερα τρε-χάτη, προς τα πίσω, στοιγγλι-ζοντας, γιατί το χίμα την κυνη-γούσε από κοντά.

Ο Ζάν γελούσε με το φόβο της. Γελούσε κι' αυτή. Έφφονε την άμμο, γελαστή, κατακόκκι-νη, έαναμένη απ' τον έρωτα και την τρεχάλα. Τοιδνε ένα πετα-χτό φίλ στα μάτια και ξανάφευ-γε. Και άοριζε πάλι τα ίδια, με πιο δυνατές στοιγγλιές, τόσο που νόμιζε πως είχε φανή κα-νένα σκυλόφαρο...

Ο Ζάν έαφνιαζότανε, μιά στιγμή.

Μά, ύστερα, όταν την έβλεπε πλάι του, γελαστή και χαρούμε-νη, γελούσε κι' αυτός.

Χιστήκανε έτσι οι τοίχοι. Βοήξαν έπειτα δυο κλαδιά, τα στερεώσαν στην κορυφή τους και πάνω απ' αυτά βάλανε, σαν σκε-

πή, μεριχές φαροδείες, πλακου-τσες πέτρες, που τις σέπασαν με άμμο.

Έτσι τελείωσε ο «ναός». Βά-λανε για πόρτα τον ένα κόκκα-λο σουτιάς και πάνω στη σκεπή του στήσανε ένα σταυρό της θά-λασσας — το άστρο της Άστάρ-της!

Άφου έμειναν κάμποση ώρα θαμνάζοντας το Ναό της Άγά-πης τους, πλύθηκαν με το άμυ-ρό θαλασσόνερο και, άγχαλιμέ-νοι, τραβήξαν για τη βίλλα, γυ-ρίζοντας ποτε-ποτε το κεφάλι τους, για να θαμνάζουνε το έρ-γο τους.

★

Μιά μεγάλη άγάπη ένωσε αβ-τά τα δυο φαινόμενα: ετυχι-σιμένα, αλλά πραγματικά δυστυ-χισιμένα πλάσματα. Μά τα γώ-οιζε ένα χάος, ένα έμποδιο άλη-θινα μεγάλο, που το δημιουργού-σαν οι κοινωνικές προκαταλή-ψεις.

Αυτή ήταν από γενιά τρανή κι' αυτός ένα φτωχόπαιδο. Οι γονείς της ήταν καροβακόηδες, οι δικοί του μπακάληδες.

Ήταν νεύτονος. Παίζανε μα-ζί από παιδιά. Και απ' την άδελ-φινη άγάπη που τους έφανε στην άρχη, γεννηθηκε και το έρωτικό αίσθημα, μεγάλωσε κι' έγινε πε-λώρια φωτιά.

Μά — άλλοιμονο! — συνάν-τησαν μπροστά τους ένα έμποδιο, που δύσκολα νικείται: την κοι-νωνική άνισότητα. Άληθινά θα-νάσιμο κακό!

Τι κι' αν είχε πάρει αυτός δίπλωμα Νομικής; Έμενε πάν-τα ο γυιός του μπακάλη. Όχι, δε γινόταν να παντρευτούνε! Το είπαν στη Μαρία οι δικοί της, δοθα-κορτά.

★

Τη μέρα εκείνη όμως, είχαν πάει οι γονείς της με το κώττε-ρό τους στο άντικρινο νησί, να δώδνε κατι γνωστούς τους. Η κοπέλλα έκανε την άρωστη και δεν πήγε μαζί τους.

Έτσι τ' άπογεματάκι, βόηκε εύκαορία να δη το Ζάν, να παί-ξουν, να κοινοβέντισουν, να χα-ρουνε τη δύστυχη ζωή τους.

Και τώρα γυόριαν απ' την άμ-νιά. Αυτή πήγε στη βίλλα ν, αλλάζη. Τότερα τραβήξαν μα-ζί για το μπάρ της πλάς. Ζήτη-σαν μιά θέσι καλή, για γ'άγνα, τείνον από κει τη θάλασσα και το Ναό τους.

Ο χαρός είχε αλλάξει στο μεταξύ. Ο Ποσειδώνας ανατά-ραξε τη θάλασσα με την τριαι-νά του, κάνοντάς την ν' άφριζε, να δείχνη την κακία της, να ξερ-νάη απ' το πελώριο στόμα της, θηρία, τα κύματα.

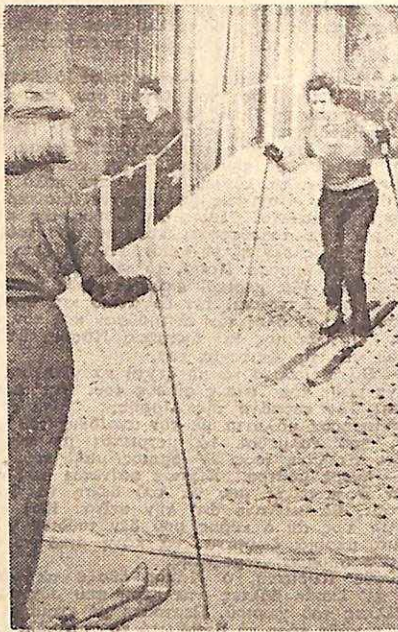
Βοήξαν ένα κατάντηλο μέρος. Πριν καθήσουν όμως, οίξανε μιά ματιά στο Ναό τους. Κι' είδαν πως κινδύνευε! Τα κύματα, ά-γορια, σκάανε πολύ κοντά του... Κι' ενώ οι δυο έρωτευμένοι πα-ρακολούθουναν το θέμα με ά-φρονη φρίκη, ένα πελώριο κύμα σηκώθηκε και κέπασε το Ναό!

Όταν τραβήχτηκαν τα νερά, δεν άπόμεινε πιά τίποτα!

Κι' οι δυο τους, άγχαλιασμέ-νοι, παρακολούθησαν μ' άπελπι-σία το σβήσιμο του όνειρου τους. Ο ήλιος, καταπόφουρος, βοι-τούσε στη θάλασσα, βαφοντάς την με αίμα. Στα μάγουλα της Μαρίας και του Ζάν λαμποκοπού-σαν όα ρομπινιένια τιά δάχρυα, βαμμένα κόκκινα απ' το ήλιοβα-σίλεμα. Κι' ο βιολίστης του μπάρ έπαιζε το «Χαμένο όνειρο» του Μότσαρτ, με δοξαριές, που κόνανε να ραγίζουν οι καρδιές...

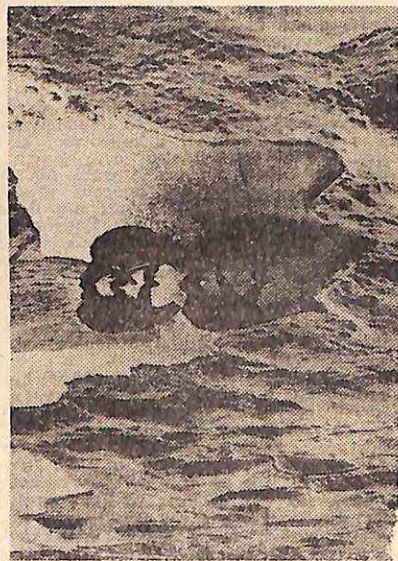
Α. ΣΩΜΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΧΙΟΝΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΚΙ

«Αν θέλετε γά γίνετε ένας άριστος σκιέρ, δε θα χρειάζεται στο έξης να σκαρφα-λώστε σε πανύψηλα βουνά, για να έξα-σκηθήτε. Ένας Λονδρέος κατασκεύασε τεχνητό χιόνι, που παρουσιάζει όλες τις ιδιότητες του φυσικού. Η τεχνητή πλά-στα κατασκευάζεται από χαλύδωνα έ-λασματα καλυμμένα από μιά πλαστική όλη, που έπέρχεται στο χιονοδρόμο να γλυκαίρη πάνω σ' αυτή και να κάνει τις ίδιες ακριβώς φιογούρες, που θα έ-κανε πάνω στο φυσικό χιόνι. Ο έφευρ-της είναι τόσο ικανοποιημένος από την εύρεσιν τεχνικά του, ώστε σκοπεύει να έγκα-ταστήση σ' ένα πρακτικό της άγγλικής πρωτε-ούσης, μιά σχολή σκιέρ, που θα λειτουργή χειμώνα-καλοκαίρι.

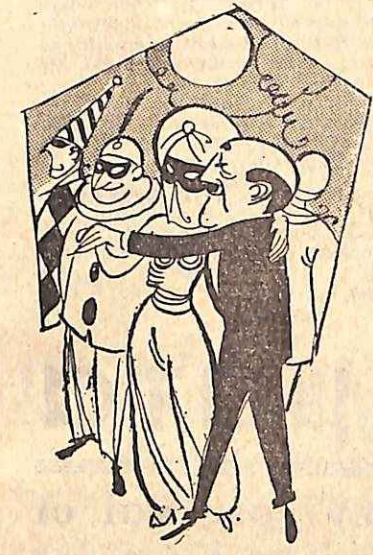

ΕΔΩ ΔΕΝ ΠΑΤΗΣΕ ΠΟΤΕ ΑΝΘΡΩ ΠΙΝΟ ΠΟΔΙ

Η φωτογραφία αυτή, που πάρθηκε από αεροπλάνο, παρουσιάζει μία περιοχή στα Β. του Καναδά, στην όποια δεν πάσπτε ποτέ άνθρωπο ποδι. Οι δυο τε-ραστίες κατάκλιες πολικές άρκουδες βαδίζουν άτάραχες, δεδομένου ότι είναι τα μόνα έδα, που ζούν στην περιοχή α-τή και δε συνάντησαν ποτέ τον παρα-μικρότερο κίνδυνο, μιά και δεν έφτασε εκεί μέχρι σήμερα κανένας κυνηγός για να τους κηρύξη τον πόλεμο.

ΕΦΡΙΞΕ η κυρία Κούλα, άκούγον-τας έντελώς τυχαία την τηλε-φωνική στιχημυθία, που είχε ο Πολύδωρος μ' ένα φίλο του, χωρίς να ξέρη πως η γυναίκα του, που νόμι-ζε πως ήτανε ακόμα στην τράτασα, είχε κατεβή κι' άκουγε απ' την κου-ζίνα τα διαμειβόμενα.

Μά δε σου έξηγησα; Έλεγε ο Πολύδωρος με συνομοτικό ύφος. Θα πάω στη γυνάικα μου πως έχω να συζητήσω με κάτι πελάτες από την έπαρχία κι' έμεις θα πάμε στο «μπάλ-μασκέ». Κατάλαδες; Πώς; Τι θα κάνουμε μόνοι μας στο χορό; Μά δλκάας είσαι, μωρέ Χαρίλαε; Χορός μεταμφιεσμένων είναι!... Όα ταίλιμπουρδίσουμε... Όλο και κά-ποια αδέσποτη θα βρούμε εκεί μέσα να τη διπλωρώσουμε, να ψυχαγωγη-θούμε... Λοιπόν, συμφωνοι; Το βρά-δυ στις δέκα έξω από το «Χρυσό Έλφι». Τι; Άν θα ντυθούμε μα-

— Έίσαι όνειρο γλυκειά μου! τις ψιθύριζε ο Πολύδωρος.

σκέ; Όχι, βρε αδελφέ! Έτσι θα πάμε. Για χαρά κι' όπως είπαμε... Κι' έκλεισε το τηλέφωνο, ενώ η κυρία Κούλα έτρεμε από τη συγχι-σί της.

Άκους εκεί ο παραλυμένος, να ζητάη στην ήλικία του έρωτικές περιπέτειες. Άμ έννοια σου και θα σε σιγουρίσω εγώ... ψιθύρισε άναστατω-μένη.

Γιατί στη στιγμή είχε συλλάβει το σχέδιο της εκδίκησης. Ένα σχέδιο τερατάδες στη σύλληψή του, που θα έκανε τον Πολύδωρο να ά-κούη «μπάλ-μασκέ» και να τον πιάνη σύγκρου.

Επί του παρόντος, δε μίλησε ού-τε εκείνη τη στιγμή, ούτε άργότε-ρα, που της έκανε λόγο ο άντρας της για τους δθδεν έπαρχιωτες, που έτρεπε να τους συναντήση το βρά-δυ για δουλειές.

— Να πäs, Πολύδωρ μου, γιατί να μην πäs; του είπε πρόσχαρη. Αυτός έκανε τάχατες τον στενο-χωρημένο.

— Να πάρη η όργη... Τώρα βρε-θήκανε κι' αυτοί να μου κουβαλή-θουνε, άποκριάτικα; Πιας τα θαρρέ-μαι κάτι τέτοια... Γιατί είμαι ύπο-χρεωμένος να τους πάω και κάπου να τους τραπέλωσω...

— Άηλαδθ θα άρήγηση; ρώτησε η κυρία Κούλα άπαθής και άδιά-φορη.

— Έ! Όσο νάνα... Κατάλαδες, φίλε μου, ταιλαίπωρία;

— Καλά, Πολύδωρ μου, μη στε-νοχωριέσαι... Μιά βραδυά είναι α-τή, θα περάση.

— Τέλος πάντων! έπαιε αυτός μωτραμένος, ενώ κατά βάθος ήτανε ένθουσιασμένος, που τα κατάφε-ρε τόσο εύκολα να ξεγλυστρήση ά-πό τη γυναίκα του για να μπερ-μπαντζή.

Και σε λίγο έφυγε για το γρα-φείο του. Έπειτα από αυτόν έφυγε κι' η κυρία Κούλα υπαοουτισμένη. «Μωρέ θα σε μάθω εγώ γράμματα.

Στο «μπάλ-μασκέ»

Καζανόδα του γλυκού νερού».

Και τραβήξε κατ' ευθείαν στο γραφείο του άνηψιού της, του Διο-νυσάκη, που ήτανε ένας μπήρμπος πρώτης γραμμής. Ένας τέτοιος τύ-πος της χρειάζοτανε αυτή τη φορά. Κι' άνεπτυξε στον άνηψιο της όλό-κληρο το σατανικό της σχέδιο.

— Λοιπόν, άναλαμβάνεις; ρώτη-σε στο τέλος.

— Όκέϋ! Έγινε! απάντησε πρό-θυμα ο άνηψιός.

Έτσι η κυρία Κούλα, άφου έ-πτησε την πλεκτάνη εις βάρος του Πολύδωρου, γύρισε στο σπίτι της και περίμενε ύπομονετικά την εξέλι-ξι των γεγονότων.

Στο μεταξύ έφτασε το βράδυ κι' ο Πολύδωρος, άνίδεος για τις μη-χανορραφίες της γυναίκας του, ξε-κινούσε για την νυχτερινή του έξορ-μηση, άποφασισμένος να ξεφαντώση με καμμιά πεταχτούλα απ' αυτές, που πάνε στους χορούς μασκαρεμέ-νες, άναζητώντας έφημερες περιπέ-τειες. Και δεν έπεσε έξω. Στο μπάλ

— μασκέ είδε γυναίκες όλων των ειδών και ποιητήτων. Κολομπί-νες, μαρκήσιες, βλαχοπούλες, τσιγ-γάνες κι' ένα σωρό άλλες μασκοφο-ρεμένες υπάρες, που γελούσαν, χό-ρευαν, τραγουδούσαν σε μιά φρενι-τιδα χαράς και κεφιού. Κι' οι δυο μεσόκοποι και φαλακροί γόητες έ-ρευνούσαν τον όρίζοντα άναζητών-τας καμμιά ξεμοναχισμένη γόσησα για να ρίξουν τα δίχτυα τους.

Και ξαφνικά ο Πολύδωρος άνε-σκήρτησε βλέποντας να περναή από μπροστά τους ένα χανουμάκι με φε-ρετζέ, πολύ νόστιμο, που μάλιστα του χαμογέλασε πολύ έκφραστικά.

— Άμάν! έπαιε μ' ένδιαφέρον ο έ-τερος Δόν - Ζουάν, ο Χαρίλαος. Το είδες το χανουμάκι;

— Πώς δεν το είδα; απάντησε ο Πολύδωρος, γλύφοντας τις χειλάρες του.

— Τι κάθεται, λοιπόν; Δεν εί-δες, που σου χαμογέλασε; Κορδαθήκε ο Πολύδωρος κι' έ-σπευσε να πάρη από πίσω το χα-νουμάκι.

— Λυώνω για σένα, μικρούλα μου! της έπαιε σε μία στιγμή.

Το χανουμάκι άφανε ένα κατασρό γέλιο και προχώρησε με λικνιστικές κινήσεις, προκαλώντας έτσι περισ-σότερο το ένδιαφέρον του μπερμπάν-τη του Πολύδωρου.

— Έλα να ξεφαντώσουμε άπόψε, χανουμάκι μου! Μ' άρέσεις πολύ!

— Τί σύμπτωσι! έπαιε τσαχπίνι-κα το χανουμάκι. Κι' έμένα μου ά-ρέσετε!...

Μόνο που δεν ξεφώνισε απ' τη χαρά του ο Πολύδωρος.

— Μά τότε, όλα θα πάνε καλά, όμορφούλα μου! της ψιθύρισε γοη-τευμένος.

Και στη στιγμή την όδήγησε στην πίστα κι' άρχισε να στροβι-λίζεται μαζί της στις στροφές έ-νός παθητικού ταγκό.

— Είσαι όνειρο γλυκειά μου! της ψιθύριζε στο αυτί, μεθυσμένος από την αισθηματική του έπιτυχία.

— Με κολακέυετε! έπαιε αυτή με παιχνιδιάρικο ύφος.

Και σφιγγότανε άπάνω του με πάθος.

Ο Πολύδωρος πιά πετούσε από τη χαρά του. Ένωιαθε σαν κατα-κτιτής και έσπευσε να μεταδώση τα νέα στον Χαρίλαο.

— Έν τάδε! Το έψησα το χα-νουμάκι! Είναι τρελλό και παλαδό μαζί μου!

— Τυχεράκια! έπαιε με πικρία ο Χαρίλαος. Έγώ τίποτα άκούη!

— Άμ, δεν είσαι έπιτήδειος, τι να σου κάνω; απάντησε καμαρώνον-τας ο Πολύδωρος.

Και ξεανάφερε την κοι-δέντα στο χανουμάκι.

— Και να δhs, είναι χάρμα, το άτιμο! Έχει ένα σώμα λαμπάδα! Τώρα στον άλλο χορό θα της βγά-λω και το φερετζέ, για να θαυμά-σω το μουτράκι της!

Και έγκαταλείποντας το, Χαρί-λαο, ξαναγύρισε στο χανουμάκι κι' άρχισε πάλι το χορό, ξετρελλαμένος με την κατάρκτησή του.

— Πώς σε λένε, κουκλα μου; ρώ-τησε σε μία στιγμή.

— Ρούλα.

— Άχ! Ρούλα. Τι όμορφο όνομα. Βγάλε τώρα το φερετζέ σου να δθ το προσωπάκι σου, μάνα μου.

— Ά! Όχι! άρνήθηκε το χανου-μάκι. Δεν είναι σωστό. Άλλως τε μάς παρακολουθούν...

Πραγματικά, γύρω από την πίστα είχε μαζετή μιά κοστωδιά από νε-αρούς μασκαρεμένους και μη, που τους παρακολουθούσε και χασκογε-λούσε.

—Τί γελάνε αυτοί; έπαιε συνοφρυ-ωμένος ο Πολύδωρος.

— Έρω κι' εγώ;

— Έρε, δε παει να γελάνε, φιλο-σόφηση ο Πολύδωρος. Σκορδοκαίλα μας.

Και άποφασισμένος να χαρή την κατάρκτησή του χωρίς φερετζέ, ση-κωσε ξαφνικά το χέρι και της τον τραβήξε. Την ίδια στιγμή έδγαλε ένα τσιροιστικό «Ααα!...» που στα-μάτησε η όρχηστρα, ενώ ένα κύμα γέλιου ξεσηκώθηκε στην αίθουσα. Έτρεξε ο Χαρίλαος κι' έμενε κι' αύ-τός κατάντηκτος από το θέαμα. Το

Ο Πολύδωρος είχε άπομείνει στήλη άλατος, ενώ όλοι γελούσαν γύρω του.

σκερτσόζο και πεταχτό χανουμάκι, που είχε κατακτήσει ο Πολύδωρος, ήτανε ένας υπαγκληράς έντυ - μπου μέ... μούσι!

Κι' ενώ ο Πολύδωρος είχε άπομεί-νει στήλη άλατος, όλη η αίθουσα έ-σειετα από τα γέλια με το πάθμα του μεσόκοπου Καζανόδα.

—Μπράδο μπάρμπα! Γίετυχες χα-νουμάκι άλλα - άλλα και με μούσι!

— Διόνα έκανες στην κατάρκτηση θείε! Όααα!...

Κι' ο καρμένος ο Πολύδωρος πρό της γενικής θυμωιάς και του πρω-τοφανούς ρεζιλέματος — κάποιος πέταξε και μιά λεμονόκουπα πασπα-λισμένη με ρούσικη σαλάτα — άνα-γκάστηκε να άποχωρήση άρον - άρον ακολουθόμενος από τον ύποπτιστή του το Χαρίλαο κάτω από τα χαχα-νήτα του κοινού.

Στο μεταξύ ο Διονυσάκης έσπευ-σε να ενημερώση τηλεφωνικάς την κυρία Κούλα:

— Έν τάδε, θεία! Ο φίλος μου ο υπαριστής με το μούσι τά κατά-φερε θανμάσια. Ο άντρούλης σου έγινε δοκίμο! Και τώρα, σουχεται σαν βρεγμένη γάτα.

Και πράγματι κατέφτασε σε λίγο ο Πολύδωρος, άνταριασμένος.

— Καλώς τόν Πολύδωρό μου! έπαιε πρόσχαρη η κυρία Κούλα. Πιάς τα περάσεις.

— Καλά! μούγγρισε εκείνος, έτοι-μος να κρεπάρη.

— Μπράδο, Πολύδωρ μου! Χάρη-κα που περάσες καλά. Κοιμήσου τώρα, γιατί αύριο μάς έχουσε καλέ-σει σ' ένα μπάλ - μασκέ...

— Μπάλ - μασκέ; φώναξε ο Πολύ-δωρος. Έγώ να πάω σε μπάλ - μα-σέ;

Και με το δικίο του ο φουκαράς. Έπειτα από το χανουμάκι, που έπαθε έκανε όρκο και σταυρό να μη ξενα-κατήση το πόδι του σε μπάλ - μα-σκέ και να μη ξανακάνη το γόη στην ήλικία του.

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περιπέτεια

Ποθήσας τίδς Άπόκρεω σφοδρός να μερμυαντεύσω και μετά δίδς εκλεκτής δέντωσης ν' άποκρεύσω εις τι χορόν εκ των πολλών μετέδην έσπευσμένος έχων στεράν άπόφασιν να δράσω έρωμένως. Και εις την πίσταν του χορού, ω παιδες, καταφθάσας τας άνιχνεύσεις ήρχισον μβανίζων προς άπάσας, ότε, ω Ζεϋ! τα έχασον κι' έμεινον κεκηνώς έν όψει εύρισκόμενος κομψής κολομβίνος.

Ήγουν ήσθάνθην πάραυτα έρωτικούς βρασμούς κι' όρών της κολομβίνας μου τους τόσους πειρασμούς γοργώς την έπλησίασαν και κλείσας το ματάκιον ήρξάμεθα χορεύοντες περιπαδές βαλσάκιον. Κι' άφου έστροβιλίσθημεν εις της πιστός τόν χώρον και ήναψον ο φουκαράς δεινώς και κατά κόρον έβησαν χείρα πονηράν-ω Ζεϋ—επί της νέας και ήρχισον πεπονηρώς τρελλόδεις έπαφείας

Κι' ενώ τα πάντα έβαινον καλώς κι' ά- (ναντιορρήτως εις Πιερρότος ξαφνικώς προστρέξας ά- (προσκλητής με ήδραξεν μετά θυμού — όπόσον εξε- (τράπη! — κι' άνέκραξεν βαρβαριστί:—Τί της κολλάς (ρε χάπι; Κι' έν άκαρει με ήρπασεν με τρόπον γάρ (άνοικειον και μιά πιατέλλαν συλλαδών ευδής το (μορμουλκείον την ύψωσε με δύναμιν, ού μην και με άν- (τάσαν και... κοτιγιδόν την έβαλεν εις την σοφήν (μον κανόν!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

A black and white portrait of a man in a military uniform. He is wearing a peaked cap with a small emblem on the front. He has a serious expression and is looking slightly to the left. He is wearing a light-colored jacket over a dark tie. On the right side of his collar, there is a small, dark, rectangular insignia. The background is plain and light-colored.

Μόλις ἔλγε τελειώσει μὴ «μα-
χαρί» — ὅπως λένε καὶ τ' ἀναγοι-
νοῦντά — σὺδκεν. τοῦ Προέ-
δρου τῆς Δημοκρατίας, τοῦ προθη-
πουροῦ Ἰσιετ' Ἰνονοῦ, τῶν νι-
σιωσιτῶν ἱστοροῶν καὶ τοῦ ἀρ-
χηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου.

Κι' ἀμέσως μετὰ, ὁ στρατηγὸς
Γκιουρσέι. — βαρὺς, τετραγώνος,
με τιμὴ καὶ εἰλικρινεῖς πρόσωπο
— μίλλας πρὸς τὸν ταυρῆα. 189

Λίγες ώρες πὸ πρὶν, ἓνα ἐπα-
ναστατικὸν πραξικόπημα εἶχε ἐκτα-
γῇ. Ὅχιτόν χιλιᾶδες μαθητὰί των
στρατιωτικῶν σχολῶν ἀποτέλεσαν
τὸν πυρῆνα τῆς ἐξεγέρσεως, με-
μεριστὲς ἑκατοντάδες ἰδιωματι-
κοῦ...

A black and white portrait of a man in a military uniform. He is wearing a peaked cap with a small emblem on the front. He has a serious expression and is looking slightly to the left. He is wearing a light-colored jacket over a dark tie. On the right side of his collar, there is a small, dark, rectangular insignia. The background is plain and light-colored.

Κλασσιζή ιστορία πολλών νέων
 αξιοματιζών, που μόλις μπουνε
 στους μαιάνδρους της καθημερινής
 πολιτικής, δὲ μποροῦν οὔτε ν' ἀ-
 νάπνευσουν...

Ἡ γενναιοφροσύνη τῆς ἐπισήμου ἡγήσιας πρὸς τοὺς κινήματις εἶνα ἐνδείξι δυνάμεως τοῦ Κράτους. Καί, ὅπως φαίνεται, τὸ τελευταῖον ἐπαναστατικὸν πράξιόν-η μα μερικῶν «σκληρῶν» συνταγμα-ταρχῶν καὶ πολλῶν νέων ἰδεολό-γων, δὲν ἀπέληξεν σοβαρὰ τὴν τοιοική Κυβέρνησι.

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Για διακόσια περίπου χρόνια, η Τουρκία ήταν «ό μεγάλος ασθενής». Στο διπλωματικό και πολιτικό λεξιλόγιο της εποχής, ο όρος

Γιὰ διακόσια περίπου χρόνια, ἡ Τουρκία ἦταν «ὁ μεγάλος ἄσθενης». Στὸ διπλωματικὸ καὶ πολιτικὸ λεξιλόγιό τῆς ἐποχῆς, ὁ ὅρος

ΤΟΥΡΚΙΑ: Βήματα

A black and white portrait of a middle-aged man with a receding hairline, smiling. He is wearing a dark suit jacket, a white shirt, and a patterned tie. The image has a grainy, high-contrast quality, typical of a photocopy or a newspaper clipping.

Στις αρχές του αιώνα μας, μέσα από τα ανάκτορα του Φενέρ Μπαξή, ο πονηρότατος Άνατολίτης σουλτάνος, Άδδουλ Χαμίτ, αγωνίζεται με την οργανωμένη διαφθορά και με τη σατανική βία, να επιβραδύνει την όριστη διάλυση της αυτοκρατορίας.

Τὸ παλάτι τοῦ Χαμήτ, τὸ Φενέο
Μπαξέ: Τὸ πνεῦμα τῶν Σουλτά-
νων ξαναζῇ;

Φλογερός Τουρκος ἔθνικιστής,
ἀλλὰ καὶ Εὐρωπαῖος, μὲ σιδερένια
βούλησι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πλατεῖες
ἀντιλήψεις, ὁ νέος ἡγέτης εἶναι ὁ
πραγματικὸς δημονοργὸς τῆς
«Τουρκικῆς Δημοκρατίας».

Δουλοπρεπής πρὸς τοὺς δυτικούς συμμάχους, ἀλλὰ καὶ ἀπατριτισμός, σὺν ἀπαραίτητος ὑπηρεσίᾳ, ὁ Μεντερόδς μεταχωρίζεται καθε μέσο γιὰ νὰ μείνῃ στὴν ἔξουσίαν...Φοιροῦς τῆς Μεσογείου ἐναντὶ τῶν ὁμοίων ἐπεκτατικῶν σχεδίων, όπως τόνισε ὁ ἴδιος, δὲ διατίσκει ἀποστάσι τὴν ἐσωτερικὴν ἐπανάστασι, ποὺ τὸν ἀπειλεῖ... καὶ γιὰ νὰ προαλέσῃ καὶ ἐντυπωσιακὴ ἀλλαγὴ... ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀποφασὶν γιὰ τὴν πᾶσι στὴ Μόσχα, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸ Νικητὰ Κροιστερ.

Συνγρόμων, ἀπομύχῃ τὴν ἀμερικανικὴν βοήθειαν ἐν σύστημα, πολυπλασιαστικὸν δεξιὰ καὶ αἰσθητικὸν τὸ «χορνοῦλεττες».

A large, detailed black and white portrait of a man with a serious expression, likely a political figure. Below the portrait, a group of men in suits and hats are walking, and a small boat is visible in the background.

στο ἄγνωστο

Καὶ τὰ σημερινὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν καθαρά, ὅτι τὰ ἄλλα, τὰ πού ἔκανε πρὸς τὰ ἑμπρός ἡ κεφαλὴ τῆς Τουρκίας δὲν τὰ εἶχε ἀφομοιώσει καί, μετὰ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις θὰ σήκωναν κεφάλι.

Στὸ Λαϊκὸ κόμμα, ποὺ εἶχε ἰδρυσθῆναι ὁ Κεμάλ καὶ ποὺ συνεχίζει ὁ Ἰνονοῦ, ἀργίζουν νὰ ἐκδηλώνονται ἐσωτερικὲς διαμάχες καὶ ἐντόνοι προσωποποιῶν ἀνταγωνισμοί.

Οί διαμάχες αυτές οδηγούν στη δημιουργία και δεύτερου κόμμα-
τος, του Δημοκρατικού, που με την
ηγεία του γιου ενός πλούσιου
τσιφλικιού από τα βάθη της Μικράς
Ασίας, του Μεντερές, κερδίζει τις
εκλογές, το 1950...

Ἡ λέξι δημοκρατία καὶ δημο-
κρατικός κόμμα, καλῆτες, δυστι-
χῶς — καὶ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φο-
ρὰ — πολλὴ σάπια καὶ περισσό-
τερο σκοτάδι. Οἱ ἐχθροὶ τῆς δη-
μοκρατίας τὴ μεταχειρίζονται συ-
χνὰ σὰν ψευδώνυμο, γιὰ νὰ ἐπι-
βάλουν εὐκολώτερα τοὺς σκοποὺς
τοῖς...

Ὅλα τὰ θλιβερὰ ὑπολείμματα
τοῦ μουσουλμανικοῦ φανατισμοῦ
συσπειρόντο γιῶς ἀπὸ τὸν πο-
νηρὸν καὶ ἀδίσταχτο Μεντρερς καὶ
ζητοῦν νὰ πάρουν τὴ «ρεβάν» ἀπὸ
τὴς κεραλιζὲς μεταστροφίσεως...

Ἀποφύ τῆς Κωνσταντινουπό-
λεως ἀπὸ αἰέτος: Ἰσταμπούλ πε-
δίον τῶν Μεντερικῶν βιασθήτων.

καθεστώς. Τη νύχτα της 26ης Μαΐου 1960, ό,τι καλύτερο είχε ή Τουρκία, ξεσηκώθηκε έναντιόν του θλιβερού Μπερτοδουλου, που νόμιζε πως μπορούσε αιωνίως να κοιμίδευη όλο τόν κόσμο.

Μία στρατιωτική ἐπανάστασι κατέλυσε τὸ διεφθαρμένον καθεστὸς, κρέμασε, ἀφοῦ δίκασε, τοὺς κύριους ἐπεύθυνους τῆς βρομίας καὶ τῆς τυραννίας — μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Μεντορόε — καὶ ἔβαλε τὶς βάσεις μᾶς Ἐλευθερίας Ἐ-

θνικῆς Ἐνώσεως, πὺν μὲ πρόεδρο
τὸ στρατηγὸ Γκιουρσέλ, προχώρη-
σε στὴ δημιουργία μιᾶς καινούρ-
γιας καταστάσεως.

Ἄλλα σοβαρότατες ἀντιθέσεις ἐμφανίζονται μέσα στήν Ἐπιτροπή Ἑθνικῆς Ἐνώσεως, πού προκαλοῦν καινούργιες κρίσεις στήν πολιτική ἐξέλιξι τῆς Τουρκίας.

Οι πιο πιστοί φορείς του χεμαλικού πνεύματος — κυρίως οι νεότεροι αίσθηματικοί — εξαφανίζονται και όσισμένες ουδετεροφίλες τάσεις, σύμφωνα με την παράδοση του δημιουργού της νέας Τουρκίας. Οι κοινωνικές τους έπισης ιδέες είναι προοδευτικές, οίκοπατιστές, πραγματικά ανανεωτικές.

Τὰ πρὸ συντηρητικά μέλη γύρω ἀπὸ τὸ στρατηγὸ Γκιουρσέλ, δὲν ἐπιθυμοῦν νέους χλονισμοὺς καὶ πιστεύουν σὲ μιὰ μετρημένη, προσεζτική ἐξέλιξι.

Τὸ φάντασμα τοῦ Μεντερὲς
τοῖνυρρεῖ στυλὸς διαδρόμους τοῦ
καθεστώτος, φθάνοντας μάλιστα
μέχρι τοῦ Κοινοβουλίου, ὅπου δια-
θέτει τοὺς πιστούς του. Γιατὶ ὁ
μεντερισμὸς δὲν ἐξαφανίζεται με-
τὰ ἐντυπωσιακὴ διὰ καὶ μερικὲς
ἀλλοι-

Ἐνα πελώριο ἄγνωστο ὑψώνε-
ται μπροστά στὴν Τουρκία τοῦ
Γκιουρσέλ καὶ τοῦ Ἰνουνού.
Μήπως ἕνας Τοῦρκος Νασέρ ξε-
πεταχτὴ μέσα ἀπὸ τὴ σημερινὴ ἀ-
βεστητότητα;

Τὸ βέβαιο εἶναι, ὅτι ἡ Τουρκία περνᾷ μίᾳ περιόδῳ βαθυτάτων μετασχηματισμῶν καὶ ἀνακατατάξεων.

«Η Γλασινάδα, τὸ γκρίφο νησί,
τὸ ἀνησὶ τῶν σκλάβων, μελαγχολι-
κή! ἔξαρσεν ἀνάμεσα στ' ἄλλα
ὀνειρομενὰ νησιά τοῦ Μαρμαρά,
παράμενει σιωπηλὸ... Νέες δίκες ἐ-
τοιμάζονται... Νέες δυσπάσιες δια-
ζολίνονται στὸ πρόσωπο τῆς Τουρ-
κίας...

Νέες φάσεις διαγράφονται στις
τουρκικές εξελίξεις...

ЕП. МЕТ.

Η κόρη του Φαρούκ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ Μ' ΕΝΑ ΣΤΟΚΑΔΟΡΟ!

Μα ό πατέρας της δέ θέλει ν' άκουση ούτε λέξη για έναν τέτοιο άνδρυστο γάμο!

Σ' ΟΛΟΚΛΗΡΗ την Εδρώπη, είναι ζήτημα αν υπάαχ η σήμερα πατέρας τόσο αυστηρός για τις κόρες του, όσο είναι για τις δικές του ο Φαρούκ, ο άλλοτε βασιλιάς της Αιγύπτου. Ίσως έπειδή στάθηκε πάντα πολύ λίγο αυστηρός απέναντι στον ίδιο τον εαυτό του, με αποτέλεσμα να γίνει, την εποχή που βοήσώταν στο θρόνο παγκόσμιο σύμβολο της άσότητας και της άνοιας, ο Φαρούκ φροντίζει τώρα να μεταβάλει τις κόρες του σε υποδείγματα άρετης.

Ακόμη και στη μεγαλύτερη, τη Φερνάλ, που είναι 23 χρονών κοπέλλα, δεν έχει επιτρέψει ποτέ μέχρι σήμερα να πάει σ' ένα χορό, να βγει έξω με μια συντροφιά συνομηλίκων της, να εμφανισθεί σ' ένα κέντρο διασκεδάσεως. Την επιδόσει ακόμη και ν' ακολουθήσει τη φυσική της κλίση, σπονδυλάοντας ιατρική.

Προορισμός των γυναικών, της δήλωσε, δεν είναι να γίνονται εισηγημένες, ούτε να εργάζονται έξω από το σπίτι. Είναι να προετοιμάζονται, για να γίνουν, μια μέρα, καλές σύζυγοι και μητέρες.

Πιθανότατα, η Φερνάλ, που έχει, βέβαια, άνοιας, παρά την απομόνωσή της από τον κόσμο, για τα σκάνδαλα του πατέρα της, ναχε τη διάθεσή, εκείνη τη στιγμή, να του αποκριθεί πως κάποιος άλλος αντίλαμπανόταν ο ίδιος, άλλοτε, τότε... ποιοιού της γυναίκας! Μα ό Φαρούκ θα προτιμούσε, σίγουρα, την άνευλαβή αυτή απάντηση, που δεν του δόθηκε, παρά εκείνη που έγινε, εδώ και λίγο καιρό, σά μοιραίο αποτέλεσμα του αλισιόματος της Φερνάλ στο γυναικό κλινικό της.

Με σκοπό να προετοιμάσει το έδαφος για ένα συνοικισμό με την κόρη του, ο πρώην μονάρχης κάλεσε στη Γενεύη το γιό του άλλοτε βασιλιά της 'Αλβανίας 'Αχμέτ Ζώγου, τον ποιητή Λέκα. Ένω όμως η Φερνάλ έμεινε έντελως άσυνγινική από τη γοητεία του Λέκα, έρωτοχτυπήθηκε με κάποιον άλλο, που είχε την τύχη να εμφανισθεί στη ζωή της άνοιχτος τις μέρες που άναμειναν ο μυστηώδης του αλβανικού θρόνου. Και αυτός ό κάποιος άλλος ήταν ένας άλιος μάστορας, ένας ταπεινός στοκαδόρος!

Είχε βρέξει τοια μερόνυχτα συνεχώς στη Γενεύη και το ταβάνι της βίλλας που απομονώνει τις κόρες του Φαρούκ από τον κόσμο των κοινών θνητών, είχε άογισει να στάξει. Έτσι, ό Φαρούκ, θέλοντας να εδρεπίσει το σπίτι για την άναμεινόμενη επίσκεψη του υποψηφίου γαμπρού, είδοποίησε νάρθη ένας στοκα-

δόρος για την άναγκαία επίσκεψη. Ο στοκαδόρος αυτός λεγόταν Ζήλ Φερνιέ. Ήταν ένας έξαιρετικά ώραιος νέος, με πολύ ευγενικό παρουσιαστικό και, το κυριώτερο, όπλισμένος μ' ένα άκατανίκητο άνοιχτοκαρδο γαμογέλο. Το γαμογέλο αυτό μάγεψε τη Φερνάλ, από την πρώτη στιγμή. Ίσως, αν η ζωή της ήταν ως τότε διαφορετική, ναχε συγκαταστήσει τον εαυτό της από τον «άναρμοστο» έρωτα για το μάστορα, που είχε έρθει για να επισκευάσει το ταβάνι. Μα η Φερνάλ είχε πολύ σπάνιες συναντήσεις με νέους, κι' αυτές κάτω από το άγρυπνο μάτι της 'Αγγλίδας δασκάλας της, ενός σωστότου γέροντος, που είχε έντολη από το Φαρούκ να μην αφήνει από κοντά της την κόρη του.

Με τις συνθήκες αυτές, η Φερνάλ έδε σαν ήμιθεο τον όμορφο στοκαδόρο. Κι' εκείνος, όμως, δεν έμει άσυνγ. Από τα θέλητρα της κόρης του Νείλου, με τη σταρένια επιδεομίδα και τα έξοφαστικά μαύρα μάτια. Πριν άκόμα το ταβάνι ξαναδοη την άογική του μορφή, ένα φλογερο έιδύλλιο είχε πλεχτεί μεταξύ τους! Και, πριν χωρίσουν, ύποσχθηκαν ό ένας στον άλλο να ένωθούν για πάντα με τα δεσμά του γάμου!

— 'Αν σου φέρω αντίδοιο, να πατήσεις πόδι, να έπανατατήσης! τη συμβούλεψε ό Ζήλ.

Φυσικά, ό Φαρούκ έγινε θοοίο ανήμερο, μόλις πληροφορήθηκε πως η κόρη του ήταν έρωτευμένη με τόν στοκαδόρο. Κι' ό θυμός του έφτασε στο άποκορύφωμα, όταν έμαθε πως η Φερνάλ είχε κάνει κοινό μυστικό με τον έναν περίπατο στη λίμνη της Γενεύης!

— Δέ θα δώσω ποτέ σ' ένα στοκαδόρο την κόρη μου, δήλωσε. Όχι μόνο έπειδή είναι άνηκουστο μιά κοπέλλα με βασιλικό αίμα να παντρευτεί ένα μάστορα, μα έπειδή για τους στοκαδόρους είδικά όφείλουμε να αίσθανόμαστε περιφρόνηση έμεις οι Αιγύπτιοι, που έχουμε στη χώρα μας άθάνατα κτίσματα από γρανίτη!

Η άτυχη αυτή προσπάθεια για χιούμορ προκάλεσε την άγανάκτηση του συνδικάτου των 'Ελβετών στοκαδόρων, που εκδόσανε μια σχεδόν ύβριστική άνακοίνωση για τον πρώην μονάρχη. Μα η ιλαροτραγική αυτή παρένθεση δεν άλλαξε τα πράγματα ως προς το έιδύλλιο της Φερνάλ με τόν ώραιό Ζήλ.

Ό Φαρούκ μένει πάντα έξοργισμένος κι' άνένδοτος. Η Φερνάλ έρωτευμένη και θλιμμένη έως θανάτου! Και ό Ζήλ, άγαροσιέτια, άν τελικά η άγαπημένη του θα βοηθί την δύναμη να τα έγκαταλείψει όλα για να γίνει γυναίκα του, η άν θα ύποταχθεί στη θέληση του πατέρα της.

Τό πιο πιθανό, όστόσο, — βεβαιώνουν οι έλβετικές έφημερίδες — είναι να συμβή το δεύτερο. Η Φερνάλ συνήθισε, από μικρό κοριτσάκι, να ύποτάσσεται στις θελήσεις του «αυστηρού» πατέρα της, αλλά έπίσης, σποβαή από ιδιουσυχασία, δέ θα έπιθυμούσε ποτέ να γίνει ηρώδια σκανδάλου, έστω κι' άν, για την αποφυγή του σκανδάλου, θάπρεπε να πνίξη τη φωνή της καρδιάς της.

☉☉

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΦΛΕΡΥ

Ό περιφημος ιεροκήρυκας Φλερύ που άήρτυε στη γαλική πόλι Ντιζόν έπτε κάποτε στο κήρυγμα του κατά λάθος: «... Και έσπρεφν ό Κύριος δώδεκα άνθρώπους με 5.000 άρτους και 3 ίχθεις...»

Ένας από τους άκροατές του έσκασε στα γέλια, που τα μετέδωσε και στους άλλους. Όταν το κήρυγμα τελείωσε, ό Φλερύ τόν ρώτησε γιατί γελοούσε, κι' εκείνος τόν άποκρίθηκε:

— Μα είπατε πως με 5.000 ψωμιά και 3 ψάρια ό Κύριος έθρεψε 12 ανθρώπους. Αυτό το κάνω κι' έγώ!

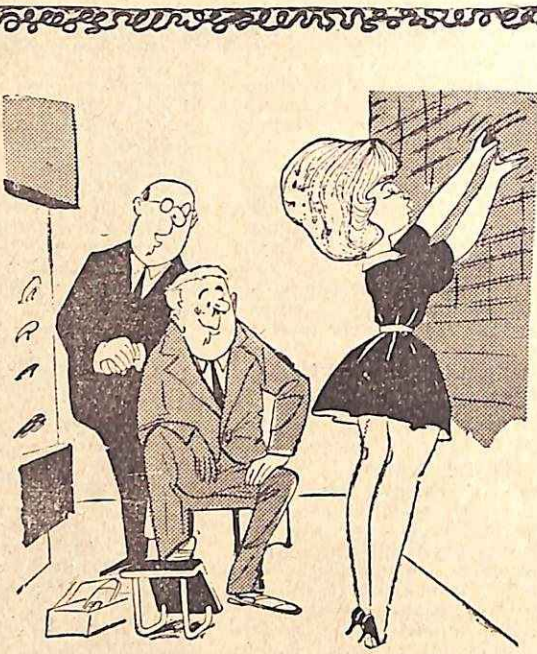
Ό ιεροκήρυκας δάγκωσε τα χείλη του κι' άποκαιρυνήθηκε χωρίς ν' άπάντησθ. Την άλλη Κυριακή ό Φλερύ έκανε τόν ίδιο κήρυγμα, διορθωμένο όμως αυτή τη φορά. Κι' όταν τελείωσε, κάλεσε τόν ίδιο άκροατή και τόν ρώτησε:

— Μπορείς να τόν κάνης και τώρα αυτό το θαύμα, που έκανε ό Χριστός;

— Εύκολότατα!

— Με ποιο τρόπο;

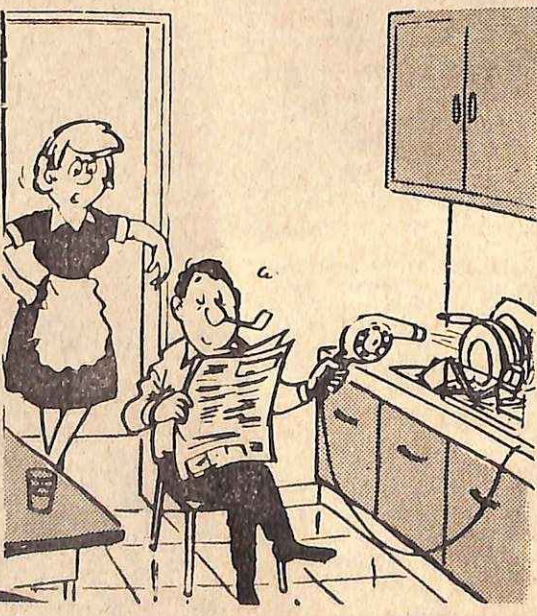
— Με τα περισσότερά της περσάμενις Κυριακής!

— Έχουμε και παπούτσια, που άναγκάζουν τη πολήτρια να χρησιμοποιήση σκάλα. Είναι όμως λίγο πιο άκριβά!...

— Ήταν άλλοτε μάγειρας κι' έπιμένει να δούλευη μόνο αυτός το κατσαυμόκαζατο!

— Σου έπια Κλέαρχε να τα σκουπίσης τα πιάτα!...

ΤΗΝ παλιά εποχή, που οι 'Αποκριές ήταν λαϊκή γιορτή και δεν είχαν εισαχθεί ακόμη οι χοροσπεριές, τα σάλονια κι' οι δημόσιοι χοροί, η γιορτή αυτή είχε δικό της χρώμα, καθάρα έλληνικό, είχε τα τραγούδια της και τους έχωρωστους χορούς της.

Έπίσης τα παλιά καλά χρόνια έσάβιλες κατά τις 'Αποκριές το μεγάλο, τόν άληθινό γέλιο, το έσκαγμα, η πραγματική διασκεδάσι, τόν πνεύμα και η ντόπια αστυρία και πρό πάντως, η ποικιλία και η πραγματική διασκεδάσι του λαού.

Τώρα και από τα λαϊκά άκόμη σπιντια, πέρα πια κι' η χαλαροπνευστική μακαρομάδα της 'Αποκριάς, η κιθάρα, τόν πορτοκάλλι στό κρασί, τόν άστειο, οι συγγενικές συγκεντρώσεις, οι έαφικιές έμφανιεις των μασκαράδων.

Την παλιά εποχή, όπως είπαμε, η 'Αποκριά ήταν άληθινή διασκεδάσι και είχε τα δικά της τραγούδια.

Τό πιο παλιό τραγούδι της 'Αποκριάς ήταν αυτό:

«Κατηγορούν τη γάτα μας και τηνε λένε γραία, πόνει τα μάτια γαλανά και την ούρα μακραία!...»

Νεώτερο κάπως άποκριάτικο τραγούδι ήταν και τόν έξης:

«Αυτός που σέρνει τόν χορό τού πρέπουνε μουντούρες, τού πρέπουν κι' άπ' την Κούλουρι, δύο κρίβινες κηλίδες».

Καθώς και αυτό:

«Τήν πιττα, παύγαγε ό σπανός ήταν κολοκυθένια, τα χέρια που την πλάθανε ήταν μαλαματένια!...»

Όταν εισήχθησαν στα ήθη της άθρηναϊκής 'Αποκριάς τόν ντόμιο και οι μισές μάσκες, έπαψε να ύπαρχη πια και η διάκρισι στις τάξεις, γιατί έθγαιναν έξω και οι ύπηρεσιες, μεταμφιεσμένες με τα μασκαράτικα της κυρίας τους.

Τό άθρηναϊκό χιούμορ έφτιαξε τόν παρακάτω τραγουδάκι, που τραγουδιόταν στους δρόμους της 'Αθήνας:

«Η μάσκα και τόν ντόμιο τώρα την 'Αποκριά κάνει τόν κάθε δουλικό να φαίνεται κυρία!...»

Οι 'Αποκριές της πλιάς εποχής ενέπνεαν τούς ποιητές, που έγραφαν νόστιμα τραγούδια.

Μά ένα πολιτικό αστυρικό ποίημα τού Ραμφακού (Κλέανθη Τριανταφυλλού), γραμμένο στις 23 Φεβρουαρίου 1886 και αστυρικής τούς πολιτικούς της εποχής εκείνης:

«Κάτω τη μάσκα που φορείς σ' άτέλειωτη 'Αποκριά ύποκριτά, ήσουςίται γινώριζοι, από μακρυά!...

Σεις ποη, κι' άν χάνει' η Πατρίδα μέσο στον έρμιο της χαμό, σαν ένήν έδοκτε άκριβια χωρίς άγάπη και παχμό.

Κάτω τη μάσκα, κερσενήται με πολεμικόχρητα λαλιά, κάτω τη μάσκα, να φωνάτε με τη θορία σας την παλιά!»

Άπό τα 1888 άρχισαν να έξευρωπαίζονται κι' οι άθρηναϊκές άποκριές. Τότε συστήθηκε και τόν πρώτο Κομιτάτο για τόν έορτασμό τού Καρνάβαλου.

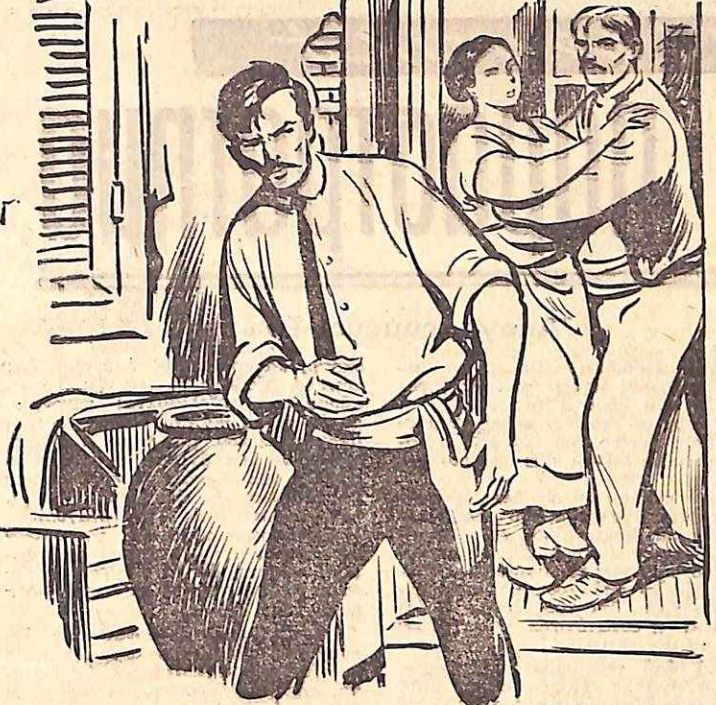
Οι 'Αποκριές τού 1888 γιορταστήκανε με κάθε δυνατή έπίδειξι και μεγαλοπρέπεια.

Η «Ανασσα 'Απόκρεω» πάνω σ' ένα ολόχρυσο άρμα καθισμένη, σαν θεά, πάνω σέ μεγαλοπρεπή θρόνο, κρατούσε τόν σκήπτρο της και περιτοχιμάζονταν από μεγάλανες κι' άρχοντες τού βασιλείου της. Πέρασε έτσι τούς κεντρικότερους δρόμους της 'Αθήνας, Χρυσόκηνιτο ή ίππεις προηγούνταν και όλοκληρη ούρά από μασκαράδες την άκολουθούσε.

Κατόπιν έρχονταν μια άλλη σειρά άρμάτων και κάρρων στολισμένων με συμβολικές παραστάσεις.

Κι' όμως, παρ' όλ' αυτά, ό κόσμος δεν έμεινε διάλοιο εύχαριστημένος.

Η άθρηναϊκή άποκριά τόν έτος 1889 έβρισκόνταν σέ μεγάλο έξοπισμό. Και τότε δημοσιογράφοι και έμποροι άποφάσανε να οργανώσουν άποκριάτικες παρελάσεις, όπως γινόντουσαν στη Βενετία, και στη Νίκαια. Η έφημερίδα «Άκρόπολις» έγινε τόν κέντρο της κινήσεως αυτής. Τόν άθρηναϊκό κοινό έσπρεψε να προσάξω τόν όολό του σέ πεντάδραχμη και δέκαδραχμη για τόν έρασάκι, που θα δίνονταν στις ώραιότερες μασκαράτες. Και στά 1899, όταν θραφέυθηκε ό

«Πάρε με, 'Αντριάννα μου, να σου βοηθώ στην πλύσι...».

Παλιές Άποκριές

Περασμένα κι' άλυσμόντητα

όμιλος τού Στρουμπούλη, ό 'Ιωάν. Δεληκατερίνης είχε γράψει ένα άραίο τραγούδι, τόν «Άσμα τού Βάκχου», που είχε τανιστή από τόν Σπινέλη και που τόν τραγουδούσε ό όμιλος.

Μά μερικοί σπαρταριστοί στίχοι: «Γερομπέκρο—Δίνονσε και βασιλιά της τρέλλας θά πούμε ως να φτάσωμε στον πάτο της έσρέλας.

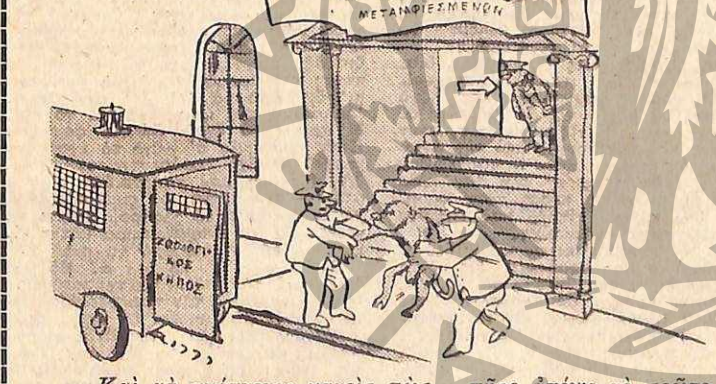
Γενικό μασκαρέμα κι' άπ' άκρη σ' άκρη τρέλλες να δούμε άντρες θηλυκούς κι' άρσενικές κοπέλλες! Τρέλλα! Ζωή χρυσή, γυναικες, γλέντι και κρασί! Παιδιά και γέροι κρασί ρουφάτε και με κοπέλλες χοροψάδε! Γιούχα στη λύπη, που μάς μα-

κι' άπ' όλους δέω κακή καρδιά. Βιολιά, παιγνίδια, φίλια, τραφινές, άντάρια, χοροί, λουλούδια.

Μ' αυτά η μέθη μάς ξετρελλώνει κορίτσια, γέροι, γριές, παιδιά». Τό τραγούδι αυτό τόν τραγουδούσε ό ίδιος ό όμιλος και στην παράσταση, που έβωσαν οι μαθητές της σχολής Κάλων Τεχνών. Άλλά και στά 1900, έδινε κι' έπαιρνε τόν τραγούδι της 'Αντριάννας. Και έδώ θα σας έξηγησουμε ποιά ήταν αυτή η 'Αντριάννα.

Ήταν μιά είκοσάχρονη άφρατη πλάστρα, έμνηνη και κατεργάρα, άφου έφερε καλά τα άπλάτα τού κόμμου, που άγαπούσε τόν χασάπη της γειτονιάς της και την άγαπούσε κι' εκείνος. Μά στον έρωτά τους είχαν ένα μεγάλο έμποδιο: τόν κουτσάκι τόν Μελέτη, που διημέρευε και διανυκτέρευε έξω από τόν σπίτι της και την ένοχλούσε διαρκώς. Κι' όταν η δυστυχ 'Αντριάννα ήθελε να ξεχάση τούς κόπους της ήμερας με τα γλυκόλογα τού χασάπη, υπάκουσάν τον στο σπίτι της, δεν τα κατάφερε, γιατί ό Μελέτης φύλαγε σκοπό στην έξοπαρτα.

Ό Μελέτης αυτός, λοιπόν, άφου

— Και να σκέπτεται κανείς πως... πήρε άπόψε τόν πρώτο βραβείο για τή φυσικότερη μεταμφιεσί!...

έσπασε πολλά ποτήρια στην πλανή ταβέρνα κι' άφου έπτε μερικους άμυνάδες με έσθεις άναστεναγμούς, άποφάσισε να στείλει στην 'Αντριάννα ένα τραγούδι. Έπειδή όμως δεν ήξερε γράμματα, κατέφυγε σ' ένα γινώστα του, που τόν παρακάλεσε να τόν συμπληρώσει τόν τραγούδι τού, όπως αυτός νόμιζε καλύτερα. Κι' εκείνος, άντι νά... σπασή τόν κεφάλι τού, άντέδρασε την έπιστολή τού 'Αμλέτου στην 'Ορβλία (μεταφρασμένη στην καθαρεύουσα), άνακατέψε τόν διότιχο τόν σ' αυτή και τόν την έδωσε. Την άλλη μέρα η 'Αντριάννα, με τρίτο πρόσωπο, πήρε την έξης έπιστολή:

«Προς την ούρανιαν θεότητα της ψυχής μου (χής μου) προς την χαριτόεργο 'Αντριάννα είς την λάμψιν τού ήλιου ν' άμφιέθλης, ν' άμφιέθλης είς τόν των άστέρων (φως) είς την άλήθειαν αυτήν να μη πλύνεις (στεύς) άλλ' είς τόν έρωτά μου πιστεύε ά (πλώς).

★ «Πάρε με 'Αντριάννα μου να σου βοηθώ στην πλύσι και να σου κουβάλαω νερό άπ' τόν Βαθρακονήσι».

Χαίρε, Μελέτης! Η 'Αντριάννα, που είχε μάθει καλά γράμματα, γράφοντας... τόν έρεσεία, διάδωσε, έναδιαδέσσε τόν γράμμα, σκέφτηκε κι' άποφάσισε. Τόν κάλεσε, λοιπόν, και τόν έπτε:

— Νά σου πώ, Μελέτη, για τόν άσπρα και τόν ήλιο, που μου γράφεις δεν μ' ένοιαφέρει καθόλου. Ό ήλιος μόνο μ' ενδιαφέρει, όταν θέλω ν' άπλώσω τόν ρουχα. Άπ' αυτό τόν Βαθρακονήσι και να με βοηθές στην πλύσι, έπειδή έξω από τόν πύλο τού πλυσί και νεροκουβάλημα δείχνει πως μ' άγαπάς και θά τόν πιστέω, όταν έάλως μπρος τις ύποσχέσεις σου.

Κι' ό Μελέτης τότε της άπάντησε άναστεναγμένος:

— Ω, έρε βάσανο!... Έγώ για την άγάπη σου, όχι από τόν Βαθρακονήσι, άλλα κι' από τόν κάτω κόμο είμαι άξιος να κουβάλαω νερό.

Κι' η συμφωνία κλειστήκε.

Η 'Αντριάννα, όμως, που καθόταν στο Μεταξουργείο, σκέφτηκε να τόν στείλει στο Βαθρακονήσι, για να έχη έλευθερία ελεύθερου άχασάπη.

Έτσι ό Μελέτης άρχισε να κουβάλα με μιά μεγάλη σκάμνια νερό άπ' τόν Βαθρακονήσι κι' αυτή να υπάαχ τόν καλό της μέσο στο σπίτι της.

Κι' ό δυστυχός Μελέτης, που όι όμοι του είχαν κάνει κάλους, έλεγε τραγουδώντας:

«Βαρό φορτίον που είναι ό έρως δεν ύποφέρει να τόν κρατά!...

Τόν μαρτύριο τού νεροκουδαλήτη κράτησε πούαν ένώ η 'Αντριάννα διασκέδαζε είς έσρος του με τόν έαλε, κτό της καρδιάς της.

Έτσι η 'Αντριάννα, κι' ό χασάπης προνοήσαν καλά κι' ό Μελέτης άσχημα!

Μά μια μέρα, που είχαν γεμίσει τόν κούπια με τόν βαθρακονήσιτικό νερό, ό Μελέτης, για να σπύη αυνης στην ύποσχεσί του, πήρε θέσι και στη σκάφη.

«Νά σε βοηθώ στην πλύσι.

Ό χασάπης όμως αυτή τη φορά δεν είχε προφάσει να δώη άπ' την καμάρια της 'Αντριάννας κι' η διασφήνε κάθε λίγο και λιγάκι τή σκάφη κι' έτρεχε μέσα, για να δη τι έκανε ό εκλεκτός της. Την τελευταία φορά, λοιπόν, έσκαπτηκε στην άγκαλιά του κι' άργησε να γύρη στη σκάφη της.

Κι' ό Μελέτης, που τόν μυαλό του γούριε διαρκώς στο έσασανό του, παράτησε τη σκάφη και υπαινόντας στην άγκαλιά, έβλε την 'Αντριάννα στην άγκαλιά τού χασάπη.

Έπειδή όμως ό χασάπης δεν ήταν άνθρωπος, που άνεχόταν τούς κουτσάκις, ό Μελέτης έγινε έξω άναστεναγμένος...

★ Μά δεν ήταν μονάχα τόν τραγούδι της 'Αντριάννας, που τραγουδιόταν στις όικογενειακές συγκεντρώσεις, καθώς χόρευαν.

Γνωστό τραγούδι της εποχής εκείνης ήταν κι' αυτό που άρχιζε:

«Μιά φορά ήμουν πολλή και μ' άγαπούσανε πολύ...»

Μά οι πολλές 'Αποκριές περσάναν πιά και μαζί μ' αυτές και τα τραγούδια τους.

Ο ΠΑΛΙΟΣ

Ε τὴν ἀπό-

Με τὰ χεῖλη σφιχτά, τὰ μάτια πεισμονωμένα, πήγε καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς.

ΛΟΓΙΑ ΔΙΦΟΡΟΥΜΕΝΑ

Τοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια κι' ὅταν τὸν εἶδε, γιὰ μιὰ στιγμή, σὰν νὰ κοκκάλωσε.

— Δὲν με περίμενες; πρόφερε αὐτὸς σοδωρά.

— Ὁχι... Θέλεις τίποτα, Ἀλκη;

— Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Τὸν κύτταξε με κάποιο φόβο, καθὼς τὸν ἄφινε νὰ περάσει μέσα. Ἦταν φανερό πὼς ἡ ἀνεπάντεχη ἐπίσκεψί του τὴν τρώαζε.

— Ζουζού, ξέρεις γιατί ἦρθα; τῆς εἶπε ἀμέσως.

Ἦταν ἀπὸ τὴ φύσιν τοῦ τίμιος κι' εἰλικρινῆς, καὶ δὲ τὸ θεώρησε καλὸ ν' ἀρχίσῃ διὰ τοῦ κύκλου.

— Τὸ φαντάζομαι, τοῦ ἀποκρίθηκε, παίρνοντας ἀμέσως ἓνα ὑποφωτισμένο, κάπως στενοχώρημένο, ἀλλὰ καὶ κάπως γελαστό.

— Τὸ ἓνα τὸ φαντάζεσαι... τὸ ἄλλο ὅμως ὄχι.

— Ποιὸ ἄλλο;

— Στάσου... νὰ ξεκαθαρίσουμε πρῶτα τὸ ἓνα...

Ἐκανε μιὰ μάγκικη κίνησι με τοὺς ὤμους τῆς.

— Τί φταίω ἐγώ; Ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὸ γόνατό μου; Κι' ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ θελήσῃς κι' ἐσὺ νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο;

— Ζουζού, ἄφισε αὐτὸ τὸ ὕφος. Δὲν εἶναι γιὰ αὐτὰ...

Ὅσο πὶδ σοδωρά τῆς μιλοῦσε αὐτὸς, τόσο καταλάβαινε ἐκείνη πὼς τὸ μόνο ποὺ μπορούσε νὰ σώσῃ τὴν κατάστασι ἦταν νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ἀστέιο.

— Εἰσάστε κι' οἱ δύο σας τέρατα, τί ἄλλο νὰ πῶ; Εἶναι πράγματα αὐτά; Ἐτσι, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας του... τῆς υπέτερας σου... νὰ κάνετε τέτοιες κατεργαριές...

Μὲ βάσεις στὴν ἴδια γραμμὴ ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου, ρώτησε ὁ Ἀλκης μὲ φρίκη.

Τότε κατάλαβε ἡ κοπέλλα ποῦ ἔπρεπε νὰ δώσῃ προσοχή. Δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς καὶ κατάφερε νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ πύρινη ματιά.

— Μὴν εἰσαὶ κουτός!

— Θέλω νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

— Τί νὰ σοῦ ἐξηγήσω, παιδί μου; Μπορῶ νὰ μάθω γιατί ἔχεις αὐτὸ τὸ ὕφος, τὸ δραματικό;

— Μὴν εἰρωνεύεσαι, Ζουζού, φώναξε ὁ Ἀλκης αὐστηρὰ. Μὲ βλέπεις ταραγμένο καὶ θέλω νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσῃς ὅλα, ὅλα.

Κάθισε ἡ Ζουζού, σταύρωσε τὰ χέρια τῆς με μιὰ εἰρωνική κίνη-

σι μαθητριούλας στὸ θρανίο.

— Μαλιστα, κύριε καθηγητά.

— Πές μου... πὼς εἶχε τὸ θάρρος ὁ πατέρας μου;...

Γέλασε ἡ κοπέλλα.

— Τὸ θάρρος; Ἐλα καὶ μένε, μὲ ξέρεῖ ἀπὸ μαρὸ. Δὲν χρειάζοταν καὶ τόσο θάρρος.

— Ἐνὰς λόγος πάρα πάνω, ποῦ σὲ ξέρεῖ ἀπὸ μαρὸ. Δὲν πρέπει νὰ σὲ βλέπῃ σὰ γυνίκα.

Σήκωσε τὰ μάτια τῆς... Μιὰ σπινθὴ τῶν ματιῶν τῆς ἔνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου— αὐτὴ ἦταν ἡ διαμαρτυρία τῆς, ἡ εἰρωνεία τῆς. Ἐπειτα ἓνα ὀρθὸ παιδιατικό γέλιο.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι με βλέπει σὰ γυναίκα; Μάλιστα! Ἀστετεύεσαι; Δὲν παρατήρησες πὼς μου φέρεται; Μὲ θεωρεῖ πρὸς ἀκόμα. Καὶ πολλὰς φορὲς θάχῃ τὴ διάθεσι νὰ μοῦ σηκώσῃ τὰ φουστάνια καὶ νὰ μοῦ τὶς δρέξῃ...

Φταίω δέκακι κι' ἐγὼ, τὸν ἱρρελαίνω καμμία φορὰ με τὶς ἀταξίες μου.

Τὸ ὕφος τῆς ἔπρεπε νὰ τὸν καθουχάσῃ. Κι' ὅμως κάποιο ἀγκάθι τὸν βασάνιζε. Δίστασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα πήρε τὴν ἀπόφασιν. Τὴν τράβηξε ἀπάνω του, τὴν κύτταξε στὰ μάτια. Ἡ φωνὴ τὸν ἀκούστηκε, τρυφερή:

— Ζουζού... πές μου τὴν ἀλήθειαν... Εἶναι ἐρωτευμένος μαζί σου ὁ πατέρας μου;

Τραβήχτηκε ἀπτότομα, τὸν κύτταξε ἐχθρικά:

— Τρελλάθηκε;

— Σὲ ρωτῶ σοδωρά, Ζουζού.

— Κι' ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ σοδωρά ὅτι τρελλάθηκε;

— Μοῦ ὀρκίζεσαι;

— Στὴν ψυχὴ τῆς γιαγιάς μου...

Ἦταν ὁ πὶδ ἐπίσημος, ἀλλὰ κι' ὁ πὶδ εὐκόλος ὀρκος τῆς. Τῇ γιαγιά τῆς δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικὰ ποτέ. Ἐξ ἄλλου, δὲν ἦταν σίγουρη ἂν ὑπῆρχε ψυχὴ κι' ἂν ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἦταν δυνατόν νὰ ἵποφείῃ ἀπὸ ἓνα ψευτικό ὀρκον. Ὁ Ἀλκης ὅμως ἐπηρεάσθηκε.

Ἄγνος στὴν ψυχὴ αὐτὸς, δὲ μπορούσε νὰ διανοηθῇ πὼς ἦταν δυνατόν νὰ πάρῃ ἔτσι ἀνῆψιστα ἓνα τέτοιο ὄρκον.

— Σὲ πιστεύω, Ζουζού, τῆς εἶπε ἑλαφρομένως. Ὅα ἦταν γιὰ μένα φοδερὸ...

Ἐγείρε ἀπάνω του τρυφερὰ:

— Γιατί βασανίζεσαι, Ἀλκη μου; Ἀν συνέβαινε τίποτε, θὰ σὸδλεγα. Τὸ ξέρεις πὼς ἐγὼ μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ.

Ὅλη ἡ χαρὰ ποῦ τοῦ εἶχε προκαλέσει ὁ ὀρκος τῆς, δάβωσε μὲ μιὰς. Ἡ φυσιογνωμία του σκοτεινίωσε πάλι. Ἡ φωνὴ του

ἀκούστηκε αὐστηρή:

— Ζουζού! Τώρα εἶπες ψέματα.

— Ἐνα μεγάλο ψέμα.

— Ἀλλὰ πάλι! Ποιὰ μυῖνα σὲ τσίμπησε σήμερα;

— Ποιὸν ἀγαπᾷς ἀληθινά; Ἐμένα ἢ τὸ Μάριο;

Τὰ μάγουλά τῆς ἄναψαν. Ἡ ἐρώτησί του εἶχε ἐρθεῖ πολὺ γρήγορα καὶ δὲν τῆς εἶχε ἀφίσει καιρὸ νὰ προετοιμαστῇ ψυχικά.

— Σήμερα, τρελλάθηκες! τοῦ ψιθύρισε.

— Τί συμβαίνει μ' ἐσένα καὶ με τὸ Μάριο; ἐπέμεινε ὁ νέος.

Σοῦφρώσε τὰ φρύδια τῆς ἀνίσχυρι.

— Ἐξηγήσου, τοῦ εἶπε κοφτά.

— Σὲ εἶδα... σὰς εἶδα, ποῦ γυρίζετε. Εἶχατε πάει ἐκδρομὴ.

Ἐνα δευτερολέπτο τὰ κουκλίστικα ματάκια τῆς μεγάλωσαν, ἔδειξαν κάτι σαν φόβο. Ἐπειτα ἀμέσως, ἀσπραπία, ἡ ἐκφρασί τῆς ἔγινε μάγκικη.

— Οὐφ! Κατάσκοπος εἶναι, μοῦ φαίνεται.

— Δὲν εἶναι ἡ ἀπάντησι ποῦ περιμένω.

— Τὸ ξέρω. Πάντως δὲ μ' ἀρέσει νὰ με κατασκοπεύεις.

Κέρδισε χρόνον καὶ σκεπτόταν. Εἶχε κίλους ἀποφασίσει τί τὸν νὰ πάρῃ.

— Συμβαίνει τίποτα μ' ἐσέν; καὶ με τὸ Μάριο; τῇ ρώτησε παλαιστῖρα ὁ Ἀλκης.

— Ὁχι! τοῦ ἀποκρίθηκε, μ' ἓνα ὕφος ποῦ τὸν ἄφινε νὰ σκεπθῇ πολλὰ.

— Τότε;

— Νά... δὲν ξέρω πὼς νὰ τὸν ξεφορτωθῶ.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐρωτοτροπεῖ μαζί σου.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι τῆς με ὕφος θλιμμένο.

— Τὸ ξέρεις πὼς εἶναι σχεδὸν ἀρραδωνισμένος με τὴν ἀδελφὴ μου; τῆς φώναξε θυμωμένος.

— Τί φταίω ἐγώ, Ἀλκη; Νομίζεις ὅτι μ' ἀρέσει ποῦ με φλετάρει; Γίνομαι δυστυχισμένη.

— Τότε γιατί κάνετε μαζί τὴν ἐκδρομὴ;

— Γιατί ἀποφάσισα νὰ τοῦ τὰ ψάλλω μιὰ φορὰ, νὰ ἡσυχάσω.

— Τί θέλει ἀπὸ σένα;

— Μήπως ξέρεῖ κι' αὐτός;

Ἀχ, Ἀλκη... ὅταν εἶναι μόνη μισή κοπέλλα... ὀρφανὴ καὶ φτωχιά... Κίττα ὅμως, μὴ πᾶς καὶ κάνῃς φασαρία.

Ὁ Ἀλκης ἐνοιῶθε τὸ θυμὸ του νὰ βράξῃ μέσα του. Εἶχε ἐρθεῖ ἀποφασισμένος ν' ἀνακαλύψῃ κατὶ δυσάρεστο. Ἦταν σίγουρος πὼς ἡ ἐπίσκεψί του στὴ Ζουζού θὰ τὸν ἔκανε δυστυχισμένο.

Ἀλλὰ τώρα, εἶχαν κάπως ἀλλάξει τὰ πράγματα. Ὁ στόχος του κι' ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας του, δὲν ἦταν πιά ὁ πατέρας του. Ἦταν ὁ ἀρραδωνιστικός τῆς ἀδελφῆς του.

— Τί φταίω ἐγώ; εἶπε πολὺ στενοχώρημένη τὰχα ἡ Ζουζού.

Τί φταίω ἐγώ, Ἀλκη; Προτιμῶ νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ πάρω τὸν ἄντρα τῆς Νέλλης.

— Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα, ἔκανε με σφιγμένες τὶς γροθιές του ὁ νέος.

— Ποῖα ὅλα; τοῦ ἀποκρίθηκε με ὕφος ἀγγελικό. Νά, μερικὲς φορὲς με περιμένε ἐδῶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου, κι' ὅλο ἤθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ἐγὼ τὸν ἐβόλα πάντα στὴ θέσι του. Σήμερα, ὅμως, μοῦ ἦρθε πρωτὶ-πρωτὶ νὰ με ζεσηκώσῃ γιὰ ἐκδρομὴ. Δὲν ἤξερα πὼς νὰ τὸν ἀποφύγω. Κι' ἐπὶ τέλους πῆγαμε μαζί ὡς τὸν «Κόκκινο Μύλο», γιὰ νάχω τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσω. Ἐλπίζω νὰ κατάλαβε πὼς δὲ μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ τίποτα ἀπὸ μένα.

— Δὲν τὸν φαντάζομαι τόσο ἄτιμο, πρόφερε ὁ Ἀλκης με θυμὸ.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως ἔγινε κατακόκκινος. Στὴ βαρεία λέξι ποῦ εἶχε προφέρει κατάλαβε πὼς ἀναγκαστικὰ ἔπρεπε νὰ συμπεριλάβῃ καὶ τὸν ἑαυτὸ του.

Διάβασε τὴ σκέψιν τοῦ ἡ Ζουζού καὶ γέλασε.

— Χμ... Ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον βαλέτω... Τί λές, Ἀλκη;

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἐπειτα τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

ΜΙΑ ΤΡΕΛΛΗ ΠΡΟΤΑΣΙ

Εἶχε σκοτεινιάσει ἀρκετὰ στὸ μικρὸ φτωχικὸ δωμάτιο. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἓνα φῶς μουντὸ ἐμπαινε, ἔσπαγε τοὺς λευκοὺς τοίχους, στὰ ἄχαρα ἐπιπλά.

Ὅταν ἐφθανε ὅμως στὸ χρυσό-μαλλο κεφάλι τῆς κοπέλλας, θαρρεῖς κι' ἀνὰθε κάποια μουσικὴ δύναιμι. Ἦταν ὁμορφὴ ἔτσι στὸ μισοσκόταδο ἡ Ζουζού, με τὸ ἀνάλαφρο, κοντὸ, ἀέρινο φουστάνκι τῆς καὶ με τὸ χρυσὸ φωτισμένο φανὸ τὸν μαλλιών τῆς. Τὰ μάτια τῆς τοῦ γελούσαν, τὸν ρωτούσαν. Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε σοδωρὴ, βαθειά:

— Ζουζού... Θέλω νὰ γίνῃς γυναίκα μου. Μιὰ ὥρα ἀρχήτερα νὰ γίνῃς γυναίκα μου.

— Ἀλκη...

Φάνηκε πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Κι' αὐτὸς τὴν πήρε σὰ μικρὸ παιδί, τὴν κάθισε στὰ γόνατά του.

— Γιατί νὰ τὸ ἀναβάλουμε; τῆς ψιθύρισε. Ἄκου τί σκέφθη-

κα... Νὰ παντρευθοῦμε γρήγορα. Σ' ἓνα μῆνα, σὲ δεκαπέντε μέρες, ἂν εἶναι δυνατόν. Καὶ νάρθῃς μαζί μου στὴ Γερμανία.

Γούρλωσε τὰ μάτια τῆς.

— Τρελλάθηκες;

— Γιατί; Νὰ σπουδάσῃς κι' ἐσὺ.

Ἐσὺ ὅμως τελειώνεις τὶς σπουδές σου, θὰ γυρίσῃς.

— Ὅα μείνω ἀκόμα δυὸ-τρία χρόνια, ὅταν παντρευτοῦμε. Γιὰ νὰ φθάσῃς κι' ἐσὺ ἐκεῖ ποῦ θέλεις, γιὰ νὰ ζήσῃς κι' ἐσὺ στὸ ἐξωτερικό... καὶ γιὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ, Ζουζού. Ναί, θέλω νὰ φύγῃς ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιβάλλον. Ὅα ζήσουμε μιὰ ζωὴ φοιτητικὴ, μπυζμική...

Περιμένε πὼς θὰ ριχνόταν στὸ λαιμὸ του με μιὰ ἱαχὴ χαρᾶς. Ἡ Ζουζού ὅμως τὸν κύτταξε συλλογισμένη.

— Τί λές; τῇ ρώτησε με φωνὴ παλλόμενη. Δὲν σὲ βλέπω ἐνθουσιασμένη. Μήπως σὲ φοβίζει τὸ ταξεῖδι;

— Μαζί σου θὰ πῆγαῖνα στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, τοῦ ἀποκρίθηκε γαλφίκα.

— Λοιπόν...

— Νά... συλλογίζομαι. Πὼς θὰ ζήσουμε;

— Μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλνουν. Μποροῦν νὰ ζήσουμε οἱ δύο μας μιὰ χαρὰ.

— Φοιτητικά! ψιθύρισε ἡ Ζουζού με ὕφος θλιμμένο.

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Ναί, φοιτητικά. Ἀλλὰ ὄχι με στερίσεις. Βέβαια, δὲν θὰ ζοῦμε πριγκιπικά. Πάντως θάχομε τὸ ὥραιο ὕος δωματιάκι, ὅλα ἐν τάξει.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι καὶ πήρε ὕφος δυστυχισμένου παιδιοῦ.

— Φοβάμαι, Ἀλκη.

— Τί φοβάσαι;

— Νά... ἓνα τέτοιο γάμο. Φοβάμαι μήπως οὔτε ἐσὺ οὔτε ἐγὼ καταφέρουμε κάτι, ὑπὸ αὐτὲς τὶς συνθήκες.

— Μὰ πὼς ἀλλοιῶς τὰ σκέπτεσαι τὰ πράγματα;

Κατέβασε τὸ κεφάλι τῆς. Ἐδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι ἤθελε νὰ τοῦ πῇ ἀλλὰ ντρεπόταν.

— Τί σκέπτεσαι; τῇ ρώτησε πάλι ἀνυπόμονα.

— Ἀλκη... Τ' ὄνειρό μου εἶναι βέβαια νὰ πᾶω στὸ ἐξωτερικὸ νὰ σπουδάσω.

— Πὼς θὰ πᾶς; Σὰν φοιτήτρια δὲν θὰ πᾶς;

— Ναί... κι' ὄχι. Ὑπάρχει κάποιος ποῦ μοῦ προτείνει ὥραια πράγματα.

— Ποιός; Τί σοῦ προτείνει;

— Εἶναι κάποιος... ἡλικιωμένος κύριος. Καὶ μοῦ προτείνει νὰ πάμε μαζί στὸ Παρίσι... νὰ μοῦ νοικιάσῃ ἓνα παλατάκι... νὰ τὸ γράψῃ σ' ὄνομά μου...

Τὴν κύτταξε με μάτια πελώρια.

— Ζουζού... Εἰσαι ξύπνια ἢ βλέπεις ὄνειρο;

Τοῦ χαμογέλασε θλιμμένα.

— Ξύπνια εἶμαι, Ἀλκη. Ἀλλὰ πολὺ θλιμμένη.

— Σκέπτεσαι νὰ δεχθῇς αὐτὲς τὶς προτάσεις;

— Ὁχι... φυσικά ὄχι... Ἀλλὰ θὰ σοῦ μιλήσω με εἰλικρίνεια. Πέ- ρασα τόσο στενοχώρια τὰ παιδικά μου χρόνια κι' ἡ φτώχεια με τρομάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον.

— Περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ νάχω ἓνα ἡλικιωμένο φίλο, γιὰ νὰ σὲ βοηθῇ;

— Ὅα εἶναι σύζυγός μου, πρό- φερε πολὺ φυσικά, πολὺ ταπεινὰ ἡ κοπέλλα.

— Ὁχι!

— Ὅταν ὑπάρχῃ φτώχεια, Ἀλκη...

Η ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΩΝ 15 ΧΡΟΝΩΝ

Ἡ νεαρὰ Αἰγυπτία τῆς φωτογραφίας μας, εἶναι ἡ ὀρασιώτερη 15ετής Βάβλα Καλιφάτι, ἡ ὁποία πρὶν ἀπὸ τέσσερις μῆνες παντρεύτηκε ἓνα σπουδαστὴ 24 χρόνων. Ὅταν ὁ Καλιφάτι ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ, προκειμένου νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδές του στὸ Ὀσιν του Τέξας, πήρε φυσικά μαζί του καὶ τὴ νεαρὰ σύζυγό του. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως τῆς ἐδῶλε ἓνα ἀεροπορικὸ εἰσιτήριο καὶ τὴν ἔστειλε πίσω στοὺς γονεῖς τῆς, με τὴ δικαιολογία ὅτι ἡ συνεχὴς παρουσία τῆς Βάβλα κοντὰ του, παρεμπόδιζε τὶς σπουδές του. Ὅα τὴν παραλάω καὶ πάλι, γράφει ὁ σύζυγος, ὅταν πᾶρω τὸ διπλῶμα τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ καὶ ξαναγυρίσω στὴν Αἴγυπτον.

— Ζουζού... χάνω κάθε ιδέα γιὰ σένα. Ὅα πούλοὺσε ἀλήθεια τὰ νειάτα σου;... Ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Πόσων χρόνων εἶναι; — Δὲν τὸν ξέρεις, Ἀλκη... Εἶναι... Οὔτε ξέρω. Ἰσως πενήντα, ἴσως ἐξήντα χρόνων.

— Πές μου τ' ὄνομά του, νὰ τὸν σκοτώσω, φώναξε ὁ νέος τρέμοντας συγκορμος.

Γέλασε ἡ Ζουζού.

— Ἐλα τώρα, μὴ μοῦ «ἄνῃς τὸν ἄγριο κι' ἐσὺ».

Τῆς εἶχε ξεφύγει αὐτὴ ἡ κουβέντα. Ἀμέσως ὅμως τᾶστριψε:

— Μὴ μοῦ κάνῃς τὸν κακὸ, Ἀλκη. Ἐσὺ εἶσαι ἄγγελος καλῶσύνης.

— Σὲ δεβαδιῶ πὼς μ' ἓνα τέτοιο ἀνθρώπο δὲν θὰ εἶχα ἔλεος.

— Ἀφοῦ μ' ἀγαπάς;

— Ὅα ζήτησω ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὸ μερίδιό τῆς περιουσίας. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ σὲ πάρω στὸ ἐξωτερικό. Ὅα ζήσουμε ἄνετα, ἂς τὰ φάμε κι' ὅλα, δὲν πειράζει.

Ἐπειτα θὰ ἐργαστῶ τόσο καλὰ, ποῦ θὰ ξανακάνω περιουσία. Ἐξ ἄλλου, ὁ λόγος τὸ λέει πὼς θὰ τὰ φάμε ὅλα...

Τὸν ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον. Στὸ μισοσκόταδο τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν.

— Λες νὰ σοῦ δώσῃ τὴν περιουσία ὁ πατέρας σου; τὸν ρώτησε.

— Τὸ ἐλπίζω.

— Ὅα τοῦ πῆς ὅτι θέλεις νὰ με παντρευτῇς.

Κοῦνησε ζωηρὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὁχι. Δὲ θὰ τὸ πῶ σὲ κανένα. Ἀπολύτως σὲ κανένα. Ὅα τοῦ ζητήσω τὸ μερίδιό μου κι' ἐ- πείτα, ὅταν τὸ ἐξασφαλίσω, θὰ τοῦ φανερώσω ὅλο μου τὸ σχέδιο.

Τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν, οἱ φλέδες τῆς χτυποῦσαν στὸ λαιμὸ τῆς. Ἦταν φανερό πὼς τὸ σχέδιό του τῆς ἀρέσει.

— Ἀν μπορούσε νὰ γίνῃ αὐτό...

μάχη κι' ήθελε να τη νικήση με κάθε τρόπο.

Η μητέρα του κι' η αδελφή του άκουγαν τη συζήτηση βουδές. Δεν τις είχε προειδοποιήσει. Έτσι ξαφνικά είχε αρχίσει με τον πατέρα του.

Ο Στέφανος γινόταν λίγο-λίγο έξω φρενών. Τα μάτια του από γκρίζα, φαινόταν μαύρα, κι' η ώρα του φυσιογνωμιά παραμορφωνόταν από το θυμό.

Πές μου τ' όνομά της, φώναζε έξαλλος κάποια στιγμή. Πές μου τ' όνομά της, Άλκη...

Δεν σου ζητώ τίποτα παρ'όνομο, πατέρα...

Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. Ο Στέφανος τόσο δυνατά, που ένα ωραίο βαζάκι πήδηξε, έπεσε κάτω, έγινε συντρίμια. Κανείς δε σάλεψε να μαζέψει τα κομμάτια. Οι δυο γυναίκες παρακολουθούσαν τον καυγά παγωμένες. Ο Άλκης πίεζε τον εαυτό του να μη πει καμιά λέξη βαρειά, να μην έρεβινη κι' άλλο τον πατέρα του. Η ψυχραιμία του γιού του όμως θύμωνε το Στέφανο πιο πολύ.

Άκουσε, φώναζε, σαν να θέλε να δώσω τέλος στη συζήτηση. Μου φαίνεται ότι έπεσε έξω στους λογαριασμούς σου, παλληκάρι μου. Έντελώς έξω. Αν φαντάζεσαι, ότι είμαι τόσο γέρος, που ξεκούτιανα, λυπάμαι για σένα.

Δε σκέφθηκα τέτοιο πράγμα, πατέρα.

Το σκέφτηκες. Σίγουρα νόμισες ότι δεν δουλεύει το μυαλό μου. Αν πίστευες ότι έχω τον κοινό νοῦ, δε θα δού ζητούσες τέτοιο πράγμα... Άκουσε λοιπόν την τελευταία μου λέξη: Θά φύγεις για τη Γερμανία, όπως τα κανονίσαμε. Αμέσως μετά τους άρραβώνες της Νέλλης...

Ποιους άρραβώνες; πέταξε η κοπέλλα με δάκρυα στη φωνή.

Θα το κανονίσω κι' αυτό το ζήτημα. Δε μπορεί κάθε νεαρός να κάνει ότι θέλει εδώ μέσα. Θά φύγεις, Άλκη, λοιπόν την Τρίτη, μετά το Θωμά. Όπωςδήποτε! Και προηγουμένως θα ανακοινώσης τους άρραβώνες σου με τη Λιάνα. Την ίδια μέρα θ' ανακοινώσουμε τους δικούς σου άρραβώνες, Νέλλη. Ρεζιλίκια δε θέλω. Να κανονιστούνε και τα δυο ζητήματα.

Με το στανιό δεν γίνεται άρραβώνας, πρόφερε η Νέλλη θλιμμένα.

Σώρα, έσύ. Τώρα θα πάρω στο χέρι μου το ζήτημα. Κάι θα ιδής πως θα γίνουν κι' οι δυο άρραβώνες, μιά χαρά.

Ο δικός μου πάντως όχι, είπε ο Άλκης έχθρικά.

Τότε... τότε... κίττα να τα δγάλης πέρα μόνος σου. Σταματάω κάθε επίδομα. Τ' άκούς; Για να μάθεις πως δεν λέγεσαι αυτό-τελής και ανεξάρτητος ήφσον δεν κερδίζεις το δικό σου.

Στέφανε! φώναζε με φόβο η Όλγα. Μη δίνης ένα τέτοιο έχθρικό τόνο στη συζήτηση. Ο Άλκης τελείωσε ούσιαστικά τις σπουδές του...

Ακόμα όχι! πρόφερε σκληρά ο Δρακίδης. Ακόμα έχει ανάγκη από την ύποστηρίξι της οικογένειάς του.

Και πότε σκέπτεσαι να μου δώσεις το μερίδιό μου από την περιουσία; ρώτησε ο Άλκης στον ίδιο έχθρικό τόνο.

Κύτταξε άλλο ο Στέφανος κι' η απάντησή του ακούστηκε τραβηγτή:

Να παντρευτή πρώτα η αδελφή σου, να δοῦμε τι θα φύγει από κεί... να τελειώσης τις σπουδές σου, να πιάσης δουλειά... κι'

Μόγια και σκατά

Κρίμα κι' άδικα

Συνήλθαν στην πόλη μας ψυχίατροι τρανοί και όλοι τους κατέληξαν να πουν με μία φωνή, πως στου πεζού αιώνας μας την τση άνωμαλία, μαστίζονται οι άνθρωποι από μελαγχολία και αν δεν αντιδράσουμε με κέφι κι' αλλεγρία, δεσμούς μπορεί ν' ανοίξουν με τα... ψυχιατρεία!

Και, πράγματι, δεν έχουμε αντίρρηση καμμία, πως η κατασφύα γίνεται μεγάλη επιδημία, αφού κι' αυτά τα σύγχρονα τα τραγούδια κλαίνε και με σκοπό μονότονο συνεχία μας λένε, πως κλαίνε μάνες, συζυγοί, παιδιά, συγγενολόγια και πανταχού ακούγονται τραγούδια... μοιρολόγια!

Άλλά γι' αυτή την έντονη κι' αδρή μελαγχολία ή θεραπεία βρίσκεται στα κρασσοπηλεια, αρκεί κανένας ξέχειλα τις κουπες να γεμίση κι' αρκεί κάθε συνάνθρωπος σασφός να προτιμήση να τον χτυπά στο κοιλίο του μεδυσιοῦ ή ζάλη, παρά ν' αρχίση να χτυπά ή... τρέλλα στο κεφάλι!

Εμπρός, λοιπόν, κρασόφιλοι κι' Έλλη- (νων παίδες) ιτε της μουφλουζιάς το αντίδοτο το φάρμα- (κα να βρήτε) μέσ' στα θεραπευτήρια, που λέγεται κρα- (σάδικο, γιάτ' είναι, όπωςσδήποτε, μεγάλο κρίμα (κι' άδικο, έμεις που ανέκαθεν στη γή της... δάφνης (κατοικούμε, να τρελλαθούμε ένα πρωί και στο... Δα- (φνι να μπουῖε!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

αν περισσέψη τίποτα...

Αν περισσέψη; ρώτησε με τρόπο ο νέος.

Αν περισσέψη; ψιθύρισαν μ' ένα στόμα, με κατάπληξι, οι δυο γυναίκες.

Τους γύρισε την πλάτη ο Στέφανος. Η φωνή του ακούστηκε μουντή:

Είπα: "Αν περισσέψη. Πατέρα, φώναζε η Νέλλη.

Δεν καταλαβαίνω... Έχουμε περιουσία ή δεν έχουμε;... Είπες ότι το σπίτι μας τόβαλες υποθή-

κη για λίγον καιρό.

Χωρίς να γυρίσει να τους κυτάξει, αποκρίθηκε ο Δρακίδης:

Πολλές φορές πέφτει έξω στους λογαριασμούς του ο άνθρωπος.

Στέφανε! πρόφερε τρέμοντας η Όλγα. Δεν πρέπει να πέσουμε έξω στους λογαριασμούς μας.

Με μία απότομη κίνησι γύρισε ο Στέφανος, τους κύτταξε. Το πρόσωπό του ήταν μαύρο κι' η φωνή του ακούστηκε τραχεία:

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΛΕΙΠΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΑΥΓΟΥ

KADUS

Ο ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΣΑΣ

Το Σαμπούαν αύγου Κάντους σάς χαρίζει μαλλιά υγιή κατακάθαρα και πανεμορφα σαν μετάξι.

Το Σαμπούαν αύγου Κάντους θα σάς καταπλήξη με την σουγκριτή ποιότητά του.

Το Σαμπούαν αύγου Κάντους είναι το οικονομικότερο απ' όλα χάρις στην άφθαστη αποδοσι του.

Το Σαμπούαν αύγου Κάντους προσφέρεται για να ικανοποιήσῃ το πιο έκλεκτο και απαιτητικό καταναλωτικό κοινό. Είναι ιδεώδες όχι μόνον για τις γυναίκες αλλά και για τους άνδρες γιατί εξαλείφει την πιτυρίδα και τον κίνδυνο της τριχοπτώσεως.

Είναι ιδεώδες για τα παιδιά γιατί δεν τσούζει τα μάτια.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "KADUS", ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

KADUS-HELLAS

ΣΤΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 46-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 22.531

— "Ε, φθάνει πιά! Βαρέθηκα! Βαρέθηκα, τ' άκούτε; Το καθήκον μου τόκανα. Μεγάλωσα τα παιδιά μου, τα σπουδάσα. Φτάνει πιά...

Και νομίζεις πως δεν έχεις πιά κανένα καθήκον; ρώτησε η Όλγα, που καταλάβαινε ότι τώρα δινόταν ή μεγάλη μάχη.

Νομίζω ότι δεν είμαι σκλάβος. "Ο,τι μπορώ κάνω, περισσότερο δεν μπορώ. Κι' αν έρθουν στραβά τα πράγματα... πρέπει να χεχτε όλοι σας το σθένος να τ' αντιμετωπίσετε.

Τον άκουγαν με κατάπληξι. Δεν ήταν ο Στέφανος Δρακίδης, ο ίδιος άνθρωπος, που πριν λίγο καιρό αγωνιούσε για τους δικούς του, που δεν είχε άλλη σκέψη κι' άλλη συζήτηση παρά πως να κρατήσει ψηλά το όνομά του, πως να καλλιερέψη κι' άλλο τη θέσι της οικογενείας του. "Ο μεσκόπος άντρας που διατηρούσε και στα πεινηταπέντε του χρόνια μια νεανική λεδεντιά, ο ωραίος αυτός άντρας με τα σταχτιά μάτια και τα γκριζά μαλλιά, που μιλούσε με τόσο πάθος, ήταν κάποιος άλλος άνθρωπος, ξένος.

Την ίδια έντύπωσι είχαν κι' οι τρεις τους κι' ή φρίκη τους βούδανε κάμποση ώρα. Πρώτος πήρε την απόφασι να μιλήση ο Άλκης.

Πολύ καλά, πατέρα. "Ισως νάχνης δική. "Ισως να μην είναι δυνατόν να φροντίσης πιά για μάς. Σ' εύχαριστώ που μίλησες με ειλικρίνεια. Τώρα ξέρω τι πρέπει να κάνω.

Οι δυο γυναίκες τον κύτταξαν άνησυχες. "Ο Στέφανος έχθρικά.

Τί θέλεις να κάνης; ρώτησε.

Θά σκεφθώ, αποκρίθηκε κοφτά ο Άλκης. Τώρα δεν μπορώ να σου πώ... Θά σκεφθώ.

Και χωρίς άλλη λέξι έφυγε από κοντά τους. Από την άλλη πόρτα έφυγε κι' ο Στέφανος. Ήταν φανερό ότι δεν ήθελε να μείνι μόνος με τη γυναίκα του και με την κόρη του.

Μόλις έκλεισε πίσω τους ή πόρτα, η Νέλλη έπεσε στην άγκυα της μητέρας της. Η φωνή της ακούστηκε πνιγμένη στο κλάμα:

Είναι όπως τα φοβόμασταν, μαμά. Όπως τα φοβόμασταν. Ή Όλγα φαίνονταν άπολιθωμένη.

Δέ μου το χωράει το μυαλό... Είναι δυνατόν να φάν όλη την περιουσία για χατήρι αυτής της κοπέλλας; Δέ μου το χωράει το μυαλό.

Έτσι φαίνεται. Αυτό ήθελε να μάς πη.

Θά μάς άφιση στην ψάθα... Νέλλη, πρέπει να παντρευτής έσύ τουλάχιστον.

Γέλασε πικρά ή κοπέλλα.

Μέ ποιόν;

Με το Μάριο, φυσικά. Θά πάω να βρώ τη μητέρα του.

Η Νέλλη εξαγριώθηκε.

Όχι! Αυτό δεν θα το κάνης, μαυιά.

Μά έσύ τον αγαπάς...

Επνίξε ένα αναφυλλίτο ή Νέλλη.

Τόν αγαπάω... ό,τι και να μου κάνη, τόν αγαπάω. Άλλά προτιμώ να πεθάνω παρά να τον παρακαλέσω! Έξ' άλλου, γάμος με το στανιό δε γίνεται, θά ήταν δυστυχία για όλους μας.

Ο ΑΛΚΗΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΣΟΒΑΡΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ανέμιζε ο άνεμος τα μαύρα του μαλλιά, του τάφανε στο μέτωπο κι' ή άνοιξιακή ατμόσφαιρα σπιθοδούσε. "Ο Άλκης όμως ένοιωθε το μέτωπό του να καίη. Όλη του ή ύπαρξι πονούσε. Δεν καταλάβαινε πάντως για ποιά άκριβώς αίτία. Κάτι ά-

κουγόταν μέσα του παράφωνο. Κι' έμιας δέν θάδερε να καθόριση που άκριβώς όφειλόταν ή παραφωνία αυτή.

Ο πατέρας έχει μπλέξει άσχημα! έλεγε και ξανάλεγε μέσα του. Πώς ξέρει; Τάχα να είναι ή Ζουζού...

Το μυαλό του σταματούσε από φρίκη σ' αυτή τη σκέψη. Και την έδωχνε γρήγορα.

Όχι, δεν είναι δυνατόν, δεν είναι αυτό...

Τά πόδια του, μόνα τους τόν έφερναν στους Άμπελσκήπους, στο γατεινό της το σπίτιάκι. Νόμιζε πως ή σκέψη του δε δούλευε. Κι' όμως στο δρόμο είχε πάρει κιόλας σοβαρές αποφάσεις. Μιά απόφασι:

Πρέπει με κάθε τρόπο να τους σώσω όλους. Και να σώσω και την αγάπη μου. Με κάθε τρόπο.

Χτύπησε την πόρτα της κοπέλλας με δύναμη, κυριαρχικά. Ή απόφασι που είχε πάρει τόν έκανε ανυπόμονο. Έπρεπε να της τά πη.

Τού άνοιξε και τόν υποδέχθηκε με το γατίσιο της θλέμμα, με το παιδιάτικο της χαμόγελο.

Καλώς την αγαπούλα μου.

Έλα...

Πέρασε μέσα ο Άλκης και στάθηκε μπροστά της. Ή Ζουζού φορούσε ένα λεπτό φουστανάκι, κοκέτικο, λουλουδάτο. Έμοιαζε σαν ένα χρυσό έξωτικό λουλούδι. Τα μάτια της σπιθοδούσαν περιεργά.

Ζουζού, πήρα την απόφασι! φώναζε με φόρα ο νέος.

Ναί;

Τόν κύτταξε με περιέργεια.

Ναί, Ζουζού. Μίλησα με τόν πατέρα. Δεν θέλει να μου δώσι δεκάρα. Δεν πειράζει. "Ισως να είναι καλλίτερα έτσι. Λοιπόν, τώρα έχωμε να μιλήσουμε έμεις οι δυο. Έσύ κι' έγώ. Πήρα την απόφασι. Θέλεις να παντρευτούμε άμέσως;

Τά μάτια της μεγάλωσαν, στρογγύλεψαν.

Αμέσως;

Ίσα-ίσα να δγάλουμε τις άδειες καί το διαβατήριό σου.

Άλκη...

Μην αρχίσης να μου λές ότι φοβάσαι τη φτώχεια. Δεν θα πεινάσουμε. Ζουζού. Αυτό μπορώ να στο έγγωγηθώ. Μου είχαν προτείνει μία εργασία στο σποκομείο, εκεί όπου φοιτούσα ως τώρα. Δεν τη δέχτηκα. Τώρα θά τους πώ ότι δέχομαι. Δεν είναι κανένας σπουδαίος μισθός, αλλά θά ζήσουμε κι' οι δυο με τα λεφτά που θά παίρνω. Οικονομικά, πάντως χωρίς πολλές στερησεις.

Ός τόν "Οκτώβριο θά περάσουμε έτσι, έπειτα θά έχω τόν τίτλο μου και θά βρώ κάποια καλλίτερου εργασία. "Οπωςσδήποτε θά βρώ κάτι καλλίτερο. Μη φοβάσαι. Κοντά μου δεν πρόκειται να πεινάσης. Μόνον νάχνης λίγη ύπομονη. Ούτε οι πρώτοι ούτε οι τελευταίοι θάμαστε που θά αρχίσουμε με κάποια δυσκολία.

Τόν άκουγε σοβαρή και τα μάτια της στριφογυρίαν. Αυτή ή κίνησι τόν ματίαν της έδειχνε πως συλλογιόταν έντατικά.

Λοιπόν; φώναζε ο Άλκης. Σύμφωνοι; Σήμερα κιόλας τρέχω για τις άδειες και για το διαβατήριό σου.

Άλκη...

Πολύ παιδιάτικη, πολύ γλυκεία ακούστηκε ή φωνή της.

Τί έχεις να μου πής, γλυκεία μου αγάπη;

Άλκη... δε θά σε βοηθήση ο πατέρας σου, διόλου;

Ο πατέρας μου; έκανε ο νέος με θυμό. Δεν διστάει να βοηθήση. Δεν ξέρω τι συμβαίνει...

Ο πατέρας μου όμως πείνει να εξαφανισή την περιουσία μας.

Επίμαχοι βίχοι

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ...

Στους λεωφορείους μας έδόθηκε έντολη, να σπεύσουν το ταχύτερον, χωρίς αναβολή κι' άρώματα να βάλουνε στα έχήματά τους όλα, για νάναι λίαν εύοσμα και λίαν... μυροβόλα!

*

Νά βάλουν έπιβάλλεται σ' έμάξια τους άρώματα κι' άς πιάς περπάνε δίνουσ μας συχνά για νομουνδιά κι' άς κλέβουν δρομολόγια κι' άς κάνουν παραπτώματα, που δεν τά παίρνει, βέβαια, κανένας... "μυρουδιά"!

*

ΑΛΗΘΕΙΑ... ΓΥΜΝΗ

Έντός άπ' τους γνωρίμους μας και προσφιλείς άστέρες, που για ταίριες έρχονται, ή και για "κρουαζιέρες", θά δοῦμε, όπως λέγεται, τόν Μάιο τόν μήνα και την Μπαργτό τη γόησσα να φτάνη στην Άθήνα...

*

Θάβη κι' αυτό το είδωλο, το χάσμα των χαρμάτων. άλλά θά βοή στην πόλη μας σχεδόν άδιαφορία, γιατί θ' άρχισή ή έκδοσι των νέων ένταλμάτων και για "στορίε της" θά τρέχουμε κι' έμεις στην... Έφορία!

«ΠΛΑΣΜΑΤΑ... ΛΕΠΤΑ»

Τά μάτια τους αρχίζουνε οι άρρενες να τρίζουν και μετά βίας, άλλοτε, τόν φόβο τους να κούβουν, γιατί γυναίκες άπειρες, γοιές και κοπελλούδες, αρχίζουνε και γίνονται διενείς "πορτοφολούδες"...

*

Πολλές, τουτέστι, γόστιμες σιγανοπαπαδιές, στην εποχή μας πήρανε πολύ μεγάλη φόρα κι' ένω, συνήθως, εκλεβαν μονάχα τις... καρδιές, κυττάζουνε να κλέβουνε και... πορτοφόλια τώρα!

Η ΔΙΑΦΟΡΑ...

Του Τελωνείου φύλακες, με ζήλον και με πείσα, στο χέρι τους έβάλανε, τις άλλες, καθαία σπείσα, που λάμες τού ξυρίσματος έσήγαγε λαθραίες και "μπαζες" προετοιμάζε στα μέλη της ώραιες...

*

Μά φορούδες άπεδείχθησαν οι τόσες της ελπίδες κι' επήγαγε, άπότομα, τα σχέδιά της στραφί, γιατί, ναι μόν, έσήγαγε... ξυρίσματος λεπίδες, αλλά κανένα μέλος της δεν ήτανε... "ξυράφι"!

«ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ»...

Μετά πολλών συνέλαβαν τόν «μάγον» Χαμαράτον, τόν κάτοχον δυναμένων ποικίλων κι' άοράτων, που διάβαζε «κοιμώμενος» των άφελων τις τυχες κι' άρρωστούς έθεράπευε με μάγια και με... τριχές!

*

Σέ όλα διεφώνιζε, ότι είναι μνημένος, για να μποή ως "μνητόνι", την τύχη του να κάνει κι' ένω, συνήθως, ήτανε αυτός... ύπνωτος μνητός, τούς άφελούς καταφέρνε "στον ύπνο" να τους πιάνη!

ΠΛΟΥΣΙΑ ΤΑ ΕΛΕΗ...

Τά όργανα της τάξεως έδγνήκανε παλάνα κι' έντός των άλλων, έπιασαν και μία γριά ζητιάνη, που συνεχώς ζητιάνεε επί τριάντα χρόνια και είχε ένα κομπόδεμα με κάμποσα "λιρόνια"!

*

Κατόπιν τούτου, κύριοι, δε μένει άμφιβολία, ότι θά ξεφαντίσσουνε πολλοί τρανοί φαγητήρες και θά μάς πούν, πως άδικα υλάμε γι' άμυλια, άφου και οι ζητιάνοι μας γυρίζουνε με... λίρες!

ΕΙΔΙΚΗ ΜΕΤΑΞΕΙΡΙΣΙΣ

Για ναῦθρον οι άρόστες μας στοργήν ιδιαίτεράν και γενικώς κατάστασιν σασφώς βελτιώσαν, λαμβάνεται, για χάρι τους και μέτρο είδικό και θάχουν ιδιαίτερο "δελτίο... καιρικά"!

*

Μ' αυτήν, λοιπόν, τη μέριμνα, την πρώτη μέσ' στις πρώτες, κοινάμε το κεφάλι τους περλίλαιο οι άρόστες, διότι ένω αυξάνουνε τα παρατάγουνά των, άκνυνε περί θέματος... "άνεμων και ύδάτων"!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Δέν πειράζει. Καλλίτερα. "Ο,τι έχουμε θά το χρωστούμε στην άξία μας, όχι στην άξια του πατέρα.

Τόν άκουσε με πολλή προσοχή και τόν ρώτησε όσο πιο άπλα μπορούσε:

Πώς θά έξαφανισή την περιουσία σας;

Κι' έγώ δεν ξέρω. Έχει βάλε το σπίτι υποθήκη. Υπομιαζόμαι πολλά. Άλλά αυτά δεν μάς ένδιαφέρουν. Δικαίωμα του στο κάτω-κάτω είναι, να διαχειρισθί όπως θέλει τα λεφτά του. Έγώ, πρίν φύγω θέλω να κανονίσω δυο πράγματα. Πρώτον: Να γίνης γυναικα μου.

Και δεύτερον; τόν ρώτησε πολύ άπλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Χιούμορ

ΑΚΑΤΑΛΛΑΗΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Ο Ιδιοκτήτης της: Πώς σας φαίνεται το σπίτι;

Ο Υπάτος: "Ωραίο! Έχει όλες τις ευκολίες... Μά δε μου λέτε, είναι ύγιεινή αυτή ή συντομία;

Ο Ιδιοκτήτης: Ούτε ξ. νας άρρωστος δεν ύπάσχει εδώ τριγύρω.

Ο Υπάτος: Χαίρετε, κύριε! Ξέρετε, είμαι... γιάτρος!

*

Ένας γιάτρος είχε ένα άλογο που του άφρώσθησε ξαφνικά. Κάλεσε τότε έναν πεταλωτή, που ανέλαβε να το περιποιηθί και στο τέλος το γιάτρος ήε. Κατόπιν ο γιάτρος τόν ρώτησε για την άμοιή του πεταλωτή.

Α! Δέ βέλο τίποτε, αποκρίθηκε έκεινος. Δεν παίρνωμε χρήματα από τούς συναδέλφους μας!

*

Άπελιπία, φίλε μου... Πήγα σε δυο τοκιστές και κανένας δε θέλησε να με δανείση.

Πατι;

Ο Ένας είπε πως δε με ξέρει και θόλου κι' ο άλλος είπε πως με ξέρει πολύ καλά!...

*

Μεταξύ κυρίας και ύπηρετίας: Μπα! Τι βλέπω, Μαρία; Πάλι καινούριο φόρεμα έβαλες!

Κατί, όχι, κυρία; Μήπως έσεις δε φοράτε καινούργια;

Ναί, άλλ' έμένα μου τόκανε ο άντρας μου...

Κι' έμένα ο ίδιος!...

*

Όστε ο θανάσιος χρεωκόπησε: Δυστυχώς, ναι!

Μά αυτός είχε τση περιουσία! Είχε άποθήκες γεμάτες σανό και κρι- θάρι...

Τά έφαγε... όλα!

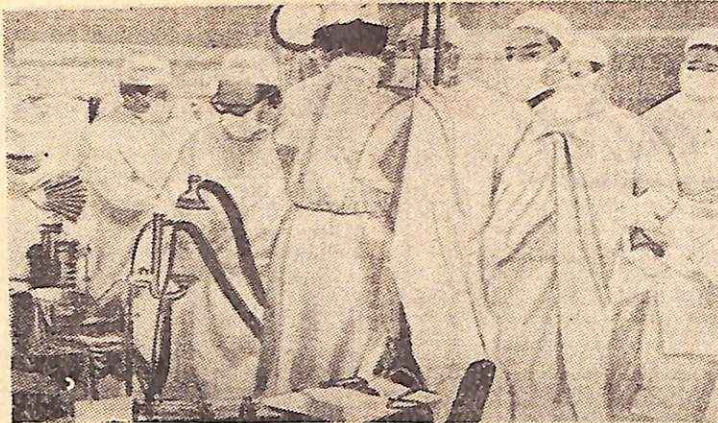
*

Έγω, άπελιπότη, ξέρεις. Είμαι άποφασισμένος να πετάσω τα μυαλά μου στον άέρα...

Ναί, άλλά που θά τά βρης, για να τά πετάξης;

Στοιχηματίζω πως είνε ο γαλατάς της γειτονιάς μας!

Στα χειρουργεία της πανεπιστημιακής κλινικής του Μισισσιππί, η «ηλεκτρονάρκωση» έχει αντικαταστήσει τα κλασικά αναισθητικά.

ΘΑ ΚΑΤΑΝΙΚΗΘΗ Ο ΣΩΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ;

Οι μεγάλοι πόνοι θα λείψουν, όχι όμως κι' οι μικροί!

ΕΙΝΑΙ πολύ πιθανό, σχεδόν βέβαιο, πως η ιατρική επιστήμη, παρή τις σημαντικές προόδους, που έχει επιτελέσει και εξακολουθεί να επιτελεί, δε θα μπορεί ποτέ να απαλλάξει τον άνθρωπο από τις άρρώστιες. Πάντα, θα υπάρχει κάποια ή κάποιες, άκαταμάχητες, που θα σκοτώνουν και για λογαριασμό εκείνων, που θάχουν νικηθεί από την επιστήμη.

Όμως, πολύ θετικότερες έλπίδες υπάρχουν να κατανικήθω ή, ριστικά, ο σωματικός πόνος, να έρθει μια μέρα που να εξαφανίσει και τον ισχυρότερο πόνο. Ένα ανάλογο ισχυρό αντίδοτο.

Άλλοτε, στους Ιατρικούς κύκλους επικρατούσε η άποψη πως ο πόνος είναι μια φυσιολογική εκδήλωση και μια προειδοποιητική σύγνια, που άπειθύνει, ο οργανισμός, και ότι δεν πρέπει να καταστεί συνέπεια, να παρεμποδίζεται. Άλλα η αντίληψη αυτή θεωρείται σήμερα ξεπερασμένη. Στις περισσότερες περιπτώσεις καρκίνου, στις παθήσεις του ήπατος και των νεφρών κλπ. ο πόνος δεν εκδηλώνεται παρά πολύ άργα, όταν δεν μπορεί πια να θεωρηθεί σαν «προειδοποίηση» του οργανισμού, ενώ σε άλλες αρρώστιες, όπως λ.χ. την λευχαιμία, δεν εκδηλώνεται καθόλου. «Η καταπολέμηση, λοιπόν, του πόνου ούτε από αυτή την πλευρά δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν θλαπτική ή επικίνδυνη.

Το ζήτημα, όμως, τώρα τίθεται έντελως διαφορετικά: «Αν είναι πρακτικά δυνατό, με τα μέσα που διαθέτει η επιστήμη, να εκμηδενιστεί κάθε σωματικός πόνος.

Ως τα μέσα του περασμένου αιώνα, ο άνθρωπος ήταν ούτως ή άλλως άσπλαγχνος στον πόνο. Άρκει να αναλογιστούμε πως η πρώτη «χειρουργική επέμβαση» με ολοκληρωτική νάρκωση έγινε μόλις το 1846, από τον χειρουργό Τζων Κόλλινς Γουάρρεν, που έφηρσε πρώτος στην πράξη τις διαπιστώσεις των Αμερικανών σοφών Μόρτον, Τζάκσον και Γουέλλας για την αναισθητική.

πείρασι του αϊθέρα. Ένα χρόνο αργότερα, οι χειρουργοί αποκτούσαν στο όπλοστασίό τους ένα ακόμα όπλο εναντίον του πόνου: το χλωροφόρμιο.

Στην εποχή μας, η επιστήμη έχει προχωρήσει ακόμη μακρύτερα. Έχει ανακαλύψει μεθόδους, ώστε να αποφεύγονται οι όδυνηρές ή επικίνδυνες παρενέργειες της νάρκωσης με αϊθέρα ή χλωροφόρμιο, ο πολύωρος ύπνος μετά την επέμβαση και το κατασπλιτικό συναισθήμα που προκαλεί σε πολλούς αρρώστους η ποσότητα της μάσκας. Μια από τις μεθόδους αυτές είναι η λεγόμενη «ενσωλήνωση», κατά την οποία εξασφαλίζεται η τεχνική λειτουργία του πνεύματος ενώ εισάγεται ταυτόχρονα το νάρκωτικό.

Ακόμη, όμως, έντελεστερη είναι μια άλλη μέθοδος, που εφαρμόσε πρώτος ο καθηγητής Κράντς του πανεπιστημίου του Μαϊνλάντ. Έπειτα από μακροχρόνια πειράματα, ο Κράντς επέλεξε να κάνει πραγματικότητα ένα πολύ παλιό όνειρο των γιατρών: τη χορήγηση του νάρκωτικού στον προσοριζόμενο να υποστηρίξει χεχειρσίου, όχι σε άρρωδη, όπως άλλοτε, μα σε υγιή μορφή με μια ένεση. Άλλα και η ένεση με ρευστοποιημένο αϊθέρα, που εισήγαγε στη χειρουργική ο καθηγητής Κράντς, ξεπεράστηκε από τον αϊθέρα και το χλωροφόρμιο.

Το μέλλον, ωστόσο, ανήκει σε μια έντελως νέα μορφή νάρκωσης, την «ηλεκτρονάρκωση», που άρχισε να εφαρμόζεται στην πανεπιστημιακή κλινική του Μισισσιππί, στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Αμερικανοί σοφοί, που την επινόησαν, ξεκίνησαν από το δεδομένο πως το συνύψωμα του πόνου μεταδίδεται από ώρισμα κέντρα του εγκεφάλου, που θα μπορούσαν να καταδικαστούν σε προσωρινή αδράνεια, με την βοήθεια του ηλεκτρικού ρεύματος.

Το ζήτημα ήταν να ερευνηθεί το «κατάλληλο» ρεύμα, που θα προκαλούσε τη νάρκωση των εγκεφαλικών αυτών κέντρων και την αναισθησία, κατά συνέπεια, στον πόνο. Χρειάστηκε να γίνουν αναρίθμητα πειράματα σε ζώα, για να ερευνηθεί τελικά αυτό το ρεύμα σε συχνότητα 700 κυμάτων με ισχύ 35 μιλλιαμπέρ και τάση 25 βόλτ.

Η πρώτη έγχυση, που έγινε με τη μέθοδο της ηλεκτρονάρκωσης, στάθηκε ένας θρίαμβος. Ο άσθενής αφύπνιστηκε ένα μόλις λεπτό μετά την επέμβαση, έλειψαν τα εστιάσματα, και χωρίς να έχει σημειωθεί η παραμικρή δυσάρεστη παρενέργεια.

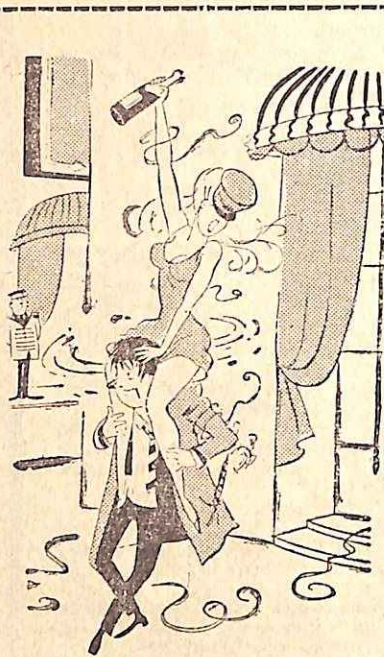
Παράλληλα με τις επιτυχίες αυτές της επιστήμης στον τομέα της νάρκωσης, σημειώθηκαν πρόσφατα άλλες εξίσου σημαντικές, στην καταπολέμηση των πόνων διαρκείας, που προκαλούν οι καρκίνοι και άλλες οδυνηρές αρρώστιες. Μια ομάδα Έλβετών ερευνητών επέτυχε μια νέα χημική σύνθεση, που έχει δραστηριότητα χηλαλάσια της μορφίνης! Λιγότερο έντυπωσιακό, μα θετικότερο! Ίσως, αλλος, υπήρξε η σύγχρονη ανακάλυψη του «2-αμινο-ινταν» — χορηγούμενο σε μορφή διακίων — που έχει τα πάντα μόνο εκατοστά της δραστηριότητας της μορφίνης, μα που παρουσιάζει αντίστροφο το σημαντικό πλεονέκτημα ότι μπορεί ακίνδυνα να χορηγηθεί σε υψηλότερες δόσεις, ώστε να ισοσταμίζει την ενέργεια της μορφίνης, χωρίς ενδεχόμενο — κατηγορηματικά αποκλειόμενο από τους κατασκευαστές του νέου καταπραυντικού — έθισμού του αρρώστου.

Ωστόσο, στην υπεραστιδοδεχτική αυτή εικόνα, που συνθέτουν οι κατακτήσεις της επιστήμης στον άγωνα της για την καταπολέμηση του σωματικού πόνου, υπάρχει και μια σκοτεινή κηλίδα. Η ανθρωπότητα, ενώ θα μπορούσε, σε λίγους αιώνες, να αντιμετωπίσει άσπαστο το μεγάλο σωματικό πόνο, θα είναι αντίκληση, να άμυνθι στον σχετικά μικρό: στον πονοκέφαλο, στον πονόδοντο και στις νευραλγίες, εξ αίτιας της αλόνας και μεγαλύτερης καταχρήσεως, που γίνεται στα διάφορα αναλγητικά, με αποτέλεσμα τον εθιστικό έθισμό του οργανισμού.

Μια έρευνα, που έκανε πριν από λίγο καιρό το Ινστιτούτο Έμιντ στη Δυτική Γερμανία, έδειξε πως τα 44% του ένηλικου πληθυσμού κάνουν ανελλιπή χρήση αναλγητικών και πως τα 54% μεταξύ τους τα παίρνουν όσο συχνά και σε όσες δόσεις θέλουν οι ίδιοι, χωρίς να ζητήσουν τη συμβουλή του γιατρού.

Το αποτέλεσμα θα είναι — υποστηρίζουν οι καθηγητές Μέχλιν και Χοφ της πανεπιστημιακής κλινικής της Φραγκφούρτης — να συμβεί ακριβώς το ίδιο που συνέβη με την πενικιλίνη: «Ενώ, πριν από λίγα χρόνια, ήταν το «φάρμακο-θαύμα», σήμερα έχει χάσει τα 50% της δραστηριότητάς της, ακριβώς εξ αίτιας της αλόγιστης χρήσεώς της. Κατά τους ίδιους επιστήμονες, άλλωστε, κανένα αναλγητικό, ακόμη και το πιο άσπαστο, δεν είναι έντελως ακίνδυνο για τον οργανισμό, ώστε να επιτρέπεται η χρήση του σε αλόνα συχνότερες και μεγαλύτερες δόσεις. Αποτέλεσμα, σε τέτοια περίπτωση, δεν είναι μόνο η μείωση της δραστηριότητας του αναλγητικού, μα και η πρόκληση διαταραχών του νευρικού και του κυκλοφορικού συστήματος, αύπνιας, υπερβλεφάρους κλπ. Έπισης, υπάρχουν ώρισμα αναλγητικά, που, χορηγούμενα σε πολύ μικρές και ισχυρές δόσεις, προκαλούν ανωμαλίες στη λειτουργία των νεφρών και άλλα, που οδηγούν σε βαρμιαία εξασθένηση της μνήμης.

Ωστόσο, παραδέχονται οι δυο Γερμανοί επιστήμονες, η κατάχρηση αναλγητικών, κοινό φαινόμενο σε όλα τα πολιτισμένα κόσμο, είναι δύσκολο να καταπολεμηθεί με συμβουλές, γιατί αποτελεί χαρακτηριστική εκδήλωση της τάσεως του σημερινού ανθρώπου να μη μπορεί να άνεχθι κομμάτι σωματική θόμιασία και να φροντίζει με κάθε τρόπο να την αποφυγή.

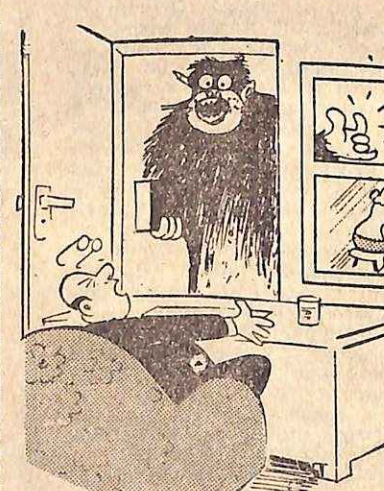

— Άμάν η γυναίκα μου!... Κάνε πως δε με γνωρίζεις, Χαρούλα!...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΑΣΚΑΡΑ

— Βρε καλά, που βρέθηκε εδώ κι' η σκάλα, άλλωστε τι θα γίνουν!...

— Συγγνώμη, κύριε διευθυντά, αλλά μετά το γραφείο δε με παίρνει ή ώρα να πάω στο σπίτι να μεταμφιεσθώ, για το χορό!...

Ως το 753 η επισκοπή της Αθήνας άνηκε στην πνευματική δικαιοδοσία του Πάπα της Ρώμης. Άλλα το χρόνο εκείνο ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Λέων Γ' ο Ίσαυρος, απέσπασε την Αθήνα και πολλές άλλες επαρχίες από την εξουσία του Πάπα. Από τότε η επισκοπή της Αθήνας χωρίστηκε από την πρωτεύουσα Ρώμη, έγινε αυτοκέφαλος και είχε πλέον άμεση επιχοινωνία με τον οικουμενικό θρόνο της Κωνσταντινούπολης.

Αφορμή στην απόσπασή από το Βατικανό, έδωσε η αντίδραση του Πάπα Γρηγορίου Γ' (731—740) εναντίον των εκκλησιαστικών μεταρρυθμίσεων, που είχε κάνει ο αυτοκράτορας Λέων Γ' και κυρίως γιατί είχε καταργήσει τις εικόνες. Η αντίθεση μεταξύ των εικονομάχων και των εικονολατρών πήρε άκρια μεγαλύτερες διαστάσεις επί του διαδόχου του Λέοντος Γ', και γιού του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Ε' του Κοροώνιμου (741—775).

Λίγα χρόνια πριν πεθάνη ο εξαίρετος εκείνος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Ε', θέλησε να παντρευτεί το γιό του και διάδοχο του θρόνου, Λέοντα. Καί, κατά τη συνθήκη της εποχής, ο Κωνσταντίνος έστειλε μια πρεσβεία «νυμφολόγων» να γυρίσει την αυτοκρατορία και να βοηθήσει για το διάδοχο. Η πρεσβεία του συνέστησε μια ώρασιμότητα και ευφροσύνη Αθηναίων, που ήταν τότε 17 χρόνων και πέρασε κατόπιν στην ιστορία ως αυτοκράτειρα Ειρήνη ή Αθηνάια. Καταγόταν από την ευγενή αθηναϊκή οικογένεια των Σαραντάτηνων. Αν και Ιστωριζιά δεν είναι έντελως εξακριβωμένη η καταγωγή της, είναι, εν τούτοις, βέβαιο πως είχε πάρει λαμπρή μόρφωση.

Ο Κωνσταντίνος Ε' έφερε την Ειρήνη από την Αθήνα στην Κωνσταντινούπολη (769), με βασιλικές τιμές «διά λαμπρών μεταξωτοίς ύφασμασι πολυτελώς κεκοσμημένον πλόνον». Στην Κωνσταντινούπολη την έστειλε Αιγύπτια και σύζυγο του συμβούλου-ευνούχου γιού του Λέοντος Δ'. Στην αρχή, η Ειρήνη, έφ' όσον πόνο ο πεθερός της Κωνσταντίνος, απέφευγε να εκδηλωθι υπέρ των εικονολατρών. Ακολουθούσε το πνεύμα της εποχής και τους εικονομάχους, στους

Η ανάσθη λωδί ΤΟΝ ΑΓΓΟΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Δυο Αθηναίες στο θρόνο του Βυζαντίου: Ειρήνη και Θεοφανώ

οποίους άνηκαν και τα καλύτερα και προοδευτικότερα στοιχεία της αυτοκρατορίας.

Μετά το θάνατο όμως του Κωνσταντίνου και την άνοδο στο θρόνο του άντρα της, Λέοντος Δ', η Ειρήνη εισήγαγε μέσα και σ' αυτά τα βασιλικά ανάκτορα τις άγιες εικόνες. Μόνο που τις προσκυνούσε στα κρυφά, γιατί η έπαρση των εικονομάχων κυριαρχούσε ακόμα στην Κωνσταντινούπολη και στο παλάτι. Αναφέρεται μάλιστα, ότι, όταν ο Λέων έμαθε πως η Ειρήνη έκοιβε εικόνες, την επέτρεψε δομύτατα, την άπειλσε, ότι θα τη διώξει και διέκοψε κάθε συζυγική σχέση μαζί της.

Η βασίλισσα του Λέοντος Δ' δεν κράτησε παρά πέντε χρόνια (775—780). Πέθανε αιφνίδια και τη βασιλική εξουσία την πήρε η Ειρήνη, ως επίτροπος του άνηλικου γιού της Κωνσταντίνου ΣΤ'. Η βασίλισσα της φιλόδοξης αθηναίας, που κράτησε μια εικοσαετία, υπήρξε περιβόητη. Συνδέθηκε με φρικώδη εγκλήματα και με την αναστήλωση των εικόνων. Δέ δίστασε να τυφλώσει και αυτό το γιό της Κωνσταντίνου ΣΤ'. Λίγο καιρό μετά την άνοδό της στο θρόνο, έκανε Πατριάρχη Κωνσταντινούπολης (784) τον ιδιαίτερο γραμματέα της Ταρόδο, άντρα διαπορητή για την παιδεία και τη χρηστότητά του. Μετά δυο χρόνια συγκάλεσε τη Ζ' Οικουμενική Σύνοδο στην Κωνσταντινούπολη, με θέμα της αναστήλωσης των εικόνων. Άλλα οι εικονομάχοι εδμούργησαν ταρχές στην Κωνσταντινούπολη και άναγκασαν την Οικουμενική Σύνοδο να διαλυθι. Και μόνο τον έπομένο χρόνο (άνοιξίς του 787) οι πατέρες της Έκκλησίας συνήλθαν στη Νίκαια και ώρισαν «την αναστήλωση των σεπτών εικόνων εν ταις άγιαις και Θεοει εκκλησίαις και ταύταις τιμητήν προσκίνησιν άπονείμειν».

Η Ειρήνη δεν περιορίστηκε μόνο στην αναστήλωση των εικόνων, άλλα άνοιξε και πολλά μοναστήρια, που είχαν κλείσει οι εικονομάχοι. Αναφέρεται έπισης, ότι έχτισε και άρκετες εκκλησίες, τόσο στην Κωνσταντινούπολη, όσο και στην Αθήνα.

Όταν ο Λέων έμαθε πως η Ειρήνη έκοιβε εικόνες, την επέτρεψε δομύτατα...

Η ανάσθη λωδί ΤΟΝ ΑΓΓΟΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

στην Αθήνα. Σ' αυτήν αποδίδουν μεριές από τις σωζόμενες βυζαντινές εκκλησίες: Κυπριακά, Άγιους Θεοδώρους και Γεωργιήκοο ('Άγιο Έλενθέρμο). Νεώτερες όμως έρευνες έδειξαν, ότι πρόκειται περί κτισμάτων πολύ νεότερων της Ειρήνης, του 11ου ή 12ου αιώνα. Η Ειρήνη, ως αυτοκράτειρα, διατήρησε στενές σχέσεις με τους Αθηναίους συγγενείς της και προσπάθηκε να εξυψώσει την ιδιότητά της και το δόξα της στην Ελλάδα. Χρησιμοποίησε συγγενείς και συμπατριώτες της σε έπισημες θέσεις της αυτοκρατορίας και στην Αθήνα έξεδίκε τους επικλίνοντες να της παρουν το θρόνο, έχοντας έμπιστοσύνη στους Αθηναίους για την άσφαλή φυλαί τους.

Λίγο καιρό μετά την Ειρήνη, ανέβηκε στο θρόνο της Κωνσταντινούπολης η ανειμμή της Θεοφανώ. Παντρεύτηκε το Σταυράδιο, γιό και διάδοχο του αυτοκράτορα Νικηφόρου Α'. Η βασίλισσα της όμως κράτησε μονάχα τέσσερα χρόνια (807—811) και, μετά το θάνατο του Σταυράδιου, αποσύρθηκε σε μοναστήρι, χωρίς να παίξει κανένα όλο στην πολιτική του Βυζαντίου, όπως η περιβόητη θεία της Ειρήνη. Καταγόταν κα αυτή από την οικογένεια των Σαραντάτηνων και το πιθανότερο είναι, ότι οι «νυμφολόγοι» του Νικηφόρου Α' τη διάλεξαν και την έπροτείναν για σύζυγο του διαδόχου.

Κατά μια άλλη έκδοχή, η Θεοφανώ ήταν παντρεμένη όταν ο Νικηφόρος την άναγκασε διά της βίας να χωρίσει τον άντρα της και να παντρευθι το Σταυράδιο. Η ίδια πηγή μας πληροφορεί, ότι δυο ώραις Αθηναίος παρθένος, που είχαν συνδεθεί με Θεοφανώ από την Αθήνα στην Κωνσταντινούπολη, «έγένοντο, διορκούντος του γάμου, θήματα του άσελγους Νικηφόρου». Αυτά τα αναφέρει ο Βυζαντινός χρονογράφος Θεοφάνης, ο διολογητής, ο οποίος όμως άνηκε στην παρτιάση των εικονολατρών κι' έχει γράφει με μίσος και με έχθροτητα εναντίον του Νικηφόρου Α' και των άλλων μεταρρυθμιστών αυτοκρατόρων.

Όπωςδήποτε, η άνοδος δύο Αθηναίων γυναικών στο βυζαντινό θρόνο, δείχνει πως η Αθήνα, τον 8ο και 9ο αιώνα, δεν ήταν μια πολιτεία εθιμομένη από κατοίκους, όπως ισχυρίστηκαν μερικοί νεώτεροι ιστορικοί. Διατηρούσε ακόμα πνευματική ύπεροχη και η Αχρόπολη που είχε γίνει κάστρο από την εποχή του Ιουστινιανού, την έξασφάλιζε από τις βαρβαρικές επιδρομές. Καί αυτός ο μύθος της Πάπιας Ιωάννας μάς πληροφορεί, ότι την εποχή εκείνη (άρχές του 9ου αιώνα) η θρυλική παπίασα άπέχριζε στην Αθήνα τις φιλοσοφικές της γνώσεις, από τους τότε σοφούς.

Τάχουν ακόμα ιστορικές πηγές, που μαρτυρούν πως η Αθήνα και μετά την Ειρήνη την Αθηνάια και τη Θεοφανώ, εξακολουθούσε να έχη κάποια πνευματική άμνη. Η εκκλησία της από επισκοπή, γίνεται αρχιεπισκοπή και κατόπιν — πιθανότατα γύρω στα 870 — προάγεται σε μητροπολί, με διακεκομμένες μητροπολίες, που διασπούν στις οικουμενικές συνόδους. Στη δικαιοδοσία του μητροπολίτη της Αθήνας υπάγονταν έννέα επισκοπές: Εβδόας, Διαιλίας, Κορώνειας, Άνδρου, Ψεών, Καρούστου, Πορθμού, Αιλίωνος και Σύρας. Τα δνόματα των περισσότερων επισκοπών και μητροπολιτών της Αθήνας έχουν χαραχθι επάνω στις σολόνες των Προπυλαίων, του Παρθενώνα, στις Θησεϊόν και στους τοίχους παλαιών εκκλησιών, με τις ήμερομηνίες του θανάτου των, κατά τη συνθήκη, που επικρατούσε τότε. Από τις ήμερομηνίες αυτές, ο άσφαλτικός Πιττάκης και άλλοι δικοί μας και ένοι ιστορικοί, συναρμολόγησαν και δημοσίευσαν τη σειρά των Αθηναίων αρχιεπισκόπων στη βυζαντινή χρόνια.

Έκτος από τις άλλες ιστορικές πηγές, έχουμε και μεριές βιογραφίες άγιων, γραμμένες από Βυζαντινούς, που μάς δίνουν πληροφορίες για τη χριστιανική Αθήνα των τελευταίων βυζαντινών αιώνων. Αγαφούν με θαυμασμό για τον Παρθενώνα, που είχε μεταβληθι σε εκκλησία της Παναγίας της Αθηνιώτισσας, και για τον πλοίο, που παρουσιάζε το έσπεροκό του ναού, σε εικόνες, κανδήλια και έσοά σχετή.

Η παρική της Αθήνας, σ' ένα σπορό χοιό, άκολουθεί την παρική του βυζαντινού κράτους. Ένας μεγάλος έσπερος, ο Μιχαήλ τσάος δοθόδοος μητροπολίτης, σπιν από τη Φραγκοκρατία, μάς άφωρε πολύτιμες πληροφορίες για την εποχή του και την αθηναϊκή παρική. Θά τις δώσουμε σε έπόμενο άρθρο μας. ΕΠΙΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΛΟΣ

Ζήτω το Καρναβάλι! φώναζε ο πατέρας.

ΕΝΑΣ άποκριάτικος χορός — ο χορός των Καλλιτεχνών — έκανε όλη την οικογένεια να βοέη «έν άπαρτί», μέσα στις φωτόλουστες σάλες του μεγάλου κοσμικού ξενοδοχείου. Πόσο παράξενο τους φάνηκε! Γιατί είχαν χωρό να βοέθουν έτσι όλοι μαζί — μητέρα, πατέρας και παιδιά... Άλλες παρές, βλέπετε, είχαν οι «γέροντες», άλλες οι νέοι... Να πού, άποψε όμως, ο χορός αυτός τους συγκέντρωσε, γεμάτους έκ πληξη, στο ίδιο τραπέζι...

Η Μιράντα, η μεγάλη κόρη, καθόταν στα καρφιά. Η παρέα της γλεντούσε, σ' ένα παραλιακό «τσιούκ μπός». Είχε πη, ότι θα το έσκαγε, μετά τα μεσάνυχτα, από την πληκτική παρέα των «γέροντων», για να πάη να τους βοή. Ο γιος δέν έκατοσε στο τραπέζι. Έξωθε βόλτες μέσα στα σαλόνια, όπου προσγειώθηκε σέ ένα έσκιασπό του υπάφ, δίπλα σέ μια γνωστή του, που προσφερόθηκε να του κρατήσει ύποφερο-τή και κάτωσ ενάκριστη συντροφία... Και μόνο μαζί με τους «γέροντες» έμεινε η πιο μικρή κόρη, η Κική, μια μικρούλα, που έκανε εκείνη τη βοοδία την πρώτη έξορμησί της στη ζωή...

Μ' αυτήν έμειναν μετά τα μεσάνυχτα η μητέρα κι' ο πατέρας — η μεγάλη κόρη είχε γλυ-στοήσει έξω από τις σάλες, για να μη σ' ένα ταξί και να τραβήξη για το παραλιακό «τσιούκ-μπός». Ο γιος είχε ξεμοναχιάσει την περαστι-κή γνωριμία του σέ μια άπομηση γωνία κι' έ-πανε μαζί της μια μπουνάλα σκουσέζικο ούτ-σιν... Και, με μερικά ποτηράκια που ήπε κι' ο πατέρας, ήθε στο χέφι. Φόρεσε, λοιπόν, ένα άστειο κοτιγιόν στο κεφάλι, και φώναζε:

— Ζήτω το Καρναβάλι!
— Η γυναίκα του προσπάθησε να τον άνακα-λέση στην τάξη:
— Δέν είναι άνάγκη να φωνάζεις τόσο δυ-νατά, Άριστομένη...
— Γιατί να μη φωνάζω;... Άπόκρια είναι... Γλεντάμε...

Κι' άογισε να τραγουδάη τή... «Βαλέντσια»!
— Βοέ, πού τή θυμήθηκες;... άπόρησε η γυναίκα του.

— Είναι τραγουδι παλιό αυτό; ρώτησε η κόρη.

— Δέν είναι μόνο παλιό, είναι... προίστορι-κό!... άποκρίθηκε η μητέρα της. Το τραγούδα-γε η Μπουμπουλίνα, ένω χορεύε με τον Κολο-κοτιώτη!

— Έ, όχι και τόσο παλιό, βοέ γυναίκα!... Είναι τραγουδι, πού το τραγουδάγαμε έμεις!... Η μήπως προτιμάς τό «Σά σ' έ Παρί»;

Κι' άογισε να τό τραγουδάη... Και, μετά τό δεύτερο αυτό «προίστορικό» τραγούδακι, ένα τρίτο. Ουμήθηκε τό «Βιολετέρα».

Η Κική αυτό τό ήξερε:

— Μάλιστα... ελε. Αυτό είναι καινούργιο!
— Είναι τό πιο παλιό άπ' όλα! τις είπε ο πατέρας της.

— Μά... πώς παλιό; Άφού τό τραγούδαγε πέρσι η Σαρίτα Μοντιέλ, στην ταινία...

Σέχνη και νιάτα

χορήγη. Μία εποχή άγνή, με γλέντια όμορφα, με όμορφα τραγούδια...

— Ναί... Όπως αυτά πού άκούσα...
— Δέ σου άρέσανε;
— Δέν ξέρω, γιατί τά τραγουδάγατε άρκετά φάλτσα... Νομίζω όμως, ότι δέν άξίζουν και πολλά πράγματα μπροστά σ' ένα «μπαγιόν», ένα «καλύμνο» ή ένα «τσιούτ»...

— Έγεις χορεύει τσαόλεστον;
— Κι' αυτός καινούργιος χορός...
— Κάνει λάθος' είναι χορός δικός μας, πού μάς τόν δανειστήκατε έσείς οι μοντέρνοι χορευ-τάι... Και βάλξ ξέρεις; Βάλξ βεννέζικο;...

— Δέν ξέρω...
— Καντοίλλες; Λανσιέδες;...
— Μπήκε στη μέση η μητέρα:
— Δέν τό άφίνεις ήσυχο τό χορίτσι;... Δέ μένει παρά να τό ρωτήσεις άν ξέρη... μενου-έττο!...

— Είσαι κι' έσύ μοντέρνα γυναίκα!... Δη-λαδή, πώς με τη μοντέρνα εποχή, πού ζούμε... της ελε μελαγχολία.

— Δέν είναι δυνατό, βέβαια, να ζώ πάντα στην εποχή της γιαγιάς μου!... τού πέταξε με πείσμα. Ο κόσμος προσαρμόζεται...

— Έγώ δέν προσαρμόζομαι... της άποκρι-θηκε. Έννοο να μείνω στό παρελθόν, πού ή-ταν όμορφο, κι' όχι στό παρόν, πού δέ μου ά-ρέσει...

Η μικρή κόρη χαμνορήθηκε.
— Νυστάδες;... τη μάλωσε ο πατέρας της.
— Βέβαια νύσταζε τό χορίτσι... άποκρίθηκε η μητέρα. Μ' αυτά πού άκούει, τί ήθελες να

Βάλς δέ νέο ρυθμό

— Όρθε δεύτερη, κοριτσάκι μου...
— Δεύτερη;
— Ναί...
— Και πρώτη;
— Ήταν η Ραζέλ Μέλερ, έδω κι' άς μ'ήν πούμε πόσα χρόνια! Έ, γυναίκα!...
— Έσύ τρελλάθηκες έντελώς... γχορίνασε έ-κείνη.

— Γιατί;
— Γιατί... Μά είναι να ρωτάς; Ξεχόνισες, βοέ παιδί μου, όλες τις παλαιοντολογίες, από την εποχή τού 1821 κι' έδω!...

— Η εποχή αυτή, γυναίκα, ήτανε πιο όμορ-φη από τη σημερινή...
— Και παράγγειλε, γεμάτος νοσταλγικό ένθου-σιασμό, μια καινούργια μπουνάλα...

— Η εποχή αυτή, μικρή κόρη μου, είχε πραγματική όμορφιά...
— Έπειδή ήτανε δική σας, μπαμπά... Είσα-στε ένογιότις!...

— Ήτανε μία εποχή, πού τη νοσταλγούμε, γιατί άξίζει να τη νοσταλγούμε... της άπο-

κρίνη;...
— Είναι, λοιπόν, αυτά πού άκούει τόσο πλη-κτικά, βοέ γυναίκα!... μουρμούρισε με παρόπτο-νο ο άντρας.

Η άοχηστρα άογισε ένα μάλιστα.
— Έλα να τό χορεύουμε! της είπε, γεμά-τος ένθουσιασμό.

Μάμπο θα χορεύετε;... άπόρησε η κόρη.
— Έγώ θα τό χορεύω... βάλξ!

Και πήρε τη γυναίκα του, την άγκάλιασε, κι' άογισε να στοβιλλίζεται στην πίστα, τραγου-δώντας... τά «Κύματα τού Δουνάβεως»! Η γυ-ναίκα κατακοκκίνισε:

— Μ' έκανε ορεζί! τού ψιθύρισε.
— Γιατί; Έπειδή χορεύουμε βάλξ;...
— Ναί, αλλά η άοχηστρα παίζει μάλιστα!

— Δικό της τό λάθος...
Και έξακολούθησε τό βιολί του. Και μετά ό-δήγησε τη νύμφη του, έντιχης, ιδρωμένος και ικανοποιημένος, στο τραπέζι...

Η γυναίκα του όμως δέν ήξερε πού να κου-φτεί!...
— Έλα... Πάμε να φύγουμε... τού είπε.

— Γιατί;... άπόρησε εκείνος.
— Γιατί έτσι! Στο λέω στο δρόμο... Άντε, πλήρωσε...

Γιά να μ'ήν της γαλάση τό χατήρι — και πιο πολύ γιατί η κόρη ζόντενε να κοιμηθί άπάνω στην καρέκλα της... — πλήρωσε και φύγαγε. Και ο γιος... Αυτός είχε φύγει μαζί με τη γνωριμία του, πηγαίνοντας να ολοκληρώσει με ένα τέτ-α-τέτ την έντιμιά του...

Μέσα στην χονά άποσπασμα τού δρόμου, η νοσταλγός τού παλιού Καρναβαλιού έννοιωσε τό νεανικό ένθουσιασμό του να τόν γεμίσει δόλ-κλιο.

— Έλάτε... ελε. Πάμε στη «Στολένα» να βότκα!... Η προτιμάτε στο «Καρίες», για ούτ-σιν;...

— Μαμά... Μέθυσε ο μπαμπάς... ψιθύρισε η κόρη.

— «Βαλέντσια...», τραγούδησε δυνατά αυτός.
Μία παρέα νεαρόν, πού περνούσε δίπλα, τού έκοψε τη φάρα:

— Γέρο... Δέν πώς για ύπνο!...
— Ήτανε μια ψυχρολουσία στών ένθουσιασμό του... Μεμιάς ξανάγινε αυτό πού τού πέταζανε με κακία τά νεατά: «Γέρο»... Έβαλε, λοιπόν, τά γεραστιά του σ' ένα τάζι και τήν ντραβαλί-νη τις άναμνήσεις του...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΤΟ Καρναβάλι, όπως και τόσες άλλες σύγ-χρονες γιορτές, είναι έθιμο μιας πολύ πα-λιάς εποχής. Γενικά, στη γιορτή αυτή άντικα-θρεφίζονται πανάρχαιες παραδόσεις θρησκευ-τικών τελετών, πού γινόντουσαν για να ξεμ-μενίσουν τους θεούς, για να δώσουν, μαζί με την άναγέννηση της φύσεως, κι' ένα ξανάνειω-μα στο σώμα και στην ψυχή των ανθρώπων.

Παρόμοιες γιορτές έκαναν οι Βαβυλώνιοι, οι άρχαίοι Αιγύπτιοι, οι Έβραίοι, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι. Τά Διονύσια, τά Σατουρνάλια, οι Καλένδες τού Ίανουαρίου και τά Δουπερκάλια τού Φεβρουαρίου, συμβολίζουν την έπερχόμενη έποχιακή μεταβολή. Όπως η φύσι άλλάζει μορ-φή κι' έκφραση, έτσι και ο άνθρωπος θέλει ν' άλλάξη. Γι' αυτό μεταμφιέζεται, χορεύει και τραγουδάει, για να υποδεχτή χαρούμενος τό ά-νοιξιάνικο θαύμα.

Στά νεώτερα χρόνια, τό Καρναβάλι βοήκε την άποθέωσι του στην Ίταλία. Τά Καρναβάλ-ια τής Ρώμης και τής Βενετίας έμειναν ιστο-ρικά. Ο Γκαίτε και ο λόρδος Βύρτον περιγοά-φουν μ' ένθουσιασμό τις λαμπρές γιορτές και τά έξοχα θεάματα της Ιταλικής άποκριάς. Οι ειδωλολατρικές αυτές γιορτές είχαν τέτοια δη-μοτικότητα, πού η Άντική Έκκλησία άναγκά-στηκε, όχι μονάχα να τις νίοθετήσει, αλλά και να συμβάλει για τη μεγαλύτερη έπιτυχία τους.

Ο Πάπας Παύλος δ Γ' (1534—1549) χρη-ματοδοτούσε γενναία τά άποκριάτικα κομμάτια και δέ βγήκε καθόλου ζημιωμένος. Οι χιλιάδες έξνοι έπισκέπτες άφηναν πολλά χρήματα στην Άγία Έδρα. Έκτός από τά σατυρικά άσματα και τις διάφορες θρησκευτικές παραστάσεις, άφραγώθηκαν και θαυμάσιοι λιποδρομιακοί άγώ-

Μερικοί τύποι τού Καρναβαλιού τής Βενετίας.

Η καθαρή Δευτέρα

Άπό τις θρησκευτικές τελετές ως τό χορόδραμα

νες, βασιλικά κυνήγια, χοροί μεταμφιεσμένων. Και όλα αυτά με την ένδολγια τού Ποντίφηκα και τη θεία έμπνευσι τού καρδινάλιου Φαρνέζε!

Τό Καρναβάλι τής Βενετίας, όστόσο, ήταν τό πιο όμορφο Καρναβάλι τού κόσμου. Η τέ-χνη και η φαντασία βοήκαν στις γιορτές αυτές την πιο ποιητική τους έξαση. Η μαγική Νύμ-φη τού Άδρία, ζούσε μέσα σέ μια φαντασμα-γορία, σ' ένα όνειρο, πού ήταν χαμωμένο από φως και από ήχο: Φανέρια πολύχρωμα, λαμ-πά πυροτεχνήματα, γόνδολες καλλιτεχνικά στολισμένες, ώραιες μαντόνες, υποβλητικό χο-ρό, ένθυμα τραγούδια, παθητικές σερενάτες και έξοχες θεατρικές παραστάσεις.

Μά και στις άλλες χώρες της Εύρώπης τό Καρναβάλι γιορταζόταν με παλαιές ένδηλώ-σεις χαράς και ένθουςιας. Κατά τόν 18ον αιώ-να, η πιο μεγάλη διασκεδασή της άριστοκρα-τίας, ήταν να παίρνει μέρος στις λαϊκές γιορ-τές. Και, καθώς τό Καρναβάλι έδινε πλούσιες ένκαρτες κοινωνικό άνακατώματος, γινόταν ένα θεότρολλο γλέντι. Βασιλιάδες και ένγενείς έξοδευαν πολλά χρήματα για την όργάνωσι της γιορτής. Λένε πως ο βασιλιάς Έρρίκος Γ' έ-τρεχε στους δρόμους τού Παρισιού, μεταμφιε-σμένος σέ Βενετό «Πανταλόνε» και διασκεδάσε πειράζοντας τους διαβάτες και πετώντας λάσπη στα καπέλλα των γυναικών.

Άπό τόν 15ον αιώνα, τό Καρναβάλι άογισε συστηματικά να γιορτάζεται με χορούς. Οι χο-ροί αυτοί ήταν στην άρχή λαϊκοί, γεμάτοι χα-ρά και ζωντάνια. Κι' είχαν τέτοια έπιτυχία, πού με τόν καιρό έξελίχθηκαν σ' ένα νέο είδος χορού με πλαστικές κινήσεις, πού έμοιαζε με παντομίμα.

Έτσι, στό Καρναβάλι χρωστώμε κάτι πολύ σπουδαίο στην τέχνη: Τό μπαλέτο.

Πολλοί Ιστορικοί θέλησαν να βρουν τις ρίζες τού μπαλέτου στών αιγυπτιακό χορό και τις έμφραστικές κινήσεις της άρχαίας ελληνικής τραγωδίας και ειδικά στα έμμορφη των Ρωμαίων. Μά η γνώμη αυτή δέν είναι σωστή. Ο αιγυπτιακός χορός ήταν συμβολικός και έ-ξέφραζε λατρεία. Τό ίδιο και ο άρχαίος έλλη-νός χορός, πού ήταν δεμένος με την τραγω-δία. Οι χοροί αυτοί δέν ήταν λαϊκά δημονο-γήματα. Ήταν έπινοήσεις των ιερέων και των

ποιητών. Γι' αυτό ξεχάστηκαν μαζί με τη θρη-σκευτική λατρεία και τό άρχαίο θέατρο.

Τό μπαλέτο, ως άνεξάρτητη τέχνη, είναι γέννημα και θρέμμα τού Καρναβαλιού. Τό μπαλέτο γεννήθηκε κυρίως στη Γαλλία. Με τόν έξευγενισμό των ήθών άρχισαν στις διάφο-ρες γιορτές να διασκεδάζουν και με κομικές μεταμορφώσεις. Άργότερα, στα άνακτορα, την εποχή τού Καρναβαλιού, καθιερώθηκαν οι ομα-δικοί χοροί, τά άπλά «μπαλέτα της αλλής», όπως τ' άνόμασαν. Την άρχή έκαμε ο Έρρί-κος Γ' και στην εποχή του χρωστούμε τη γέν-νησι τού σημερινού μπαλέτου.

Τά μπαλέτα της εποχής εκείνης τάφνιαναν με πολύ περίεργο τρόπο. Ένας ένγενής συνε-λάμβανε την ιδέα κι' ένας ποιητής κατά πα-ραγγελία έφτιαχνε τό μύθο. Έστερα, μουσι-κοί, χορογράφοι, σκηνογράφοι και ράφτες, έ-καναν τά υπόλοιπα.

Η καινούργια αυτή τέχνη όλοένα κατακτού-σε έδαφος. Ο Έρρίκος 4ος, ο άδιστρεφός Σουλ-λί, ο Ρισαλιέ, ο Μαζαρίν, όργάνωσαν πολλά μπαλέτα.

Κατά τόν 16ο αιώνα, τά μπαλέτα ήταν κί-ολας πολύ της μόδας στην Ίταλία και στη Γα-λλία. Τά έκτελούσαν μέσα στα έπίσημα γεύματα και είχαν υποθέσεις παρόμοιες συνήθως από την έλληνική μυθολογία. Ιδιαίτερα στη Γαλλία οι βασιλείς ήταν οι έμπνευστές αυτοί τού θεάμα-τος. Άναλάμβαναν όχι μονάχα τά ύπερογκα έ-ξοδα για τό άνέβασμά τους, αλλά έπαυρναν κι' εκείνοι μέρος σ' αυτά. Έχει μείνει ιστορικό τό περίφημο «Κομικό μπαλέτο της Βασίλισσας», πού παίχτηκε στις Βεσσαλλές, στις 15 Ο-κτωβρίου 1581, στις γιορτές των γάμων της Μαργαρίτας τής Λωρραίνης με τό δούκα τού Ζουαγιέζ. Ήταν ένα τεράστιο έργο, πού κρά-τηκε πέντε δόκληρες ώρες.

Έτσι, τό μπαλέτο, παίνοντας μια λεπτή καλλιτεχνική εξέλιξη, μπήκε δοιστικά, τό 1658, στο δρόμο της καθαής Τέχνης. Την εποχή αυτή, ο διάσημος Λουίλλί έγραψε τό περίφημο μπαλέτο του «Αλσιντιάν», συνεχίζοντας άκού-ραστα τις προσπάθειές του να τό έπιδόλη ως όπερα-μπαλέτο. Για να τό έπιτύχ, συνεργά-σθηκε με τό Μολιέρο κι' έπειτα με τόν τρυφε-ρό και λεπτό Γιβνόλ. Ο άκαταπόνητος αυτός

άνθρωπος, δούλευε ως διευθυντής, σκηνοθέτης μουσικός και δάσκαλος τού τραγουδιού και τού χορού, ως διευθυντής άρχήστρας. Χρειάστηκε μάλιστα περισσότερα από δέκα χρόνια για να έτοιμάσει τους χορευτές. Αυτός πρώτος τόλημ-σε ν' άνεβάση στη σκηνή τού μπαλέτου και γυναίκες. Με τό «Θρίαμβο της άγάπης», πού έγραψε στα 1681, παρουσίασε μια όριστική μορφή μπαλέτου.

Όστόσο, τό δραματικό μπαλέτο, περνών-τας μια πρόσκαιρη κρίσι, άναυογονείται στις άοχές τού 17ου αιώνα, για να παρακμάσει πάλι ως τό τέλος της βασιλείας τού Λουδοβίκου 13ου και να ξαναδη έμέρες δίδας στα χρόνια τού Λουδοβίκου 14ου, πού ήταν ένθουσιώδης ύποστη-ροχής του.

Όταν παρουσιάστηκε τό μελόδραμα, τό μπαλέτο χρησιμοποιήθηκε ως συμπληρωματι-κό μέσο για να δώσει περισσότερη ζωή στην παράσταση.

Γι' αυτό παρεμβάλλεται με μικρά κομμάτια άνάμεσα στις σκηνές τού έργου, χωρίς νάχη καμιά σχέση μ' αυτό. Ο χορός αυτός λέγεται «έντερομέτιο».

Όστόσο τό μπαλέτο, πού συνεχώς πλουτι-ζόταν κι' έξελισσόταν σέ άνεξάρτητη τέχνη, έ-φτασε στη σημερινή τέλεια μορφή τού χοροδρά-ματος.

ΕΝΑ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 4ου

Ο Έρρίκος 4ος, σέ μια περίοδία του στη Γαλλία, σταμάτησε σ' ένα χωριό μιας βορεινής επαρχίας, πού οι κάτοικοί του φημίζονταν για την έξυπνάδα τους.

Ο Έρρίκος, πού γνώριζε την ιδιότητά τους κι' ήθελε να πεισθί γι' αυτήν, διάταξε να βάλουν άπέναντί του, στο τραπέζι, τόν πιο έξυ-πνο χωρικό. Πράγματι, τό δειγμά αυτό της το-πικής έξυπνάδας βοέθηκε: Ήταν ένας χωριά-της ηλικιωμένος, πού κάθισε άπέναντι στο βα-σιλιά τόν κι' άογισε να τρώη με λαμαργία.

Ο Έρρίκος, βλέποντας την άφοσίωσί του στο σάι, τόν διέκοψε και τόν ρώτησε:

— Φίλε μου, προτού ικανοποιήσης την όρεξί σου, θα ήθελα να με φτώσης πού είναι εκείνο τό πράγμα, πού χωρίζει τόν έξυπνο από τόν κοινό.

Ο χωριάτης, χωρίς να διακόψη τό γεύμα του και με μπουκνόμενο τό στόμα, τού άπάν-τησε, έτοιμότητα:

— Αυτή τη στιγμή, Μεγαλειότατε, μόνο τό τραπέζι!...

ΕΤΟΙΜΑΣΤΕ

ΚΑΛΑ

Το πάρτυ σας

Για να υπάρχει κέφι και να φύγουν όλοι ευχαριστημένοι

ἀναποδογυρίστηκε ένα σταχτοδοχείο ή έσπασε ένα ποτήρι.

Έχετε έτοιμη μία μπουτίλια με υγρό καθαρισμού των λεκέδων, για την περίπτωση που θα λερωθή κάποιος απ' τους καλεσμένους σας.

Αναθέστε στους ντροπαλούς μία δουλειά, π.χ. να βάζουν τους δίσκους στο πικάπ ή να προσφέρουν ποτά στους άλλους. Έτσι, θα νοιώσουν πιο άνετα.

Μην τὸ παρακάνετε στην περιποίησή. Αν π.χ. κάποιος δὲ θέλῃ νὰ πῇ ἄλλο, μὴ τὸν γεμίζετε με τὸ ζορί τὸ ποτήρι του.

Μισή ώρα περίπου, πρὶν ἀπὸ τότε πὺ θέλετε νὰ τελειώσῃ τὸ πάρτυ, σερβίρετε καφέ, σοκολάτα ή κοκσομέ.

Θὰ εὐχαριστήσῃ πολὺ τοὺς καλεσμένους σας, ἐνῶ συγχρόνως θὰ τοὺς δώσῃ νὰ καπαλώσουν πὺς πλητσίσατε ἡ ὥρα νὰ φύγουν.

Ἀποαιρετῆστε τοὺς μέσα στὸ σπίτι σας. Μὴ τοὺς συνοδεύετε ὡς ἐξῶ στὸ δρόμο καὶ ἐμπνέτε τὴ γειτονία με τὶς δυνατός ὁμιλίες σας.

Ἡ ποσότης τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν πὺ θὰ ἐτοιμάσῃτε, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος τοὺς... κ' ἀπ' τὴν ὁρεξὶ τῶν καλεσμένων σας!

Πάντως, ἂν θὰ σερβίρετε σάντουιτς, καλλίτερα νὰ σὰς λείψουν μερικά καὶ νὰ τὰ φτιάσῃτε ἐκεῖ. Ἡ τὴν ὥρα, παρὰ νὰ σὰς περισσέψουν καὶ... νὰ τρώτε ὅλη τὴ βδομάδα ἀπ' αὐτά! Προκειμένου ὁμως γιὰ φαγητὰ μαγειρεμένα, σὲ πιστέλες, αὐτὰ πρέπει νάνα ἀφθονά.

Ὅσο γιὰ τὸ κρασί, ὑπολογίστε κατὰ μέσον ὄρον δυὸ μπουτίλιες γιὰ κάθε 6 άτομα. Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ πάρετε περισσότερες μπουτίλιες ἀπ' τὸ μπακάλη σας, με τὴ συμφωνία νὰ τοὺ ἐπιστρέψετε ὅσες θὰ περισσέψουν.

Ἄν δὲ θέλετε νὰ φτιάσῃτε μόνῃ σας δ.τι θὰ σερβίρετε στὸ πάρτυ, μπορεῖτε νὰ τὰ παραγγείλετε σ' ἕνα καλὸ κατάστημα καὶ νὰ σὰς τὰ φέρουν, ἔτοιμα. Μόνῃ πὺ θὰ σὰς κοστίσουν, ἐ-
σάως, ἀρκετὰ ἀκριβώτερα.

Φροντίστε νὰ ὑπάρχουν ἀρκετὰ πιττά, μαχα-
ροπήρουνα, κουτάλια (διπλάσια ἀπ' τὸν ἀριθμὸ τῶν καλεσμένων). Τὰ ἀφίνετε, ὅλα μαζί, στὴν ἄκρη τοὺ μπουφῆ, γιὰ νὰ παίρνῃ κάθε καλεσμένος μό-
νος του δ.τι τοὺ χρειάζεται.

★

Δὲν ἀρκεῖ ὁμως νὰ εὐχαριστήσῃτε τοὺς καλε-
σμένους σας. Πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇτε καὶ σεις ἡ ἴδια, στὸ πάρτυ σας. Καὶ σ' αὐτὸ θὰ σὰς βοη-
θήσῃ μία σχετικὴ προετοιμασία σας.

Ἐχετε περπατήσει ὅλη τὴν ἡμέρα κ' ἔχουν κουρασῇ τὰ πόδια σας; Κάνετε ἕνα σύντομο μπάνιο, ὥστερα τρίψτε γερὰ τὰ πόδια σας με μὴ κρέμα ἢ με λουιὸν τῶν χεριῶν καὶ ραντίστε τα με κολώνια. Φορέστε καθαρές κάλτσες καὶ

νυχιῶν σας, γιὰ νὰ καθαρίσῃν ὡς τὸ θάθος τοὺς.

Ξαπλώνετε ἔπειτα τὰ χέρια σας με χλιαρὸ νερὸ, τὰ σκουπίζετε καλὰ καὶ τοὺς κάνετε μασάζ με μὴ λουιὸν. Κάνετε τὸ μανικιὺρ σας καὶ τρί-
βετε ὥστερα τὰ χέρια σας με μὴ κρέμα.

Εἶναι «κομμένο» τὸ πρόσωπό σας, γιατί δὲν κοιμηθήκατε ἀρκετὰ τὴν περασμένη νύχτα; Ἀ-
λείψτε το με κρέμα, καὶ, χωρίς νὰ τὸ σκουπίσετε, πλύνετε τὸ με ζεστὸ καὶ με κρύο νερὸ διαδοχικά, τελειώνοντας με κρύο. Σκουπίζεσθε καὶ μακιγιά-
ρεσθε ἔπως συνήθως.

Εἶναι κουρασμένα τὰ μάτια σας; Ξαπλώθηκε σ' ἕνα ντινόνι, με τὰ πόδια ὑψώτερα ἀπ' τὸ κε-
φάλι σας, καὶ ὁδῶτε πάνω στὰ μάτια σας θερ-
μὰ καὶ θουτηγμένα σὲ νερὸ, ὅσο πὺ ζεστὸ τὸ ἀν-
τέχετε, καὶ στυμένα καλὰ. Ἀλλάξτε ὥστερα τὶς
ζεστὲς αὐτὲς κομπρέσες με κρύες. Σ' ὅλο αὐτὸ
τὸ διάστημα, προσπαθήστε νὰ βρίσκεσθε σὲ ἀπό-
λυτὴ χαλάρωσι καὶ νὰ σκέπτεσθε εὐχάριστα πράγ-
ματα.

Εἰσάστε γενικά κουρασμένη; Σταβήτε ὄρθια
στὴ μπανιέρα, μέσα σὲ 30 πόντους ζεστὸ νερὸ καὶ
περάστε τὸ κορμὶ σας μ' ἕνα σφουγγάρι θουτηγ-
μένο σὲ νερὸ κρύο. Σκουπίζεσθε γερὰ με μὴ
τραχειὰ πετσέτα, τρίβετε τὸ σῶμα σας με κολώ-
νια, τὸ πουντράρετε ἔπειτα με ἀρωματικὸ τάλκ
καὶ ντύνεσθε.

Τέλος, δώστε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ μακιγιάζ
σας.

Εἰσάστε γενικά κουρασμένη; Σταβήτε ὄρθια
στὴ μπανιέρα, μέσα σὲ 30 πόντους ζεστὸ νερὸ καὶ
περάστε τὸ κορμὶ σας μ' ἕνα σφουγγάρι θουτηγ-
μένο σὲ νερὸ κρύο. Σκουπίζεσθε γερὰ με μὴ
τραχειὰ πετσέτα, τρίβετε τὸ σῶμα σας με κολώ-
νια, τὸ πουντράρετε ἔπειτα με ἀρωματικὸ τάλκ
καὶ ντύνεσθε.

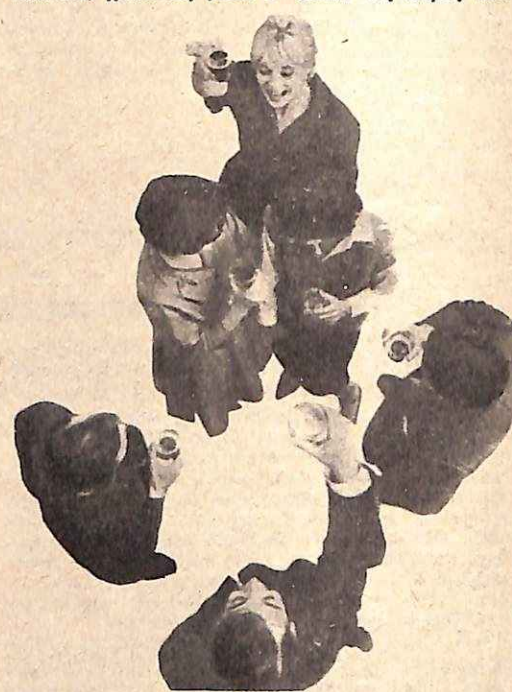
Τέλος, δώστε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ μακιγιάζ
σας.

διαφορετικὸ ζευγάρι παπουτσία.
Θὰ νοιώσετε ἔτσι τὰ πόδια σας ἐντελῶς ἑλα-
φρώμενα.

Δὲν σὰς ἔμεινε καιρὸς νὰ πάτε στὸ κομμωτή-
ριο; Ἀνεβάστε ψηλὰ τὰ μαλλιά σας. Φορέστε
ἀπὸ πάνω ἕνα φιλέ. Κάμετε ἕνα πολὺ ζεστὸ μπά-
νιο καὶ ξεκουράστε τὸ σῶμα σας μέσα σ' αὐτὸ.
Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι θὰ φρεσκάρουν τὰ μαλλιά σας. Ντυ-
θήτε ὥστερα σιγά-σιγά, γιὰ νὰ προλάβουν τὰ μαλ-
λιά σας νὰ στεγνώσουν.

Ἐπειτα βουρτσίστε τα καὶ χτενίστε τα ὅπως
τὰ θέλετε.

Ξεχάσατε νὰ προφυλάξετε τὰ χέρια σας, ὅταν
ἐτοιμάζετε τὰ φαγητὰ γιὰ τὸ πάρτυ; Πλύνετε
τα με χλιαρὸ νερὸ, χρησιμοποιώντας ἀντὶ γιὰ σα-
ποῦν ἕνα μίγμα ἀπὸ σαπῶνι καὶ λεπτὸ ἀλεύρι
βρώμης. Μαλακώνει καὶ καθαρίζει καλὰ τὸ δέρ-
μα. Περνάτε ὥστερα τὰ χέρια σας με μὴ λεμο-
νόκουπα, χώνοντας μέσα σ' αὐτὴν τὶς ἄκρες τῶν

Ἡ ποσότης τῶν ποτῶν, πὺ θὰ σερβίρετε,
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοὺς καὶ τὴ δίνα τῶν
καλεσμένων σας.

νυχιῶν σας, γιὰ νὰ καθαρίσῃν ὡς τὸ θάθος
τοὺς.
Ξαπλώνετε ἔπειτα τὰ χέρια σας με χλιαρὸ
νερὸ, τὰ σκουπίζετε καλὰ καὶ τοὺς κάνετε μασάζ
με μὴ λουιὸν. Κάνετε τὸ μανικιὺρ σας καὶ τρί-
βετε ὥστερα τὰ χέρια σας με μὴ κρέμα.

Εἶναι «κομμένο» τὸ πρόσωπό σας, γιατί δὲν
κοιμηθήκατε ἀρκετὰ τὴν περασμένη νύχτα; Ἀ-
λείψτε το με κρέμα, καὶ, χωρίς νὰ τὸ σκουπίσετε,
πλύνετε τὸ με ζεστὸ καὶ με κρύο νερὸ διαδοχικά,
τελειώνοντας με κρύο. Σκουπίζεσθε καὶ μακιγιά-
ρεσθε ἔπως συνήθως.

Εἶναι κουρασμένα τὰ μάτια σας; Ξαπλώθηκε
σ' ἕνα ντινόνι, με τὰ πόδια ὑψώτερα ἀπ' τὸ κε-
φάλι σας, καὶ ὁδῶτε πάνω στὰ μάτια σας θερ-
μὰ καὶ θουτηγμένα σὲ νερὸ, ὅσο πὺ ζεστὸ τὸ ἀν-
τέχετε, καὶ στυμένα καλὰ. Ἀλλάξτε ὥστερα τὶς
ζεστὲς αὐτὲς κομπρέσες με κρύες. Σ' ὅλο αὐτὸ
τὸ διάστημα, προσπαθήστε νὰ βρίσκεσθε σὲ ἀπό-
λυτὴ χαλάρωσι καὶ νὰ σκέπτεσθε εὐχάριστα πράγ-
ματα.

Εἰσάστε γενικά κουρασμένη; Σταβήτε ὄρθια
στὴ μπανιέρα, μέσα σὲ 30 πόντους ζεστὸ νερὸ καὶ
περάστε τὸ κορμὶ σας μ' ἕνα σφουγγάρι θουτηγ-
μένο σὲ νερὸ κρύο. Σκουπίζεσθε γερὰ με μὴ
τραχειὰ πετσέτα, τρίβετε τὸ σῶμα σας με κολώ-
νια, τὸ πουντράρετε ἔπειτα με ἀρωματικὸ τάλκ
καὶ ντύνεσθε.

Τέλος, δώστε ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ μακιγιάζ
σας.

Δὲν ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις καὶ κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
πὺς ἀρχίζει καὶ φουντῶνε τὸ κεφατὸ Καρναβάλι.
με πολὺχρωμες κορδέλλες
κομρετὶ καὶ «κοττιγιόν»,
με ξενύχτια καὶ με τρέλλες
καὶ στολὲς λογιῶν - λογιῶν,
πὺς ζαλίζουν καὶ θαυμάζουν, ἢ πολλὰς συναρπάζουν
καὶ πολλὰ...μασκαράκια «καμουφλάρουν» καὶ σκεπάζουν!

Δηλαδή, με λίγα λόγια, τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι
αὐτομάτως καὶ τελείως τοὺς ἀνθρώπους μεταβάλλει
καὶ, χωρίς ὑπερβολές,
δίνουν σ' ὅλους τὴν ἰδέα,
πὺς οἱ μάσκες κ' οἱ στολὲς
κρύβουν πρόσωπα... σπουδαία.
Ἐτσι μὲς τὴν παραζάλη τῶν χορῶν τὴν τεταμένη,
ἄλλοι παίζουν καὶ γελᾶνε κ' ἄλλοι βγαίνουν... γελασμένοι!

Τῆς Ἀπόκριας ὁ σάλος δίνει ἀνέτως εὐκαιρίες
σὲ πολλὰς ξεπερασμένες καὶ νεάζουσες κυρίες
νὰ φορέσουν προσωπίδες
καὶ νὰ κρύψουν τὶς... ρυτίδες!
Εὐκαιρία δίνει, ἐπίσης, σὲ κυρίες ἐλκυστικές
νὰ φαγοῦν στὸν ξένο κόσμῳ ἀρκετὰ ἐλκυστικὰ
καὶ νὰ κάνουν, με τὶς μάσκες, ὡραιότερες φιγούρες,
ἐνῶ εἶναι, κατὰ βάθος, σὰν σωστές... καρικατούρες!

Τὴν κατάλληλη εὐκαιρία βρίσκει, ὡς ποῦμε, τὸ Φροσι,
πὺς μιλά, κατὰ κανόνα, με τὸ «ρε» καὶ με τὸ «σύ»,
νὰ φορέσῃ, αὐτὲς τὶς μέρες, σχετικὴ ἐνδυμασία
καὶ νὰ γίνῃ, αἰφνιδίως, ἀερότατη... μαρκησία!
Τῆς μαγκιάς ἐξαφανίζει ἐντελῶς ὅλα τὰ ἴχνη,
σὲ καινούργια ταλμαῖα καὶ φορεσιματα τὸ ρίχνει
καὶ μπορεῖ νὰ καταφέρει τὸ Φροσι με τὰ «ρε»
τὸ ὑπόγειο ν' ἀφήσῃ καὶ νὰ μὴ σέ... «ρετρε»!

Μὲ τὴν μεταμφιεσί τοὺς τὴν πολὺ φανταστὴρ,
καταφέρνουν κ' ὀνειρόμενοι τιναγμένοι νεαροί,
νὰ πουλήσουν ρεκλάμες καὶ φιγούρες, τέτοιες ὥρες,
σὲ πολλὰς ἀδρεῖς ὑπάρξεις καὶ πρὸ πάντων...προικοφόρες!
Τὶς ζαλίζουν με λόγια, με χοροὺς ἀπαινωτοὺς,
με ἀρχὲς καὶ παραδόσεις, με προγόνοις ἐλκυστικὰς
καὶ πολλὰς καταλήγουν τέτοιον νῆοι «ραφινάτοι»,
νὰ βρεθοῦν με... λίρες προίκα καὶ νὰ γίνουν... «κρυδου-
(νᾶτοι)»!

Τὴν ἀβάντα δίνει πάντα ἡ Ἀπόκρια ἢ τρελλὴ
καὶ στὴν κάθε δεσποσύνη τὴν παλιά κ' αἰθαλή,
νὰ φανῇ κομψὴ «γεάνια», με δαυλὸδες νὰ χορεύῃ
καὶ νὰ νοιώσῃ καὶ τὸ χῶδι πὺ τὸ ἔχει... ἀποκρέψει!
Ἀλωνίζει, ἐπομένως, τοὺς χοροὺς τοὺς κοσμικοὺς,
τοὺς χοροὺς τῶν σωματικῶν καὶ τοὺς... φιλανθρωπικοὺς
καὶ κρυφὴ ἐλπίδα τρέφει, πὺς μπορεῖ κάποια προίκα,
οἱ χοροὶ αὐτοὶ νὰ φέρουν καὶ χορὸν τοῦ... Ἡσάια!

Μὲ τῆς μάσκας τὴν ἀβάντα καὶ τοῦ «ντόμινο», σανάμα,
ξεναθρίσκουν κ' οἱ νεροὶ τῆς νεότητος τὸ νᾶμα
καὶ ζητοῦν με βηματὰ τοὺς σταθερὰ καὶ στερεὰ,
στὸ «σουξέ» νὰ ξεπεράσουν τὰ... «Παῖδιά τοῦ Πειραιᾶ»!
Ἐννεχτᾶνε μὲς τὰ κέντρα με «τουῖστ» καὶ με μπουζούκια
καὶ λεφτὰ σκοποῦν ἀδέρτα, γιὰ νὰ μπλέξουν «μπουμπου-
(κία)».

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι, πὺς ξεφάντωμα σημαίνει,
πὺς καὶ πὺς τὸ περιμένουν καὶ δεκάδες παντρεμένοι,
γιὰ ν' ἀνοίξουν παρτίδες με τὸ ξένο τὸ φουστάνι,
νὰ φορέσουν σαρίκι καὶ νὰ γίνουν... Σουλτάνοι!
Ἄλλ' ἂν τύχῃ αὐτὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ «ταλμυποῦρδισμά
(τὸν)».

ὥσπου μ' ἕνα-δυὸ χαδάκια ἢ με δυὸ-τρία φιλιὰ,
τά... «μπουμπουκία» τοὺς ἀφήνουν «τιναγμένη... ἀμνδα-
(κία)»!

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι, πὺς ξεφάντωμα σημαίνει,
πὺς καὶ πὺς τὸ περιμένουν καὶ δεκάδες παντρεμένοι,
γιὰ ν' ἀνοίξουν παρτίδες με τὸ ξένο τὸ φουστάνι,
νὰ φορέσουν σαρίκι καὶ νὰ γίνουν... Σουλτάνοι!
Ἄλλ' ἂν τύχῃ αὐτὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ «ταλμυποῦρδισμά
(τὸν)».

ὥσπου μ' ἕνα-δυὸ χαδάκια ἢ με δυὸ-τρία φιλιὰ,
τά... «μπουμπουκία» τοὺς ἀφήνουν «τιναγμένη... ἀμνδα-
(κία)»!

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι, πὺς ξεφάντωμα σημαίνει,
πὺς καὶ πὺς τὸ περιμένουν καὶ δεκάδες παντρεμένοι,
γιὰ ν' ἀνοίξουν παρτίδες με τὸ ξένο τὸ φουστάνι,
νὰ φορέσουν σαρίκι καὶ νὰ γίνουν... Σουλτάνοι!
Ἄλλ' ἂν τύχῃ αὐτὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ «ταλμυποῦρδισμά
(τὸν)».

ὥσπου μ' ἕνα-δυὸ χαδάκια ἢ με δυὸ-τρία φιλιὰ,
τά... «μπουμπουκία» τοὺς ἀφήνουν «τιναγμένη... ἀμνδα-
(κία)»!

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι, πὺς ξεφάντωμα σημαίνει,
πὺς καὶ πὺς τὸ περιμένουν καὶ δεκάδες παντρεμένοι,
γιὰ ν' ἀνοίξουν παρτίδες με τὸ ξένο τὸ φουστάνι,
νὰ φορέσουν σαρίκι καὶ νὰ γίνουν... Σουλτάνοι!
Ἄλλ' ἂν τύχῃ αὐτὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ «ταλμυποῦρδισμά
(τὸν)».

ὥσπου μ' ἕνα-δυὸ χαδάκια ἢ με δυὸ-τρία φιλιὰ,
τά... «μπουμπουκία» τοὺς ἀφήνουν «τιναγμένη... ἀμνδα-
(κία)»!

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι, πὺς ξεφάντωμα σημαίνει,
πὺς καὶ πὺς τὸ περιμένουν καὶ δεκάδες παντρεμένοι,
γιὰ ν' ἀνοίξουν παρτίδες με τὸ ξένο τὸ φουστάνι,
νὰ φορέσουν σαρίκι καὶ νὰ γίνουν... Σουλτάνοι!
Ἄλλ' ἂν τύχῃ αὐτὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ «ταλμυποῦρδισμά
(τὸν)».

ὥσπου μ' ἕνα-δυὸ χαδάκια ἢ με δυὸ-τρία φιλιὰ,
τά... «μπουμπουκία» τοὺς ἀφήνουν «τιναγμένη... ἀμνδα-
(κία)»!

Τὸ τρελλὸ τὸ Καρναβάλι, πὺς ξεφάντωμα σημαίνει,
πὺς καὶ πὺς τὸ περιμένουν καὶ δεκάδες παντρεμένοι,
γιὰ ν' ἀνοίξουν παρτίδες με τὸ ξένο τὸ φουστάνι,
νὰ φορέσουν σαρίκι καὶ νὰ γίνουν... Σουλτάνοι!
Ἄλλ' ἂν τύχῃ αὐτὸ τὸ γλέντι καὶ τὸ «ταλμυποῦρδισμά
(τὸν)».

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

— Θα το μάθουμε, είπε.
— Έξηγησόν μου, παρακάλεσε ο Χίντερο.
— Έχωμε τον άνθρωπο, που θα μπορέσει να μητρώει και να το εξακριβώσει.
— Και ποιός είναι αυτός ο άνθρωπος;
— Ο Νίμπορ.
— Ο φακίρης;
— Ναι... Ας φύγουμε από δω.
Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

— Άφου έβριξαν μια ρούπια πάνω στο τραπέζι, βγήκαν μαζί από το καπηλίο και ξαναπέρασαν από τα στενοσόκακα, που τους ξαναφέραν στα πάρκα.
— Όταν έφτασαν εκεί, ο Μόχ κι ο Τρεμάλ-Ναϊκ, προχώρησαν μερικά βήματα, αφήνοντας τον Χίντερο πίσω τους. Έτσι κανείς δε θα μπορούσε να υποπτευθεί, ότι ήταν μαζί.
— Άφου πέρασαν τα πάρκα, βγήκαν στο μεγάλο δρόμο, που προχωρούσε πλάι στον Γάγγη. Ο ήλιος είχε ανέβει, στο μεταξύ, αρκετά ψηλά στον ουρανό κι η ζέστη ήταν πολύ μεγάλη.
— Άρσησαν σε λίγο το κεντρικό και πιο πυκνοκατοικημένο μέρος της Καλκούτας — την κυρίως κατοικήσιμη «Λευκή Πολιτεία» — κι εξακολούθησαν να προχωρούν προς βορράν, όπου απλωνόταν η ινδική πόλις, με τους ελλεινούς δρόμους και τα άθλια σπάτια της. Στη συντομία αυτή βρισκόταν, ωστόσο, η όμορφοτερη από τις παγοδές, που είναι αφιερωμένες στο Βράχμα, το Σίβα, το Βισνού, τον Κοισνά, την Παρβατί και τους αναρίθμητους θεούς του ινδικού πανθέου.
Περνούσαν τώρα ανάμεσα από βορνομα στενοσόκακα, όπου έτρεχαν βορβορώδη νερά. Μέσα σ' αυτά τα νερά πλατσούριζαν ένα σωρό δολοφύματα παδακια.
— Η αντίθεση ανάμεσα στην ευρωπαϊκή και την ινδική συντομία ήταν γνήσια. Έκει ο πλούτος, η πολιτεία και η χλιδή. Έδω η φτώχεια, η διαστράλξη κι η βρομία.
— Ο Μόχ κι ο Τρεμάλ-Ναϊκ, μα-

τι με τον Χίντερο, που ακολουθούσε σε μικρή απόσταση, έφτασαν, τέλος, σε μια πλατεία, όπου ύψωνταν ύπεροχη, ανάμεσα σ' όλη αυτή την αθλιότητα, μια μεγάλη πανόδα, γεμάτη με θόλους και δελισκούς. Στους εξωτερικούς τοίχους της εικονίζονταν όλες οι διαδοχικές ενσαρκώσεις του Βισνού, σε μια σειρά αριστουργηματικών παραστάσεων, πάνω σε μάρμαρα. Ολόγυρα έβλεπες αναρίθμητα ζώα, άλλα πραγματικά κι άλλα φανταστικά. Άνάμεσα σ' αυτά, ξεχωριστή θέση κατείχαν οι ελέφαντες κι οι κροκόδειλοι.
— Ανέβηκαν τη μεγάλη σκάλα, που οδηγούσε στην είσοδο της παγοδας και προχώρησαν μερικά βήματα.
— Ο Μόχ σταμάτησε τέλος κι έδειξε στους δύο άλλους έναν 'Ινδο, που ήταν καθισμένος κοντά στην είσοδο.
— Νά ο φακίρης, τους είπε.
— Ο Τρεμάλ-Ναϊκ ανατήρησε βλέποντάς τον. Δεν ήταν πιά άνθρωπος, αλλά σκελετός. Το κορμάλιό του προσώπου του σκεπαζόταν με μια μακριά γενειάδα, που είχε δέσει τις άκρες της στη μέση του. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο με κόκκινα και μαύρα τατουάζ, κι είχε πασαλειμένο το μέτωπό του με πηλό. Τα μαλλιά του, που δεν είχαν γνωρίσει ποτέ ψαλλίδι, ούτε τσατσάρα, κρέμονταν στη σάχη του, σα χαιτή.
— Ο 'Ινδος αυτός ήταν ένα από τα θύματα του θρησκευτικού φανατισμού, που δε γνωρίζει δόξα. Από το σώμα του είχαν άπομειν μόνο το δέρμα και τα όστα. Και το κρατούσε πάντα όλορθο, γιατί οι άσθρωςες του είχαν πάθει ανάκληση και δε μπορούσε ούτε να το λυγρίσει, ούτε να το γυρίσει δεξιά ή αριστερά.
— Άλλ' εκείνο που έκανε την πιο φοβερά εντύπωση ήταν το δείξι του χερι. Είχε δεμένο το βραχιόνα με κορδέλλες στο κορμί του κι είχε σφιγεί την παλάμη του, έτσι που σχημάτιζε ένα είδος μικρού βάρους. Μέσα σ' αυτό είχε ρίξει χώμα και μέσα στο χώμα είχε φυτέψει μια μικροσκοπική ιερή μυστα. Τα νύχια του δεν τα είχε κοψει ποτέ. Αυτά, μεγαλώνοντας, είχαν κυρτωθεί. Έτσι, σιγά-σιγά, χωθήκαν μέσα στη σάρκα του, τούτησαν την παλάμη του και βγήκαν από το αντίθετο μέρος της, σα γαμπρόνιχα αρπακτικού δονού.

— Πάραυτον πολλών ειδών φακίρες στην 'Ινδία: Οι «σανιάς», που είναι περισσότεροι ταχυδακτυλουργοί, οι εντάτοι, αλθίνα παράσιτα των πλουσίων, οι «μάνεκα-πάντα», που ξεχωρίζουν γιατί φορούν ένα μόνο σαβάνι και αφήνουν γένεια μόνο από το ένα μέρος του προσώπου, οι «μπισκοίτι», που μοιάζουν άρκετα με τους δικούς μας μοναχούς, κλπ. Ο φακίρης αυτός, όμως, δεν άνηκε σε καμιά από τις παραπάνω κατηγορίες. Ήταν ένας από τους «πόρμ-χούγγκας» που, σύμφωνα με την ινδική παράδοση, έχουν οφθαλμούς να βλέπουν στο στόμα τους την παλαιότερη τροφή και πού κι αν τους οίει κανείς μέσα στη φωτιά ή το νερό, δεν παθαίνουν τί-

— Έτσι θέλησες κι' εσύ να επωφεληθείς απ' την απουσία των γονέων μου, ε;

Η ακριβής θέσι του στομάχου μέσα στο σώμα μας. 1) Δόντια. — 2) Οισοφάγος. — 3) Καρδιά του στομάχου. — 4) Στόμαχος. — 5) Πυλωρός. — 6) Σκοληκοειδής άποφυσις. — 7) Παχύ έντερον.

είναι το ξαφνικό ξύπνημα τη νύχτα — ο ασθενής αισθάνεται μια «όδυνηρή πείνα» και μόνον όταν φάει κάτι, ησυχάζει — ο σκούρος χρωματισμός των κοπράνων (διαν ύπαρχη αιμορραγία), οι καούρες, κλπ.
— Ο γιατρός, μόλις υποπτευθεί την ύπαρξη έλκους, στέλνει τον ασθενή στον άκτινολόγο. Αυτό το κάνει για δύο λόγους: Πρώτα-πρώτα, για να βεβαιωθεί απόλυτα, ότι η διάγνωση του είναι σωστή. Και, δεύτερον, γιατί η σοβαρότης του έλκους εξαρτάται από τον εντοπισμό του.
— Ο κίνδυνος διατήσεως π. χ. είναι μεγαλύτερος στο έλκος του δωδεκαδακτύλου, κι' αυτό οφείλεται στον εξής λόγο: Οι όδυνηρές κρίσεις αυτού του έλκους χωρίζονται από μεγάλες περιόδους ήρεμίας. Ο ασθενής υποφέρει επί 2—3 έβδομάδες κάθε έξη μήνες ή κάθε χρόνο ή κάθε δύο χρόνια. Έτσι, αποδίδει τους πόνοους σε μια παροδική δυσπεψία και δε σκοτίζεται περισσότερο. Το έλκος, όμως, συνεχίζει την εξέλιξή του και μια μέρα ξεσπάει το δράμα.

Το έλκος της θηλής του δωδεκαδακτύλου, αντίθετα, παρουσιάζει ένα διαφορετικό κίνδυνο. Το έλκος αυτό προκαλεί στένωσι του άγωγού από τον όποιο οι τροφές περνούν από το στομάχι στο δωδεκαδάκτυλο. Το πέρασμα έτσι δυσχεραίνεται και με τον καιρό τα τοιχώ-

αυτού του τόξου, εξελίσσεται πολύ συχνά σε καρκίνο. Γι' αυτό, τα έλκη που εντοπίζονται σ' αυτό το τμήμα, πρέπει να εγχειρίζονται το πολύ εντός μηνός από τη διάγνωση, εκτός αν η φαρμακευτική άγωγή μετέβαλε μέσα σ' αυτό το διάστημα την όψη τους, πράγμα που συμβαίνει σπανιώτατα.

Κατά κανόνα, το έλκος του στομάχου αναπτύσσεται στα άτομα, που έχουν γαστρικό χυμό πολύ άξιον. Και γι' αυτό πιστεύθηκε για πολύ καιρό, ότι το έλκος του στομάχου οφείλεται σ' αυτήν την ιδιότητα. Άλλ' οι επιστήμονες παραδεχόμενοι σήμερα, ότι η όξυτης είναι η συνέπεια κι' όχι η αίτια του έλκους.

Το πιθανώτερο είναι, ότι το έλκος οφείλεται σε μια ψυχασωματική διαταραχή.
— Πραγματικά, παρατηρείται συχνότερα σε άτομα ευερεθίστα, ή που ζουν σε κατώστασι διαρκούς άγωνίας.

Παλαιότερα, επικρατούσε η αντίληψη, ότι η μόνη ριζική θεραπεία του έλκους ήταν η εγχείρησις.

— Άλλ' σήμερα οι γιατροί υποστηρίζουν, ότι στα 10 έλκη τα 8 μπορούν να θεραπευθούν χωρίς εγχείρησις. Η εγχείρησις ενδείκνυται μόνο σε περιπτώσεις διατήσεως ή αιμορραγίας, καθώς επίσης και όταν το έλκος βρίσκεται στο όριζόντιο τμήμα του έλασσονος τόξου, για το λόγο ότι, όπως είπαμε, υπάρχει κίνδυνος να εξελιχθεί σε καρκίνο.

Τα κλασσικά φάρμακα έναντιον του έλκους είναι η μετελάντονα (περιορίζει τους σπασμούς και καταπραίνει τον πόνο), το βισμούθιο και η καολίνη (δημιουργούν έναν προστατευτικό θώρακα γύρω

Τα έλκη θεραπεύονται ΧΩΡΙΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

Η σημασία που έχει ο εντοπισμός τους

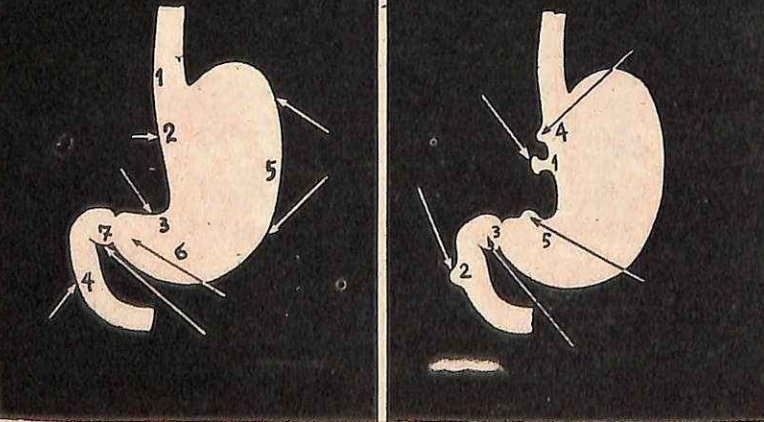
ΚΑΤΑ τα μεταπολεμικά χρόνια, το έλκος του στομάχου έγινε μια πολύ συνηθισμένη ασθένεια. Άλλ' έχασε ταυτόχρονα — και αυτό είναι εντύχημα — τη σοβαρότητα που είχε άλλοτε.

Το άξιοσημείωτο είναι, ότι πολλοί άνθρωποι, που πάσχουν πραγματικά απ' αυτήν την ασθένεια, δεν την υποπτεύονται για πολλήν καιρό και αποδίδουν τις ενόχλησεις που αισθάνονται σε διάφορες άλλες αιτίες, ενώ άλλοι πάσχουν από την καλονομένη φοβία του έλκους, πιστεύουν, δηλαδή, πως πάσχουν από έλκος, ενώ δεν έχουν τιποτα.

— Άλλ' να πιά είναι τα τρία βασικά συμπτώματα του έλκους: Ο ασθενής από έλκος δεν υποφέρει συνεχώς, αλλά κατά διαστήματα, που απέχουν λίγο ή πολύ το ένα από το άλλο. Ο πόνος διαρκεί 2 ή 3 έβδομάδες, αλλά κατόπιν εξακολουθεί μια περιόδος ήρεμίας, που μπορεί να παραταθεί επί μήνες (η περίοδος αυτή είναι μεγαλύτερη, ιδίως στο έλκος του δωδεκαδακτύλου).

Οι πόνοι, εξ άλλου, εμφανίζονται πάντοτε την ίδια ώρα, κατά τη διάρκεια της ημέρας. Κάθε ασθενής έχει το ωράριό του, που εξαρτάται από τη θέση της βλάβης. Άν η εξέλιξή του βρίσκεται ψηλά, οι πόνοι εμφανίζονται μια περίπου ώρα μετά τα γεύματα.

Στόμαχος και δωδεκαδάκτυλο ενός ανθρώπου: 1) Έλασσον τόξο. — 2) Κάθετο τμήμα. — 3) Οριζόντιο τμήμα. — 4) Δωδεκαδάκτυλο. — 5) Μείζον τόξο. 6) Πυλωρικό άντρο. — 7) Θηλή του δωδεκαδακτύλου.

στο έλκος και υποδοθούν την επούλωσι του). Γίνονται επίσης σήμερα στους ασθενείς ενδοφλέβιες ένεσεις ισταμίνης και των παραγώνων της και λακτοκόλλης, που δημιουργεί ένα είδος «σκού». Μπορεί ακόμη, σε περιπτώσεις βιαιών κρίσεων να χορηγηθεί το κολλαγκόλ σε ύδαση διάλυσι. Τελευταία, ένα δολανδικό εργοστάσιο παρασκεύαζε ένα φάρμακο με χυμό μελισσόχορτου, που αποδίδει σε μερικές περιπτώσεις καλά αποτελέσματα.

— Η δίαιτα του ασθενούς, εξ άλλου, δεν είναι πιά το ίδιο αυστηρή όπως άλλοτε. Οι γιατροί απαγορεύουν μόνο τις λάτσες, τα μαγειρεμένα λίπη, τα καρυκεύματα, τα τηγανητά, το λευκό κρασί και το δυνατό καφέ. Κατά τα άλλα, ο ασθενής μπορεί να τρέφεται κανονικά.

— Η εικόν δείχνει τα σημεία όπου εντοπίζεται το έλκος. — 1) Σέ σχήμα βουλώματος σαιπάνιας επι του καθέτου τμήματος του έλασσονος τόξου. — 2) Έντοπισμός έλκους του δωδεκαδακτύλου. — 3) Έλκος της θηλής του δωδεκαδακτύλου σε σχήμα κοινάρας. — 4) Έλκος του καθέτου τμήματος του έλασσονος τόξου. — 5) Έλκος του οριζόντιου τμήματος του έλασσονος τόξου.

ποτα. Γι' αυτό, δλοι τους σέβον-
ται σάν υπερφυσικά όντα.
— Νιμπόρ, είπε ο Μόχ, σκύ-
δοντας προς το μέρος του, ή Κα-
λι έχει την ανάγκη σου.
— Ο φακίρης στεκόταν αλύγιστος,
σά να μην είχε καταλάβει την πα-
ρουσία των τριών ανθρώπων.
— Η ζωή μου άνηκει στη θεά,
απάντησε, χωρίς να σηκώσει τα
μάτια. Ποιος σε στέλνει;
— Ο Σουγιοντάνα.
— Και τί θέλει ο «γνιός των
ιερών νερών του Γάγγη»;
— Να μάς βοηθήσει.
— Σε τί πρέπει να σάς βο-
θήσω;
— Στο ν' ανακαλύψωμε ένα
θανάσιμο έχθρο μας και να τον
σκοτώσωμε. Διαφορετικά, θα έξο-
λοθεύσει τους αδελφούς μας της
Ραϊμανγκάλ.
Μία ανατομία τώρα σε το πρό-
σωπο του Νιμπόρ.
— Και ποιος είναι ο άνθρω-
πος που θα τομήση να πάη στη
Ραϊμανγκάλ; ρώτησε.
— Ο λοχαγός Μάκφερσον!
— Πάλι αυτός! Και τί θέλεις
να μάθης;
— Θέλω να μάθω πού βρίσκεται.
— Πότε πρέπει να το ξέρης;
— Άποψε.
— Δε βρίσκεται στην Ξανλί
του;
— Κανείς δεν τό ξέρει, απάν-
τησε ο Μόχ.
— Άν βρίσκεται εκεί, θα τό
μάθωμε.
— Με ποιά τρόπο;
— Άποψε να βρίσκεσαι μπρο-
στά στην Ξανλί.
— Κι' έπειτα;
— Τα υπόλοιπα είναι δική μου
δουλειά. Ο Νιμπόρ εξουσιάζει ό-
λους, ακόμη και τους «σαπβάλλα».
— Και τί σχέδια έχουν οι γητευ-
τές των φιδιών;
— Θα τό μάθης όταν έρθη ή
ώρα... Πήγανε τώρα, ο Βισονό
με καλεί στην πορεία.
— Ο φακίρης σηκώθηκε, κάνοντας
μιά προσπάθεια κι' έπειτα, χωρίς
να κινείται ούτε δεξιά ούτε αρι-
στερά, μπήκε στην παγόδα. Κρα-
τούσε πάντα ψηλά τό γέρι του, πού
τό είχε μεταβάλει σε γλάστρα, μέ-
σα στην οποία φύτρωνε ή μικρή
μυρτιά.
— Είναι ανάγκη να γνωρίσω στο
πλοίο, είπε ο Χίντερ στους δυό άλ-
λους, μόλις έφυγε ο φακίρης. Πού
θα σάς βοώ;
— Θα ζητήσωμε από τον Βιν-
ταγιάννα να μάς φιλοξενήσει, απάν-
τησε ο Μόχ. Όσο μένουμε στην
Καλκούτα, θα βασίζομαστε στο
σπίτι του. Πότε θα ξαναρθεί;

Εδανάδαβις με το FRANCE - LAIT

Έχετε φρέσκο και φθινό γάλα
σε 10 δευτερόλεπτα

ΡΕΓΚΙΛΑΙ
ΕΚΚΙΝΩ ΕΟΤΙ

Γάλα εις κόκκους
στιγμιαίας παρα-
σκευής αποδοτυρι-
μένων διά κάθε χρή-
σιν, ιδεώδες διά δι-
αιταν και έλαφρόν
δρέψιν

ΚΟΥΪΚ - ΛΑΙ
ΠΡΑΓΙΝΩ ΕΟΤΙ

Γάλα εις κόκκους
όλοπαχον στιγμιαί-
ας παρασκευής διά
κάθε χρήσιν. Πλήρες
γάλα, θρεπτικό υ-
γιεινό, εύγευστο

Στο άνοιχτό κουτί διατρείται επί 15 δευτερόλεπτα

Κάθε κουτί δίνει 15 ποτήρια γάλα
Ένα δώρο σάς περιμένει μέσα στο κουτί

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ **ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ** - ΑΘΗΝΑ 18 - ΤΗΛ. 74.303

αν την καύσι. Όλόγυρα πετούσαν
άρπαχτικά όρνια, έτοιμα να χιμή-
ξουν πάνω στα υπολείμματα, που
τυχόν θα άπόμεναν.
Οι οικείοι του νεκρού στέκονταν
παράμερα και μάταια ή' άναζη-
τούσε κανείς στα πρόσωπα τους
καποιο ίχνος λύπης.
Αυτή ή άπαθεία των Ίνδων
μυηστικά στο θάνατο έχει την έ-
ξηγήσή της. Σύμφωνα με τις δο-
ξασίες τους, από τη στιγμή πού
φύγει ή ψυχή, τό σωμα δεν έχει
αξία. Η μορφή δεν τους συγκινεί
πια. Γιατί την βλέπουν σαν ένα ά-
πλο σκεύος, όπου δρισκόταν πριν
κλεισμένη ή ψυχή. Έκτελούν, ω-
στόσο, με ευλάβεια και τάξη τά κα-
θήκοντά τους άπέναντι του νεκρού
και φροντίζουν να μην παραλεί-
ψουν καμιά λεπτομέρεια.
Οι ευποροι πληρώνουν συνήθως
μπαγιαντέρες και μπαλέττα από
μικρά παιδιά, πού χορεύουν γύρω
στην πυρά, ψάλλοντας ύμνους πού
εκθειάζουν τα αγαθά της μέλλου-
σας ζωής.
Τα κοκκαλά κι' ήτι υπολειφθή
από την καύσι τά κλείνουν καποιν
μεσα σε αρωματισμένα κιβώτια
και τά ρίχνουν στον ιερό ποταμό,
πού εινε ο δρόμος του ινδικού πα-
δαίσιου.
Μόλις τελειώσει ή διαδικασία
της καύσεως οι οικείοι του νεκρού
ρυττεύουν κοντά στην όχθη ένα
δέντρο γι' ανάμνησή του, ενώ έ-
νας θραγαμνός διαβάσει άποσπά-
σματα από τις Βέδες. Ξαναγυρί-
ζουν κατόπιν στο σπίτι, πού τό
στολίζουν με πολυχρωμες ταινίες,
σαν να είχαν γιορτή.
Οι πτωες γιά την καύσι των νε-
κρων εινε ανάλογες με την οικο-
νομική κατάστασι των οικείων
του. Οι πλούσιοι φτιάχνουν τερά-
στιες πυρές από εκλεκτά ξύλα,
πού θγάζουν σταθερή και δυνατή
φωτιά. Έτσι, ή καύσις εινε πλη-
ρης. Οι φτωχοι, όμως, φτιάχνουν
όλομικρες πυρές από ύγρά και ευ-
τελή ξύλα, πού καίγονται θγάζον-
τας πολύ καπνό. Τα πτώματα μέ-
νουν τότε άκατα σχεδόν και τά
πετανε όπως εινε στο νερό, γιατί
οι φτωχοι δεν έχουν τά μέσα γιά
νά άγοράσουν φέρετρα. Άλλά τά
πτώματα παρασάρονται ως τό
πλωτό γεφυροπαείο, όπου περιφε-
ρονται εδώ κι' εκεί ως πού να δια-
λυθούν.
Άλλ' εκτός από τους νεκρούς,
υπάρχουν οι έτοιμοθάνατοι. Οι Ίν-
δοι πού δεν πεθαίνουν ξαφνικά, έ-
ταν αισθανθούν ότι πλησιάζει τό
τέλος τους, ζητάνε από τους οι-
κείους τους να τους φέρουν στις
όχθες του Γάγγη, γιά να βρίσκον-
ται πιο κοντά στον παράδεισο του

Βράχμα. Έκει, στον ίσκιό κάποιου
δένδρου, περιμένουν ήρεμοι και γα-
λήνιοι, ως πού ή ψυχή νή φύγη ά-
πό τό φαρτό σώμα τους. Οι οι-
κείοι τους, ραντίζουν τό πρόσωπό
τους με νερό πού παίρνουν από τό
ποτάμι και τους σκεπάζουν με λά-
στη. Πλάι τους ύψώνεται ή πυρά
πού θα δεχτή τά κοκκαλά τους.
Αυτή ή ήρεμη άναμονή του θά-
νατου όφείλεται στη βαθειά πίστι
των Ίνδων ότι εινε περαστικό ή
αυτή την ζωή. Στην πραγματι-
κότητα, ζουν έξω από τη γή και
γι' αυτό δείχνουν πολύ μικρό εν-
διαφέρον γιά τά εγκόσμια.
Η βάρκα, άφου διέτρεξε δυό
περίπου μίλια, περνώντας μπρο-
στά από ώραωατατες επαύλεις και
μεγαλόπορους ναούς, σταμάτησε
σ' ένα μικρό όρμο, πού στις όχθες
του φύτρωναν κοκκοφούντες και
λατάνες και πού ήταν δλότελα έ-
ρημος εκείνη την ώρα.
Ο Μόχ πήδησε στην Ξηρά κι'
έγεννε στον Τρεμάλ - Ναϊκ να τον
άκολουθήσει.
Σας περιμένωμε στου Βιντα-
γιάννα, φώναξε στους συντρόφους
του.
Λίγο πιο κάτω δρισκόταν μιά
μισοερειπωμένη παγόδα, πού θα-
πρεπε άλλοτε να ήταν πολύ μεγά-
λη. Όλόγυρα ύψώνονταν μερικά
καλυδσπιτα με πλίνθινους τοίχους
και στέγες από κλαδιά.
Ο Μόχ κι' ο Τρεμάλ - Ναϊκ δι-
ευθύνθηκαν σε μιά από αυτές τις
καλύδες, πού βρισκόταν στην ό-
χθη ενός έλους μακριά από τις
άλλες. Στην πόρτα της καθόταν
ένας γέρος Ίνδος πού κρατούσε
στά χέρια του ένα μάτσο από ξε-
ρα φύλλα, σκεπασμένα με στάχτη,
όπως συνήθιζαν να κάνουν οι φα-
κίρες πού άνηκαν στην τάξη των
«ραμανάντ», δηλαδή των όπαδών
του Ράμα, πού ήταν ή δημιουργι-
κή θεότης. Είχε σκεπασμένα τά
μακονά μαλλιά του με κοκκινοπή-
λάστη και τά είχε τυλίξει γύρω
στο κεφάλι του, σε τρόπο πού έ-
μοιζαν σαν άλλωστη περρούκα.
Τό πρόσωπό του ήταν ξυρισμένο.
Άλλ' από τη μέση του σασγονού
έκρινονταν ένα λεπτότατο σειρήνη,
πού ήταν τόσο μεγάλο, ώστε έ-
φτανε ως τό έδαφος. Θα τό νόμι-
ζε κανείς γιά ούρα, πού, αντί γιά
τό πινού μέρος του σώματος, εί-
χε φυτρώσει στο σαγόνι. Στο μέ-
τωπό του είχε φτιαγμένα τρία ση-
μάδια από στάχτη και κοκκία ά-
γαλάδας, πού εινε από τά ιερά
ζώα των Ίνδων. Παρόμοια σημά-
δια, γινωμένα με τον ίδιο τρόπο,
δρισκόταν στο κοίλο μέρος του
στήθους και στα δυό μπράτσα.
Στά γόνατα, έξ αλλού, είχε μιά
δρεγμένη πετσέτα γιά να δροσί-
ζεται.
Ο Μόχ πήγε κοντά σ' αυτό τό
παράξενο όν και του είπε:
— Έχωμε την ανάγκη σου, Βιν-
ταγιάννα.
Ο φακίρης κίτταξε τον Ίνδο
κι' έπειτα απάντησε:
— Καλώς ήλθε ο άπεσταλμένος
της Κάλι. Είμαι έτοιμος να ύπα-
κούσω.
— Μας χρειάζεται τό σπίτι σου.
— Είνε δικό σου.
— Κι' οι συμβουλές σου.
— Θα σάς τίς δώσω άν μπορούν
να σάς έξυτηρητήσουν.
— Πεινάμε.
— Ό,τι βρίσκεται μέσα στο
σπίτι εινε δικό σας.
— Άς περάσωμε μέσα τότε.
Ο φακίρης σηκώθηκε με σβελ-
τωσύνη, πού δεν θα την περιμενε
κανείς από άνθρωπο της ηλικίας
του, άφησε κάτω τό μάτσο με τά
ξερα φύλλα και μπήκε στο σπίτι.
Ο Μόχ κι' ο Τρεμάλ - Ναϊκ τον ά-
κολούθησαν.
Η καλύβα αυτή δεν είχε παρά
ένα μοναδικό δωμάτιο. Τό πάτωμα
ήταν στρωμένο με κλαδιά κοκκο-

φούνκος, ενώ τά φύλλα από μπα-
νανίες πού κρέμονταν στους τοί-
χους, διατηρούσαν εκεί μέσα μιά
ευάριστη δροσιά.
Δεν ύπήρχε τό παραμικρό έπι-
πλο μέσα σ' αυτή την καλύβα.
Στις γωνίες έβλεπε μόνο μερικά
βάα, πού θα περιείχαν τά τρόφι-
μα του φακίρη. Πλάι σ' αυτά βρι-
σκονταν επίσης μερικά κάνιστρα,
πού περιείχαν διάφορα ρούχα, πα-
νικά και σκεπάσματα.
Ο Μόχ έγεννε στον Τρεμάλ -
Ναϊκ να καθίση κι' έπειτα τράδη-
ξε τό φακίρη σε μιά γωνία και
του μίλησε κάμποση ώρα σιγά.
Όταν τέλειωσε, τον ξαναπήγε
κοντά στον κυνηγό της μαύρης
ζούγκλας.
— Να ο άνθρωπος πού σου στέλ-
νει ο Σουγιοντάνα, του είπε.
— Είμαι πρόθυμος να τον ύπα-
κούσω, απάντησε ο Βινταγιάννα.
— Ο Βινταγιάννα τά ξέρει όλα
και θα μάς δώση πολύτιμες συμ-
βουλές, έξηγησε ο Μόχ στον Τρε-
μάλ - Ναϊκ. Με τη βοήθειά του θα
φτάσωμε σίγουρα στο σκοπό μας.
Ο Βινταγιάννα έκλεισε την πόρ-
τα. Έθγαλε κατόπιν από ένα κά-
νιστρο τρία ποτήρια και μιά επι-
χρωσμένη ποτίλια με «αράα».
Αυτό τό ποτό οι Ίνδοι τό σπιά-
νουν με έαχαρι και τον άρωματικό
φλοιό ενός δένδρου, πού λέγεται
«γιάγκρα». Ο φακίρης γέμισε τά
τρία ποτήρια, έδωσε τά δυό στους
φιλοξενούμενους του και κράτησε
γιά τον εαυτό του τό τρίτο.
Άφου άδειασαν τά ποτήρια με
τό «αράα», ο Βινταγιάννα ρώτησε
τον Μόχ:
— Ποιές εινε οι συμβουλές πού
θέλεις από μένα;
— Σου φανέρωσα ποιός εινε ο
σκοπός μας, απάντησε ο Μόχ.
Πρέπει να δρούμε τον Μάκφερ-
σον. Πιστεύεις ότι ο Νιμπόρ θα
μπορέση να μάς τό πη;
— Ναί, είπε ο Βινταγιάννα. Ο
Νιμπόρ μπορεί να κινητοποιήση ό-
λόκληρο στρατό από κατασκόπους
και να μάθη τά πάντα.
— Δεν άρκεί να τον δρούμε,
πρέπει και να μπορέσω να πάω
κοντά του, παρατήρησε ο Τρεμάλ
Ναϊκ.
Ο Νιμπόρ θα σου δείξη τον
τρόπο.
— Η ζωή του ανθρώπου αυτού
μού εινε άπαράτητη γιά να σώσω
τη νέα πού αγαπάω... Θα σώσω
ταυτόχρονα την δργάνωσή σας.
— Είσαι θαρραλέος και θα τον
σκοτώσης, είπε ο Βινταγιάννα.
— Άλλά πως θα τό καταφέρω;
ρώτησε ο Τρεμάλ - Ναϊκ. Ο Μάκ-
φερσον θαχη πάρε τις προφυλά-
ξεις του και δεν θα εινε εύκολο να
τον πλησιάσω.
— Θα προσπαθήσωμε να τον
παρασύρωμε σε παγίδα.
— Είνε πολύ πονηρός...
— Ένα χαμόγελο φάνηκε στα χεί-
λη του Βινταγιάννα.
— Αυτό θα τό δούμε, είπε. Οι
Άγγλοι, όταν τους μίληση κανείς
γιά άποκαλύψεις, εινε πρόθυμοι να
πάνε όπουδήποτε.
Οι δυό συνομιλήτες του τον κίτ-
ταξαν μ' όλαφανεση άπορία.
— Τί θέλεις να πης; ρώτησε ο
Τρεμάλ - Ναϊκ.
— Έχω κάποιο σχέδιο, απάντη-
σε ο Βινταγιάννα.
— Μίλησε...
— Όχι τώρα. Άς περιμένωμε
πρώτα να μάθωμε πού βρίσκεται ο
λοχαγός.
— Άλλ' ο Τρεμάλ - Ναϊκ φαινόταν
δύσπιστος.
— Λογαριάζεις σίγουρα να τον
παρασύρως σε παγίδα, είπε. Άλλ'
ο Μάκφερσον δεν εινε κανένα παι-
δάκι... Κι' έπειτα, τί άλλο του
χρειάζεται να μάθη, άφου ξέρει
πως ή φωλιά των Τουνγκ βρίσκεται
στη Ραϊμανγκάλ;
— Η πληροφορία αυτή εινε χω-

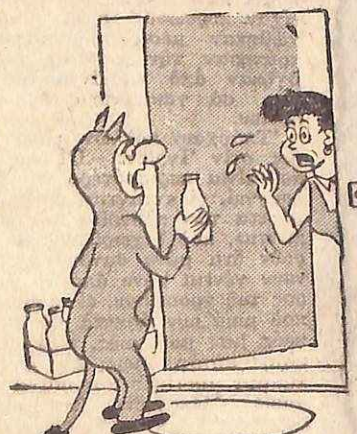
Είσθε περιποιημένη
από την
κορυφή
ως.....

...τά ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
άν τά
γυαλίζετε
με

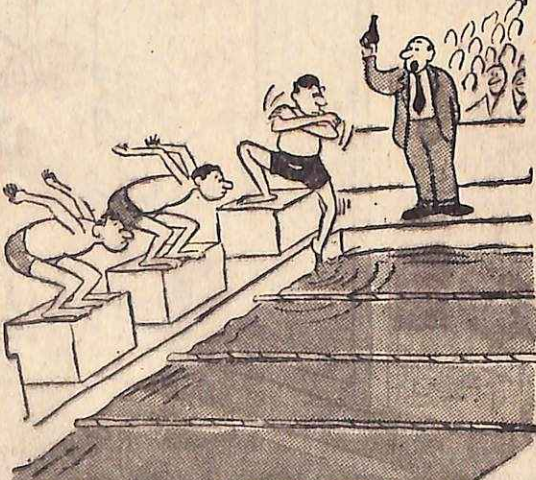
Κάμελ

"Κάμελ", ΚΑΛΟΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

— Με συγχωρείτε, αλλά μετά τό
χορό δεν είχα καθόλου καιό ν' άλλα-
ξω κοστούμι!

— Πρωταθλητίδη! Έσένα περιμένουμε!

— Βάλε πάλι τη μάρκα σου! Σάν
γάτος είσαι ωραιότερος!

οις άξια, απάντησε ο Βινταγιάν. Γιατί δεν ξέρει πως θα εισχωρήσει στα ύπνο της Ραμάνγκας. Και θα είνε πρόθυμος σε κάθε θυσία για να το μάθει. Γιατί μόνον έτσι ή επιτυχία της επιχειρήσεώς του θα είνε σίγουρη.

— Μπορεί, όμως, να ψάξη...
— 'Ας δοκιμάσω! έλεε ο Μόχ. Μπορεί να ψάξη έναν ολόκληρο μήνα χωρίς να βρή τίποτα.

— Να γιατί θάρρη έδω, πρόσθεσε ο Βινταγιάν.

— 'Εδω, έλεε ο Τρεμάλ-Ναϊζ, κιντώντας με έκπληξη το συνομιλήτη του.

— Ναί, έδω, απάντησε ο Βινταγιάν.

— Και ποιος θα τον φέρη;

— 'Εγώ.

— Με ποιόν τρόπο;

— Θα του υποσχεθώ πως θα του φανερώσω εκείνο που ζητάει να μάθει.

— Δέ θάρρη μόνος του... Θα πάρε μαζί του πολυάριθμη συνοδεία.

— 'Ας φέρη και δυό συντάγματα «σιπών», αν αυτό του άρέση.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Η παγίδα είναι κοντά και συγκοινωνεί με την καλύβα μου, απάντησε ο Βινταγιάν, με μυστηριώδες ύφος.

Σταύωσε κατόπιν τα χέρια στο στήθος του και πρόσθεσε:

— 'Η Κάλη είναι μεγάλη και προστατεύει τους πιστούς της... 'Ο λοχαγός Μάκφερσον μάς έκαμε μεγάλο κακό και τώρα θέλει να μάς αφανίση... 'Αλλά θα πεθάνη πριν από το «Υπό του Ιερου νερού του Γάγγη».

— Ναί, ψιθύρισε ο Τρεμάλ-Ναϊζ, πιάνοντας με τα χέρια το κεφάλι του. Θα τον σκοτώσω, αφού ο θάνατός του είναι ο μόνος τρόπος για να σώσω την αγαπημένη μου 'Αντα.

ΟΙ ΓΗΤΕΥΤΕΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

— Όταν ο Μόχ κι' ο Τρεμάλ-Ναϊζ έφυγαν από την καλύβα του Βινταγιάν, ο ήλιος είχε δύσει πίσω από τα βουνά και τα σκοτάδια απλώνονταν πάνω στη γη.

Πίσω τους, σε μικρή απόσταση, ακολουθούσαν οι έξη Τούγγι, που είχαν άρσει τη βάρκα κι' είχαν πάει να τους συναντήσουν.

— Όταν έφτασαν στις όχθες του Γάγγη, έναυαπησαν στη βάρκα κι' άρχισαν να κατεβαίνουν το μεγάλο ποταμό.

— Ήταν μια ήρεμη και υπέροχη νύχτα. Οι μυριάδες των άστρων, που έλαμπαν στον ουρανό, καθρεφτιζόνταν μέσα στα νερά, ενώ ή σελήνη σκόρπιζε τις άσημένιες άχτιδες της πάνω στη γη κι' έκανε τους επικυρτωμένους θόλους των νανών ν' άστράφουν.

— Η βάρκα πέρασε σε βέλος μπροστά από τις κεντρονικές συνοικίες της Καλκούτας, άφησε πίσω της τα λιμάνια με τα λογιον-λογιών πλοία, που βόσκονταν μέσα σ' αυτά, κι' έπειτα συνέχισε την πορεία της προς το μέρος της άριστερης όχθης.

— Έφτασαν, τέλος, σε μια μικρή

ΤΟ ΕΤΕΜΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ

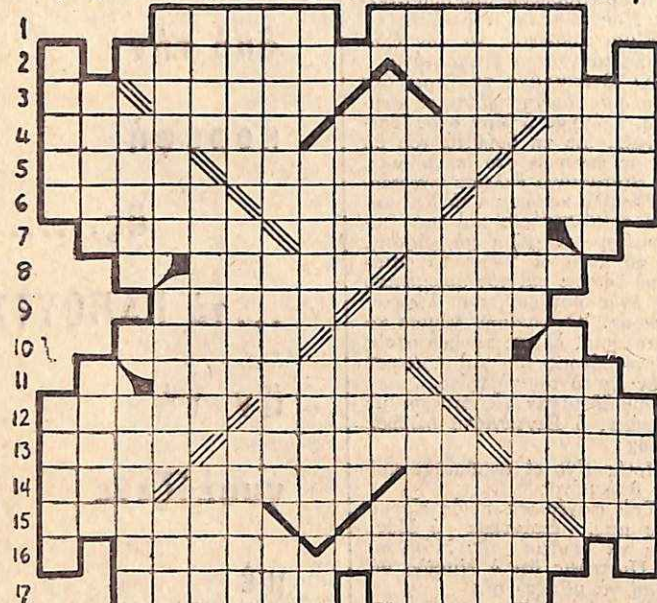
ΑΡΙΘΜΟΣ 892

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Λιμάνι της Β. Γαλλίας. — Οι καρποί του φυτού άρόντου ή γυνθιά.
- 2 Παγιδεύει. — Μέρος του ναυού.
- 3 Πρόθεσις, μπροστά σε δασυνόμενη λέξη. — Ένας από τους πολλούς, που χρειάζεται κάθε έφημερίδα για την έκδοσή της.
- 4 Όρεινό συγκρότημα της Σου.

- 5 Παρά τη θέλησή του (αυτός). — 'Η σέλιος του Σκιπώνος του 'Αφρικανού, αλλά και νομός της Β. 'Ιταλίας. — Ρήμα με το οποίο κλείνει ένα έρωτικό γράμμα.
- 6 Φλόδαρος. — Όροσειρά των Βαλκανίων. — Τόπος στρατιωτικών συγκεντρώσεων ή έξορμήσεων.
- 7 Έξασφαλίζει στον οργανισμό μας ύγεια. — Άπομακρόνη.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 1 ρίας, αλλά και δέντρο. — Οι πρώτοι προσκυνητές του Χριστού. — Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν.

- 5 Βούρκος. — Άποτελεί τη βάση της διατροφής μας. — Κάποιος ελληνικού νησιού.

- 6 Τρόφιμα. — Άδελφός του Μωυσέως. — Μιγαλά μετάλλων.

- 7 Εθιώματα. — Μάγες με πολλά θύματα (καθάρ.).

- 8 'Ο Γιάννης Γκιωνάκης είναι ο καλλίτερος του θεάτρου μας. — Μας έδωσε το ντοκιμανταρ «Τραγωδία στο Αίγαίο» (έ. πών.).

- 9 Πείνα. — Έπίρρημα: καθόλου.

- 10 Άφορα τόσο το θήλυ, όσο και το αρρεν. — Συνοδεύει κάθε χέλι.

- 11 Τονέκι το 18ου αιώνα. — Δημητριακόν.

- 12 Νεογέννητο. — Έχασε άγαπημένο πρόσωπο. — Ζωτοφρόνη.

- 13 Ζώ με μεγάλη ύπομονή. — Μας επιτρέπει να δοίμε αν μια αριθμητική πράξη είναι σωστή. — Ένας από τους πρωτεργάτες της γαλλικής Έπανάστασεως.

- 14 Κτητική άντανυμία. — Έχει γκριζό χρώμα. — Διευκολύνει τη μεταφορά υγρών.

- 15 Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων. — Κάθισμα για πολλά πρόσωπα. — Άριθμός (οπτική).

- 16 Άρρωστία των λιπιδίων. — Κάουμε με τους καρπούς της έλα βροστικό ποτό.

- 17 Σπρώξιμο προς τα άνω. — Μία σταγόνα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Μία από τις πολλές του «Θησαυρού». — Μας ρίχνει στο κρεβάτι.

- 2 Άρρεσιν στους έρωτευμένους. — Μία των Κυκλάδων.

- 3 Μεγάλα βαρέλια. — Τα νερά αυτά είναι ακίνδυνα για την ύγεια.

- 4 Νέα κοπέλλα. — Σας άπασχολεί αυτή τη στιγμή. — Θεά των κυμάτων της σκανδιναβικής μυθολογίας.

- κάν από τα έγκόσμια και άφιερώθηκαν στο Θεό. — Νότα.

- 8 Μία των Κυκλάδων. — Θα τον βρήτε στο νεκροταφείο. — Οι κάτοικοί της έρχονται σε στενή έπαση με τη θάλασσα.

- 9 Μέρως του ποδιού. — Είναι άποκροστικό.

- 10 Έδωσε το όνομά του σ' ένα ελληνικό κόλλο. — Χρηματικό σύνολον. — Τίτλος ευγενείας σε ευρωπαϊκή χώρα.

- 11 Άρθρο (πληθ.). — Κατάλληλο για αναπαραγωγή. — Βιολική πόλις όργλων.

- 12 Σημείον της άριθμητικής. — Μία των Δωδεκανήσων. — Πολύ μορφωμένο.

- 13 Εύχες που προδίδουν κακία και μίσος. — Άπάλεια της συνειδήσεως, λήθαργος. — Πανδοχείο.

- 14 Άγγλος θαλασσοπόρος. — Ζώδιον του άροσκοπίου. — Ποτάμι, που διασχίζει ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.

- 15 Πληκτικά, στενόχωρα. — Προορίζονται για τρωμένους (καθάρ.).

- 16 Υπάρχει στο νεκροταφείο. — Προορίζονται για τη λέξη, που προηγείται.

- 17 Σόζι. — Πολύτιμη για ένα ναυαγό.

- ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ή λύσις του 891
στη σελίδα 72

©©

ΜΠΡΑΒΟ ΤΥΧΗ!

Ένώ κόρφανε τις σκαλωσιές έ. νός φίλος κτηρίου, ο Καννός έργατης Έδουάρδος Μπρέν, στο Τονόντο, παραπάτησε κι' έπεσε από ύψος 15 μέτρων. Την ίδια ώρα έ. μας, για καλή του τύχη, ένας γεροντός έκκαφερος ανέβασε το «παιδί» του γελάτο μολακό γώμα. 'Ο Μπρέν έπεσε μέσα σ' αυτό και γλύτωσε χωρίς να πάθει τίποτα!

άποδάθρα, που βοισκόταν κοντά σ'ε μια παλιά παγίδα.

— Σταματήστε, φώναζε ο Μόχ.

Οι Τούγγι πλειύσαν στην άποδάθρα κι' έδωσαν τη βάρκα σ'έναν από τους σιδερένιους χαλκιδες, που βόσκονταν εκεί.

— Επειτα, βγήκαν στην ξηρά και ακολουθούσαν τον Μόχ και τον Τρεμάλ-Ναϊζ, που διευθύνονταν προς την παγίδα.

— Ήταν η παγίδα, όπου τους περιμένε ο Νιμπό.

— 'Ο φακίρης καθόταν στο τελευταίο σκαλοπάτι κι' είχε τυλιγμένο το κοκκαλιάρικο χορμί του μ' ένα σκούρο ναυδά.

— Καλησπέρα, Νιμπό, έλεε ο Μόχ.

— Έμαθες τίποτα;

— Όχι, απάντησε ο φακίρης. Νομίζω, ωστόσο, ότι ο λοχαγός βόισκεται στην έπαυλή του.

— Δεν τον είδες;

— Όχι.

— Πως θα βεβαιωθούμε;

— Άκου!

Άκουσθηκε από μακριά θόρυβος από ταμπούρα κι' από πνευστά όργανα. 'Ο θόρυβος πλησίαζε όλοένα.

— Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Μόχ.

— Είναι οι «σαπαβάλλες» (γηντευτές φιδιών), απάντησε ο φακίρης.

— Και τί έρχονται να κάμουν;

— Θα το μάθης.

— Από το μέρος της άριστερης όχθης φάνηκε ένα είδος ποιμπής, που προχωρούσε γρήγορα. Προπορευόνταν νεαροί 'Ινδοί, που κρατούσαν στα χέρια τους φανάρια κι' άναμμένους πυρσούς.

— Κατάλαβα, έλεε ο Μόχ, χτυπώντας το μέτωπό του.

— Πηγαίνετε να τους περιμένετε μπροστά στην έπαυλη, του σύστησε ο Νιμπό.

— Έκεί θα δώσουν την παράστασή τους;

— Ναί.

— 'Ο Μόχ γύρισε στον Τρεμάλ-Ναϊζ.

— Έλα, του έλεε.

Κατέβηκαν τις σκαλές, πέρασαν από το πίσω μέρος της παγίδας και βοέθηκαν σ' ένα μικρό πάροχο με ώρια δέντρα και έξωτικά φυτά.

Πίσω άπ' αυτό το πάροχο βοισκόταν ένα κομψό σπίτι από λευκή πέτρα, που ή στέγη του είχε σχήμα πυραμίδας. Στην ανατολική πλευρά του ύψηχε μια μεγάλη βεράντα, που την υποβάσταξαν μικρές εύλινες κολώνες, βαμμένες γαλάζιες. Δυό σειρές από φοινίκες την προστατεύαν από τις άχτιδες του ήλιου και σκόρπιζαν μια ευχάριστη σκιά. Αυτοί οι φοινίκες είχαν ύψος δώδεκα μέτρων και τα φύλλα τους, που έμοιαζαν με όμοιλλες, έφταναν το έναμυσ μέτρο.

Τα παράθρα αυτού του σπιτιού ήταν όλάνοιχα, αλλά κανένα φως δε φαινόταν στο έσωτερικό. Θάπροεε ωστόσο να κατοικήται, γιατί στην εισοδό του στεκόταν ένας στρατιώτης με τη λόγχη στο δπλό του.

— Αιτή είναι ή έπαυλις του λοχαγού; ρώτησε ο Τρεμάλ-Ναϊζ, με πνιγμένη φωνή.

— Ναι, απάντησε ο Μόχ.

— Να είναι έδω, άραγε, ο άνωθωπος, που πρέπει να σκοτώσω;

— Ισως...

— Α, αν μπορούσα να μω!

— Μη βιάσεσαι!... Νομίζεις πως, εκτός από το στρατιώτη που στεκόται μπροστά στην πόρτα, δεν υπάρχουν κι' άλλοι μέσα στο σπίτι;

— 'Ο λοχαγός είναι άνθρωπος πολύ προνοητικός. Θα έχη συγκεντρώσει πολλούς ανθρώπους γύρω του.

— Άλλ' αν είναι έτσι όπως τα λές, πως θα μπορέσω να μω μέσα στο σπίτι;

— Άφρησε τους δυό φακίρες να σκεφτούν γι' αυτό. Πάμε τώρα να καθίσουμε κάτω άπ' αυτή τη μπανανία, που ή πυκνή φυλλωσιά της θα μάς κρύψει όλοένα κι' άς περιμένουμε τους γηντευτές των φιδιών.

— Στο μεταξύ, ή ποιμή πλησίαζε. Την αποτελούσαν πολλοί άνθρωποι, που σγνάδευαν με δυνατές φωνές τον ήχο των μουσικών όργωνων.

— Έπειτα από λίγο, εκείνοι που προπορεύονταν με τα φανάρια και τους πυρσούς, έφτασαν μπροστά στην παγίδα. Μερικοί άπ' αυτούς κρατούσαν σιδερένιους τροχούς, που είχαν στην άκρη τους μικρά κλουβιά, σιδερένια έπίσης. Μέσα σ' αυτά έκαμαν μεγάλα κομμάτια βαμνάκι, που τα είχαν λούτηγμένα μέσα σε άρωματικά λάδια.

— Η ποιμή σταμάτησε μερικές στιγμές μπροστά στην παγίδα κι' οι «σαπαβάλλες» γονάτισαν και προσκύνησαν τη θεότητα, στην οποία ήταν αφιερωμένη, άκουμπώντας το μέτωπό τους στο χώμα. Κατέβηκαν ύστερα από την αντίθετη πλευρά, κάνοντας μεγαλύτερο θόρυβο από πριν.

Την ποιμή αυτή την αποτελούσαν πάνω από διακόσια πρόσωπα. Προπορεύονταν οι γηντευτές, που είχαν στη μέση το φακίρη Νιμπό. Το μοναδικό τους όργιο ήταν ένα μεγάλο πανί, που είχαν τυλιγμένο γύρω στη μέση τους. Στά χέρια τους κρατούσαν τα «τοιμάρια», που κατασκευάζονται από καλάμια μπαμπού και που μοιάζουν με τα δικά μας φλάντο.

— Άκολουθούσαν ή ακολουθούσαν οι βοηθοί τους, που μετέφεραν τα φιδία, μέσα σε μεγάλα κανίστρα, που τα είχαν πάνω στα κεφάλια τους. Πίσω άπ' αυτούς έρχόντανε κι' άλλοι άνθρωποι, που κρατούσαν μεγάλες χύτερες με γάλα. Αυτό το γάλα προσοριόταν για τα επικίνδυνα έρπετα.

Άκολουθούσαν ύστερα οι μουσικοί. Άλλοι άπ' αυτούς κρατούσαν μεγάλα πηλίνα ταμπούρα, που σκεπάζονταν με δερμάτα στις δυό ίσες πλευρές τους. Αυτές οι πλευρές ήταν ή μια μεγαλύτερη από την άλλη, έτσι που, όταν χτυπούσε κανείς το τύμπανο κι' από τα δυό μέρη, δεν έβγαινε ένας μοναδικός ήχος, αλλά δύο διαφορετικοί.

— Άλλοι κρατούσαν τα καλούμενα «χούλο», που είναι μικρότερα ταμπούρα και που αναδίδουν πύδ διαπεραστικούς ήχους. Τελευταίοι έρχόντανε εκείνοι, που κρατούσαν τα «ντόμπε». Αυτά τα «ντόμπε» είναι ταμπούρα με όγκη γωνιο σχήμα, πολύ μεγαλύτερα από τα δυό προηγούμενα και που χτυπιούνται με το χέρι.

Τηόχαν άκόμη όργανοπαίχτες που έπαυαν πνευστά ή έγχορδα όργανα. Άνάμεσα σ' αυτά έρχόνταν τα «ταμπρί», που μοιάζουν σε γκάιδες, τα «μπάντο», που δε διαφέρουν από τα φλάντο και τα «σαρίντα», που είναι μικρά βιολιά και που οι χορδές των δοξαριών τους γίνονται από στριμμένο βαμνάκι.

— Άκολουθούσαν έφτά ή όχτώ δεκάδες από φακίρες, που άνηκαν σε διάφορες κατηγορίες. Μερικοί

— Ναί, απάντησε ο Μόχ.

— Να είναι έδω, άραγε, ο άνωθωπος, που πρέπει να σκοτώσω;

— Ισως...

— Α, αν μπορούσα να μω!

— Μη βιάσεσαι!... Νομίζεις πως, εκτός από το στρατιώτη που στεκόται μπροστά στην πόρτα, δεν υπάρχουν κι' άλλοι μέσα στο σπίτι;

— 'Ο λοχαγός είναι άνθρωπος πολύ προνοητικός. Θα έχη συγκεντρώσει πολλούς ανθρώπους γύρω του.

— Άλλ' αν είναι έτσι όπως τα λές, πως θα μπορέσω να μω μέσα στο σπίτι;

— Άφρησε τους δυό φακίρες να σκεφτούν γι' αυτό. Πάμε τώρα να καθίσουμε κάτω άπ' αυτή τη μπανανία, που ή πυκνή φυλλωσιά της θα μάς κρύψει όλοένα κι' άς περιμένουμε τους γηντευτές των φιδιών.

— Στο μεταξύ, ή ποιμή πλησίαζε. Την αποτελούσαν πολλοί άνθρωποι, που σγνάδευαν με δυνατές φωνές τον ήχο των μουσικών όργωνων.

— Έπειτα από λίγο, εκείνοι που προπορεύονταν με τα φανάρια και τους πυρσούς, έφτασαν μπροστά στην παγίδα. Μερικοί άπ' αυτούς κρατούσαν σιδερένιους τροχούς, που είχαν στην άκρη τους μικρά κλουβιά, σιδερένια έπίσης. Μέσα σ' αυτά έκαμαν μεγάλα κομμάτια βαμνάκι, που τα είχαν λούτηγμένα μέσα σε άρωματικά λάδια.

— Η ποιμή σταμάτησε μερικές στιγμές μπροστά στην παγίδα κι' οι «σαπαβάλλες» γονάτισαν και προσκύνησαν τη θεότητα, στην οποία ήταν αφιερωμένη, άκουμπώντας το μέτωπό τους στο χώμα. Κατέβηκαν ύστερα από την αντίθετη πλευρά, κάνοντας μεγαλύτερο θόρυβο από πριν.

Την ποιμή αυτή την αποτελούσαν πάνω από διακόσια πρόσωπα. Προπορεύονταν οι γηντευτές, που είχαν στη μέση το φακίρη Νιμπό. Το μοναδικό τους όργιο ήταν ένα μεγάλο πανί, που είχαν τυλιγμένο γύρω στη μέση τους. Στά χέρια τους κρατούσαν τα «τοιμάρια», που κατασκευάζονται από καλάμια μπαμπού και που μοιάζουν με τα δικά μας φλάντο.

— Άκολουθούσαν ή ακολουθούσαν οι βοηθοί τους, που μετέφεραν τα φιδία, μέσα σε μεγάλα κανίστρα, που τα είχαν πάνω στα κεφάλια τους. Πίσω άπ' αυτούς έρχόντανε κι' άλλοι άνθρωποι, που κρατούσαν μεγάλες χύτερες με γάλα. Αυτό το γάλα προσοριόταν για τα επικίνδυνα έρπετα.

Άκολουθούσαν ύστερα οι μουσικοί. Άλλοι άπ' αυτούς κρατούσαν μεγάλα πηλίνα ταμπούρα, που σκεπάζονταν με δερμάτα στις δυό ίσες πλευρές τους. Αυτές οι πλευρές ήταν ή μια μεγαλύτερη από την άλλη, έτσι που, όταν χτυπούσε κανείς το τύμπανο κι' από τα δυό μέρη, δεν έβγαινε ένας μοναδικός ήχος, αλλά δύο διαφορετικοί.

— Άλλοι κρατούσαν τα καλούμενα «χούλο», που είναι μικρότερα ταμπούρα και που αναδίδουν πύδ διαπεραστικούς ήχους. Τελευταίοι έρχόντανε εκείνοι, που κρατούσαν τα «ντόμπε». Αυτά τα «ντόμπε» είναι ταμπούρα με όγκη γωνιο σχήμα, πολύ μεγαλύτερα από τα δυό προηγούμενα και που χτυπιούνται με το χέρι.

Τηόχαν άκόμη όργανοπαίχτες που έπαυαν πνευστά ή έγχορδα όργανα. Άνάμεσα σ' αυτά έρχόνταν τα «ταμπρί», που μοιάζουν σε γκάιδες, τα «μπάντο», που δε διαφέρουν από τα φλάντο και τα «σαρίντα», που είναι μικρά βιολιά και που οι χορδές των δοξαριών τους γίνονται από στριμμένο βαμνάκι.

— Άκολουθούσαν έφτά ή όχτώ δεκάδες από φακίρες, που άνηκαν σε διάφορες κατηγορίες. Μερικοί

άπ' αυτούς κρατούσαν στα χέρια τους δοχεία με εύφλεκτες ουσίες.

Πίσω από τους φακίρες έρχόντανε εκατοντάδες περιέργων, που άγνοπονοούσαν να παρακολογήσουν το θέαμα και που χαλούσαν τον κόσμο με τις φωνές τους.

— Η ποιμή, αφού ξεπέρασε την πλατεία, σταμάτησε μπροστά στην έπαυλη, όπου, άνάμεσα στις φωνές και το θόρυβο των μουσικών όργωνων, ανατύχθηκε σε σχήμα κύκλου. Το φως από τους πυρσούς, τα φανάρια και τους τροχούς με τα βαμβάκια, ήταν τόσο δυνατό, που ή πόσοση της επαύλεως φωτιζόταν σε να ήταν ημέρα. Έτσι θα μπορούσε κανείς να διακρίνη πολύ εύκολα αυτούς, που θα εμφανίζονταν στα παράθρα ή τη βεράντα.

— Εκείνοι που μετέφεραν τα κανίστρα με τα φιδία, τα άπότησαν στη μέση του κύκλου. Έγρω σ' αυτά συγκεντρώθηκαν οι γηντευτές.

— Ήταν όλοι τους πολύ όφραιοι άνδρες, με υψηλό άνάστημα, γερούς μύς και άρωματικά μέλη. Τα πικνά γένεια, που τους σκέπαζαν τα πρόσωπα, τους έδιναν όφι άγρια και ταυτόχρονα περφηάνη.

— Ένώ έκαναν τις απαραίτητες προετοιμασίες για ν' άνοιξουν τα κανίστρα, άπ' όπου θάβγαιναν τα δηλητηριώδη έρπετα, ο Νιμπό, ο φακίρης, που στην παλάμη του σφύτρινε μια μικρή μυοτιά, πέρασε άνάμεσα από το πλήθος και πλησίασε στη μπανανία, που κάτω από τη φυλλωσιά της κρύβονταν ο Τρεμάλ-Ναϊζ κι' ο Μόχ.

— Μην άφίνετε από τα μάτια σας τα παράθρα και τη βεράντα, τους έλεε. — Αν ο λοχαγός βόισκεται στο σπίτι, σίγουρα θα εμφανισθή καπου.

— Μην άνησυχής, απάντησε ο Μόχ. — Αν βγής, θα τον δούμε.

— Θα προσέχω κι' έγώ, έλεε ο φακίρης. Είμαι γέρος, αλλά τα μάτια μου βλέπουν καλά. Μόλις φύγουν οι «σαπαβάλλες», θα πάτε να με περιμένετε στην παγίδα.

Τα ταμπούρα και τα άλλα όργανα είχαν πάψει τώρα. Οι γηντευτές έλασαν τα σκεπάσματα των κανίστρων κι' έπειτα άπομακρύνθηκαν λίγο κι' άρχισαν να παίξουν τα φλάντο τους. Οι ήχοι που έβγαιναν άπ' αυτά τα όργανα, ήταν άλλοτε όργοι και μελαγχολικοί κι' άλλοτε γρήγοροι και διαπεραστικοί.

— Μην άφίνετε από τα μάτια σας τα παράθρα και τη βεράντα, τους έλεε. — Αν ο λοχαγός βόισκεται στο σπίτι, σίγουρα θα εμφανισθή καπου.

— Μην άνησυχής, απάντησε ο Μόχ. — Αν βγής, θα τον δούμε.

— Θα προσέχω κι' έγώ, έλεε ο φακίρης. Είμαι γέρος, αλλά τα μάτια μου βλέπουν καλά. Μόλις φύγουν οι «σαπαβάλλες», θα πάτε να με περιμένετε στην παγίδα.

Τα ταμπούρα και τα άλλα όργανα είχαν πάψει τώρα. Οι γηντευτές έλασαν τα σκεπάσματα των κανίστρων κι' έπειτα άπομακρύνθηκαν λίγο κι' άρχισαν να παίξουν τα φλάντο τους. Οι ήχοι που έβγαιναν άπ' αυτά τα όργανα, ήταν άλλοτε όργοι και μελαγχολικοί κι' άλλοτε γρήγοροι και διαπεραστικοί.

— Μην άφίνετε από τα μάτια σας τα παράθρα και τη βεράντα, τους έλεε. — Αν ο λοχαγός βόισκεται στο σπίτι, σίγουρα θα εμφανισθή καπου.

— Μην άνησυχής, απάντησε ο Μόχ. — Αν βγής, θα τον δούμε.

— Θα προσέχω κι' έγώ, έλεε ο φακίρης. Είμαι γέρος, αλλά τα μάτια μου βλέπουν καλά. Μόλις φύγουν οι «σαπαβάλλες», θα πάτε να με περιμένετε στην παγίδα.

Τα ταμπούρα και τα άλλα όργανα είχαν πάψει τώρα. Οι γηντευτές έλασαν τα σκεπάσματα των κανίστρων κι' έπειτα άπομακρύνθηκαν λίγο κι' άρχισαν να παίξουν τα φλάντο τους. Οι ήχοι που έβγαιναν άπ' αυτά τα όργανα, ήταν άλλοτε όργοι και μελαγχολικοί κι' άλλοτε γρήγοροι και διαπεραστικοί.

— Μην άφίνετε από τα μάτια σας τα παράθρα και τη βεράντα, τους έλεε. — Αν ο λοχαγός βόισκεται στο σπίτι, σίγουρα θα εμφανισθή καπου.

— Μην άνησυχής, απάντησε ο Μόχ. — Αν βγής, θα τον δούμε.

— Θα προσέχω κι' έγώ, έλεε ο φακίρης. Είμαι γέρος, αλλά τα μάτια μου βλέπουν καλά. Μόλις φύγουν οι «σαπαβάλλες», θα πάτε να με περιμένετε στην παγίδα.

Τα ταμπούρα και τα άλλα όργανα είχαν πάψει τώρα. Οι γηντευτές έλασαν τα σκεπάσματα των κανίστρων κι' έπειτα άπομακρύνθηκαν λίγο κι' άρχισαν να παίξουν τα φλάντο τους. Οι ήχοι που έβγαιναν άπ' αυτά τα όργανα, ήταν άλλοτε όργοι και μελαγχολικοί κι' άλλοτε γρήγοροι και διαπεραστικοί.

— Μην άφίνετε από τα μάτια σας τα παράθρα και τη βεράντα, τους έλεε. — Αν ο λοχαγός βόισκεται στο σπίτι, σίγουρα θα εμφανισθή καπου.

— Μην άνησυχής, απάντησε ο Μόχ. — Αν βγής, θα τον δούμε.

— Θα προσέχω κι' έγώ, έλεε ο φακίρης. Είμαι γέρος, αλλά τα μάτια μου βλέπουν καλά. Μόλις φύγουν οι «σαπαβάλλες», θα πάτε να με περιμένετε στην παγίδα.

Τα ταμπούρα και τα άλλα όργανα είχαν πάψει τώρα. Οι γηντευτές έλασαν τα σκεπάσματα των κανίστρων κι' έπειτα άπομακρύνθηκαν λίγο κι' άρχισαν να παίξουν τα φλάντο τους. Οι ήχοι που έβγαιναν άπ' αυτά τα όργανα, ήταν άλλοτε όργοι και μελαγχολικοί κι' άλλοτε γρήγοροι και διαπεραστικοί.

— Μην άφίνετε από τα μάτια σας τα

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Νύχτα άποκριάς...

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, Η ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ, ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

(Στο γωνιακό τραπέζι του νυχτερινού κέντρου κάθονται, η Κολομπίνα κι' ο Πιερρότος έχοντας μπροστά τους αδειανές μπουτλίες σαμπάνιας. Είναι ξαναμμένοι απ' το ποτό και το χορό και φοράνε μισές μάσκες. Στο διπλανό τραπέζι, κάθεται, ολομόναχο ένα μαύρο ντόμινο. Το πρόσωπό του σκεπάζεται από ένα μαύρο μαντίλι. Έχει μπροστά του ένα ούζο. Δέ φειται να προσέχη τους διπλανούς.)

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Γιατί δε βγάζεις τη μάσκα σου;

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Για το λόγο που δεν τη βγάζει κανένας... Εί, δατε κανένα να τη βγάλει... Καμμία κυρία ένω... Πιερρότος: Πραγματικά...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Καθόλου περίεργο... Άμα λείπει η γοητεία του άγνωστου, τότε το κέφι θα έλαττω...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Προς το παρόν αφήνουμε τη σαμπάνια κά... έσας... (Σηκώνει το ποτήρι.) Στην υγειά του άγνωστου!

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Έσείς γιατί δε βγάζετε τη μάσκα σας;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Έγω... Έχω λόγους!... Μπορεί να είμαι άσχημος γερός και να αδησάω μόλις με δεις χωρίς μάσκα.

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (γελώντας): Πριν που χορεύατε, δε φαινόσαστε γιά γέρος. (Δείχνει το μαύρο ντόμινο.) Ο κύριος από δω, που είναι ολομόναχος, μπορεί νά'χει λόγο, που δε βγάζει τη μάσκα του...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Ο κύριος αυτός είναι... (Σηκώνεται και κάνει να πάει να μιλήσει στο μαύρο ντόμινο.) Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέστε. Τι να γίνει!... Η κυρία σύζυγός σας σας άπαρτεσε... Ε παραγορηθήτε... Αυτός έχει σιωπή σ' όλους τους μεγάλους άντρες!

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Και σ' εσάς;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (τά χάνει): "Εί... Πώς είπατε;

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Είπατε πως οι μεγάλοι άντρες άπαρτήκαν απ' τις γυναίκες τους. Πώς λοιπόν κι' έσείς σαν έρωτες και συνεπείς μεγάλος άντρας, να μην έχετε πάθει το ίδιο;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μεθυμένος): "Ε... γώ... Α, βέβαια!... Χά, χά!... Θά πιψτε ένα ούζακι;

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Εύχαριστα... Πίνω.

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (στο μαύρο ντόμινο): Καλά το κάνατε! Τόν βάλετε στη θέση του! Από πριν, που γνωρίστηκα, μου κάνει τόν έκυπνο...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (είρωνικά): Τόν φίλο σας, δεσποινίς, όταν κάνη τόν έκυπνο να μη τόν φοβάστε...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Αποστοιμάνετα εύκολα... Όταν όμως κάνη τόν κουτό... τότε είναι επικίνδυνος...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Μπράβο!... (Γελάει.)

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μη θυμάστε με τη συνείδησή σας, άγαπητέ μου... Συναντηθήκαμε ξανά α... τότε... Ήταν κάθε φορά, που άγαπούσατε ένα άδικο πλάσμα, μια άσχημη γυναίκα, για να γλεντήσετε μαζί της... και για να την πετάξετε ύστερα σαν κάτι άχρηστο... Από τόν καιρό που χάσατε τόν πατέρα σας, ζήτε από τις γυναίκες...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Δέ σας συνερίζομαι... Στους μαπαράδες όλα επιτρέπονται... (Στην Κολομπίνα) "Ε, τί λες κι' εσύ;

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (προσπαθώντας να γελάσει): Ναι... Βέβαια...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (στην Κολομπίνα): Γιατί μελαγχολήσατε, μικρούλα μου; Για σένα δε θα νοιάζομαι τίποτα... Έσύ είσαι μια πεταλούδα, που σε γνώνει μόνο να γιά μια βραδιά... Εύτυχός...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Άλλωστε, δε βαριέσαι... Είναι, όμως, είναι υποκόμης, κι' από χρήματα... έχει ακόμη... Γλένια λοιπόν... (Στύν Πιερρότο) Συναντηθήκαμε και ύστερα από το τελευταίο έγκλημά σου... Βέβαια...

Τη βρήκες άδωα και άγνη έπαρ... χιωτοπούλα... Ο άντρας της ήταν βάνουσσος. Είχε κερδίσει τήν περιουσία του με τόν ιδρώτα του σε ταπεινότητες δουλειές στην "Αμερική".

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Σας στί! Μη φανερώνετε τόν όνομά μου... "Ε, καλά, δε έβρισκε! Μά ποιος είσαι;

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Είμαι η σ υ ν ε λ ο γ ο υ! Δεν είναι μυστήριον τόν ντόμινό μου ή συνείδησή σου...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Χά, χά, χά! Εί, δες, τί διασκεδαστικό που είναι! ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (στο μαύρο ντόμινο): Άφου δε θέλεις να πής το όνομά σου, πές μου, τουλάχιστον, που γνωρίστηκατε;

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ (σαρκαστικά): Καλά, δεν έβρισκες πότε γνώρισε τη συνείδησή σου... Νά στο υπενθυμίσω έγώ... (Στην Κολομπίνα) Θ' άκούσατε μερικά θλιβερά πράγματα γιά τόν φίλο σας... αλλά μόνον γιά τόν θάλει.

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ: Σας άκούω...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μιλάτε τόσο άρτια...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Ναι, λέγε... Άρ... χίσεις να μ' ενδιαφέρεις.

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Πότε πρωτογνωρίστηκατε, δε θυμάμαι... Πάντως όχι σ'τά νεύρα σου... Γιατί τότε ήσουν άσυνείδητος...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ: Να δούμε ως πού θα φάσθω τόν άστείο...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Μήπως άπό τήν πρώτη άλήθεια που άκούσατε, άρχισατε να μετανοάτε; Παύω, άν θέλετε...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μέ τόν άπειλητικό): Όχι... Έξακολουθήστε!...

ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ: Στά νιάτα σας, λοιπόν, ήσαστε άσυνείδητος... Ένα σκοπό είχατε στή ζωή σας... Τα γλένια, τις γυναίκες, τήν καλοπέραση... Ο δούτοχισμένος ο πατέρας σας, σας λάτρευε! Έσείς, κυττάσατε να έκυμπε, τσαλάρητε τήν άδυναμία που ένιωθε γιά σας, Άφου λοιπόν χάσατε σ'τά χαρτιά και σ'τά όργια τήν προσωπική σας περιουσία, άρχισατε να υπογράφετε γραμμάτια και γεμισατε χρέη. Άρχισατε να προσεφλήτε τήν κληρονομία, που θά σας άφινε ο πατέρας σας... Τότε, τήν πρώτη άλήθεια ήσαστε...

Η «ΡΟΜΠΕΡΤΑ» ΔΕ ΒΡΙΣΚΕΙ ΔΟΥΛΕΙΑ

Η Ρομπέρτα Κόγουελ, η πρώτη πιλότος της ΡΑΦ, που άλλαξε πριν από 11 χρόνια φύλο, κι' έγινε μια άρτια έσας κοπέλλα, βρίσκεται σε εξαιρετικά δυσχερή οικονομική θέση. Καταχρεώθηκε, ζήτησε από τόν δικαστήριο μία πέντα χρόνου έξη μηνών, γιά να πληρώσει τήν χρέη της και δήλωσε σ'τόν πρόδρο: «λόγω τού θορύβου, που έγινε γύρω από τόν όνομά μου, δυσκολεύομαι να έρω μία σταθερή θέση. Τώρα όμως θ' άρχισω μία καριέρα σαν πιανίστα».

ΦΟΡΜΟΤΟΙ ΔΕΚΤΑΙ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

Μετά τήν φορτία ραδιόφωνο, που έχουν διαδοθή πιά σ' όλο τόν κόσμο, μία άμερικανική τιομηχανία λανσάρει και τις φορητές συσκευές τηλεόρασης, τις πρώτες τού κόσμου, που λειτουργούν με μπαταρία. Τό πλάτος της οθόνης τους είναι 20 εκατοστά, και τόν βάρος τους 4,5 κιλά.

ΔΕΟ ΜΑΡΚΙΣ

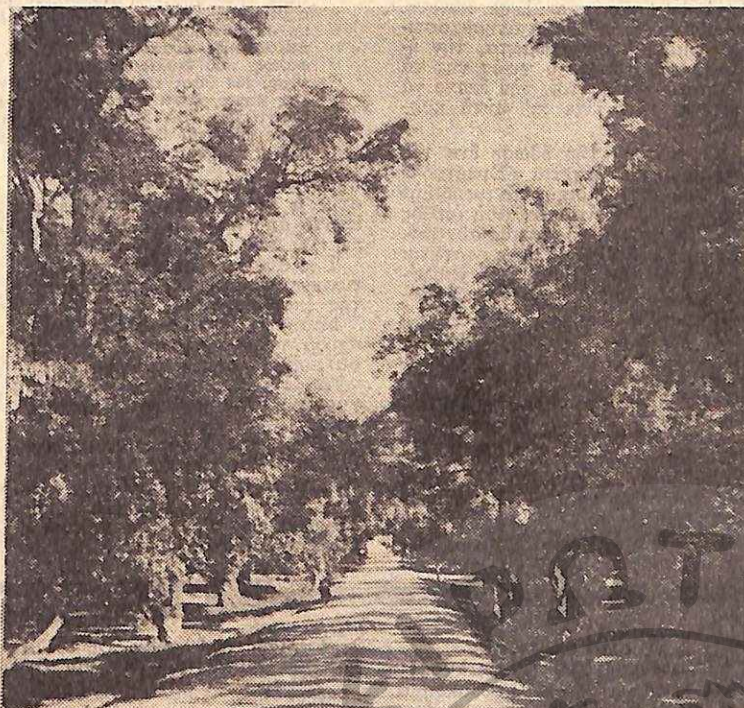
Το' λάδι ως φάρμακο!

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΠΟΥ ΤΗΣ

Χρησιμοποιόταν γιά τήν περιποίηση τού σώματος. Ο Όδυσσεας, όταν έφτασε, ναυαγός, σ'τό νησί τών Φαίακων, αλείφτηκε με λάδι, που τόν έδωσαν οι θεοπαύσαντες τής Ναυαγίας.

Ανακατεμένο με άρωματικές ουσίες, τόν λάδι χρησιμοποιούσε και γιά τόν γυναικείο καλλοπισμό. Μεγάλη χρήση τού λαδιού έκαναν οι παλαιότερες, άρωματώδεις ούσιες, βιταμίνες κι' άλλα συστατικά, άπαραίτητα σ'τόν οργανισμό.

Γιά τήν μικρά παιδιά, τόν λάδι είναι άπαραίτητο. Είναι τόν πιο κα-

Ελαιώνας στή Δωδεκά. Τό θείο αυτό δώρο, τόν λάδι, βγαίνει εύτυχώς σε πολλές περιοχές τής χώρας μας.

τού λαδιού τήν βοήθεια στις «Σφήκες» τού Αριστοτέλη, που αναφέρει τήν έξελξη: «Η κόρη τού Φιλοκλέους κατώρθωσε ν' άποσπά από τόν πατέρα της ένα τριόβολο, γιά τόν ύποδεχόντα με τριφερό λόγια και τόν άλκιβε τήν πόδια με λάδι». Γιά νά τόν ξεκουράσει, άσφαλως, όπως γίνεται και σήμερα, μιά έντονη στα πόδια τών παιδιών, όταν είναι κουρασμένα.

Επίσης, τόν λάδι τόν χρησιμοποιούσαν γιά τήν παρασκευή τών φανών. Από τούς ομηρικούς χρόνους, τόν κρασί και τόν λάδι ήσαν τ' άπαραίτητα τμήματα τών Έλλήνων. Κι' ένα από τήν πιο άγαπημένα τους φαγητά, ήταν: τυρί, μέλι, σκόρδο και λάδι. Άλλά κι' οι τηγανίτες ήταν από τήν πιο άγαπημένα σ'τό λαό έδεσμάτα. Τις πουλούσαν μάλιστα πλανόδιοι πωλητές. Οι άρχαίοι έφτιαχναν τις έλιές, άφου τις παρασκεύαζαν όπως σήμερα και ιδιαίτερα προτιμούσαν τις θροσπικές.

Τόν λάδι, όπως αναφέρουν οι έιδικοί, περιέχει στοιχεία άπαραίτητα γιά τόν ανθρώπινο οργανισμό. Ειδικότερα μάλιστα γιά τήν γήρανση, όπου δεν υπάρχει άρνηση κτηνοτροφία. Μιά άπόδειξη αὐτό ε-

χου που συνοδεύεται ή όχι από έλξη τού δωδεκαδακτύλου. Τόν λάδι είναι ακόμη τόν καλύτερο καθαριστικό. Χρησιμοποιείται επίσης γιά τήν καταπολέμηση τής χρόνιας δυσκοιλιότητας. Χρησιμοποιείται ακόμη ως αντίδοτο κατά τών δηλητηριάσεων, που έχουν προκληθή από καυστικές ουσίες. Έπεξεργασμένα, τόσο ως άνακουφιστικό, όσο και θεραπευτικά σ'τά τραύματα, που έχουν δημιουργηθή από εγκαύματα. Βοηθάει θανάσιμα σ'τόν άποκατάστασι τής επιδερμίδος. Είναι ένα από τήν καλύτερα άπολυμαντικά.

Όπως αναφέραμε, κατά τήν άσχημότητα, οι άθλητες έλιδαν τόν σωμα τους με λάδι, γιά τήν έπάλειψη έκανε τόν δερμα έλαστικότερο και διευκόλυνε τις κινήσεις, καθώς και τήν ταχύτητα κυκλοφορία τού αίματος. Τόν έλαιόλαδο ένδεικνυται γιά τις έσρες επιδερμίδος, που χάνουν εύκολα τήν έλαστικότητα τους και σκίζονται με τήν παρωσική φαινομένη. Τόν λάδι, που άπορροφάται εύκολα από τήν επιδερμίδα, τής ξαναδίνει τήν μαλακότητα της και τής παρέχει άφθονες θρεπτικές ουσίες.

Πολλές επίσης μικροοργανισμοί, που κάθονται σ'τό δερμα, μπορούν νά έχουν καταστροφικές γιά τόν συνέπειες. Μιά έπάλειψη όμως με λάδι, τούς ξεκαθαρίζει και τούς τούς σκοτώνει. Τέτοιον επικήρυγμα μικροοργανισμοί είναι έκείνοι, που προκαλούν τήν παθήσεις τού άσπενυστικού συστήματος, οι βακίλλοι τού οινικού βόθρου, τής διφθερίτιδας κι' ένα πλήθος άλλων.

Πολλές μητέρες τρέφουν έλαφρά με λάδι τόν τοιχοτόν τής κεφαλής τών μικρών παιδιών. Η πέτρα έχει διδάξει από αιώνας πέρα, ότι αυτή ή έπάλειψη βοηθάει και ενισχύει τόν δερμα τού κεφαλιού και τόν τριχωτό τόν και πλουτίζει τόν δερμα με ωφέλιμες ουσίες.

Έτσι, τόν λάδι θεωρήθηκε πάντα από τόν έλληνα λαό ως θαυματουργό. Άχρη τόν παραδέχτηκε και ή Έκκλησία. Τόν λάδι χρησιμοποιήθηκε γιά νά φωτίσει τις συγκεντρώσεις τών Χριστιανών στις κατωσώδες και στις σπηλιές. Έπειτα χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται σ'τά καντήλια τών ναών.

Αργότερα, τόν μεταχειρίστηκαν ως νυκτοφωτιστικό. Άλειβόταν όλο τόν σωμα τού βαπτισμένου. Μ' αὐτό τόν λάδι άναίκατα και τόν νερό τής ζολιμύθου στανουρόδο. Λάδι επίσης είναι τόν άγιο υμνος. Μά τόν λάδι χρησιμοποιείται ακόμη γιά νά ήσυχασε τήν ταραγμένη θάλασσα. Η έσπάλει ενός λεπτού στρώματος λαδιού στήν επιφάνεια της. παρουσιάζει έμπόδιο στήν υπερκοπή τών γιγάντων κατά τήν τορροσιδή κίνησή τους.

Τόν γαλήνεμα τής θάλασσας με λάδι ήταν πολύ συνηθισμένη δουλειά γιά τούς Άγγλους ναυπηγούς. Χρησιμοποιούσαν ένα έλατοφόρο σκάφος, που ήταν τοιμημένος με σακούλα και τόν άφινε τόν λάδι γιά έσπάλει λιγνολίνο και νά άπλώνεται στή θάλασσα.

Όπως είδατε κι' όπως δηλώνουν οι ειδικοί έπιστήμονες, τόν λάδι είναι πραγματικά άπαραίτητο γιά τόν ανθρώπινο οργανισμό, αλλά και γιά γλήες άλλες δουλειές. Αίμα, λοιπόν, οι Έλληνες, ακόμη και σήμερα, τόν θεωρούν έλλογημένο.

Θ. ΑΡΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η «άντιδραση της έπετειού»

Ωφελεί στην περίπτωση αυτή ένα φάρμακο κατά το φέδου

ΤΗΝ ημέρα, που γιόρταζε την έβδομη επέτειο των γενεθλίων του παιδιού της, μια Αμερικανίδα 28 χρονών, ένοιωσε ξαφνικά ένα σουβέλο πόνο στο στήθος κι έγινε κατάπληκτη. Προσπάθησε να μι δείξη τίποτα, αλλά, απ' τη στιγμή εκείνη την έβλεπε ο φόβος... Μόλις μπήκε να βρεθεί μονάχη στην κάμαρά της, έξετασε το στήθος της, αλλά δεν βρήκε τίποτα, ούτε με τα μάτια ούτε με την ψηλάφηση.

Δεν είπε τίποτα στον άντρα της, το βράδυ εκείνο. Δε μπόρεσε ωστόσο να κλείσει μάτι. Όλη τη νύχτα στριφογύριζε στο κρεβάτι και ψαχνότανε...

Τις επόμενες μέρες, ένοιωσε να χειροτερεύει η κατάσταση της. Δεν κοιμόταν καλά, ήταν λυμωή, εξαντλημένη. Τέλος, εξομολογήθηκε στον άντρα της τι της συνέβαινε: Σίγουρα, είχε καρκίνο του στήθους! Έκείνος έφερε άμεσα το γιατρό, ο οποίος την εξέτασε λεπτομερώς και τη βοήθη γινεσάτη.

Αλλά, αυτή δεν τον πίστεψε. Κι' ο φιάλης της συνεχίστηκε. Ένοιωσε κάθε τόσο πόνους στο στήθος. Της φαινόταν πως εύρισκε ένα μικρό βόλο, όταν το ψηλάφουσε. Αισθανόταν κακοδιαθεσία, ναυτία, δεν έτρωγε, έκανε βάρος, χλώμιαζε κι' αδυνάτιζε ολοένα πιο πολύ.

Όταν, μετά δυο μήνες, την εξέτασε δεύτερος γιατρός, τη ρώτησε αν είχε κανένα κακοινοπαθή στην οικογένειά της.

— Ναι, απάντησε εκείνη. Η μητέρα μου πέθανε από καρκίνο του στήθους, όταν ήμουν 7 χρονών.

Ο γιατρός ανασήκωσε, τα μάτια του λυμψανε.

— Είπατε πως έχετε και σεις ένα γιού 7 χρονών; φώναξε. Και αισθανθήκατε τα πρώτα συμπτώματά σας την ημέρα των γενεθλίων του;

— Ναι, είπε η γυναίκα με απορία.

Τότε ο γιατρός της δήλωσε, ότι δεν παρουσίαζε το παροικικό ίχνος καρκίνου. Είχε αυτό που ονομάζει η σύγχρονη ιατρική «άντιδραση της έπετειού», μια ψυχοσωματική δηλαδή πάθηση, που έξηγείται με τον εξής τρόπο:

Είνα διαπιστωμένο σήμερα, ότι ο φόβος είναι μια δυνατή συγκίνηση, ικανή να προκαλέσει, όχι μόνο ψυχικές, αλλά και σωματικές διαταραχές. Φέρνει πολλές φορές ισχυρούς πονοκεφάλους, πόνους στην καρδιά κι' άλλα συμπτώματα, που δεν είναι φανταστικά, αλλά πραγματικά, δεν έχουν όμως κανένα σωματικό αίτιο.

Συχνότατα, λοιπόν, αυτοί οι πα-

ράλογοι φόβοι — μαζί με τα συμπτώματα, που προκαλούν — δημιουργούνται από ώριμένα, ειδικά γεγονότα. Ο θάνατος π. χ. ή ο τραυματισμός ενός αγαπημένου προσώπου μπορεί να προκαλέσει σ' ένα άλλο πρόσωπο συμπτώματα όμοια κι' αυτά, που παρουσιάζει το πρώτο. Αναφέρεται χαρακτηριστικά, ότι, όταν ο δημοφιλής τραγουδιστής Μάριο Λάντσα πέθανε απ' την καρδιά του, άρκετοι απ' τους θαυμαστές του εμφανίσανε εκδηλώσεις, που τους έκαναν να πιστέψουνε — άδικα — πως ήσαν κι' αυτοί καρδιακοί!

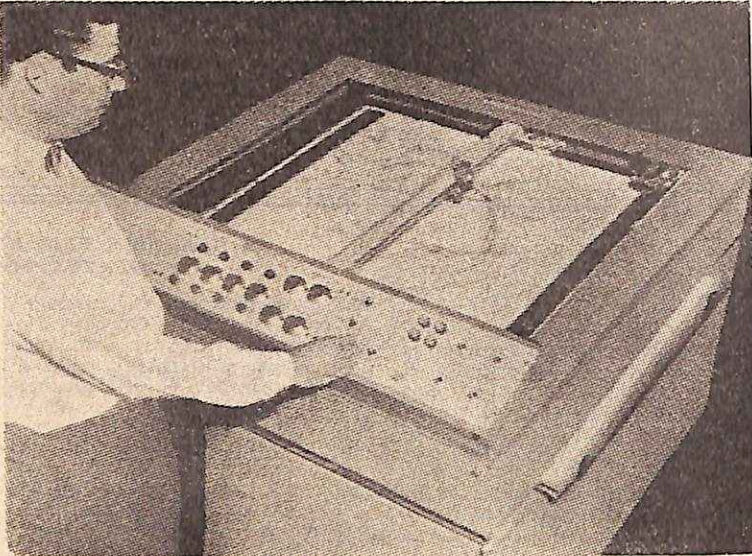
Η πρώτη εμφάνιση των φανταστικών αυτών ασθενειών συμπίπτει πολύ συχνά με την επέτειο κάποιου σπουδαίου γεγονότος στη ζωή του ατόμου, π. χ. την επέτειο του θανάτου ενός αγαπημένου του προσώπου. Γι' αυτό, οι γιατροί ονομάσανε τη νύσση αυτή κατάστασι «άντιδρασι της έπετειού».

Στην περίπτωση της κυρίας, που αναφέραμε στην αρχή, επειδή είχε χάσει τη μητέρα της από καρκίνο όταν ήταν 7 χρονών, το υποσυνείδητό της της προκάλεσε πόνους, κακοδιαθεσία κι' άλλα ανησυχωτικά σωματικά συμπτώματα, την ημέρα, που έβλεπε ο γιός της τα 7 χρόνια του. Έτσι, την έκανε να πιστέψει πως είχε κι' αυτή καρκίνο.

Ο γιατρός της έδωσε ένα νέο φάρμακο, που λέγεται «Συκοτρίλ» και που έχει ειδική «άντιφθοβική» ενέργεια. Δεν είναι δηλαδή άλλως ένα ηρεμιστικό ή καταπραυντικό, σαν τόσα άλλα, αλλά συνιστάται ιδιαίτερα για άτομα, που υποφέρουν από βαθιά ορισμένους φόβους.

Η ενέργεια του φαρμάκου αυτού απ' ενός, και απ' ετέρου το «χρόνια» των εξηγήσεων του γιατρού για το ρόλο του υποσυνείδητου στην περίπτωση της κυρίας, έφεραν σιγά-σιγά τα ευεργετικά αποτελέσματά τους. Οι φόβοι της διαλύθηκαν, εξαφανίστηκε την όρεξή της και πήρε πάλι το βάρος, που είχε χάσει.

Για νάναι απόλυτα σίγουρος πως

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Νέοι ηλεκτρονικοί έγκυφοι κατασκευάζονται καθημερινώς στην Αμερική με το σκοπό να προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες και να διευκολύνουν τους επιστήμονες στο έργο τους. Ανάμεσα στις νέες αυτές πολύτιμες συσκευές, συγκαταλέγεται τώρα και ο ηλεκτρονικός έγκυφος, που εγκαταστάθηκε στο αμερικανικό Έθνικό κέντρο μετεωρολογίας. Με βάση τις πληροφορίες που του δίνουν, ο ηλεκτρονικός έγκυφος καταγράφει αυτομάτως πάνω σε χάρτες των Ηνωμένων Πολιτειών διαστάσεις 75Χ75 εκατοστομέτρων τον καιρό, που θα επικρατήσει στην κάθε περιοχή. Οι χάρτες αυτοί στέλνονται άκόλουθως άεροπορικά στις άλλες υπηρεσίες, στις εφημερίδες και σε οποιοδήποτε άλλο ενδιαφερόμενο.

η άοχιχη διάγνωση του ήταν σωστή, ο γιατρός την ξαναέξετασε έπειτα από λίγο καιρό και δε βοήθη και πάλι ούτε ίχνος καρκίνου.

Της άναφερε δε τότε και άλλες τυπικές περιπτώσεις «άντιδράσεως της έπετειού»:

Μια νέα γυναίκα έπαθε ένα ισχυρό νευρικό κλονισμό, την ημέρα που η κόρη της έγινε 6 χρονών. Ήταν, λοιπόν, κι' η ίδια 6 χρονών, όταν πέθανε ο πατέρας της.

Ένας νέος υπέφερε από αδυναμία, θόλωμα της όρασής, βάρος στα χέρια και στα πόδια, κλπ., χωρίς καμιά σωματική αίτια. Παραοιείσε αυτές τις κρίσεις ιδίως το καλοκαίρι. Κι' ο πατέρας

του είχε πεθάνει ένα καλοκαίρι από πείσι κι' απ' την καρδιά του.

Ένας άλλος πάθανε ισχυρούς πόνους στην κοιλιά, κάθε Σεπτέμβριο. Ο γιατρός δεν ήξερε πως να το εξηγήσει, ώσπου έμαθε τυχαίως, ότι η μητέρα του είχε πεθάνει από καρκίνο το μήνα αυτό, πριν από 4 χρόνια.

Συχνά, πίσω από την «άντιδραση της έπετειού», κρύβεται κάποιον υποσυνείδητο συναίσθημα ένοχής του πάσχοντος, που πιστεύει αδικαιολόγητα, ότι έφταιξε για το θάνατο του αγαπημένου του προσώπου. Σε τέτοιες περιπτώσεις, απαιτείται μια κατάλληλη ψυχοθεραπεία, για να λείψουν τελείως τα σωματικά συμπτώματα.

Μικρά επιστημονικά νέα

θη υπέρταση των νέων. Οι δοκιμές του νέου φαρμάκου έγιναν στη Γαλλία και υπήρξαν απόλυτως ικανοποιητικές.

Οι νευρικές κρίσεις των παιδιών

Οι νευρικές κρίσεις, που συνοδεύονται από σπασμούς και επιληπτικά φαινόμενα, είναι πολύ συχνές στα παιδιά. Ένα νέο φάρμακο έναντι αυτών των καταστάσεων είναι το PM 671. Χρησιμεύει από το στόμα και καταπραίνει τις κρίσεις. Έπινεργει επίσης προληπτικά.

Υπόθετα άντι για χαπάκια

Παρά τη χρήση των αντιβιοτικών, η θεραπεία των βρογχοπνευμονικών παθήσεων (βρογχίτιδες, πνευμονικές συμφόρησης, πνευμονίες, διευρυσμός των βρόγχων, χρόνιες έμφυσηματικές βρογχίτιδες, κοκκύτης κλπ.) παρουσιάζει πάντοτε σημαντικές δυσχέρειες.

Οι Γάλλοι επιστήμονες σκέφτηκαν, λοιπόν, να σκεφθούν ένα ισχυρό αντιβιοτικό (τη χλωραμφαινικόλη). Ένα δοκιμασμένο αντιπυρετικό (το ασπιρίνη) και ένα φάρμακο κατά το βήχα, το τουλιάν, σ' ένα μοναδικό υπόθετο, που, όπως εδειξαν τα γενόμενα πειράματα, αποδίδει άριστα αποτελέσματα, γιατί καταπολεμά ταυτόχρονα την αίτια της ασθένειας και τα διάφορα συμπτώματά της (πυρετός, βήχας). Τα υπόθετα αυτά γίνονται άνεκτά τόσο από τα παιδιά όσο κι' από τους γέροντες. Χρησιμοποιούνται 2-4 απ' αυτά ημερησίως επί 3-10 ημέρες. Ο τρόπος αυτός της εισαγωγής των τριών φαρμάκων στον οργανισμό φαίνεται ότι είναι πολύ πλεονεκτήματος παρά αν έχορρηγούντο από το στόμα.

Νέο φάρμακο κατά των αμειβάδων

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρεσκεύασαν ένα συνθετικό προϊόν, που έχει όλες τις ιδιότητες της εμελίνης. Το φάρμακο αυτό είναι 6 φορές περισσότερο δραστικό και 2 φορές λιγώτερο τοξικό. Εισάγεται στον οργανισμό με ένοσημη ή ένοση. Οι ένοσεις από με ένοσημη ή ένοση. Οι ένοσεις από με ένοσημη ή ένοση.

Ανεκαλύφθησαν δύο νέα αντιβιοτικά

Ο αριθμός των αντιβιοτικών αυτών, που ανακαλύφθηκαν, είναι δύο. Τα περισσότερα μικρόβια συντίθενται από το σταφυλόκοκκο. Ιδίως παροισαίει μεγάλη άνεκτητικότητα και μόνον η χλωραμφαινικόλη μπορεί να τον καταπολεμήσει αποτελεσματικά.

Αλλά στο πλαίσιο των αντιβιοτικών προστέθηκε τελευταία και ένα ακόμη, η διυδρονοβοσιόλη, που ανακαλύφθηκε από τους Γάλλους επιστήμονες. Το αντιβιοτικό αυτό, που παίρνεται από το στόμα, επιδρά στους σταφυλόκοκκους, τους πνευμονόκοκκους και τους στρεπτοκόκκους.

Οι Άγγλοι επιστήμονες, έξ άλλου, ανακάλυψαν ένα άλλο αντιβιοτικό, την παρομοικίνη. Το αντιβιοτικό αυτό, το οποίο στους παθογόνους κόκκους, τους γνωστούς πλεονεκτήματα του, δίνει μεγαλύτερο αποτέλεσμα επίσης τις έντερικες μολύνσεις, έναντι των άλλων αντιβιοτικών ήσαν ανίσχυρα. Ιδιαίτερα αξιοσημείωτη είναι η επίδρασή του έναντι της συστηματικής, των βακίλλων της δυσεντερίας, της γαστροεντερικής των βρεφών και της έντερικης αμοιβαδίας.

Νέο φάρμακο κατά των αμειβάδων

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρεσκεύασαν ένα συνθετικό προϊόν, που έχει όλες τις ιδιότητες της εμελίνης. Το φάρμακο αυτό είναι 6 φορές περισσότερο δραστικό και 2 φορές λιγώτερο τοξικό. Εισάγεται στον οργανισμό με ένοσημη ή ένοση. Οι ένοσεις από με ένοσημη ή ένοση. Οι ένοσεις από με ένοσημη ή ένοση.

Η ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μια άλλη μέθοδος με θαυματουργά αποτελέσματα

Το συμπαθητικό σύστημα είναι το τμήμα του νευρικού μας συστήματος, που βρίσκεται έξω από τον εγκέφαλο και το νωτιαίο μυελό. Αποτελείται, ως γνωστόν, από μια σειρά γαγγλίων, που σχηματίζουν ένα είδος αλυσίδας κι' από τα δύο μέρη της σπονδυλικής στήλης. Τα γαγγλία αυτά έλέγχουν διάφορα τμήματα της ζωής μας και ρυθμίζουν τη λειτουργία όλων των οργάνων μας: έγκεφάλου, γαστρίου, μυελού, πεπτικού σωλήνος, άνα πνευμονικό και κυκλοφοριακό συστήματος.

Οι επιστήμονες, λοιπόν, σκέφτηκαν από καιρό ότι θα μπορούσαν να επιτύχουν τη θεραπεία διαφόρων ασθενειών δια μέσου του συμπαθητικού συστήματος. Αλλά, ο πρώτος που πειραματίστηκε προς αυτή την κατεύθυνση ήταν ο Γάλλος γιατρός Ζυλλέ.

Το 1928, μια από τις ασθενείς του, που την είχε υποβάλει σε έγχυσης, για να της αφαιρεθεί ένα ινομύωμα, υπέφερε από μια νευραλγία του προσωπικού νεύρου, που δεν υποχωρούσε ούτε στις ένεσεις, ούτε στην ηλεκτροθεραπεία.

Ο δόκτωρ Ζυλλέ θυμήθηκε τότε τα πειράματα που είχε κάνει στο νοκομείο Σαιν-Πολαίν της Λυών. Έθεραπευε τότε μερικούς ασθενείς που έπασχαν από υπερτροφία των ρινικών χωνών. Παρατήρησε, λοιπόν, εκπληκτικά ότι οι ασθενείς αυτοί έθεραπεύονταν ταυτόχρονα από διάφορες άλλες ασθένειες — κεφαλαλγία, πεπτικές διαταραχές, χρόνια δυσκοιλιότητα — και απέδωκε τη θεραπεία τους στο ότι, για να τους θεραπεύσει την υπερτροφία των ρινικών χωνών, έκανε στο έσωτερικό της μήτης διάφορα όργανα με τα οποία άγγιζε τις νευρικές ίνες που έρισκονται στο θλαστικό της ρινικής κοιλότητας.

Το ίδιο έκανε και στην περίπτωση της ασθενούς για την οποία μιλούσαμε. Πήρε μια σμίλη, την έβουσε με βαλμάνη, την έβαλε μέσα στα ρουθούνια της και έπιασε ανάσφαρα το θλαστικό. Τα μάτια της ασθενούς κόκκινισαν τότε κι' άφωνα άκουσα άρχισαν να τρέχουν απ' αυτά. Οι πόνοι σταμάτησαν ταυτόχρονα.

Από τη στιγμή αυτή είχε έφευρεθεί η συμπαθητικήθεραπεία, που δεν πρέπει να την συγχέουμε με τις κατηγορήσεις (είτε με θερμοκαυτηρία είτε με χημικά μέσα). Ο γιατρός δεν χρησιμοποιεί κανέναν είδος καυτηρία. Το μόνο που κάνει είναι ότι πιέζει ανάσφαρα τις καταλήξεις των νεύρων που έρισκονται στο φάρυγγα ή

στις ρινικές κοιλότητες. Δημιουργείται τότε ένα κύμα που ακολουθεί όλη την διαδρομή του συμπαθητικού νεύρου και διατρέπει έτσι διάφορα κέντρα οργανισμού.

Η επίδραση αυτού του κύματος παραμένει μυστηριώδης. Με τη μέθοδο αυτή, ωστόσο, έχουν θεραπευθεί ως σήμερα πλείστες περιπτώσεις, που έδωσαν άριστα αποτελέσματα. Οι ασθενείς στις οποίες μπορεί να εφαρμοσθεί η συμπαθητικήθεραπεία είναι οι ακόλουθοι:

1) Οι διαταραχές του νευροφυσικού συστήματος, που δημιουργούν ασήμαντα άγνια.

2) Οι κεφαλαλγίες, ιδίως εκείνες που εμφανίζονται το πρωί κατά την άφύπνιση και που το κρύο ή η ζέση τις δυναμώνουν. Η αίτια τους βρίσκεται σε μια διαταραχή του νευροφυσικού συστήματος.

3) Η άνοραξοφobia και η κλειστοφobia.

4) Οι νευραλγίες, οι ισχυροαλγίες και οι χρόνιοι ρευματισμοί, που συνοδεύονται από διαταραχές των κινητικών νεύρων.

5) Οι παλμοί της καρδιάς, οι λιγγοί, το άσθμα χόρτου.

6) Διάφορες πεπτικές διαταραχές (διάρροια, δυσκοιλιότητα κλπ.).

7) Οι διαταραχές των ένοκρινων αδένων, που είναι πολύ συχνές στις γυναίκες. Με τη μέθοδο της συμπαθητικήθεραπείας τα έμμηνα γίνονται κανονικά και οι πόνοι εξαφανίζονται.

8) Όρισμένοι επιστήμονες φρονούν ότι η συμπαθητικήθεραπεία μπορεί ν' αποδώσει άριστα αποτελέσματα και στην περίπτωση της σπινθηρίσης, εξεφαίνοντας το σπασμό των σκελετικών άρτηρων.

Αλλά, η μέθοδος αυτή, που είναι απλή, άνδυση και άδελφής, απαιτεί μεγάλη προσοχή για ν' αποδώσει ικανοποιητικά αποτελέσματα και γι' αυτό απαιτείται ακόμη το προνόμιο μερικών ειδικών. Πραγματικά, καθένας από μας έχει τη δική του ιδιαιτερότητα από την άποψη του σωματικού συστήματος. Η ισορροπία του οργανισμού μας, ως γνωστόν, εξαρτάται από τον άνταγωνισμό μεταξύ του συμπαθητικού και του παρασυμπαθητικού συστήματος. Οι διαφορές αυτές επηρεάζονται, έξ άλλου, από διάφορους παράγοντες (έδαφος, μετρική πίεσις, λειτουργία του πεπτικού συστήματος, ψυχική κατάσταση, φόβοι, άγωνίες, ένοσεις, χαρά κλπ.).

Ο γιατρός, λοιπόν, πρέπει να εξέταση όλους αυτούς τους παράγοντες, για να θρηποιός είναι ο κατάλληλος τρόπος θεραπείας και να καθορίσει τη διάρκεια και την έντασή της.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΪΑΣ

Αποφεύγετε τις στενοχώριες!...

ΜΕΤΑ από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ο στρατάρχης Μονγκόμερυ έλεγε πως για να κερδηθεί μια μάχη πρέπει την κατάλληλη στιγμή, στο κατάλληλο μέρος, να διαθέσεις τον κατάλληλο στρατό. Ακριβώς κάτι τέτοιο συμβαίνει και με τους υπερανθρώδεις ανθρώπους. Γιατί για να φτάσει ο άνθρωπος σε τόσο μεγάλη ηλικία, πρέπει να υπάρχουν πολλές προϋποθέσεις.

Και πρώτα, το βασικότερο ρόλο, παίζει η κληρονομικότητα.

Όπως είναι γνωστό από τη χημεία του οργανισμού, στη χρωματίνη του πυρήνους του κυττάρου κάθε ανθρώπου, έδρουν οι κληρονομικές του ιδιότητες.

Γι' αυτό, κάθε ένας ανθρώπινος οργανισμός, που γεννιέται, πρέπει να είναι τυχερός, από άποψης κρσσεως, ώστε ούτε ο γονεϊς του, ούτε οι δυο γονιδιαί του, ούτε οι δυο πάπποι του, να έπασχαν από κληρονομική άρρώστεια.

Αφού, εξασφαλισθεί κανείς από κληρονομικής πλευράς, πρέπει να μην άρρωσθι, στη πορεία, από την ώρα που θα γεννηθεί, ούτως ώστε ο οργανισμός του να διατηρήσει σε καλή κατάσταση.

Να μπορεί, επίσης, να κάνει καλή ζωή, υγιεινή και οικονομία στις ζωτικές του δυνάμεις. Να κοιμάται τακτικά και αρκετά σε ύπνινο μέρος. Ν' αποφεύγει κάθε κατάχρηση.

Η γυμναστική, το κολύμπι, η όρεξιασ, ο άλχητισμός, αποτελούν επίσης μια δασι για την καλή διατήρησι της υγείας.

Η τροφή πρέπει να είναι άρκετη και υγιεινή, αλλά ποτέ υπερβολική. Τρόφιμα κατάλληλα είναι, το γάλα, τρέκρας (ψαχνό), το φρέσκο ψάρι, τα φρέσκα αυγά, το άσθνο παρήνο μέλι, τα σκόρδα και τα κρεμμύδια, όλα τα φρούτα με τους φλοιούς, τα χέρια χόρτα, το έλαιόλαδο, οι πατάτες και το μαύρο ρυζι.

Το όρεινό και κρύο κλίμα, ο καθαρός άέρας, έχουν άμεση επίδραση στη διατήρησι της υγείας.

Ωστόσο, όλα αυτά, δεν έχουν καμιά άξια, τη στιγμή, που δεν τα συμπεριέχει

η χαρά και η εύχαριστία.

Η στενοχώρια είναι ο φοβερότερος έχθρος του σώματος και της ψυχής. Η λύπη, κλειδώνει την πόρτα της χαράς, της όρεξας, της κανονικής άνασπης και γενικώς του κεφού, και άφνει άνοιχτή τη χολή να μικράνη τον οργανισμό και τις ταξίνες να τον δηλητηριάσουν.

Η στενοχώρια έμποδίζει, την άμαλή λειτουργία του χημείου του οργανισμού, που είναι το σωκώτι και δεν του επιτρέπει να συνθέτη ένζυμα, βιταμίνες και τόσα άλλα όργανα χημικά παρασκευάσματα, που είναι για τον οργανισμό ουσίες πρώτης ανάγκης.

Γι' αυτό και η λαϊκή παροιμία λέει: «Αυτός μου έπληξε το σωκώτι, δηλαδή τόσο πολύ με στενοχώρισε».

Η στενοχώρια έμποδίζει ακόμα, όλους τους ένοκρινους αδένες να έκκρυνουν τις τόσο θαυματουργές ουσίες, που χρειάζονται για τη διαμόρφωση της γενικής καταστάσεως του οργανισμού.

Κόβεται π.χ. η όρεξ, το φαγητό, γιατί οι στομαχικοί αδένες δεν έκκρυναν κανονική ποσότητα πεπτικών υγρών.

Από βιοχημικής πλευράς, ο ρόλος των όρμονων έχει μεγάλη βιολογική σημασία, γιατί από τις όρμονες εξαρτάται η διατήρησι της νεότητος.

Στην περίπτωση, που οι αδένες του φύλου παράγουν άφθονους όρμονες, ο οργανισμός φαίνεται πολύ νεώτερος, απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

Όταν άρχίζει να παρατηρήται περιορισμός στην έκκριση των όρμονων, άρχίζει ά έρχεται και το γήρας.

Ο οργανισμός τέλος χάνει τη ζωτικότητα του, όταν σταματούν την έκκριση οι αδένες του φύλου.

Όλοι οι χημικοί, έχουν στρέψει την προσοχή τους στον ένοκρινικό τομέα, για την παράτασι της νεανικής άκμης.

Η ανακάλυψη φαρμάκων, για την παράτασι της ζωής, αποτελεί άκόμη άνιρο των έρευνών. Το μόνο φάρμακο, όπως άναφέρουμε είναι σήμερα, η τυχαία συμπτωσι, να εξασφαλισθεί κανείς όλες αυτές τις προϋποθέσεις της μακροζωίας.

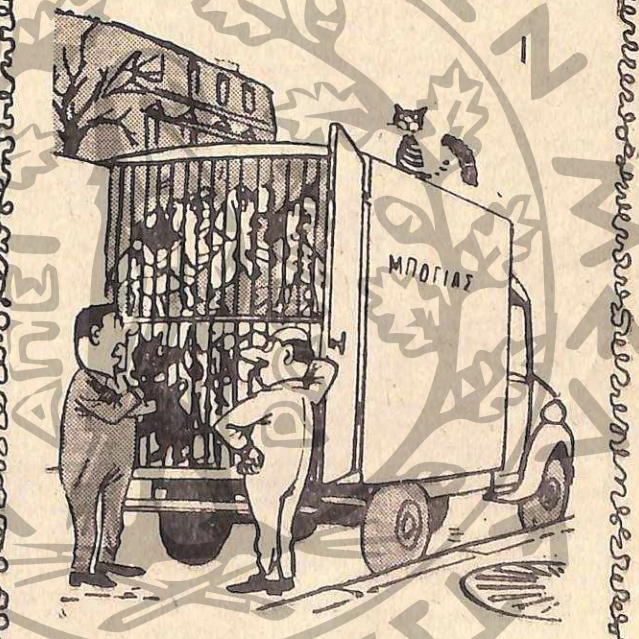
Γελοιοθεραπεία

— Είσαι βέβαιος, Κλέαρχε, πως τον κύριο άπέναντι τον προσκαλέσαμε στον άποψινό χορό μας;

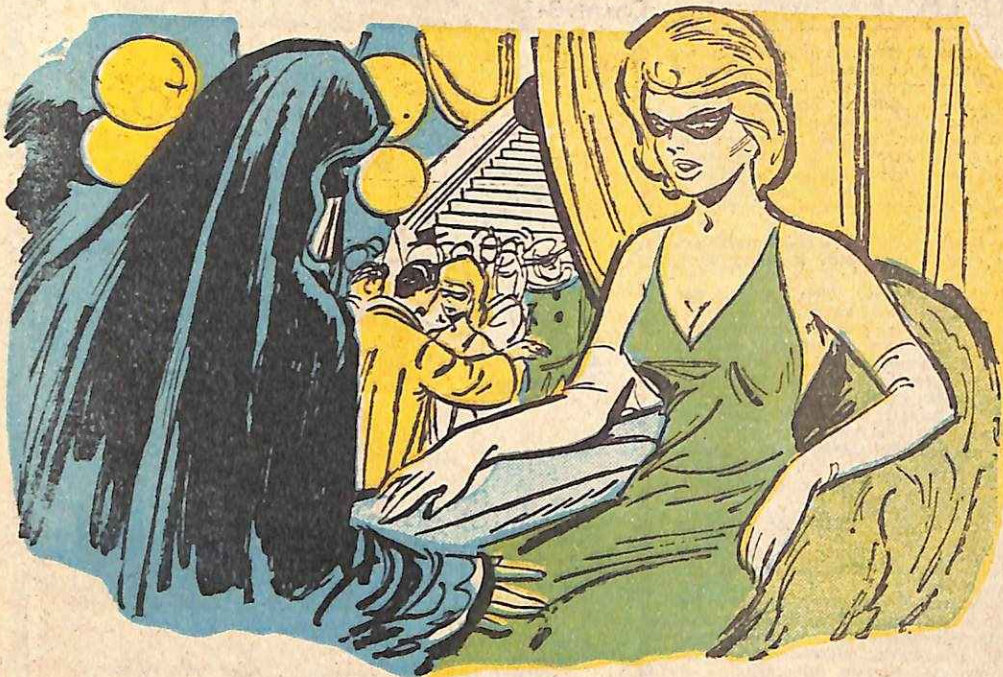

— Έρχομουν από το γραφείο, αλλά χάθηκα μέσα στην άουχλη!...

— Τι πάθανε και λυσάβανε τ' άφελότμια;

Κ. Ζ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Φρειδερίκος φόρεσε στην είσοδο τη μάσκα του, άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους χορευτές και είδε τη Μόνικα σ' ένα θεωρείο. Έβαλε τα δυνατά του να πνίξει τη συγκίνησή του. Κι' ανεβαίνοντας μερικά σκαλοπάτια, μπήκε στο θεωρείο.

Έκείνη, που την είχε αγαπήσει τρελλά κι' έπειτα την είχε μισήσει αφάνταστα, βρισκόταν εκεί, απέναντί του. Άσυναίσθητα, ένα χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του. Ήταν ένα χαμόγελο όμοιο μ' εκείνο που πριν δυό χρόνια φώτιζε το πρόσωπό του, όταν γύριζε στο σπίτι του κι' αντίκριζε τη Μόνικα.

Ξαφνικά, το χαμόγελο έσβησε και τ'ο διαδέχτηκε μία παγερή έκφραση. Στην είσοδο, κάτω, είχαν φανη τέσσερις αστυφύλακες, που έκλεισαν άμεσως όλες τις πόρτες. Ο Φρειδερίκος κατάλαβε πως ήταν χαμένος. Οι αστυφύλακες άρχισαν να τριγυρίζουν ανάμεσα στους χορευτές: Έψαχναν να βρουν το φονιά με το μαύρο ντόμινο. Ή προσέγγισαν του κινδύνου του ξαναφανερό στο νου, τα έκδικητικά του σχέδια. Πήγε και κάθισε αντίκρου στη Μόνικα.

Βγάλε τη μάσκα σου, τού είπε εκείνη, νομίζοντας πως είναι ο φίλος της. Είσαι απαίσιος έτσι!

Ο Φρειδερίκος έγνεψε όχι.

Δεν τη βγάξεις; συνέχισε η Μόνικα. Κάνε πως θέλεις... Έγώ σε προειδοποιώ, ότι, μετά το χορό, δε θα ξαναγυρίσω στο ξενοδοχείο. Έχω μεταφέρει από πριν τις βαλίτσες μου στο σταθμό κι' έστειλα το τηλεγράφημα στο Φρειδερίκο, για να με περιμένει...

— Σαναγυρίζω στο σπίτι, όπου γνώρισα την ετυχία!... είπε η Μόνικα στο φίλο της.

Ο Φρειδερίκος Έβανε χόθηκε γρήγορα σ' ένα γωνιά του διαδρόμου, για να κρυφτεί. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Οι πληροφορίες του ήταν σωστές. Το έρωτικό ζευγάρι, που κινιότανε δυό χρόνια τώρα, ήταν εκεί στο διάδρομο του ξενοδοχείου. Ο Φρειδερίκος χάρδανε το περίστροφο, πήγε στην τσέπη του. Ένα σκληρό χαμόγελο έλαμψε στο πρόσωπό του.

Καθώς περνούσε από μπρός του το ζευγάρι, ο Έβανς έτριξε τα δόντια του. Το ακολούθησε, από μακριά, όπου εκείνο άνοιξε μία πόρτα και μπήκε μέσα. Τότε εκείνος πλησίασε σιγά-σιγά και κτύπησε τον αριστό.

Δομάτιο αριθμός δχτώ! μονομούρισε. Κατόπιν πήγε στη διενθνα του ξενοδοχείου και κατόφθωσε να νοικιάση το δομάτιο αριθ. 7. Μία μεσοπορτα κλειδωμένη ένοιονε το δομάτιο του ζευγαριού με το δικό του.

Κρατώντας την αναπνοή του, ο Φρειδερίκος κόλλησε τ' αυτί του στη μεσοπορτα. Έκείνη τη στιγμή, ένοιωθε το μίσος του να γιγαντώνεται. Άπο φόβο μήπως, σε κανένα ξαφνικό έσπασμα της μανίας του, κάνει χαμμία απρόσεχτη κίνηση και προδοθή, αποτραβήχτηκε και σωριάστηκε στο κρεβάτι.

— Ά! Μόνικα! ψιθύρισε. Ο δρόμος σου σταματάει πιά εδώ... Τελείωσαν τα ταξίδια και για σένα και για μένα. Δε θα τριγυρνάς πιά την ετυχία σου. Ούτε κι' εγώ θα σέρνω εδώ κι' εκεί την απελπισμένη, κι' ανίχνυση μανία μου... Τώρα σάς ξαναβρίσκω και τους δυο! Κι' αυτή τη φορά δε θα μου ξεφύγετε!

Ποίν από δυό χρόνια, ένα βράδυ, γυρίζοντας στο σπίτι, ο Έβανς βρήκε ένα γράμμα της γυναίκας του. Με δυό λόγια, του ανάγγελλε πως είχε φύγει με κάποιον άλλο, που αγαπούσε. Το χτύπημα αυτό έκανε το Φρειδερίκο να νοιώση ένα μεγάλο πόνο. Μά, γρήγορα, ή απέραντη αγάπη του για τη Μόνικα, μεταβλήθηκε σε άγριο μίσος. Ένας πόθος εκδικήσεως τον έκανε να κινήση και τους δυό ένοχους από χώρα σε χώρα κι' από πόλη σε πόλη. Στη Γένοβα τους έφτασε κάποτε, μα πάλι κατόφθωσαν να του ξεφύγουν.

Τους τελευταίους τρεις μήνες είχαν άρσει κατά μέρος κάθε προφύλαξη. Νομίζαν, ότι τον είχαν κάνει να χάση ουσιαστικά τα ίχνη τους. Ή τύχη όμως τον βοήθησε να τους ξαναβρή. Τώρα βρισκότονταν εκεί άναποτοι. Δεν τους χώριζε παρά μία πόρτα απ' το Φρειδερίκο...

Ξαφνικά, πνίχτηκε δόθος. Στο διαλακό δομάτιο, ακούστηκε μία δυνατή κουνέβτα. Ο Έβανς κόλλησε το μάτι του στην κλειδαρότρυπα. Άπ' εκεί είδε τη γυναίκα του ντυμένη, έτοιμη να βγή έξω. Αντίκρου της στεκόταν δόθος ο φίλος της.

Δεν είς' ακόμη έτοιμος; τού έλεγε η Μόνικα. Τόσο το χειρότερο για σένα! Έγώ εγώ να στείλω το τηλεγράφημα και κατόπιν θα πάω στο χορό. Έκεί έλα να με βρής, στο θεωρείο δομήτος τέσσερα...

— Δομήτος, Μόνικα, τις ακάντισες δυείνος.

Κάτω από τη μάσκα

Γιατί θέλεις, σώνει και καλά, να βγούμε έξω; Έγώ θα προτιμούσα να μείνουμε άποψε μαζί εδώ οι δυο μας...

— Όχι, όχι... Έπειτα μάλιστα από την άποψη, που πήραμε, προτιμώ να πάμε στο χορό. Ψεβδονά σε λίγο. Μην ξεχνάς τον αριθμό του θεωρείου! Τέσσερα...

Ακούστηκε τότε το άνοιγμα και το κλείσιμο της πόρτας. Έπειτα βγήκε κι' ο Έβανς, προσέχοντας να μην κάνει θορυβό. Στο διάδρομο δεν ήταν κανείς.

Μ' ένα απότομο σπρώξιμο, άνοιξε την πόρτα του δοματίου 8 και μπήκε μέσα. Ένας άντρας δρόφθηκε μόλις τον είδε και μία κραυγή ξεφύγε από το στόμα του. Ο Φρειδερίκος, κλείνοντας την πόρτα, στήριξε την πλάτη του πάνω της. Σιγή αλάωθηκε για μερικά στιγμές. Οι δυο άντρες είχαν μεταβληθή σε αγάλματα. Μόνο τα μάτια τους πετούσαν άγριες λάμψεις. Τέλος, ο άλλος έκανε μία κίνηση, σά ναδελε να άμυνθή. Αυτό έκανε το Φρειδερίκο να συνέλθη. Ώρμησε έναντιον του, τον άρπαξε απ' το λαιμό κι' έσφιξε τα χείρια του με υπεράνθρωπη δύναμη. Ή πάλι ήταν άγρια και σύντομη. Έπειτα από λίγα λεπτά, ο Έβανς είχε μπροστά στα πόδια του ένα άμυχο πτώμα.

Ψύχραμα έφριξε ένα βλέμμα γύρω του. Πάνω στο κρεβάτι βρισκόταν μία βελουδένια μάσκα κι' ένα μαύρο ντόμινο. Φόρεσε γρήγορα το ντόμινο και, κρατώντας τη μάσκα στο χέρι, άνοιξε την πόρτα. Άμέσως όμως έκανε μία κίνηση προς τα πίσω. Έξω από την πόρτα βρισκόταν κάποιος άνθρωπος. Θά ήταν κάποιος άγνωστος ένοικιος του ξενοδοχείου, που θά είχε άκουσει το θορυβό της πάλης κι' έτρεξε να δη τι συμβαίνει.

Με μία βαρεία βροιά και με μία τρομερή γροθιά συγκρόνος, ο φονιάς έσπρωξε τον άγνωστο και τόβαλε στα πόδια. Κατέθηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια. Πίσω του όμως άκουγε ν' άνηχη ένας δαιμονισμένος θόρυβος από συνεχή κουνουνίσματα κι' ανθρωπινες φωνές. Βγήκε στο δρόμο τρέχοντας. Χωρίς να διακώνη το τρέξιμό του, γύρισε το κεφάλι του κι' έφριξε μία ματιά πίσω του. Μερικοί άνδρες βγήκαν από το ξενοδοχείο και τον κινήγονταν. Τάχυνε το βήμα του και κατόφθωσε να ξεφύγη. Όταν, έπειτ' από άροχτά λεπτά της ώρας, έφτασε στην αίθουσα, που δινόταν ο χορός, οι δισκότες του βρισκότονταν μακριά. Τον είδαν όμως, που μπήκε εκεί μέσα...

— Πώς; Τί έλεες; ρώτησε εκείνος, με φωνή βραχνή, από τη συγκίνησι και την έκπληξη.

— Ά! Σε παρακαλώ, μην παίρνεις αυτό το τραγικό ύφος! Προπαντός, μη μου κάνεις καινούργιες σκηές. Ή άπόφασί μου είναι οριστική. Έξέ άλλον, έμεινες κι' εσύ σήμερονος.

Κτύπησε το συνομιλήτή της, που είχε σκύψει κοντά της και την άκουγε άφωνος. Έπειτα εξακολούθησε:

Λυπάμαι, γιατί θά σε κάνω να στενοχωρηθής. Καταλαβαίνω τη θέση σου και την άπελπισία σου, αλλά δε γίνεται διαφορετικά. Αυτό που γίνεται, δεν είναι ούτε δικό μου λάθος, ούτε δικό σου. Σ' ακολούθησα, πριν δυό χρόνια, σε στιγμή τρέλλας, νομίζοντας, ότι σε αγαπούσα. Μά, από την πρώτη μέρα της φυχής μου, είχα καταλάβει, ότι εκείνος που αγαπούσα, δεν ήσουν εσύ, αλλά ο άνθρωπος, που τον είχα έγχαταλείψει. Μη με διακόπτεις. Άπό τις πρώτες έμεινες μέρες, θά ζητούσα συγγνώμη από το Φρειδερίκο. Θά τον παρακαλούσα να με ξαναπάρη κοντά του. Με συγχάρησε μόνο η σκέψη, ότι θά νόμιζε πως από φόβο ξαναγύρισα κοντά του. Έπειτα έχασα τα ίχνη του. Άλλά τώρα, που έμαθα που βρισκεται, ξαναγυρίζω σ' αυτόν. Είμαι βέβαιη πως θά καταλάβη, ότι δεν τ' αποφάσισα από φόβο, αλλά γιατί τον αγαπώ περισσότερο κι' από ποτέ! Λυπάμαι άν στενοχωριέσαι, μα δε μπορώ να μείνω πιά ούτε λεπτό κοντά σου. Σαναγυρίζω στο σπίτι, όπου γνώρισα την ετυχία. Σαναγυρίζω στο Φρειδερίκο!

Τρελλή χαρά πλημμύριζε την ψυχή του Έβανς. Με μία απότομη κίνηση, τράβηξε τη μάσκα κι' άνοιξε τα χείρια του. Ή Μόνικα έβαλε μία κραυγή γεμάτη έκπληξη.

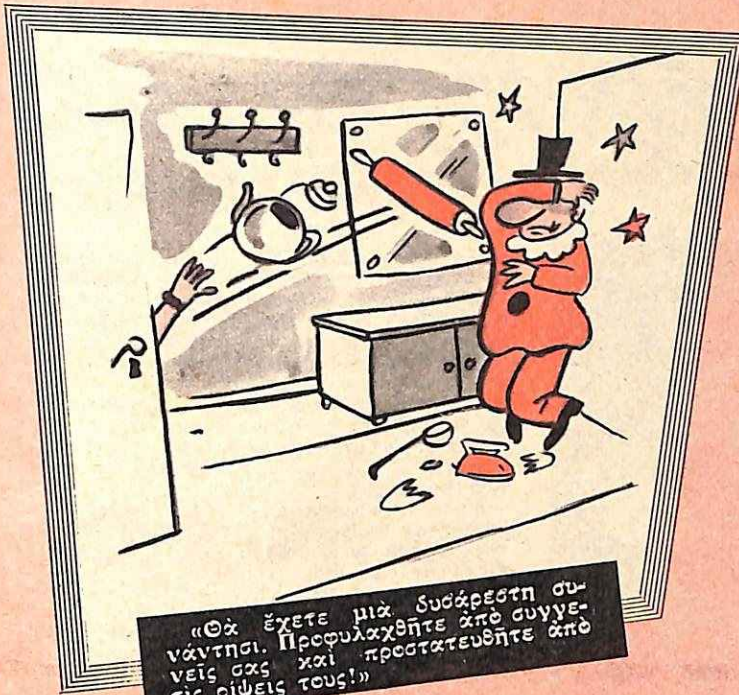
Την ίδια στιγμή, ο Φρειδερίκος, γυρίζοντας το πρόσωπό του στην πόρτα του θεωρείου, έβρινε κατακλιτρινός. Στο διάδρομο είχαν άντηχησει βροιά και βιαστικά βήματα. Ή πόρτα κατόπιν άνοιξε κι' οι αστυνομικοί μπήκαν στο θεωρείο.

Ο Φρειδερίκος σωριάστηκε στο κρεβάτι του. Και, γυρίζοντας το πρόσωπό του στη Μόνικα, της φώναξε μ' άπελπισία και με φωνή που την έκοβαν οι λυγμοί.

— Ά, Μόνικα! Μόνικα! Είναι πολύ άογά, πάρα πολύ άογά!... Τώρα πιά είμαι φονιάς... Σκότωσα το φίλο σου!...

Κι' άπλωσε τα χείρια του για να του περάσουν τις χειροπέδες οι αστυφύλακες.

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

«Θά έχετε μια δυσάρεστη συνάντησι. Προφυλαχθήτε από συγγενείς σας και προστατευθήτε από τις ρίψεις τους!»

«Θά άποκτήσετε σύντομα μία γατούλα. Μά κουμπώστε καλά τις τσέκες νομικές ζημίες!»

«Δεν πρόκειται να στενοχωρηθής, άπό τις σχέσεις σας. Θ' άντιμετωπίσετε έμως ένα δυσάρεστο γεγονός, ενώ βά είστε πολυάσχολος!»

«Θά έχετε επιτυχίες παντού. Μία μεγάλη προσωπικότης θά μπη στη ζωή σας...»

«Ζήτε πολύ ευχάριστα. Μά μη βάζετε τη μύτη σας σε πράγματα που δε σας άφορούν και να πειρα»

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΠΑΟΛΑ

Η γλυκερά τραγουδίστρια που έγινε κομμάτι μουσικό...

«Κάποια τρελλή βραδυά χορού — αυτό συνέβη πρό καιρού...»

ΚΑΙ αυτό μὲν συνέβη πρό καιρού — ἄς μὴν πούμε ἔδω καὶ πόσα χρόνια, γιὰ νὰ μὴν ἀναξέουμε πληγές!... Ὅχι ὅμως κάποια τρελλή βραδυά χορού. Σὲ ὧρα θεατρικῆς παραστάσεως, στὴν πρώτη «Μάντρα» τοῦ Ἀτίκι, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῇ σ' ἓνα οἰκόπεδο τῆς οἰκίας Μηθύμνης. Μὲ τὴ γνωστή του ἀλάνθαστη διαισθησι, ὁ «Μαντρόκυκλος» εἶχε ἀνιχνεύσει ἓνα καινούργιο ταλέντο: Ἦτανε, μᾶς εἶχε πῆ, κοπέλλα ἀπὸ πωτῆς τάξεως οἰκονόμεια, μαθήτρια τοῦ Κωστή Νικολάου, στὸ Ὡδεῖο Ἀθηνῶν, καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα στελέχη τοῦ Φιλοκτῆτη Οἰκονομίδου, στὴ Χοροδία Ἀθηνῶν. «Καὶ δέχτηκε νὰ τραγουδήσῃ στὴ Μάντρα;», ἀπορήσαμε, γεμάτοι ἐκπληξι. «Γιατί; Τί εἶναι ἡ «Μάντρα»;... Πιὸ καλὴ ἀπὸ Ὡδεῖα καὶ Χοροδίες!», ἐβουήθη, γεμάτος ἐγωισμό, ὁ Ἀτίκι. «Βέβαια...», συμφώνησε ὁ Ἀντωνάκης ἡ Βώττης, γιὰ νὰ μὴν τὸν κακοκαρδίσει. «Εἶναι τὸ μεγάλο σχολεῖο τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ μέλλοντος...». Ἦτανε συγγενῆς του ἡ αὐτὸ ἐκκόλαψιν τραγουδίστρια. Ἐξ ἀγγιστείας: Ἡ γυναῖκα του Βώττη, ἡ Δόλα, ἦτανε ξαδέρφη τοῦ ἀντρα τῆς Πάολας, τοῦ Γιώργου Νικολέσκο. Ὁ Βώττης, λοιπόν, εἶχε κάνει τὰ προξενία, γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἔνωση τῆς τραγουδίστριας μὲ τὸν ἰδιότυπο θεατράκι, ποὺ δὲν ἦτανε θεατράκι, ἐφ' ὅσον ἡ σκηνὴ τοῦ ἦτανε πλατεῖα καὶ ἡ πλατεῖα σκηνή, με τοὺς ἐπὶ σκηνῆς κατοικοῦμένους ἀναίτιως στὴν πλατεῖα καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς πλατείας ἀνερχομένους, ἐπίσης ἀναίτιως, στὴ σκηνή, γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς πολὺ διασκεδαστικῆς ρουτίνας σαλάτας!

Προγραμματίστηκε, λοιπόν, ἡ ἐμφάνισι τῆς καινούργιας βεντέτας τοῦ τραγουδοῦ, κάποια καλοκαιρινὴ βραδυά, ποὺ ἡ «Μάντρα» ἦτανε γεμάτη ἐκλεκτὸ κόσμο. Ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισι δὲν ἔγινε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰτι διαφωνοῦσε ἡ μητέρα τῆς καλλιτέχνιδος.

Ἦτανε, βλέπετε, «ὀλίσθημα» τὸ νὰ βγῇ στὴ σκηνή ἡ ἀνῆψιά του γνωστοτάτου πολιτευτοῦ τοῦ Βόλου καὶ πρῶν ὑπουργοῦ — ἐπὶ Γούναρη — Ἀντωνίου Σπηλιωτοπούλου... Δὲν ἴδρωνε, ὅμως, τὸ αὐτὴ τῆς Πάολας ἀπὸ κάτι τέτοια... Αὐτὴ εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ τραγουδίστρια. Δὲν ἦτανε δυνατό νὰ σταματήσει τὸ ξεκίνημά της οἱ ἀντιρροήσεις καὶ οἱ ἐνδοιασμοὶ μιᾶς σχολαστικῆς μαμάς, με ἀπορροιασμένες ιδέες... Καί, ἔτσι, ἂν δὲν πραγματοποιήθηκε ἡ ἐμφάνισις τὸ βράδυ, ποὺ ἀνγγεγέθη, ἡ ἐμφάνισις ἔγινε ἄλλο βράδυ, ποὺ δὲν ἀνγγεγέθη!... Αὐτό, ἄλλωστε, ἦτανε τὸ σύστημα τῆς «Μάντρας»: Νὰ μὴ συμβαίνουν τὰ προγραμματιζόμενα καὶ νὰ συμβαίνουν τὰ μὴ προγραμματιζόμενα... ἐκτός προγράμματος!

Βγήκε, λοιπόν, ἡ Πάολα στὴ σκηνή, ποὺ δὲν ἦτανε καὶ παραῤῃται φωνή! Ἐπε το «Σ' ἀγαπῶ...», τοῦ Ἀτίκι, ἓνα ἀπὸ τὰ τραγουδάκια τοῦ παλιοῦ Ἀθηναίου τροβαδούρου, ποὺ ἔκτοτε κατεπονητίζονταν μέσα στὰ θολὰ κήματα τοῦ ἐπικρατήσαντος ρεμπετομπούκουτισμοῦ, πρὸς δόξαν τοῦ καλοῦ γούστου τῆς ἐποχῆς μας... Καί, ἀπὸ τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῆς ἐποχῆς μας... Καί, ἔτσι, ὅτι ἔφερε ὅχι μόνον νὰ δημιουργηθῇ θαυμαστάς, ἀλλὰ καὶ νὰ ψαρευθῇ θύματα... Γιατί τὸ «Σ' ἀγαπῶ...» τὸ μοίρασε σὲ τρία καὶ ἔξεσφενδόνισε ἀπὸ μὴ συλλαβὴ του σὲ τρεῖς ἀπὸ τοὺς θεατῆς τῆς πρώτης σειρᾶς... Ἔτσι, τὸ «Σ' ἀγαπῶ» σὲ τὸ κεφάλι ὁ Γεώργιος Βλάχος, τὸ «...γὰρ» ὁ Νίκος Χάγος Μπουφίδης καὶ τὸ «...πῶς» ὁ Θεόδωρος Συναδινός!

Ἐβαλλος ἀπὸ καλλιτεχνικὸ ἐνθουσιασμό, χύμῃς στὰ παρσάκηνια, μετὰ τὴν ἀποθεωτικὴ ἐπιτυχία τῆς Πάολας, ἔνας νεαρὸς συνθέτης καὶ δημοσιογράφος, ποὺ τότε ἔκανε τὰ πρῶτα του

Ἡ Πάολα ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀμερική.

βήματα στὸ προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας. Κρατοῦσε ἓνα τραγουδι του — τὸ «Γυναῖκες... Γυναῖκες...» — ποὺ ἀφιέρωνε, μὲ θερμὴ ἀφιέρωσι, στὴν καινούργια δόξα τοῦ τραγουδοῦ — τόσο θερμῇ, ποὺ εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς δὲν ἔκαψε τὸ χαρτί! Κολακεύτηκε ἡ Πάολα καὶ ἐνθουσιάστηκε ὅταν ὁ συνθέτης τῆς δήλωσε, με τὴν ἀναιδέεια τῶν εἰκοσι — τότε... — χρόνων του, ὅτι εἶχε γράφει καὶ ἓνα ἄλλο τραγουδι, μὲ τίτλο του τὸ ὄνομά της...

Ἐλαμψαν τὰ μάτια τῆς τραγουδίστριας:

— Λέτε ἀλήθεια;... τὸν ρώτησε.

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ ἀκούσετε...

Καὶ τὸ ἀκουσε ἡ τραγουδίστρια τὸ τραγουδι μετὰ τὸ ὄνομά της γιὰ τίτλο του: «Πάολα», ἀπὸ τοῦ εἶδε νὰ γράφεται μπροστὰ της — ἐμπνευσμένο κατ' ἐὶς ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸ ἐνθουσιασμό τοῦ νεαροῦ — τότε... — συνθέτου...

Ἦταν ἀρελές κάπως οἱ στίχοι, ὅπως ἀρελῆς ἦτανε καὶ ἡ ἐποχὴ — ἀφελῆς, ἀλλὰ καὶ ἀγνή:

«Κάποια τρελλή βραδυά χορού

— αὐτὸ συνέβη πρό καιρού...»

Τὴν εἶδε καὶ ἦτανε πνιγμένη στὸ Γκερλαῖν καὶ ἀκούγε γύρω τὰ σαξόφωνα νὰ κλαῖν.

Μία παραχαρτικὴ ἱστορία ἔρωτος διηγούντο οἱ στίχοι τοῦ τραγουδοῦ: Ἐνας ἐρωτευμένος γράφει ἓνα γράμμα τρυφερὸ στὴν ἀγαπημένη του καὶ τὸ πετάει κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐτῆς δὲ δίνει σημασία, καὶ αὐτὸς, γεμάτος ἀπελπίσια, τῆς γράφει δευτέρω γράμμα — ἀποχαριστήριο καὶ παραξενικό — καὶ μαχαίρωνεται κάτω ἀπὸ τὴν σκληρὴ ἀδιαφορία της...

Ἐγινε μεγάλῃ ἐπιτυχία τὸ τραγουδι. Πόλλος χιλιᾶδες δίσκους, χιλιᾶδες μουσικὰ κομμάτια. Καὶ συνέτεινε κάπως στὴν καθιέρωσι τῆς Πάολας σὰν τραγουδίστριας. Τότε ἦτανε ποὺ ὁ Γεώργιος Βλάχος εἶπε, με κάποια ξήλεια, στὸ νεαρὸ συνθέτη:

— Ὡραία εἶναι ἡ «Πάολα»...

— Ποιὰ Πάολα; Τὸ κομμάτι, ἢ ἡ γυναῖκα; προσπαθῆσε νὰ διευκρινίσῃ ὁ συνθέτης.

— Καὶ τὰ δύο εἶναι ὡραία κομμάτια!... ἔξηγγησε ὁ πνευματώδης διευθυντῆς τῆς «Καθημερινῆς».

★

Σταδιοδρομήσε ἡ Πάολα — ἡ γυναῖκα. Ἐγινε πρωταγωνίστρια τῆς ὁπερέτας, ἔπαιξε, με προσωπικὴ ἐπιτυχία τὴν «Τσι-Τσι-Λά» τοῦ Κάρολο Λομπάρντο, ἔκανε δικὰ της θίασο, ἔδραμε ἑλληνικὲς δάρσες, ὕστερα ἀμερικανικές... Στὴν Ἀμερική ἡ Πάολα παντρεύτηκε καὶ ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ γιὰ χρόνια. Τὴν Ἑλλάδα ὅμως τῆ

νοσταλοῦσε πάντα. Καὶ νὰ ποῦ ξαναγύρισε. Στὸ παλιὸ της σπίτι — Ἀγίου Μάρκου 27. Γιὰ νὰ ξαναβρῇ τοὺς παλιούς της φίλους γκερίζους — καὶ πρώτον ἀπ' ὅλους, τὸ συνθέτη τοῦ τραγουδοῦ της...

Δὲ σταματᾷ κανεὶς τὸ πέρασμα τῶν ἐτῶν... Τὸ παλιὸ ἐκεῖνο τραγουδάκι, ποὺ ξεκίνησε κάποτε ἀπὸ τὴ «Μάντρα», στὴν οἰκίαν Μηθύμνης, γιὰ νὰ γυρίσῃ, παραξενικά, ὁρωματικό, ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὑποδέχτηκε αὐτὴν ποὺ τὸ εἶχε ἐμπνεύσει, με μὴ καινούργια ἐκδοσι! Τί συγκινητικὴ ἀντοχή!

Μέσα στὴν ἐποχὴ τῶν μερακιῶν τοῦ μουζουκίου, ἦταν περιέργο νὰ ξανακουστοῦν πάλι ἀντίλαλοι ἀπὸ τὸ παρελθόν, γιὰ νὰ θυμίσουν ἐποχές ποὺ πέρασαν: «Πάολα... Πάολα... Δὲν σᾶς ξέρω παρὰ τόσο λίγο... — Πάολα... Πάολα... Ἀς ἤμουν μακρὰ, μὰ πῶς νὰ φύγω;...». Ὁ πληθυντικὸς τῶν στίχων αὐτῶν εἶχε ξενισεῖ — τότε — τὸ Θεόφραστο Σακελλαρίδη, ποὺ εἶχε πῆ στὸ συγγράμμα τους:

— Δὲ μοῦ λές... «Σᾶς ἀγαπῶ» λές ἐσὺ στὸ κορίτσι σου;...

— Εἶναι, μαέστρο μου, ἡ ἐξομολόγησι μὲ τὸ ἀλλικὸ σύστημα... εἶχε ἀπαντήσει ὁ — τότε... — νεαρὸς συνθέτης. Οἱ Γάλλοι δὲ λένε «Ζὲ τ' αἶμ». Λένε «Ζὲ βου-ζ-αἶμ...»!

Καί, γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις, ἀξίζει νὰ θυμηθοῦμε, ὅτι ἡ «Πάολα» — τὸ μουσικὸ ἐκ τῶν δύο...χομμάτιων — ἔχει στὸ... ἐνεργητικὸ του καὶ μὴ αὐτοκτονία! Ἐνας ἐρωτευμένος ναῦτης, με ἐκλεκτὴ σκληροκαρδίη καὶ ἀδιάρρηκτο — ἂ λὰ «Πάολα» τῶν στίχων τοῦ κομματιοῦ — πῆγε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, τραγουδῶν, ἐν εἰδὲι δραματικοῦ ἀποχωρητισμοῦ, τὸ τραγουδι, καὶ μαχαίρώθηκε! Γέμισαν οἱ ἐφημερίδες λεπτομέρειες τῆς ὁρωματικῆς αὐτοκτονίας — μετὰ μουσικῆς! Εὐτυχῶς, ὅτι τὸ κακὸ σταμάτησε ἐκεῖ. Δὲν ἔγινε μὸδα ἡ αὐτοκτονία με ὑπόκρουσι τὴν «Πάολα»... Τὸ καταστρεπτικὸ καὶ δλέθριο «Σὸμπερ Ντιμάνς», ποὺ εἶχανε συνθέσει νὰ τὸ τραγουδᾶνε οἱ Οὐγγαροὶ καὶ νὰ πέφτουν — μπλοῦμ! — στὸ Λουναβί, ἔμεινε χωρὶς ταῖρι... Γιατί θὰ ἦτανε δραματικὸ καὶ γιὰ τὴν ἄκαχη Πάολα καὶ γιὰ τὸν ἀπολύτως εἰρηνοφιλο συνθέτη της, ἡ «Πάολα» — τὸ τραγουδι — νὰ γινόταν ὁ δρόκος... τοῦ πεντάγραμμου, ποὺ ζητᾷ νὰ καταδροχθῇ θύματα...

Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ συνέβη. Ἡ «Πάολα» ἔκανε ἓνα μόνο θῆμα. Ἐνῶ τὰ τραγουδιὰ, ποὺ τὴν διαδέχθηκαν κάνουν πολλὰ θήματα μετὰ τὴν αὐτῶν ποὺ τὰ τραγουδᾶνε καὶ ποὺ ἐξαγριώνονται τόσο, ποὺ νὰ ζητᾶνε νὰ ποῦν αἶμα!

Ἡ μουσικὴ δὲν ἐξημερώνει πᾶν τὰ ῥήθη. Σημερώνει μόνον τοὺς ἀνθρώπους στὰ μπουζούκια καὶ τοὺς κάνει νὰ μεταβάλλουν, ἀποθηριωμένους, σὲ ζούγκλα τὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΛΟΣ

Η ΠΟΥΝΤΡΑ ΤΟΥ ΓΚΑΡΡΙΚ

Ὁ δισκώσιμος Ἀγγλος τραγουδῶς Γκάρρικ, ὅταν ἦταν νέος, ἔπαθε κάτι ποὺ τὸ θυμόταν σὲ ὅλη του τὴ ζωή.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ συνέβη στὸ θέατρο Ποικιλιῶν τοῦ Λονδίνου, ὅπου παίζονταν ἓνα δράμα ἱπποτικῆς ὑποθέσεως σὲ πέντε πράξεις καὶ ἓνα ἀκτεῖ.α. τετὸ μὲ τὴ μνηστὴ του. Σαρκαστικὰ ἀκούγονται φωνές ἀπὸ τὰ παρασκήνια.

Ὁ «ξέν-πρεμιέ» τὴν ὥρα ἐκείνη πρέπει νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὴς κούνιες καὶ νὰ γυρίσῃ σ' ἓνα λεπτὸ χλωμό, σὰν χαμίνος, γιὰτι, σύμφωνα με τὴν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου, μόλις δολοφόνησε, ἔξω στὸν κήπο, τὸν πρὸ ἀγαπημένο του φίλου... Ἐχεῖ θάλει στὰ μάγουλά του ποῦδρα, γιὰ νὰ φαίνεται χλωμός.

— Πῶς εἶσαι ἔτσι χλωμός; τοῦ λέει ἡ μνηστὴ του μόλις γυρίει.

Ἐνα βράδυ ὅμως, ποὺ παίζονταν ἡ σκηνὴ αὐτῆ τοῦ ἔργου, μόλις ὁ Γκάρρικ ἐγκλημάστηκε καὶ μῆκε στὴ σκηνή, ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον με ἐκράτητὰ γέλια. Τί εἶχε συμβῆ;

Κάποιοι φερρὲς συνάδελφοί του εἶχε ἀλλάξει τὸ κοστῆκι με τὴν ποῦδρα, ποὺ ἦταν ἔτοιμο πᾶν ὡς σ' ἓνα τραπέζι καὶ πλᾶι στὴς κούνιες, μ' ἓνα ἄλλο ταξόμοιο, ἀλλὰ γεμάτο καρδωποσκονή. Κι' ἔτσι ὁ Γκάρρικ, ποὺ δὲν κατάλαβε στὴν ἱσχύον τὴν ἀλλαγὴ, δὲν ἔγινε ὡχρὸς ἀλλὰ... ἀράτης!

σαλόνι

ΑΛΘΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΛΟΛΑ ΤΣΑΚΙΡΗ

Ἡ κοντράλτα καὶ τὸ Μαντολίνο

ΨΗΛΗ. Λεπτή. Χρῶμα σταρᾶτο. Μαῦρα μαλλιά. Καὶ μάτια... τσακίρικα.

— Γι' αὐτὸ σᾶς λένε Τσακίρη;

Χαμόγελο. Καὶ ἀπάντησι:

— Μὲ κάνατε νὰ γελάσω. Μοῦ συμβαίνει τόσο σπάνια αὐτό.

— Γιατί σπάνια;

— Κόμπλεξ... σοβαρότητας.

Καὶ πράγματι. Ἀν τύχη νὰ μὴν ξέρεη καλῶς τὴ Δόλα Τσακίρη καὶ νὰ τὴ γνωρίσῃ γιὰ πρώτη φορὰ, θὰ νομίσῃ, ὅτι βόλκεται μᾶλλον μπροστὰ σὲ δημόσιο ὑπάλληλο ἢ ἀρχιλογίστρια, παρὰ σὲ καλλιτέχνη τὸν τραγουδοῦ. Οἱ τρόποι, ἡ ὀμιλία της, τὸ ντύσιμό της, ἅπλο καὶ αὐστηρὸ, τὰ μαῦρα γυαλιὰ στὰ μάτια, προσδίδουν στὸ σύνολό της ἓναν τόνο αὐστηροῦ πουριτανισμοῦ καὶ ἀξιοπρεπείας, ποὺ δύσκολα συναντᾷ κανεὶς σὲ γυναῖκες, ποὺ ἔγιναν ἀηδόνια.

Ἡ ἴδια τὸ παραδέχεται:

— Ξέρετε, συνήθισα ἀπὸ τότε ποῦ ἤμουν ὑπάλληλος σὲ πρεσβεία. Εἶχα μάθει νὰ σέβωμαι τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μιλῶ μὲ τάξι ὅταν ἀποφασίζα νὰ μιλήσω.

— Καὶ πῶς καταλήξατε ἀπὸ τὴν πρεσβεία στὸ μικρόφωνο;

★

Εἶναι μὴ σύντομη ἱστορία, τόσο σύντομη καὶ ξαφνική, ὅσο σύντομες καὶ ξαφνικές εἶναι οἱ ἱστορίες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἡ φύσις τοὺς προέκρινε με ταλέντο. Ζοῦν ἥσυχά καὶ ταπεινά, ὥσπου, κάποια στιγμή, ἡ μοῖρα φτερουγίζει κοντὰ τους μετὰ τὰ χροσὰ τῆς φτερά, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρει στὰ σύννεφα.

Ἡ στιγμή αὐτὴ γιὰ τὴ Δόλα Τσακίρη ἦθε ἓνα βράδυ τοῦ 1958. Ἡ διπλωματικὴ ὑπάλληλος τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας βοσκόταν με φιλικὴ τῆς συντροφιάς σὲ κάποιο κέντρο καὶ διασκεδάσε. Ἡ νύχτα κυλοῦσε, τὰ ποτὰ εἶχαν ζαλίσαι τὰ περᾶλια καὶ τὸ κέφι εἶχε ἔλθει ἀπὸ σκλήρητο, ὅπως συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις.

Τότε ἡ Δόλα ἄνοιξε τὰ χεῖλη καὶ εἶπε κάποιο παλιὸ τραγουδάκι, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ συμβῇ σὲ κάθε σοβαρὸ ἄνθρωπο:

«Μαραμένα τὰ γιούλια καὶ οἱ βιόλες

μαραμένα καὶ τὰ γίαιεμά

μαραμένες οἱ ἐλπίδες μου ὅλες

στῆς καρδιάς μου τὴ μαύρη ἐρημιά».

Καί... αὐτὸ ἦταν.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆρε στὸ σπίτι της μὴ πρόσκλησι ἀπὸ τὸ Ε.Ι.Ρ., ποὺ τὴν καλοῦσε νὰ μετάσχη τοῦ διαγωνισμοῦ ὑποψηφίων τραγουδοστρώων τῆς Ἑλληνικῆς Ραδιοφωνίας.

Τί εἶχε συμβῆ;

Τίποτε τὸ σπουδαῖο. Κάποιος ἀπὸ τὴ συντροφιά, ἦταν ἀνότερος ὑπάλληλος τοῦ Ε.Ι.Ρ., εἰδικὸς ἐπὶ τῶν μουσικῶν ἐκπομπῶν. Ἀκουσε πρῶτῃ φορὰ τὴν Τσακίρη νὰ τραγουδᾷ, τοῦ ἄρεσε ἡ θερμὴ, κοντράλτα φωνὴ της, ποὺ ἦταν γεμάτῃ ζεστασιά καὶ γοητεία, καὶ εἶχε τὴν ἐμπνευσὶ νὰ πετάξῃ τὸ ἀγκίστρι του ὑπὸ τύπον προσκλήσεως.

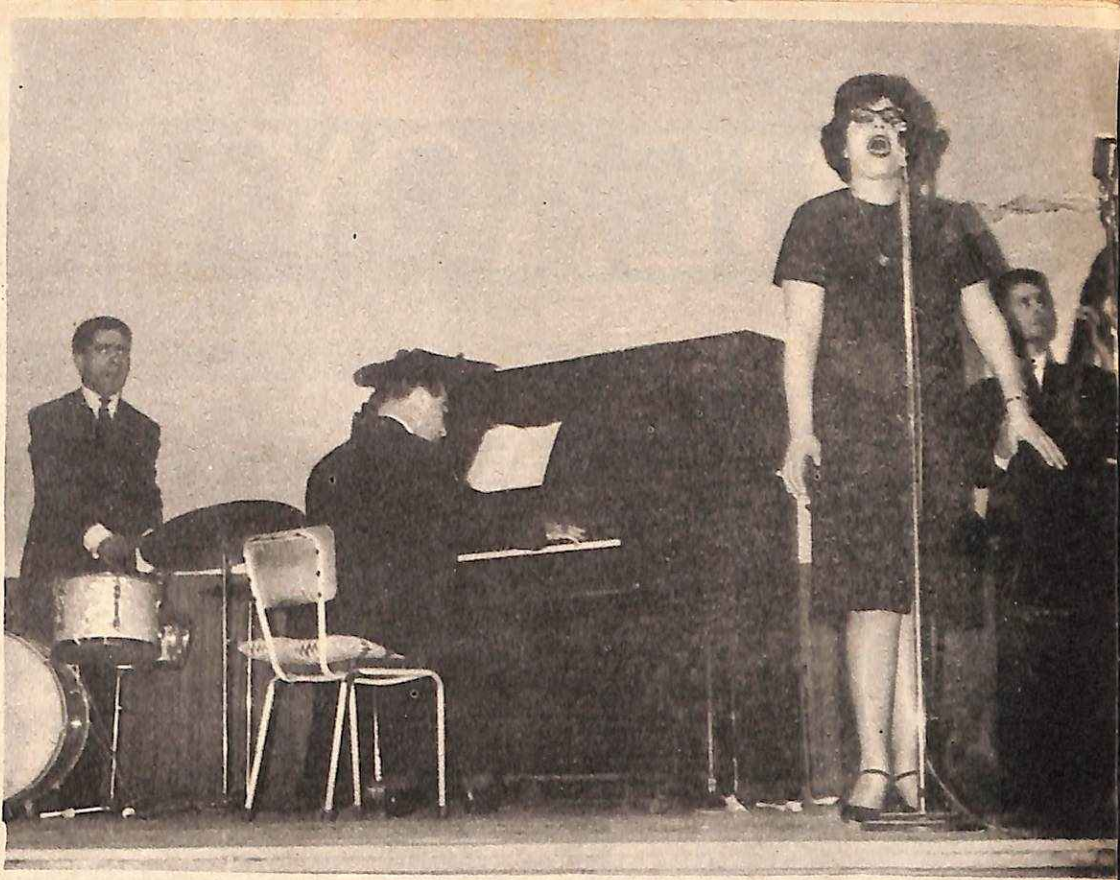
Τὸ πᾶρι τοῖπιπσε. Καὶ ἡ Δόλα, περισσότερο ἀπὸ περὶεργεια, παρὰ ἀπὸ σοβαρὴ διάθεσι νὰ γίνῃ τραγουδίστρια, προσήλθε στὴ δοκιμασία τῶν ἐξετάσεων. Καί, ἀνάμεσα σὲ 160 ὑποψήφιες, ἦθε πρῶτῃ, παμψηφεί.

Πῶς μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σὲ τέτοιον πειρασμό; Δέχτηκε καὶ ὑπόγραψε συμβόλαιον γιὰ ἐκπομπὴ τοῦ Ε.Ι.Ρ.

Ὁ καινοῦργιος δρόμος ἄνοιγε.

★

Τὰ τρία-τέσσερα χρόνια, ποὺ πέρασαν ἀπὸ

Ἡ Δόλα Τσακίρη «προδίδει» μετὰ τὴ συνοδεία ὁρχήστρας τὸ μεγάλο σουξὲ τοῦ Μάνου Χατζηδάκη, τὸ «Μαντολίνο».

τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην μέρα, στάθηκαν ἀρετὰ γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι της ἡ νέη τραγουδίστρια ἀνάμεσα στὰ ἀηδόνια τοῦ ἐλαφροῦ μας τραγουδοῦ, μὴ θέσι πραγματικὴ ἐκλεκτὴ καὶ ἀξιοζήλευτη.

Τὰ προσόντα της δὲν ἦταν λίγα. Διέθετε μὴ φωνὴν κοντράλτας ἀπὸ τὴς πρὸ συναρπαστικῆς καὶ τέτοια ἔκτασι φωνῆς, ὥστε νὰ τραγουδᾷ χωρὶς μικρόφωνο καὶ ν' ἀκούγεται σὰν νὰ τραγουδοῦσε ἀπὸ μικρόφωνο. Κι' ἀκόμα τέτοιους κυματισμούς καὶ ἀναπάσεις, τέτοιο «χρῶμα», ποὺ σὲ μικρὸ διάστημα οἱ ἑταιρείες δίσκων ἀρχισαν νὰ τῆς κάνουν δελεαστικὲς προτάσεις.

Ἐκείνη, φυσικά, δέχτηκε. Τὸ τραγουδι δὲν ἦταν πιά ἡ δουλειά της καὶ ἡ μοῖρα της;

Μιὰ σειρὰ διαλεκτῶν δίσκων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους λάμπουν τὰ σουξὲ «Ἀσε με παιδί μου» (Χατζηπαυστόλου), «Πῶ ψηλὰ ἀπ' τ' ἄστρα» (Ριτσιάρδου) «Φλωριά» (Κουνιάδη), τὴν ἔκανε σύντομα γνωστὴ. Οἱ θαυμαστὲς ἀρχισαν νὰ πληθαίνουν καὶ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ οἱ προτάσεις γιὰ ἐμφάνισεις στὰ καλλιτεχνικά προγράμματα τῶν κοσμικῶν ἀθηναϊκῶν κέντρων.

Ἔτσι, ἡ Δόλα Τσακίρη ἐμφανίστηκε διαδοχικὰ στὰ «Ἀστέρια», μαζί μετὰ Ζακλὴν Φρανσουά, στοὺ Καλαμπόκα, στὸ «Τζαζ», στὸν «Κήπο τοῦ Μουσείου». Πέσαν δὲ τὸ καλοκαίρι, πραγματοποιήσε τὴν πρώτη της καλλιτεχνικὴ τουρὴ στὸ ἔξωτὲρον, καὶ συγκεκριμένα στὸ Ἰσραήλ, σὲ μιὰ «κρουαζιέρα ἑλληνικοῦ τραγουδοῦ» ὅπου μετεῖχαν 20 ντόπια ἀστέρια, καὶ ὅπου διακρίθηκε ἰδιαίτερα, κερδίζοντας τὸ τίτλο τῆς «σολτάνας γοήτας».

Εἶχε πιά γίνῃ ἐπαγγελματίας τοῦ τραγουδοῦ.

★

Σήμερα ἡ Δόλα Τσακίρη θεωρεῖται σὰν ἡ ὑπ' ἀριθ. 1 ἀντίπαλος τῆς Νάνας Μουσχοῦρη, τῆς δισέφημι καὶ πολυδραβέντης ἐφημεύτριας τῶν τραγουδιῶν τοῦ Μάνου Χατζηδάκη.

Κοινὰ σημεῖα τῶν δύο καλλιτεχνίδων εἶναι ἡ προτιμῆσις τους στὰ ἔργα τοῦ διαλεκτοῦ συνθέτη καὶ κατόχου τοῦ «Ὀσκαρ». Τὰ «Παῖδιά τοῦ Πειραιῶς», ἡ «Ἀθήνα», τὸ «Σὰν σφυρίξῃς τρεῖς φορές» καὶ ἰδίως ἡ τελευταία ἐπιτυχία τοῦ Χατζηδάκη, τὸ «Μαντολίνο», στάθηκαν τὰ πεδία μάχης τῶν δύο ἀηδονιῶν τοῦ συγχρόνου ἑλληνικοῦ τραγουδοῦ.

Ἀπὸ τὴ μάχη αὐτὴ, ποὺ δὲν κοίτηκε ἀκόμη, οἱ πρῶτες ἐνδείξεις φέρον τὴν Τσακίρη νὰ νικῇ τὴν Δόλας, πραγματοποιήσαν 4 ὡς τώρα ἐκδόσεις, ἐτοιμάζεται δὲ τώρα γιὰ τὴν 5η.

Καὶ ὅσοι τὴν ἀκούσαν στὸ τραγουδι αὐτό, ὁ

μολογούν πῶς ἡ Δόλα εἶναι ὑπέροχη.

«Φέρτε μου ἓνα μαντολίνο γιὰ νὰ ὀῦτε πῶς ποῶ κι' ὕστερα θὰ γίνω κρίνο μὴ σὲ μέλει καὶ ἂν χαθῶ.

Τί σὲ μέλει καὶ ἂν χαθῶ ἀπὸ θᾶχω γίνε κρίνο; Φέρτε μου ἓνα μαντολίνο...».

Στίχοι ἐλαφρῶς σουρρεαλιστικοί, ὅπως συμβαίνει καὶ μετὰ ἄλλα σουξὲ τοῦ Χατζηδάκη. Καὶ μουσικὴ κορυφαία. Ποῦ ὅμως — καὶ ἔδω ἀκριβῶς βολέεται τὸ ταμπεραμέντο τοῦ σημερινοῦ μας ἀηδονοῦ — στὰ χεῖλη τῆς Δόλας παίζουν δύναμι καὶ πάθος, με ἀπίθανες προεκτάσεις μουσικῆς ὑποβλητικότητας, ἔτσι ποὺ τὸ τραγουδι αὐτὸ νὰ γίνῃ σήμερα τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 σουξὲ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τῆς Δόλας εἶχε καὶ τὶς ἀγαθές της συνέπειες.

— Ποιες ἀκριβῶς; τὴ ρώτησαμε σὲ μιὰ τηλετυα συνουσία μας.

Η ΒΕΛΟΥΔΕΝΙΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-ΜΑ ΤΙ Σ' ΕΠΙΑΣΕ ΝΑ ΝΤΥΘΗΣ ΑΠΟΨΕ ΜΑΥΡΗ ΚΟΛΟΥΜΠΙΝΑ; ΠΩΣ ΕΙΧΕΣ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΙΔΕΑ; ΡΩΤΗΣΕ Ο ΖΑΝ ΤΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ, ΘΤΑΝ ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΝΕ ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ ΓΚΡΑΝΤ 'ΟΤΕΛ.

— Δέν είναι τίποτα πρωτότυπο, αγαπητέ μου! Γιατί ξαφνιάζεσαι; μούπε η Μόιρα μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Μά εκείνος είχε γίνει κατακίτρινος. Τήν κύτταζε σαν νάταν κανένα στοιχειό, κανέναν βρυκόλακα.

— Αυτό τό χρώμα μού φέρνει θλιβερές αναμνήσεις... στέναξε. — Νομίζω πώς η βραδυά αυτή του καρναβαλιού είναι για γλέντι, για χορό κι' όχι για θλιβερές αναμνήσεις!

Ο Ζάν 'Ολιβιέ, ένας ψηλός, μελαχρινός σαρανταπεντάρης, είχε γνωρίσει εδώ κι' ένα μήνα τη Μόιρα στο γραφείο του. Είχε πάει ένα απόγεμα για να του ζητήσει μια νομική συμβουλή. Τού είπε πώς ήταν 'Αγγλίδα και πώς ήθελε ν' αγοράσει ένα παλιό πύργο, έξω από τό Παρίσι.

Ο Ζάν 'Ολιβιέ δοκίμασε μία παράξενη ταραχή στο αντίκρυσμα της όμορφης αυτής γυναίκας, που δέ φαινόταν πάρα πάνω από τριάντα χρονών. Ή δροσερή όμορφη της, τό ανώτερο πνεύμα της και ή θελκτική χαρά της τον γοήτευσαν. Μά έκείνο που τον συγκινούσε ιδιαίτερα ήταν τα μεγάλα καστανόμαυρα μάτια της. Τα βαθθσκιωτά αυτά μάτια του θύμιζαν τόσα πολλά. Από τη μέρα αυτή έγιναν αχώριστοι φίλοι.

Όταν έφτασαν στο Γκραντ 'Οτέλ, έκείνος της είπε:

— Μόιρα! Είσαι έλευθέρη να χορέψης με κανένα άλλο.

— Δέ θα χορέψω, αν δέ μού εξηγήσης τί σου συμβαίνει.

— Πάμε, λοιπόν, να καθήσουμε σε μία γωνιά να σου διηγηθώ μία σύντομη ιστορία. Είναι ο μόνος τρόπος να καταλάβης, γιατί μ' έκανε να χάσω τό κέφι μου τό άποφινό σου κοστούμι.

Πήγαν σε μία απόμερη γωνιά του σαλονιού και άφου άδειασαν τά ποτήρια της σαμπάνιας, ο Ζάν 'Ολιβιέ άρχισε:

— Πάνε ολόκληρα δεκατέσσερα χρόνια από τότε. Βρισκόμουν στο Βερολίνο, όπου είχα τελειώσει θριαμβευτικά τη διδασκτορία μου στά νομικά. Ήμουν μόλις τριάντα χρονών και μπροστά μου άνοιγόταν ένα λαμπρό επιστημονικό μέλλον. Άν και ήμουν πολύ άφωτισμένος στην έπιστήμη μου, μ' άρεσε και ή κοσμική ζωή.

Μπορώ να πώ πώς είχα μεγάλες κατακτήσεις στις γυναίκες καρδιές. Αυτό με κολάκευε και με διασκεδάζε. Όστόσο, είχα άρκεστή να μην ακολουθώ τη μοίρα πολλών συμπατριωτών μου, που γύρισαν στη Γαλλία, παντρεμένοι με ξανθές Γερμανίδες.

»Ένα βράδυ της Άποκριάς, σ' ένα χορό που έδωσαν οι φοιτητές του Βερολίνου, ηλεκτρισμένος από τη διαβολική όμορφή μίας νέας γυναίκας, που ήταν ξετρελλαμένη μαζί μου, παρασύρθηκε μαζί της λιγάκι απόμερα. Είχαμε ξεχαστή σ' ένα τρελό φίλι, όταν ξαφνικά μία πνιγμένη φωνή, πολύ κοντά μας, μ' άκανε να τιναχτούμε τρομαγμένοι.

»Λίγο πιό πέρα, ήταν πεσμένη χάμω άναίσθητη, μία νεαρή κοπελλίτσα, που φορούσε ένα κάτασπρο φορεματάκι.

— Τί έπαθε αυτή ή μικρή; μουμύρισε άγανακτισμένη ή άραία ντάμα μου. Σίγουρα λιποθύμησε για σένα!

»Και άπομακρύνθηκε με βήμα άγέρωχο.

»Όταν ζύγωσα τό λιποθυμισμένο κορίτσι, είδα με κατάπληξι, πώς ήταν ή Έμμη, ή-κόρη του Μίλλερ, του καθηγητή του έμπορικού δικαίου. Ύψιστε Θεέ! Δέν ήξερα, πώς ή μικρή αυτή δεκαπεντάρα, που μόλις πρωτόδγαινε στον κόσμο ήταν τόσο τρελλά έρωτευμένη μαζί μου!

»Τή σήκωσα και την πήγα στο φουαγιέ. Όταν άνοιξε τά μάτια της — τά μεγάλα καστανόμαυρα μάτια της, που ήταν και τό μόνο άραίο της χαρακτηριστικό — και με είδε πλάι της άρθιο, μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο, πάνω σ' ένα καναπέ, όπου την είχα ξαπλώσει, τό λίγο χρώμα πούχε άρχίσει να ροδίζει στά μάγουλά της, ξεφάνιστηκε μονομιάς. Τ' άδύνατο, τό παιδικό σωματάκι της συγκλονιζόταν από δυνατούς λυγμούς.

— Τί έπαθες, χρυσή μου; τη ρώτησα, χαιδεύοντας τά καστανόχρυσά μαλλιά της.

»Δέ μού άπάντησε. Με κύτταξε μονάχα με παράπονο.

»Πήρα τά μικρά, τά ολόλευκα χεράκια της μέσ' στά δικά μου και τά γέμισα φιλία. Κι' έκείνη με μία συγκινητική άφέλεια, μού ξομολογήθηκε πώς μ' άγαπούσε κρυφά, έδώ κι' ένα χρόνο, και πώς αν άπελπιζόταν από μένα θα πέθαινε!...

»Για πρώτη φορά στη ζωή μου πίστεψα άπόλυτα στά έρωτικά λόγια μίας γυναίκας. Την ίδια όμως στιγμή συλλογίστηκα: «Τί κρίμα ή δυστυχ αυτή μικρούλα, νάναι τόσο άδύνατη! Πώς μπορεί τό πλάσματάκι αυτό να μού μιλήσ στις αίσθήσεις;» Κύτταξα με βαθειά συμπόνια τό χλωμό προσώπάκι της, που χωρίς τη λάμψη των μεγάλων ματιών του, θα ήταν όλότελα άσχημο. Κι' όμως τη συμπαθούσα.

»Στην άρχή ή Έμμη φαινόταν εύτυχισμένη. Μά σιγά - σιγά τό αλλάνθαστο γυναικείο ένστικτο την έκανε να καταλάβη. Μία μέρα — είχαν περάσει δύο χρόνια — μού άνέγγειλε τους άρραβάνες της με κάποιο ξένο διπλωμάτη.

»Είναι αλήθεια, μούπε με φωνή που σιγότρεμε, πώς δέν είμαστε καμωμένοι ο ένας για τον άλλον.

»Όμολογώ πώς ξαφνιάστηκα. Πειράχτηκε ο άντρικός μου έγωισμός! Όστόσο έκείνη δέ μ' άφισε να της άπαντήσω. Μούδωσε τό χεράκι της και μού εξήγησε λίγο ειρωνικά:

— Αυτό δέ μ' άποδοίζει να μείνουμε δύο καλοί φίλοι!

»Έμεινα μ' άνοιχτό στόμα. Δέ μπορούσα ούτε να λυπηθώ, ούτε να χαρώ γιατί έχανα ένα κορίτσι που δέν είχα ποθήσει. Όστόσο ή κοπελλίτσα αυτή μού είχε γίνει άπαραίτητη. Ήταν ή μόνη γυναίκα που είχα πνευματικά επικοινωνήσει μαζί της και την έκτιμούσα άπόλυτα. Ή γυναίκα αυτή, που ένας άλλος

μούπαιρνε, είχε μαζί της ένα κομμάτι από την ψυχή μου!

— Μά τί έπαθες, Μόιρα και χλώμιασες; ρώτησε ο Ζάν.

— Τίποτε. Σε παρακαλώ, συνέχισε!...

★

Πέρασαν όκτώ ολόκληρα χρόνια, επανέλαβε ο 'Ολιβιέ. Ή μικρή Γερμανιδούλα φίλη μου, είχε πιά ξεχαστή όλότελα. Έγώ έμεινα στο Παρίσι. Όστόσο έμαθα από ένα φίλο μου, πώς κατ'ά τό τέλος του πολέμου που βομβαρδίστηκε τό Βερολίνο, ή Έμμη έχασε τον άντρα της και τους γονιούς της. Ή ίδια σώθηκε, άλλα δέν έμεινε πιά στο Βερολίνο. Ταξίδευε διαρκώς σ' όλο τον κόσμο. Πλούσια και μόνη όπως ήταν, είχε δοθή ολόκληρη στο μοναδικό της πάθος, στο ταξίδι.

»Άφωσιώθηκα στην έπιστήμη μου, που τραβούσε όλη μου τη σκέψη. Όσο για τις σχέσεις μου με τις γυναίκες, τις θεωρούσα σαν έφήμερες διασκεδάσεις.

»Μία μέρα πήρα μία άνώδυμη πρόσκλησι από μία γυναίκα να πάω να τη συναντήσω στο Μόντε Κάρλο. Πήγα από περιέργεια. Ήταν ένα τρελλό καρναβάλι. Έκείνο τό βράδυ είχα εξαιρετικό κέφι για γλέντι. Χωρίς να πιά πολύ, ήμουν σά μεθυσμένος. Με μεθούσε ή γοητεία των άραιων γυναικών, που με περιτριγύριζαν. Ποιά τάχα να μούχε στείλει την άνώδυμη πρόσκλησι;

»Ξαφνικά έννοιωσα δύο μάτια να με κυττάζουν επίμονα.

»Γύρισα κι' είδα μία μαύρη κολουμπίνα. Μία μικρή βελουδένια μάσκα, που είχε στο έπάνω μέρος μία χρυσοκεντημένη καρδιά, σκέπαζε τό πρόσωπό της, χωρίς να κρύβη την όμορφή του. Μά τό κοκκιλίστικο στόμα της, είχε μία παράξενη έκφρασι μελαγχολίας. Πόσο θάμουν εύτυχισμένος, αν μπορούσα να τη σφίξω στην άγκαλιά μου!

»Σέ μία στιγμή, όμως, την έχασα από τά μάτια μου! Άπελπισμένος πώς θα την ξανάβρισκα, πήρα την άπόφασι να πάω να κοιμηθώ, μά μόλις μπήκα στο ξενοδοχείο, ένας υπάλληλος με σταμάτησε και μούδωσε ένα φάκελλο: «Άν θέλετε έλατε στο 135. Θάναι κάποιος που έπιθυμεί πολύ να σ' άς δ'». Καμμία ύπογραφή. Δέν ήξερα τί να υποδέσω. Ήταν αυτή; Ή κάποιος φαρσέρ μούπαιζε κανένα άσχημο παιχνίδι;

»Ανέβηκα στο 135 και χτύπησα δειλά. Ή έκπληξι μου ήταν άπερίγραπτη, όταν ή πόρτα άνοιξε και πρόβαλε στο κατώφλι ή μυστηριώδης κολουμπίνα με τη χρυσοκεντημένη μάσκα.

— Έλάτε, μούπε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο, σ' άς περίμενα.

— Κυρία μου, σ' άς εύχαριστώ, άλλα ήθελα να ξέρω με ποιά έχω τη τιμή!...

— Ά! Αυτό είναι από τά μυστικά του καρναβαλιού μούπε μ' ένα κρυσταλλίνο γέλιο. Τί σ' άς νοιάζει ποιά είμαι; Σ' άς κάλεσα γιατί μ' άρέσετε.

»Κάθησα στο πλάι της κι' άκουσα από τό στόμα της τά πιό όμορφα λόγια της άγάπης.

»Τί παράξενο όμως. Ή φωνή της είχε κάτι άφύσικο, λες κι' ήταν σκεπασμένη με μία σουρντίνα.

★

»Όταν τά χαράματα γλύστρησα κρυφά από τη κάμαρά της ήμουν μαζί εύτυχισμένος και δυστυχισμένος. Δυστυχισμένος, γιατί μούπε με μία πικρή ειρωνεία, να θεωρήσω τη νύχτα αυτή σαν ένα όνειρο που σβύνει για πάντα.

»Τό μεσημέρι, όταν σηκώθηκα, μούφεραν ένα μπιλλιέτο σε κλειστό φακελλάκι. Τό άνοιξα κι' έμεινα κεραυνωμένος: «ΕΜΜΗ ΜΙΛΛΕΡ». Ήταν τ' όνομα της μικρής λησμονημένης φίλης μου!

»Είμαι εύτυχισμένη, μούγραφε, που μπόρεσα, έστω και μία νύχτα να κλέψω την άγάπη σου!...

»Έτρεξα σά τρελλός στο θυρωρείο και ζήτησα να μού τη δώσουν στο τηλέφωνο.

— Ή κυρία Μίλλερ έφυγε πολύ πρωί, μούπε ο υπάλληλος.

»Τί άνόητος που ήμουν. Έχασα μέσα από τά χέρια μου την άληθινή, τη μοναδική μου εύτυχία! Θεέ μου, πώς γελάστηκα; Ή όμορφη αυτή γυναίκα, δέ θύμιζε σε τίποτε τό καχεκτικό παιδί που είχα γνωρίσει.

»Πάνε τέσσερα χρόνια από κείνη τη βραδυά. Γύρισα όλα τά μέρη που είχα κάποια έλπίδα να τη βρώ, μά δέν τη βρήκα πουθενά. Από τότε έγιναν δυστυχισμένος.

»Μά τί έχεις, Μόιρα; Γιατί βούρκωσαν τά μάτια σου;

— Με συγκίνησε ή θλιβερή ιστορία σου!...

— Ό! να με συχωρήσ. Δέν ήθελα τη χαρούμενη αυτή βραδυά να σε λυπηώ. Πάμε να χορέψουμε.

— Περίμενέ με μία στιγμή, να μακιγιαριστώ λιγάκι!...

★

Όταν ή Μόιρα γύρισε στο απόμερο τραπέζάκι, ο Ζάν τινάχτηκε σαν ηλεκτρισμένος.

— Μόιρα! Πού τη βρήκες αυτή τη μάσκα; ρώτησε με γουρλωμένα μάτια. Ήταν ή κόκκινη βελουδένια μάσκα με τη χρυσοκεντημένη καρδιά.

— Μού τη δάνεισε ή Έμμη, όπως δάνεισε ή Άφροδίτη στην Ήρα τη κεντητή ζώνη της για να ξαναξεστάνη τον έρωτα του Δία! τούπε κοροϊδευτικά.

»Έμμη! αγαπημένη μου! Φτάνουν πιά τά φοβερά σου παιχνίδια! Σ' έπιασα. Τώρα δέ μπορείς να μού ξεφύγης!...

Την άρπαξε στην άγκαλιά του και τη φιλούσε τρελλά.

— Σε γυρεύω τέσσερα χρόνια σ' όλο τό κόσμο!...

— Άν μπορούσα θα σ' έκανα να με γυρεύης έκατό!...

— Γιατί, άγάπη μου, με βασανίζεις;

— Ήθελα να δώ αν μ' αγαπάς αληθινά.

— Σ' αγαπώ!... φώναξε έκείνος και τά μάτια του γέμισαν δάκρυα.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Την άρπαξε στην άγκαλιά του και τη φιλούσε τρελλά...

Ο ΣΕΙΛΗΝΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Πώς διασκεδάζει η σημερινή νεολαία

ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΑ;

— Άκριβώς!
— Μ' αυτό το κρύο;
— Καί βέβαια!
— Δεν είμαστε καλά.
— Άντιθέτως. Είμαστε πάρα πολύ καλά.

Τόπαν. Και τόχαναν.

Ήταν μιά απ' τις τελευταίες αποκριάτικες νύχτες. Το Σάββατο είχε ξεφτίσει κι' έμπαινε η Κυριακή.

Ο Βαγγέλης Σειληνός και η Ελένη Προκοπίου, τα δυο νεώτερα, μα και εκλεκτά αστέρια του ελληνικού χορού και της μοντέρνας χορογραφίας, είχαν χορέψει μιά τελευταία «μεξικάνικη» δημιουργία τους, σηκώνοντας θύελλα έπευφημιών και χειροκροτημάτων στο κοσμικό νυχτερινό κέντρο, όπου η γλεντζέδικη αθηναϊκή αφρόκριμα ξεχνούσε για να γευθεί την τρέλλα της Αποκριάς.

Σερπαντίνες και κομφοτί είχαν στρώσει έναν πολύχρωμο χάρτινο τάπητα στη μεγάλη σάλα.

Και οι θαμώνες μιζάρονταν το «μεξικάνικο».

Όμως, τα δυο «αστέρια» είχαν διαφορετική γνώμη. Και μās την έμυστηρεύτηκαν:

— Αποκριές δεν έχουμε; Νέοι δεν είμαστε; Έ, λοιπόν, τώρα θα γλεντήσουμε για τον εαυτό μας. Θα κυνηγήσουμε την τρέλλα της Αποκριάς, όπως τη νοιώθει η σημερινή νεολαία.

— Δηλαδή, τί σκοπεύετε να κάνετε; ρωτήσαμε.

Χαμογέλασαν. — Τότερα, με βήμα γοργό και ταχύ, βγήκαν απ' το γεμάτο καπνούς τοιγάροιν και άτμοις ρετσίνας, κέντρο.

Τους άκολουθήσαμε.

Δεν είναι άσχημη ιδέα να δη κανείς πώς γλεντά την αποκριά της ή σύγχρονη νεολαία, όταν μάλιστα έγκροσωπείται από τους δυο

χορευτικούς βασιλιάδες της, το Σειληνό και την Προκοπίου.

★
— Με τέτοιο κρύο;
— Με τέτοιο κρύο.

Είχαν νοικιάσει ένα ταξί και τράβηξαν για της Ακρόπολης τα μέρη. Ψηλά νύσταζαν τ' αστέρια κι' ο Γαλαξίας έμοιαζε με τεράστια ασμένια σερπαντίνα, πάνω στο νυχτωμένο ουρανό.

Το φως του φεγγαριού έπεφτε στα πάλλευκα σκαλοπάτια του αρχαίου θεάτρου του Άρτικου.

Το χορευτικό ζευγάρι κάθισε σε μιά γωνιά του έρημικου δρόμου κι' απολάμβανε τη νυχτερινή σιγαλιά.

— Τότερα, σάμπως η τρέλλα της αποκριάτικης νύχτας να τους δάγκασε με τα κόκκινα δόντια της, σηκώθηκαν, γδύθηκαν επί τόπου, και σαν άρχαίος έφηβος ο Σειληνός και σαν Καρυάτις, ξεκολλήμενη απ' τη μετόπη η Προκοπίου, άρχισαν να χορεύουν, πάνω στα σκαλοπάτια του αρχαίου θεάτρου, ενώ τα πάντα είχαν κοκκαλώσει γύρω τους από τη φλεβαριάτικη παγωνιά.

Ήταν ένας αυτοσχέδιος χορός εκπληκτικός, με τις ουθμικές του αναπάλξεις, που έδινε την έντύπωση πώς, ξαφνικά, όλη η Ακρόπολη, με τον Παρθενώνα της και τα άγάλματά της, είχε ζωντανέψει.

★
Ο δεύτερος σταθμός της νυχτερινής περιπέτειας των δυο χορευτών ήταν... η Βουλή.

Το μέγαρο, άδαιο φυσικά, κοιμόταν ήσυχο και σιωπηλό. Δυο φρουροί-χωροφύλακες μονάχα συζητούσαν σε μιά άκρη, για ν' άποδιώξουν τον ύπνο που τους βάραινε τα μάτια.

Κάθισαν, λοιπόν, οι δυο νέοι,

στην τρέλλα

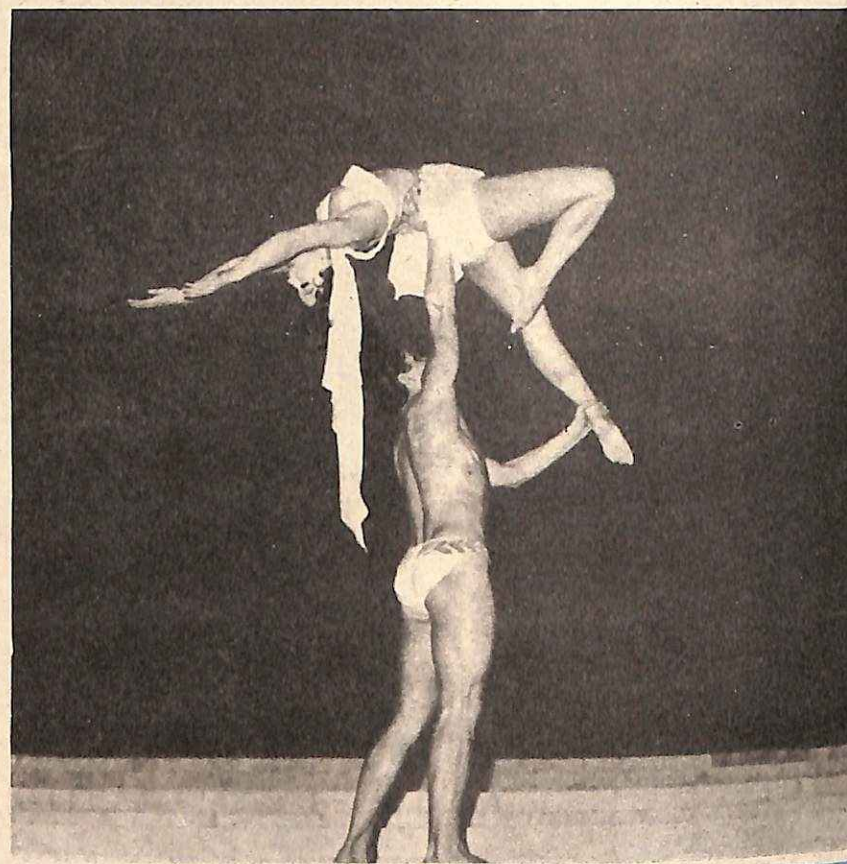
χορευτές μας μπροστά στην κλειστή πόρτα, κι' ύστερα, σαν κάποια έμπνευσι να τους ήθε ξεφνικά, σηκώθηκαν κι' άρχισαν να χορεύουν, προς μεγάλη έκπληξη των δυο φρουρών, που δε μπορούσαν να πιστέψουν τα μάτια τους, ένα ξεφρενο τσά-τσά, πάνω στην είσοδο του Κοινοβουλίου.

— Έροσούλα, άνέκραξαν οι χωροφύλακες, μόλις ξαναβρήκαν τη φωνή τους.

— Συνεδρίασις, άπάντησε ο δρομάκια, που βρίθουν από ταβέρνες και κοσμικά κέντρα.

Τραγουδία άντηχούσαν παντού. Τραγουδία αποκριάτικα μεθυσμένων άνδρών και γυναικών, που διασκεδάζαν την αποκριά τους.

Τότε, οι δυο διαλεχτοί καλλιτέχνες του χορού, έβγαλαν από την τσάντα τους ένα βιβλίο, άλγεβρα ίσως, και τράβηξαν χέρι-χέρι κάτω απ' το θαμπό φως ενός ήλεκτροκού, στη γωνιά του δρόμου, κι' άρχισαν να... μελετούν.

Με το κρύο και την παγωνιά της φλεβαριάτικης νύχτας χορεύουν στα σκαλιά του θεάτρου του Άρτικου του Άρτικου, το θρυλικό «αρχαίο τους». Άλλη τρέλλα κι' αυτή.

Σειληνός, ξεσπώντας σε γέλιο, που έμοιαζε με ούρλιαχτό.

Εύτυχώς, που είναι νέος, όπως και η διάσημη παρτενάρ του, και μπορεί να τρέχει γρήγορα. Άλλωστε, οι φρουροί θα πρόφταναν να τον πιάσουν και να του περάσουν χειροπέδες.

★
Πάλι ταξί. Κατηφόρισμα προς την Πλάκα και... τρίτος σταθμός. Όταν κατέβηκαν οι δυο χορευτές, συνεχίζοντας την αποκριάτικη ιδιαιτελική τους διασκέδασι, ήταν ντυμένοι με κοστούμια μαθητών Γυμνασίου.

Πιάστηκαν άγκαλιαστά και προχώρησαν στα στενά άνηφορικά

Ο Σειληνός και η Προκοπίου, σαν καλοί μαθηταί, διαβάζουν το μάθημά τους στα σκαλοπάτια της... Βουλής στις δύο μετά τα μεσάνυχτα. Είναι κι' αυτό μιά άπό τις τρέλλες της Αποκριάς.

Μιά παρέα μεθυσμένων φάνηκε εκείνη τη στιγμή να βγαίνει από κάποιο κέντρο. Σταμάτησαν, κύτταξαν τους δυο «μαθητές» και... άγορεύσαν.

— Έ, σείς!
— Ορίστε.

— Σά δε ντρεπόσατε. Έδώ, τέτοιαν ώρα, βήκατε να διαβάσετε το μάθημά σας;

— Είναι το καλύτερο μέρος, άπάντησε με προπέτεια ο Σειληνός, που προφανώς δεν τον είχαν αναγνώρισει.

Οι μεθυσμένοι (ποιός είχε, ότι από κελή μεθυσμένου ή μικρού παιδιού μαθαίνεις την αλήθεια;) φάνηκαν να κοινοστεύονται και να σκέπτονται...

Τότερα συμφώνησαν:
— Άίχιο έχετε. Πραγματικά, έτσι μαθαίνουν γράμματα σήμερα τα παιδιά μας.

★
Η ώρα είχε φτάσει στις 4 το πρωί. Το ρολόι της Μητροπόλεως

της Αποκριάς

(που παίζει ρόλο έγχωριού Άγιου Σουλπικίου) την είχε σημάνει με 4 χτύπους.

Τότε ο Σειληνός και η Προκοπίου, το διαλεχτότερο νέο χορευτικό ζευγάρι του τόπου μας, άφου είχαν κάμει τρεις-τέσσερες ακόμη τέτοιες αποκριάτικες τρέλλες, άφάσιαν να πάνε για... παστά, σ' ένα ξενύχτικο μαγαζάκι της λεωφόρου Άλεξάνδρας, όπου συγγεντώνονται, εκείνη την ώρα, όλοι οι καλλιτέχνες της νυχτερινής Αθήνας.

συλλογικό μεθύσι, είναι κάτι που θάπρεπε ναχουν πεθάνει.

— Νά που δεν πέθαναν. Αυτό σημαίνει, ότι η Αποκριά ζή και βασιλεύει.

— Άάθος! Άποκριά σημαίνει διασκέδασι. Και διασκέδασι «τυποποιημένη» δε γίνεται. Είναι ψεύτικη.

— Τότε πώς πρέπει να διασκεδάξω ο κόσμος την Αποκριά; Πώς άντλαμβάνεται η νεολαία αυτό το θέμα;

Τρέλλα 3η: Χορευτικό στιγμιότυπο της Ελένης Προκοπίου και του Σειληνού μπροστά σε μιά πόρτα της πλατείας Συντάγματος.

Η αποκριάτικη νυχτερινή τους περιπέτεια είχε τελειώσει.

Για μās όμως και τον φωτορεπόρτερ, που είχαμε παρακολουθήσει την αποκριάτικη αυτή βόλτα, δεν είχε τελειώσει καθόλου. Άπόμειναν μερικές μικρές άπορίες, που έπρεπε να ίκανοποιηθούν.

Τποβάλαμε, λοιπόν, στα δυο «τρομερά παιδιά» μερικά έρωτήματα, για να καταποιστούν οι άναγνώστες με πάνω σε πολλά σκοτεινά σημεία, και στα όποια οι δυο καλλιτέχνες του χορού άπάντησαν προθύμως.

Τά παραθέτουμε, μαζί με τις άπαντήσεις:

— Τι θέλατε να «άποδείξετε» με την άπομνή σας περιπέτεια; Ότι η νεολαία ξέρει να γλεντά την Αποκριά της καλύτερα απ' τους γέροντες, απ' τους «παλιούς»;

— Άπλως θέλαμε να διαμαρτυρηθούμε κατά των παλαιών έθιμων. Το γαϊτανάκι, οι σερπαντίνες, το ταγκό, το Καρναβάλι, το

— Νά διασκεδάξω με ειλικοί-νεύρα. Ούτε περόττοι, ούτε κολομπίνες, ούτε τα άλλα «νεκρά» έθιμα.

— Δηλαδή, ροκ-έντ-ρόλ στη Βουλή.

— Μα αυτό γίνεται στην πραγματικότητα.

— Και διάβασμα στο φανάρι του δρόμου;

— Είναι ή αλήθεια.

— Μιλάμε για διασκέδασι κι' όχι για αλήθειες.

— Διασκέδασι για τη νεολαία σημαίνει ά γ ν ί α. Ο νέος στη διασκέδασι δεν προσπαθεί να βοηθήσει, αλλά λύτρωσι. Τα προβλήματα της νεολαίας είναι πολλά και άγχώδη σήμερα.

— Και η Αποκριά;

— Δε βαρύνεστε. Άποκριά έχουμε κάθε μέρα. Μασκαράδες. Γι' αυτό χόρευα «ρόκ» στη Βουλή.

— Και η θρυλική «τρέλλα» της Αποκριάς;

— Δεν υπάρχει σήμερα «τρέλ-

λα», όπως την έγνωσαν οι παλιοί. Η σημερινή τρέλλα της νεολαίας είναι ή «λογική».

— Δηλαδή, θέλετε να πείτε πώς οι σημερινοί νέοι δε διασκεδάζουν; Δεν αισθάνονται την Αποκριά;

— Την αισθάνονται άλλοιώς.

— Πώς άλλοιώς;

— Σά νέοι.

— Και τί είναι οι «νέοι»;

— Κάτι που ποτέ δεν τό καταλαβαίνουν οι γέροντες.

— Έξηγήστε το για να τό καταλάβουν.

— Έυχαρίστως. Ο νέος νοιάζεται για τό αύριο. Ο γέρος για τό χτες. Γι' αυτό, όταν οι νέοι χορεύουν ή τραγουδούν ή πίνουν ή έρωτεύονται, πάντα έχουν μέσα τους την άγωνία. Γι' αυτό χορεύουν, τραγουδούν ή έρωτεύονται παράφορα. Μέσα στην παραφορά αυτή, που ο πολυς κόσμος την όνομάζει «τρέλλα της νεότητος», δεν υπάρχει τό στοιχείο της χαράς,

τις έρευνήσουν, θέλουν ν' άνοίξουν ένα «παραθυράκι» για να δουν με τα μάτια τους την ουσία και την πραγματική «ούφη» των «άξιων», που δημιουργήσαν οι παλιοί. Αυτή την άγωνία της άναζήτησης, οι «παλιοί» τη χαρακτηρίζουν «τρέλλα νεότητας». Το πιο σωστό θάταν να την όνομάσουν «μανία έρωτος», σαν εκείνη των άρχαίων Έλλήνων, που όδηγούσε στη δημιουργία.

— Μήπως υπερβάλλετε και έξωραίζετε τα πράγματα; ρωτήσαμε με κάποια δυσπιστία.

Ο Σειληνός και η Προκοπίου χαμογέλασαν.

— Άπ' τό τζάμι των παραθυρών τρεμπάιζε ή γαλανότητα του δρόμου.

Ο πρώτος άναψε τοιγάρο, το τελευταίο της νύχτας ή τό πρώτο της ήμέρας, και άποτελείωσε τη σκέψη του:

— Δεν υπερβάλλουμε. Άλλη ή-

Ένα ακόμη νυχτερινό «όίπτυχο» στους πρόποδες της Ακροπόλεως. Με ένα βαθμό άπό τό μηδέν.

άλλά ή δίψα της μάθησεως. Η δίψα για να τα γνωρίσουν οι νέοι όλα, να τα δοκιμάσουν όλα, να τα νοιώσουν μέχρι την τελευταία ίνα της ψυχής και του κορμιού τους.

Σταματήσαμε τό συνομιλητή μας άπό τη «πρόρα», που είχε πάρει, για να τό έζητήσουμε περισσότερες επεξηγήσεις, μα και όσα έλεγε, δεν ήταν άπολύτως κατανοητά άπό μās τους γεροντιώτερους.

— Δηλαδή, θέλετε να πείτε πώς τό να πηγαίνει κανείς κόντρα στα καθιερωμένα, τό να περιγελά τη Βουλή και τό σχολείο, είναι «όψιμα μάθησεως»;

— Φυσικά. Ο νέος άντρας ή ή νέα κοπέλλα, που φτάνουν στο σημείο να περιγελούν όσα έστησε ή πέτρα και ή σοφία της κοινωνίας, δε σημαίνει πώς τα περιφρονούν πραγματικά. Άπλως θέλουν να έξακριβώσουν ποιές άντιδράσεις θα δημιουργηθούν, για να

ταν ή τρέλλα του «χτες» και άλη του «σήμερα». Όσο για την τρέλλα της παλιάς Αποκριάς, είναι φτηνή και ψεύτικη. Η παλιά Αποκριά πέθανε. Όσο για την καινούργια, την έτοιμάζουμε. Καταλάβατε;

Έλπίζουμε να κατάλαβαν οι άναγνώστες.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΤΑΟΣ

ΑΣΧΟΛΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Έγινε τελευταίως μιά στατιστική έρευνα, για να διαπιστωθεί πώς περνάνε τον καιρό τους οι εύτυχιςμένοι που βολεύονται στην Ιταλική Ριβιέρα. Έξακριβώθηκε λοιπόν, ότι μόνο τό 18% διαβάζουν στην πλάζ, κι' ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι γυναίκες.

Όσο για τους άντρες, σχεδόν όλοι μελετούν... τη γυναικεία ανατομία!

Οι δύο τρελλοί ερωτευμένοι συναντιούνται σχεδόν κάθε βράδυ...

Το παλάτι του άρχοντα 'Ιωάννη Δάνδολο ήταν πλημμυρισμένο στα φώτα. Ήταν η τελευταία Κυριακή της 'Αποκριάς και ο Δάνδολο ήθελε να θαμπώσει τη Βενετία με το μεγαλύτερο μάσκα-μασκέ της χρονιάς. Ο μαρκήσιος Ντέ Λάρε, ο πρεσβευτής της Γαλλίας διηθούσε με απαράμιλλη τέχνη τις καντρίλλες. Οι πολύχρωμες σερπαντι-νες έσχιζαν τρελλά τη λαμπροστολισμένη αίθου-σα και τυλιγόντουσαν στους γυμνούς ώμους των γυναικών. Ο χαρτοπόλεμος γέμιζε τα κεφάλια τους με χρυσές πούλιες. Νεαροί ιππότες πετού-σαν δροσερά ματσάκια μενεξέδες στα στήθη των κοριτσιών, ενώ από το χρυσοστολισμένο ταβάνι άδραστα χέρια έβραιναν τους προσκεκλημένους με ροδοφύλλα. Ένας κομπάρσος περφόρτος με μία χα-ριτωμένη κολομπίνα ήταν άνεθασμένοι πάνω σ' ένα καρυδένιο τραπέζι και χόρευαν με τόσο χάρι που όλος ο κόσμος τους χειροκροτούσε μ' ένθου-σιασμό. Στο τέλος τους σήκωσαν στα χέρια και με ζητωκραυγές τους άνακηρυξαν βασιλιάδες του χορού. Ο Δάνδολο στόλισε τα κεφάλια τους με τα χρυσά στέμματα του Καρναβάλου.

Ήταν ακριβώς τρεις μετὰ τὰ μεσάνυχτα. 'Η τρέλλα του χορού έφτασε σὲ πανηγυρική απόθεω-ση, όταν ξαφνικά έξη προσωπίδοφοροί μπήκαν με άγνό όθμη στην αίθουσα. Φορούσαν όλοι το ίδιο κοστούμι: ένα μαύρο ντόμινο με μούβ ναντελ-λες και ένα μεγάλο σταυρό στο στήθος που ήταν κατακόκκινος σάν αίμα. Μαύρες κουκούλες σκέ-παζαν τα κεφάλια τους, αφήνοντας μονάχα δυο μικρές τρύπες για τὰ μάτια. Οι δυο πρώτοι πι-νυαίαν μπροστά κρατώντας αναμειγμένους πυρσούς κι' οι άλλοι τέσσερις ακολουθούσαν βασάζοντας στους ώμους τους ένα μαύρο φέρετρο.

Μέσα στο πολυτελές αυτό φέρετρο, ήταν ξα-πλωμένη μία νέα γυναίκα με καστονιάζοντα μαλ-λιά. Στο ώχρω πρόσωπό της φερόσε μια δε-λουδένια μάσκα. Το μεταξωτό έξελμο φόρεμά της άφηνε γυμνά τ' αγαλματένια μπράτσια της. Στα σκουρωμένα χέρια της είχε ένα μικρότερο άσπρα τριαντάφυλλο. Οι έξη άνδρες σταμάτησαν στη μέση του σαλονιού κι' άκούμπησαν το φέρετρο στο πάτωμα χωρίς νά θγάδουν λέξι από το στό-μα τους. Πώς μπήκαν δεν κατάλαβε κανένας. Άω- τόσο οι καλεσμένοι, είχαν την έντονη αίσ-θησή πως ο Δούκας τους φύλαγε μια πρωτότυπη άποκρητική έκπληξη. Το θέαμα ήταν τόσο συγκλονιστικό που ό χορός σταμάτησε άμέσως. 'Ολοι ζύγωσαν με περιέργεια νά δούν. 'Ο έστειμένος περφόρτος, ό ποικίλθηκε με χάρη μπροστά στην έξαπλωμένη γυ-ναίκα και της είπε:

— Κυρία μου, μού επιτρέπετε νά σας ξυπνή-σω; 'Η Αυτού Μεγαλειότης ο Καρναβάλος, σὺς παρακαλεί νά σηκώθετε νά χορεύετε!

Μά η καστονή γυναίκα ούτε γέλασε, ούτε φέ-νηκε πως άκούγε τί της έλεγαν. 'Η μακριά σια-πή της κι' η έπιμονή άκινισία της άρχισαν νά ξαφνιάζουν τον εύθυμο κύκλο που την περιτρι-γύριζε. 'Ο Δούκας Δάνδολο ζύγωσε άνήσυχος. 'Εσκυψε στο φέρετρο, έπιασε το σφυγμό της γυ-ναίκας και η φρίκη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

— Ω! Σάντα Μαρία, δόγγηξε τραβώντας τη μάσκα της. 'Η γυναίκα αυτή είναι νεκρή!

'Η μουσική σταμάτησε μονομιάς. Πολλές κυρίες έπεσαν στις άγκαλιές των καθήμενων τους λι-ποθυμίσμενες, άλλες έμμηξαν βαθεία ξεφωνητά.

— Έγκλημα! φώναξε αποσβολωμένος ο δάν-δολο. Φρίχτο έγκλημα! Έ τραγούδι των γυναι-κών.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

»Μία φεγγαρόλουστη νύχτα ο Ρένος πέρασε με τη χρυσοστολισμένη του γόνδολα κάτω από τὰ παράθυρα της άγαπημένης του. Οι παθητικές στροφές του τραγουδιού του ήταν ένα κλάμα, ένα θαρυσιγόχοτο παρόπινο για την έμποδισμένη του άγάπη.

»'Η Χρυσόκαρδη, που τον άκούγε γοητευμένη, πήρε από τὰ μαλλιά της ένα δλοκόκκινο τριαντά-φυλλο και τέρριξε στη γόνδολα του άραίου τρα-γουδιστή. Την άλλη μέρα η πιστή δάγνια της δόγισσας έφερε στο γυιό του δούκα κρυφά ένα μήνυμα: «Έλα άπόψε μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Μία ά-νεμόσκαλα θά σέ περιμένει στο πίσω μπαλκόνι».

»'Ο Ρένος πάει νά τρελλαθῇ από τη χαρά του. 'Όταν τὸ ρολόι τοῦ 'Αγίου Μάρκου χτύπησε με-σάνυχτα, μία μικρή γόνδολα μπαίνει με κάθε προ-φύλαξη στο στενό κανάλι, που είναι πίσω από τὸ παλάτι τοῦ δόγη.

»Είναι ο Ρένος που ψάχνει μέσα στο σκοτάδι και βρίσκει την άκρη της άνεμόσκαλας. Τί λαχτάρα! Σκαρφαλώνει σάν κλέφτης και σέ λίγο βρίσκεται στην κάμαρα της άγαπημένης του. 'Όταν για πρώτη φορά έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, παρά λίγο νά λιποθυμήσουν. 'Από τότε οι δυο τρελλοί ερωτευμένοι, συναντιούνταν σχεδόν κά-θε βράδυ. 'Ο Ρένος της τραγουδάει τις περιπα-θείς μπαλάντες της άγάπης, μιάς άγάπης σάν τη δική του, που δεν πεθαίνει. 'Εκείνη άκού-μαί στον ώμο του και τον άκούει μαγεμένη...

»Σέ λίγο γύρισε ο δόγης τρισένδοξος από τη μακρινή έκστρατεία του. Μά η χαρά, που δοκί-μασε ξαναβλέποντας τη Χρυσόκαρδη έγινε φαρ-μάκι. 'Η προσοία του ψιθύρισε στ' αυτή την ά-πιστία της γυναικας του. 'Εκείνος δεν της έπτε τίποτε. Μά η όργη έβραζε μέσα του. Την έσφιγγε στην άγκαλιά του και τούρχόταν νά την πνίξει.

Η χρυσόκαρδη

κα του δόγη! Πού είναι αυτό που την έφεραν; Διακόσια ζευγάρια μάτια έψαζαν με άγωνία την αίθουσα. 'Η συντροφία με τὰ μαύρα ντό-μινα είχε γίνει άφαντη. Τότε όλοι έτρεξαν παντού. Πάνω στον πανικό τους άναποδογύριζαν πολυθρόνες, έριχναν βάζα. Τίποτα! Δεν έβρισκαν κανένα. Μέ-σα στην άταραχία, οι μυητήριώδεις κακούργοι έβρισκαν καιρό κι' έξαφανίστηκαν.

Την άλλη μέρα, η Βενετία ήταν ντυμένη στο πένθος. Οι καμπάνες χτυπούσαν λυπητερά. 'Ο-λος ο κόσμος θρηνούσε την ώραία δόγισσα. 'Ο σύζυγός της, ο δόγης Πέτρος Γκραντενίγκο, που έβρισκόταν στη Γένουα, μόλις πρόφτασε νάρθῃ στην κηδεία της γυναικας του, που έγινε την τρίτη μέρα από τὸν θάνατό της. 'Ο γαληνότερος άρχοντας φανόταν συντριμμένος. 'Εκλαιγε άπαρη-γόρητα τὸ χαμό της άγαπημένης του και όρκιζό-ταν πᾶς θά έκδικήθῃ σκληρά τους δολοφόνους. Οι δικαστικές άρχές άρχισαν έπίμονες έρευνες. Δεν έμεινε όπιστος άνθρωπος στη Βενετία, που νά μή περάσει από τὰ βασανιστήρια, για νά όμολόγηση. Μά κανένα φῶς!

Πέρασαν πέντε δλοκόρητοι αιώνες. 'Η Βενετία έχασε τὸ μεγαλείο της, έγινε άνάπηρη. Το 1815, δεν ήταν πιά παρά μία έξουθενή πόλι, κάτω από την αυστριακή κυριαρχία. Τότε όποιος 'Αγγλος λοταριοδότης άνακάλυψε στη θείλωση της με-γάλης οικανένας των Δάνδολο, ένα παλιό χει-ρόγραφο άνώγειμο συγγραφέα γραμμένο σὰ λα-τινικά το 1315. Είναι ένα χρονικό, που μοιάζει με μπαλάντα, με πεζοτραγούδο. Το χρονικό αὐ-τό, που φέρει τὸν τίτλο ὁ 'Χρυσόκαρδης, έβριζε άπλοτο φῶς στο σκοτεινό έγκλημα της Βενετίας τοῦ 1290. 'Η μετάφρασή του έχει ως έξης:

»Χρυσόκαρδη! 'Ετσι την έλεναν. Κι' ήταν χρυσάφι η καρδιά της. 'Ο δόγης Πέτρος Γκραντε-νίγκο τη γνώρισε στην Ναυπακτο, την έποχη της ενετοκρατίας, όταν τὸ λιοντάρι τοῦ 'Αγίου Μάρ-κου σήκωνε περήφανα τὸ κεφάλι του σὰ γαλανά νερά της Μεσογείου.

»'Ορφανή, μὰ από ευγενικό τζάκι, η πεντάμορ-φη αυτή 'Ελληνόπουλα, άναποκρίθηκε στην ά-γάπη του τρενού δόγη, που την έρωτεύτηκε τρελ-λά. 'Υστερα από λίγες μέρες την έφερε στη Βε-νία και την έκαμε γυναίκα του. Μά η εύθυνη νετία και δάσκαζε παρά ένα μήνα και έφτα μέρες, γιατί ο φιλόδοξος δόγης, της άφισε κλεισμένη στο παλάτι του κι' έφυγε για νέες περιπέτειες, για νέους θριάμβους.

»Στην άρχή η Χρυσόκαρδη έκανε όπονη. Που και που, κανένας μανταφορός, της έφερε από τις μακρινές θάλασσες πλούσια δώρα και μηνύ-ματα άγάπης από τὸν άντρα της. Μά η άπουσία του δόγη τράβηξε πολύ. Οι μέρες της άναμονής έγιναν μακρόσυρτες κι' άνισρές.

»Την έποχη της μαύρης αυτής μοναξιάς, η ρο-δόκαλη δόγισσα γνώρισε τὸν Ρένο, τὸν ευγενικό και όμορφο γυιό του δούκα Δάνδολο. 'Ηταν γρα-φτό της μοίρας νά συναντηθούν μία Κυριακή στο νάο τοῦ 'Αγίου Μάρκου και ν' άγαπηθούν.

νά ξεριζώση την άπιστη καρδιά της και νά την ριζή στο κανάλι! 'Ωστόσο ύπνευε. Μελετούσε μία σκληρή, μὰ πρωτόφαντη έκδοκη. Μία δδομάδα, πριν την τελευταία Κυριακή της 'Αποκριάς, ο δόγης έφυγε ξαφνικά για τη Γένουα για μία σπουδαία τάχα υπόθεση. 'Εκεί φιλοξενήθηκε στο σπίτι του 'Αντώνιο Γκριμάλντι, που ήταν στενός φίλος του. 'Ο Γκριμάλντι τοῦ διέθεσε ένα μικρό πλοίο και ο δόγης γύρισε κρυ-φά στη Βενετία. Κάνει δὲν έμαζε την παρουσία του, εκτός από έξη πιστούς σωματοφύλακες, που ήταν συνεννοημένοι μαζί του. 'Ο δόγης κλειστήκε στο παλάτι του και παραμύθνε. Στο μεταξύ η Χρυσόκαρδη που είχε έπιθυμήσει τρελά τὸ φίλο της, τὸ μνησνε με τη θάγνια νάρθη την Κυριακή τὸ βράδυ. Θά τὸν είχε πάλι κρεμασμένη στο μπαλκόνι, τη μεταξένια άνεμόσκαλα.

»Ήταν μεσάνυχτα. 'Η όμορφη πολιτεία παρα-ληρούσε στο άποκρητικό γλῆντι. 'Η άνυπόμονη δόγισσα σκυμμένη στο παράθυρο περιεμνε δὲν καρδιοχτύπι τὸν άγαπημένο της. Ξαφνὰ τὰ κά-γκελα τοῦ μπαλκονιού τρίζουν. 'Ο Ρένος άνεβαί-νει. Κρεμιέται στο κενό, μὰ δὲ δουλιάζει. Νάτος! Πηδαίει στο μπαλκόνι, μπαίνει όρμητικά στο δω-μάτιο και πέφτει στην άγκαλιά της Χρυσόκαρδης.

— 'Αγαπημένη μου, πόσο σέ λαχτάρησα!

— 'Ηλθε μου, τὸ άπαντάει εκείνη, δὲς αὐ-τές τις μέρες ζῶσα στο σκοτάδι.

— Μην στενοχωριέσαι, άραξέ μου ιππότη! ά-κούστηκε μία υπόκωφη, μία σαρκαστική φωνή, πίσω από τὸ παραπέτασμα. Θά την έγης για πάν-τα! Θά σου την στείλω άπόψε κιάλας στο μέγαρο τοῦ πατέρα σου!

— Φύγε! φύγε! φώναξε με τρόπο η νεαρή γυναίκα σὸν άγαπημένο της.

»'Ο Ρένο Δάνδολο πήδησε στο μπαλκόνι και έ-ξαφανίστηκε.

»Σέ λίγο μία γόνδολα που μοιάζει με νεκρο-φόρα, σήζει σιγά τὰ νερά τὸ καναλιού. 'Η νύ-χτα μοιάζει με κόλαση. 'Ο δόγης δεν μιλάει. Κυττάζει τη γυναίκα του με μίαν άγρια χαρά.

— Κάνε, έπί τέλους, ό τι έχεις νά κάνης, τὸ λέει εκείνη με δάκρυα.

— Γιατί κλαίς, άγαπημένη μου; Σέ πηγαίνω με την τουαλέττα του χορού και με τη μάσκα σου νά χορέψης μ' εκείνον, που άγαπάς! Τί άλλο καλύτερο ποθεί η καρδιά σου;

»Τὰ φῶτα τοῦ δουκιού μεγάρου τοῦ Δάνδολο φαίνονται στην άκρη τοῦ καναλιού.

»Τὰ μάτια τοῦ Γκραντενίγκο θάλωσαν. Τὰ χέ-ρια του άνεβαίνουν στο λαϊμό της Χρυσόκαρδης και τη σφίγγουν.

— Δέ θά σέ χαρή ζωντανή! ούρλιάζει, και τὰ χέρια του τη σφίγγουν φριχτά.

»'Υστερ' από μία δδομάδα η Βενετία θρήνησε τὸ χαμό ενός άραίου ιππότη. 'Ο Ρένο Δάνδολο αυτοκτόνησε. Πήγε νά συναντήση στοῦς ούρανους εκείνην που άγόπουσε.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΚΗΣ

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα από Κασοκίνας Γινβερνίτσιο

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Η Ροσάννα μαλώνει με τὸ φίλο της, γιατί άποκρούει τις κατηγορίες της έναντιόν της Εύας. 'Ωστόσο οι συκοφαντίες της τὸν φέρνουν κάποιες άμφιβολίες, που τις διώχνει όμως ά-μέσως, γιατί έχει άγαπήσει άληθινά την Εύα. 'Ο Τζοβάννι πηγαίνει στο σπίτι της Ρίτας, για νά ζητήσει έπι-σήμως τὸ χέρι της. 'Εξηγεί όμως στην ίδια και στο Λούκα ότι ο πατέ-ρας του συγκατατίθεται στο γάμο του μόνον άν η Ρίτα διακόψει κάθε σχέση με την άνθρωπη Λύντια. 'Η κοπέλλα θυμώνει τότε και τὸν δηλώ-νει πως προτιμά νά θυσιάση την εὐ-τυχία της, παρά ν' άδικήση τη φιλε-νάδα της, που έχει πᾶς την κα-τατρέχει η μοχθηρή κ. Βούλφ. 'Υ-στερα ο Λούκα τὸς φανεώνει ότι τὸν κάλεσε ο άστυνόμεος και τὸν ρώ-τησε για τὴ Λύντια και τὴ μητέρα της, για τις όποιες είχε κάποιες κα-ταγγελίες, ἀλλ' αὐτὸς διακήρυξε πως ήταν άπόλυτα τίμιες και ήθικές. 'Ε-πειτα ἀπ' αὐτὰ και τὴ στάσι της Ρίτας, ο Τζοβάννι μετανοώνει και της δηλώνει πως δὲ θά λάθῃ στ' αὐ-τὸν τὸν άδικο όρο τοῦ πατέρα του. Γυρίζοντας σπίτι, βρίσκει την άδελ-φή του νά κλαίη, γιατί ξεαναγκά-σθηκε νά υποχωρήση στην έπιμονή τοῦ πατέρα της και νά δεχτῇ νά παν-τρευτῇ τὸν 'Αντόλφο, ο όποιος πάλι συμφώνησε σ' αὐτὸ τὸ γάμο με την ιδέα πως η Λύντια δὲν τὸν άγαπάει πιά.

»'Ο Στέβαν, ο παλιός υπηρέτης τοῦ Λουίτζι Μονγκρένο, που ήξερε όλα τὰ μυστικά του, βρίσκειται τώρα στην ύπηρεσία της Εύας. Είναι όλο φαρμάκι, γιατί διαμεύσθηκαν οι έλ-πίδες που είχε νά πλουτίση κληρονο-μώντας τὸν πρώην άφεντικό του. 'Η Εύα τὸν ζητάει νά τη βοηθήση για νά θρῇ τὰ ἔγνη της Λιλίνας, κι' αὐ-τὴς της τὸν ύποχεται, έχοντας όμως την ύστεροβουλία νά έπωφεληθῇ ό-πως μπορεί ἀπ' αὐτὴ την ύπόθεσι.

Δὲν ήταν όμως εύχαρι-στημένος κατὰ βάθος. 'Ε-νὼ τὸν ξεθόλωνε η πε-ριέργεια, άναρωτιόταν ἐξ ἄλλου άν η κόρησα δὲ θά τὸν χρησιμοποιοῦσε για νά πετύχῃ τὸ σκοπό της, άφίνοντας τὸν ύστερα με άδειαν τὰ χέρια, ό-πως κι' ο πρώην κύριός του. 'Αποφάσισε λοιπὸν νά υπακού-ση, συγχρόνως όμως νά παρακο-λουθῇ άγρυπνα την εξέλιξί...

Τὸν φαίνονταν πως η Μάρθα τὸν έβλεπε με κακό μάτι.

»'Οσο για τὸν κόμητα Μπόλ-τον, τὸν εὔρισκε μυστηριώδη και δὲ μπορούσε νά καταλάβῃ άν ἦ-ταν πραγματικά σύζυγος της Εύας, γιατί μένανε οι δὺς τους σὲ ξεχωριστά διαμερίσματα.

Γενικά, ένας πέπλος μυστηρί-ου ήταν άπλωμένος σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

»Εξ ἄλλου, η ξεαφάνισι τοῦ Ρικάρντο Ραβολιάνο, για τὴν ό-ποία γινόνταν λόγος, τὸν έκανε νά διατυπώση τις πιο παράξε-νες υποθέσεις. Τί είχαν άπογίνει άραγε τὰ έκατομμύρια που είχε κλη-νομήσει αὐτὸς ο άνθρω-πος;

Κι' ένα άλλο πρόσωπο τὸν τάραιζε: ο θεός της Εύας. Αὐτὸς ο γέρο-ναυτικός, που δὲ χαμογε-λούσε ποτέ, είχε μία ματιά που τὸν φοβίζε. Κι' ύστερα, έμφανι-ζόταν και χατόνανε πάλι ἀπ' τὸ Λοιδίνο, χωρίς νά προειδοποιήση ποτέ κανένα...

Μία νύχτα, που ο Στέβαν δὲ μπορούσε νά κοιμηθῇ, άκούσε ξα-φνικά όμιλίες και θήματα σὸν κήπο. 'Αναψε ένα σπιτότο και κττάζε τὸ ρολόι του: 'Η ὥρα ἦ-ταν 2.

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι, ξυ-πόλυτος, και πήγε ως τὸ παρά-θυρο, που έβλεπε σὸν κήπο, πρὸς τὸ μέρος τοῦ άγγλικού πε-ριπτέρου.

'Η σκηνή που αντίκρυσε τότε, τὸν έκαμε νά σαστίσῃ. Στο άδυ-νατο φῶς ἑνὸς φαναριού, εἶδε, κοντὰ στο περίπτερο, την κόμη-σα Εύα, τη Μάρθα και δυο άν-τρες. Στὸν ένα ἀπ' αὐτὸς άνα-γνώρισε τὸ θείο της Εύας. 'Ο άλ-λος τοῦ φάνηκε πως ήταν ο κό-μης Μπόλτον. Εἶχαν άφίσει χά-μα ένα άνοιχτό μπαούλο και σκά-δανε σ' ένα σημείο τοῦ κήπου. Μήπως τυχὸν ὑπῆρχε εκεί κάποιος κρυμμένος θησαυρός;

Μά βέβαια! Νά γιατί η Εύα είχε άγοράσει τὸ σπίτι...

»'Ο Στέβαν συγκράτούσε ακόμα και τὴν άνάσα του, άπορροφημέ-νος ἀπ' τὸ θέαμα...

Σέ λίγο, οι δυο γυναίκες γο-νάτισαν και σταυροκέπηθηκαν. Κι' ο θεός, χαμηλώνοντας τὸ φα-νέρι, φώτισε ένα ανδρώπινο κρα-νίο!

»Ήταν τόσο μεγάλος ο τρόμος που δοκίμασε ο Στέβαν, ώστε άρπάχτηκε από τὸ παράθυρο για νά μὴν πῇ...

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα και τὸ μέτωπό του μουσκεμένο από ἰδρώτα, εἶδε νά ξεθάβουν ένα δλοκόρητο σκελετό και νά τὸν βάλουν μέσα στο μπα-ούλο. 'Υστερα ξαναγεμισαν με χῶμα τὸν τάφο, πήρανε τὸ μπα-ούλο και φύγανε όλοι.

»'Ο Στέβαν σύρθηκε τότε ως τὸ κρεβάτι του κι' έπεσε σ' αὐ-τό, σάν νάταν από μολύβι.

Ποιανὸ ἦταν ο σκελετός έ-κείνος; Ποιὸ μυστηριώδες έγκλη-

— Θα κάνουμε τὸς γειτονες νά σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους!...

»Ένα πρωί, νωρίς, που είχε κα-τεβῇ νά κάνει ένα περίπατο στο πάρκο, εἶδε τη Μάρθα καθισμένη σ' ένα πάγκο, με ύφος συλλογι-σμένο. Πήγε κοντὰ της και καθίσε δίπλα της.

— Πῶς ἔτσι πρωινή, Μάρθα; της εἶπε.

»Εκείνη κοκκίνισε, τὸν κύτταξε, νευριασμένη, σηκώθηκε και φώ-ναξε:

— Δέ μπορῶ λοιπὸν, νά κάνω δῆμα, χωρίς νά με κατασκο-πεύης;

— 'Εγὼ σέ κατασκοπεύω; δι-αμαρτυρήθηκε ο Στέβαν. Κάνεις μεγάλο λάθος... Και δὲν καταλα-δαίνα για ποιὸ λόγο νοιώθεις τόσο δυσπιστία για μένα, ενώ εγὼ θά ἦμουν εύθυσιμένος άν γι-νόμαστε φίλοι!

»'Η Μάρθα χαμογέλασε περι-φρονητικά.

— Φίλοι, έμεις οι δυο; εἶπε. Θάναι πολύ δύσκολο, γιατί άκο-λουθούμε τόσο αντίθετους δρόμους, που άποκλείεται νά συναντηθῶνε ποτέ τὰ αίσθημά μας.

»'Ο Στέβαν τὸν κύτταξε και τὴν εὔρισκε πῶς νέα και πῶς όμορφη ἀπ' ό τι τὸν είχε φανῇ ως τότε. Πραγματικά, ήταν μία αρκετά έλκυστική μελαχροινή, με δελου-δένια μάτια, χεῖλη κατακόκκινα και δόντια άσπρα, σάν μαργαρι-τάρια. Στο σώμα, ήταν παχουλή και χαριτωμένη.

— Που ξέρεις ἐσὺ τὰ αίσθη-μάτά μου; εἶπε ο Στέβαν. 'Ισως νάνα διαφορετικά ἀπ' ό τι φαν-τάζεσαι... 'Αφισε λοιπὸν τὴν προ-κατάληψι που έχεις έναντιόν μου κι' ας κυττάξουμε νά συνεννοη-θούμε.

— Εἰν' άδύνατο, απάντησε η Μάρθα άνασηκώνοντας τὸς ώ-μους της. 'Αν ἦσουν 'Ιταλός, ό-πως εγὼ, θ' άλλαζαν τὰ πράγ-ματα.

— Τί διαφορετικό έχουν οι 'Ι-ταλοί από μας; δέκωψε ο Στέ-βαν. Είναι πιο φιλαρόι, τεμπέλη-δες και προδοτές. Αὐτὴ εἶναι η διαφορά τους! Σὺ κάνονυ στη στιγμή έρωτική εξομολόγησι, ενώ έμεις άναπαίμε σιωπηλά, χρο-νια δλοκόρητα... Προσπαθῶν ν' ά-νακαλύψουν τὴ σέψι σου για νά έπωφεληθῶνε και νά σέ προδό-σουν, ενώ έμεις θά προτιμούσα-με νά μάς υποβάλουν σὲ μαρτύ-ρια, παρά νά γεγελάσουμε τὸν άνθρωπο που, μας έμπιστεύθηκε.

»'Η Μάρθα δὲν μπόρεσε νά συγ-κρατήση ένα χαμόγελο. Ξανακά-θισε στη θέση της και φώναξε:

— Μία χαρά ξέρεις νά υπερα-σπίσεις τὸς πατριώτες σου! — Τὸ κάνω για νά σου δεί-ξῶ ότι είναι άδικο τὸ μίσος σου έναντιόν τους, και προπαντὸν έ-ναντιόν μου.

— Μά ποιός σου εἶπε πῶς σέ μισῶ;

— Τὸ διαβάζω σὰ μάτια σου. Και, μ' ὅλη την έπιθυμία που εἶχα νά μείνω στην ύπηρε-σία της κόρησας, άποφάσισα νά παραιτηθῶ.

— 'Αλήθεια; Φεύγεις; ρώτησε η Μάρθα.

»'Ο τόνος της φωνῆς της πέι-ραζε τὸ Στέβαν.

— Σ' ευχαριστεί λοιπόν τόσο πολύ να με δής να φεύγω; είπες.
— Ναι, δεν το αρνούμαι, δηλώσε αποφασιστικά η Μάρθα. Γιατί η παρουσία σου σ' αυτό το σπίτι μου φέρνει δυστυχία.
— Δηλαδή; Έξηγησού! Με θεωρείς ικανό να σου κάνω κακό;
— Ασφαλώς μου κάνεις, εφόσον βοηθάς την κόμισσα να ξαναβρεί αυτή τη γυναίκα, που τη μισώ, γιατί θα γίνει αίτια να μείνω για πάντα φτωχή, όπως ήμουν ως τώρα, αφού έφαγα τόσα χρόνια τη ζωή μου, με την ελπίδα πως θα είχα στα γεράματα μου μια μικρή περιουσία που θα μου επέτρεπε να ξεκουραστώ επιτέλους!

— Ο Στέβαν πήρε θάρρος, απ' αυτά τα λόγια της Μάρθας.
— Βλέπω ότι σκέπτεσαι και συ ακριβώς όπως εγώ, της είπες. Σημείωσε δε ότι εγώ εξαπατήθηκα και αδικήθηκα πιο πολύ από σένα, γιατί, ενώ υπηρέτησα τόσο πιστά το Λουίτζι Μονγκρένο, βρέθηκα μετά το θάνατό του στο δρόμο. Κι' αν δέχτηκα να εργαστώ στο σπίτι της κόμισσας, τόκανα με την ελπίδα ν' αποζημιωθώ έτσι για την πρώτη μου άτυχία, κι' όχι γιατί με μέλει καθόλου γι' αυτήν που αναζητάει και που δεν έχω καμμία επιθυμία να την ξαναβρω!

— 'Αλήθεια; Μιλάς σοβαρά;
— Σου τ' ορκίζομαι, Μάρθα. 'Ελα, ας γίνουμε φίλοι, οι δύο μας!... Για να σου αποδείξω μάλιστα την εμπιστοσύνη μου, θα σου πω, ό,τι με αφορά, ελπίζοντας πως θα κάνης και συ το ίδιο.

— Δεν έχω εγώ πολλά λόγια, Μάρθα. Κοντά σε σένα, ωστόσο, μου φαίνεται πως βρίσκω ένα θάρρος άσυνήθιστο. Είσαι η πρώτη γυναίκα που έζητησε μέσα μου το θαυμασμό... και την αγαπώ! Μην τρομάξεις, Μάρθα, δεν ζητώ να σε ξεγελάσω. Μα, όταν με κυττάζεις μ' αυτά τα δάμασκα μάτια σου, νοιώθω να χτυπάει δυνατά η καρδιά μου!

— Πόσες φορές κατάπια τη γλώσσα μου, κρατήθηκα, για να μη σου τ' πω, ό, αυτό! Κι' αν δεν παρουσιαζόταν σήμερα η ευκαιρία να μιλήσω, θαφευγα, γιατί δε μπορούσα να υποφέρω πια αυτή τη ζωή!

— Η Μάρθα τον άκουγε με συγκίνηση. Και της φαινόταν σχεδόν αδύνατο να νοιώθει ξαφνικά τόση έλξη προς εκείνον που θεωρούσε για έχθρο της μέχρι πρό ολίγου...

— Ήταν σχεδόν ευτυχισμένη γιατί είχε γελαστή για το Στέβαν.

Ακολουθήστε πιστά...
τις συμβουλές του οδοντογιατρού σας

χρησιμοποιείτε καθημερινώς το πρωί όταν σηκωθείτε και το βράδυ πριν κοιμηθείτε

Την ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

SANOGYL
Κατά της ούλιτιδος, τερηδόνας, πυορροίας, κύκλοφορεί σ' όλον τόν κόσμο.

— Η καρδιά της μιλούσε, για πρώτη φορά...

— Ο Στέβαν της διηγήθηκε το παρελθόν του. Δεν της έκρυψε τις ιδέες που είχε, υπαινιγνόντας στην υπηρεσία του Λουίτζι Μονγκρένο, την απογοήτευσί του όταν εκείνος έμπασε στο σπίτι του τη Λιλίνα, τη μητρότητα της νέας γυναίκας, τη φυγή της, την ελπίδα του να κληρονομήσει τον άφεντικό του, τη λύσσα του όταν είδε πως δεν τον ανέφερε καθόλου στη διαθήκη του...

— Ήταν ψεύτικη, αυτή η διαθήκη, τον διέκοψε η Μάρθα. Γιατί ο Μονγκρένο είχε άφισει

πραγματικά όλη του την περιουσία στη Λιλίνα και στα παιδιά της.

— 'Αλήθεια; φώναξε ο Στέβαν, γουρλώνοντας τα μάτια του. — Βέβαια! Μα κανείς δε μπόρεσε ν' ανακαλύψει πως έγινε αυτή η αντικατάστασι της διαθήκης. Πάντως, οι πιο ζημιωμένοι είμαστε εσύ κι' εγώ.

— Θά σου μιλήσω κι' εγώ καθαρά. Όταν η κυρία μου παντρεύτηκε το Μονγκρένο, εργαζόμουν ήδη στο σπίτι του. Είχα πάει από μικρή στο Λονδίνο, σαν υπηρέτρια μιας Ιταλικής οικογένειας που εγκαταστάθηκε εκεί.

— 'Αλλά τα πρώτα μου άφεντικά με πλήρωναν ελάχιστα, ενώ σκοτώνονουν στη δουλειά. Όταν λοιπόν έμαθα από ένα καταστηματούχο πως ο Λουίτζι Μονγκρένο έπρόκειτο να παντρευτεί και γύρευε μια νέα καμαριέρα, 'Ιταλίδα αν ήταν δυνατόν, παρουσιάστηκα αμέσως σ' αυτόν. Του άρεσα και με κράτησε. Μου φάνηκε τότε πως άφισα μια κόλασι, για να μπώ στον παράδεισο!

— Ήμαστε τέσσερα πρόσωπα στην υπηρεσία του Μονγκρένο, που ήταν μοναχός του και δίχως απαιτήσεις. Εγώ κέρδιζα τη συμπάθεια του, κι' έτσι σε δυο μήνες διέβηνα το σπίτι. Μούδινε δσα λεφτά ζητούσα για έδρα και δε μούκανε ποτέ έλεγχο.

— Όπως καταλαβαίνεις, δε μού ήταν καθόλου ευχάριστο, όταν παντρεύτηκε. Ευτυχώς όμως, άρεσα στη γυναίκα του... Βλέπεις, Στέβαν, τί δημιουργία που είναι ακόμη. Μπορείς λοιπόν να φανταστείς τί ήταν στα 17 χρόνια της! Δεν έχω ξαναδύ ποτέ τέτοια όμορφη, ούτε άνθρωπο πιο έρωτευμένο απ' το Μονγκρένο. Περνούσε μέρες ολόκληρες λατρεύοντας τη γυναίκα του, κι' εκείνη φαινόταν να ευχαριστείται απ' τις εκδηλώσεις του, μολοντί η ζωηρή ιδιοσυγκρασία της θα έπιθυμούσε κάπως περισσότερες διασκέδασεις και λιγότερη μοναχική λατρεία!

— 'Η κυρά μου μού τ' άφησε στενοτάτα όλα. Έμαθα απ' την ίδια πως ήταν όρφανη και κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας και πως αγαπούσε πολύ την κίηση και την ελευθερία. Είχε ταξιδέψει πολύ ως τότε, μαζί μ' ένα άναπνο θείο της. Η καθιστική και περιορισμένη ζωή που της έπέβαλλε ο άντρας της, τη μαράζωνε λίγο-λίγο. Μεγαχολούσε, δίχως να ξέρει κι' η ίδια το γιατί.

— 'Η θλίψη της αυτή έκανε το Μονγκρένο να ζηλέψει. Σε λίγους μήνες, είχε απολύσει όλους τους υπηρέτες, για να μη βλέπει τη γυναίκα του άλλον άντρα απ' αυτόν. 'Ετσι, όλες οι δουλειές του σπιτιού πέσανε στη ράχη μου. 'Αλλ' ο άφεντικός μου είπε πως μού διπλάσιαζε το μισθό. 'Η κυρία πόλι μ' εζώρκιζε να μη την άφισα και μού υποσχόταν πως θάκανε την τύχη μου μένοντας κοντά της. 'Απ' τη στιγμή εκείνη, πείσθηκα πως βρίσκονουν πια στο δρόμο του πλούτου!

— 'Αλλ' η ζήλεια του Μονγκρένο πήρε τη μορφή τρέλλας. Έβαλε στο μυαλό του πως η γυναίκα του τον απατούσε... τουλάχιστον

με τη σκέψη!... Δεν πρόκειται να σου διηγηθώ τώρα όλες τις σκηνές που ξεσπούσαν μεταξύ τους, γιατί δεν έχουν σχέση με το ζήτημα που μας ενδιαφέρει. Φτάνει να μάθης ότι, μια μέρα, φύγαμε με την κυρία μου απ' το σπίτι του Μονγκρένο.

— Μα ήταν ιδιόρρυθμος τύπος, αυτή η γυναίκα! Φαντάσου ότι ενώ εξακολουθούσε ν' αγαπά τον άντρα της, τον άφισε να πιστέψει πως τόσκαμε μ' ένα φίλο της, για να τον κάνει πιο δυστυχισμένο, απ' τη ζήλεια του. Κι' ενώ αυτή ανασταναίε κι' όνειροπολούσε το Λουίτζι της, τότε κλεισμένη στο μοναχικό πατρικό της σπίτι μαζί με μένα και το θείο της, ποτέ ταξιδεύοντας για να ξεχάσει λίγο, ο άντρας της παρηγοριόταν με μια άλλη!...

— Τόμαθε μια μέρα κι' έβαλε τα κλάματα... 'Υστερα, θέλοντας να δεβαιωθεί αν τη σκεπτόταν ακόμα ο άντρας της, μ' έδωσε να του γράψω ένα άνωθυνο γράμμα, πληροφορώντας τον που βρίσκομαστε, και μού χάρισε 50 λίρες, για να τη βοηθήσω όταν θάρχόταν ο Μονγκρένο.

— Εδώ η Μάρθα έκανε μια σύντομη διακοπή. 'Επειτα διηγήθηκε με συντομία το φτάσιμό του Μονγκρένο, τη συνάντησί του με τη γυναίκα του στο περίπτερο του πάρκου και όλη τη συνομιλία τους, που την είχε κρυφκούσει.

— Φαντάζεσαι τη μανία μου, πρόσθεσε, όταν άκουσα την άποψή της κυρίας μου... Για να επανορθώση την τρέλλα του άντρα της, του επέβαλε ν' αφήσει όλη την περιουσία του στη Λιλίνα και να φύγει έπειτα μαζί της, αφού διασώση πως είχαν πεθάνει. Αυτή η λύσι γκρέμιζε όλες μου τις ελπίδες!

— Το χτύπημα ήταν τρομερό για την κυρία μου, όταν έμαθε σε λίγο καιρό πως είχε πεθάνει ξαφνικά ο άντρας της και πως όριζε κληρονομία του, με τη διαθήκη του, τον ανηψιό του. Της καρφώθηκε τότε στο κεφάλι η ιδέα πως κάτω απ' το θάνατο εκείνου κρυβόταν κάποιο έγκλημα και πως ήταν πλαστή η διαθήκη. 'Αποφάσισε λοιπόν να ξαναβρεί άποσπαστοτη τη Λιλίνα και τα παιδιά του, αφού τάχε εγκαταλείψει επί 30 χρόνια.

— Τώρα η κατάσταση μου δεν είναι σαν και πρώτα. Θά πρέπει να κάνω ύπομονη ως το τέλος, για να δω τι με περιμένει... Μα εγώ διαζώμαι να εξασφαλίσω το μέλλον μου!

— 'Α, αν είχαμε ξεγηγηθί έτσι απ' την αρχή, εμείς οι δυο, θά είχαμε ταιριάζει μια χαρά! φώναξε ο Στέβαν. 'Ενωμένοι, εσύ κι' εγώ, θά μπορούσαμε σίγουρα να ξανακερδίσουμε ό,τι χάσαμε.

— Μίλησε για πολύ ακόμα, με ευλογώντας τα σχέδιά του. 'Η Μάρθα τον άκουγε με καρδιοχτύπι, με μια συγκίνηση καινούργια γι' αυτήν...

— Όταν γύρισαν στο σπίτι—χωριστά καθένας—τά είχαν πια συμφωνήσει όλα.

— Μπροστά στα άφεντικά τους, εξακολουθούσαν να δείχνουν έχθρα ο ένας στον άλλο. Όταν όμως νύχτωνε, συναντιόνταν κρυφά—οι κάμαρές τους βρίσκονταν στον ίδιο διάδρομο, στο άνω πάτωμα του σπιτιού—για ν' ανταλλάξουν όρκους αγάπης και πίστεως...

— Τ' όνειρό τους ήταν να μαζέψουν ένα σεβαστό ποσόν, με κάθε τρόπο, κι' έπειτα να παντρευτούν και να χαρούν τη ζωή τους.

— Ο θείος της Εύας πέθανε στο μεταξύ, και χρειάστηκε άρκετον καιρό η ανηψιά του για να ξεκα-

θαρίση την κληρονομία του. Όταν γύρισαν ύστερα στο Λονδίνο, ξαναρχισε να ψάχνει για τη Λιλίνα. Καί κουδέντιασε επανειλημμένως με το Μπέρτο Τομίν, αυτόν που είχε διαδεχθί τον 'Ορέστη Πιέτρα στην ιδιοκτησία του ξενοδοχείου «Χρυσό άστρο».

— Ο Μπέρτο δεν πρόδιδε το φίλο του, στον οποίο χρεωστούσε τόσα.

— 'Ωστόσο, η μητέρα του—μια γυναίκα τίμια κι' εύσυνεیده—θέλησε πολλές φορές να τ' αφανέρωση όλα στην κόμισσα. Καί, στο τέλος, μη μπορώντας να μιλήσει ελεύθερα, της είπε πως μονάχα ο 'Ορέστης Πιέτρα, που έμενε στο Τουρίνο, θά ήξερε που βρίσκονταν η Λιλίνα.

— 'Αλλ' η κόμισσα δεν πήγε άμέσως στην 'Ιταλία. Ο Μπόλτον είχε μάθει πως οι σαλτιμπάνκοι που ζητούσε, βρίσκονταν στη Γαλλία, κι' έπειτα πως είχαν πάει στην 'Ισπανία. 'Αναζητήσε λοιπόν τα ίχνη τους, στις δυο αυτές χώρες. Ήταν όμως λανθασμένες οι πληροφορίες που είχε πάρει. Στο τέλος, εξακρίδωσε πως οι άνθρωποι που ζητούσε, είχαν πεθάνει στην 'Ιταλία.

— 'Ετσι πέρασαν τα χρόνια. Ο Στέβαν είχε βγη ένα βράδυ

Στέβαν κι' η Μάρθα βρίσκονταν ακόμα στο ίδιο σημείο, αλλά δε βρίσκανε, το θάρρος να εγκαταλείψουν τ' άφεντικά τους.

— Όταν εγκαταστάθηκαν οι Μπόλτον στο Τουρίνο, ο Στέβαν φοβήθηκε μήπως ο Πιέτρα βοηθήσει αποτελεσματικά την Εύα να βρεί τη Λιλίνα. 'Ευχε όμως ν' άκούση μια σχετική συνομιλία της Εύας με το Μπόλτον, που τον καθυσχάσε. Ο 'Ορέστης Πιέτρα είχε δηλώσει στην κόμισσα ότι άγνοουσε τί είχε απογίνει η άδελφή του—η τουλάχιστον δεν ήθελε να της μιλήσει γι' αυτό.

— Εύκολα φαντάζεται κανείς την όργη που δοκίμασαν οι δυο υπηρέτες, όταν ο κόμης Μπόλτον ξαναβρήκε την κόρη του και την έγγονή του!

— Το μίσος για τ' άφεντικά τους πέρασε πια κάθε όριο. Μα ούτε η Εύα ούτε ο Μπόλτον άντελλήθησαν την αλληγή τους, κι' εξακολούθησαν να τους νομίζουν εμπιστούς κι' αφοσιωμένους.

— Αυτό θά βοηθούσε το σατανικό έργο της κυρίας Βούλφ και του 'Ορέστη Πιέτρα...

— Ο Στέβαν είχε βγη ένα βράδυ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ!

Έχει διαπιστωθί από επιστημονικές έρευνες, ότι αποφασιστικό παράγον για την νεανική φρεσκάδα τού δέρματος είναι η περιεκτικότης του εις ύγρον. Με την πάροδο όμως του χρόνου, το δέρμα δεν συγκρατεί την ποσότητα του ύγρου που χρειάζεται, κι' έτσι, αρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξι είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω από τα μάτια και το στόμα.

Μοναδική λύσις

...είναι η NIVEA που σ' παρέχει την δυνατότητα να εξουδετερώσετε αυτό το μειονέκτημα!

Κρέμα NIVEA

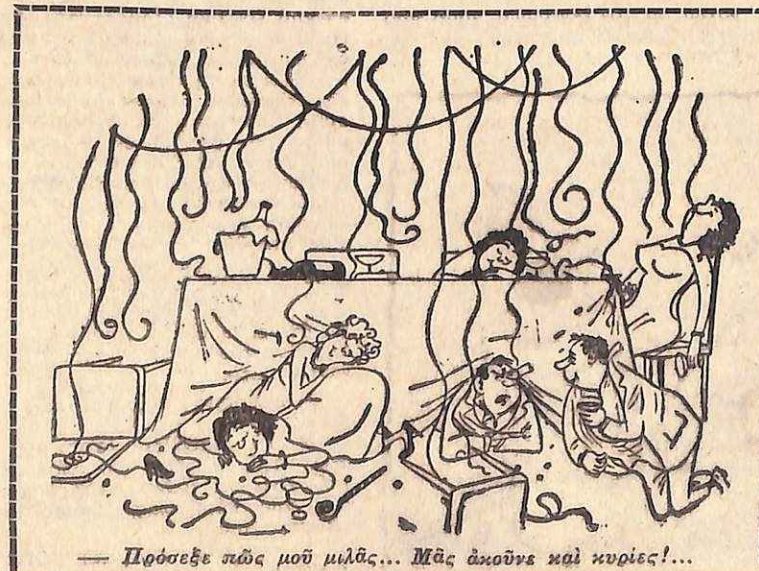
Η κρέμα NIVEA, χάρις στα ύγρα δημιουργά συστατικά της, δίνει στο δέρμα να πιη και αποκαθιστά την ισορροπία του ύγρου. Το δέρμα ξαναπαίρνει το χαμένο ύγρό του, τρέφεται και γίνεται πάλι φρέσκο και ανήθρο με ωραίο ροδαλό χρώμα.

Γαλάκτωμα NIVEA

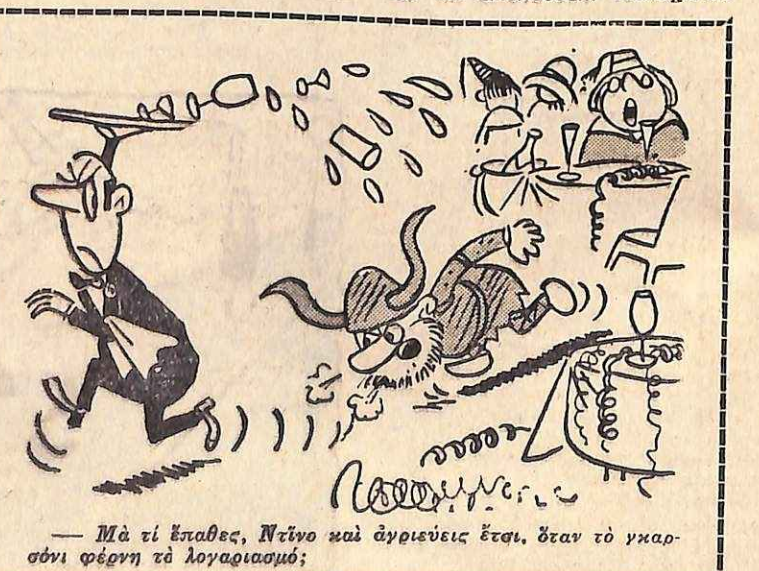
Άνοίγει ένα νέο δρόμο στην περιποίηση του δέρματος καθ' όλον το σώμα και προσφέρει στην κάθε γυναίκα την πολυτέλεια μιας ολοκληρωμένης περιποιήσεως.

Είναι ιδεώδες για το ντεμακιγιάζ.

Χάρις στην ειδική αφρώδη σύστασί του, το χιονόλευκο γαλάκτωμα NIVEA εισχωρεί με ελαφρό μασάζ στο δέρμα, το τρέφει, το αναζωογονεί. Έτσι νιώθετε το σώμα σας φρέσκο και ξεκούραστο όλη την ημέρα κι' ένα αίσθημα εδνυχίας σ'ας πλημμυρίζει!

— Πρόσεξε πως μού μιλάς... Μ'ας άκουνε και νυριές!...

— Μα τί έπαθες, Ντίνο και άγριεύεις έτσι, όταν το γκαρόνι φέρνει τα λογαριασμούς;

για περίπατο, όταν συνάντησε τον Πιέτρα.

— Εκείνος σταμάτησε, σαν εκπληκτός, και του είπε αγγλικά:

— Τι βλέπω! 'Εσύ, Στέβαν, στο Τουρίνο;

— Ο υπηρέτης κοκκίνισε από ευχαρίστησι, γιατί τον είχε αναγνωρίσει.

— Ναι, εγώ, απάντησε. Δε μάθατε απ' την κόμισσα Μπόλτον πως μ' έχει στην υπηρεσία της;

— Δε θυμάμαι... 'Οχι, μού φαίνεται. Γιατί έγγραψα στο Λονδίνο, ρωτώντας για σένα. Ζητούσα ένα υπηρέτη, τίμιο, όπως εσύ, που να ξέρει τέλεια τα αγγλικά...

— 'Ισως όμως διάζωσαι τώρα, κι' εγώ σε καθυστερώ με τη φλυαρία μου!

— 'Οχι, όχι. Είμαι ελεύθερος άποψε.

— 'Ετσι; 'Ελα λοιπόν μαζί μου στο σπίτι. 'Εχω να σου μιλήσω.

— Ο Στέβαν κολακεύθηκε απ' αυτή την πρόσκλησι.

— Είμαι στις διαταγές σας, είπε.

— Η βραδυά ήταν βροχερή. 'Υπήρχαν ελάχιστα διαδρόμους στους δρόμους. Καί κανείς δεν έδωσε προσοχή στους δυο άντρες, που προχωρούσαν με γρήγορο βήμα.

— Όταν φτάσανε στο σπίτι του 'Ορέστη, αυτός δόνησε στο Στέβαν από μια ιδιαίτερη σκάλα στο διαμέρισμά του και κλείστηκε μαζί του στο σαλόνι του, όπου δεν πήγαινε ποτέ κανείς να τον ενοχλήσει.

— Ο Στέβαν είχε παραξενευθί απ' την τόσο ευγένεια του.

— Ο 'Ορέστης τον έβαλε να καθίσει και τον ρώτησε, κυττάζοντάς τον στα μάτια:

— Πόσα σου δίνει η κυρία Μονγκρένο, για να κρατάς τα μυστικά της;

— Ο Στέβαν αναπήδησε στην πολυθρόνα του.

— Δεν καταλαβαίνω, κύριε... άρχισε να λέη.

— Μην παίζης κωμωδία μαζί μου, τον διέκοψε ο 'Ορέστης. Θέλεις να με κάνης να πιστέψω πως δεν ξέρεις όλες τις μηχανορραφίες της κυρίας σου και πως δε σε πληρώνει γενναία για να σωπάσης;

— Ο Στέβαν φαινόταν 'αραγμένος.

— 'Ω, όσο γι' αυτό, είπες, σ'ας ορκίζομαι πως δεν έχω πάρει ποτέ τίποτα!

— Πώς! Δεν ξέρει λοιπόν η κόμισσα ν' ανταμείψει την αφοσίωσί σου; Γιατί, στο κάτω-κάτω, είσαι συνένοχός της, όπως κι' η Μάρθα...

— Συνένοχος όχι, απάντησε ο Στέβαν παίρνοντας θάρρος. Είναι βέβαια όμως πως ξέρουμε έμεις οι δυο πολλά πράγματα, που δε θάταν καθόλου ευχάριστο στην κόμισσα να κοινολογηθούν.

— 'Αλλ' ούτε η Μάρθα, ούτε εγώ πήραμε ποτέ καμιά αμοιβή.

— Κι' ο ύποπτος αναστέναξε. Μια λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του 'Ορέστη.

— 'Ωστόσο, η κόμισσα είναι γενναία, παρατήρησε.

— 'Οχι με μ'ας! 'Εγώ κι' η Μάρθα είμαστε αναγκασμένοι μ' αυτή την κατάσταση. 'Αν μάλιστα βρίσκαμε μια καλλίτερη θέση, θά φεύγαμε άμέσως...

— Κι' αν σ'ας πρότεινε κάποιος να σ'ας κάνει άφεντικά από υπηρέτες, θά δεχόσαστε;

— Θέλετε ν' άστειευθήτε, κύριε...

— 'Οχι καθόλου! Λες πως η κόμισσα δεν είναι καθόλου γενναία, ρωτώντας για σένα και τη Μάρθα, μολοντί ξέρετε τόσα μυστικά της. Τώρα, αν ένας άλλος, που ξέρει καλά αυτά τα μυστικά, σ'ας πρότεινε να τ'α επιβεβαιώσετε

μπροστά σε κάποιον, προσφέρουν-
τας σας 40 χιλιάρες για τον κό-
πο σας...

— Ο Στέβαν γούρλωσε τὰ μάτια
του.
— Μονάχα για μιὰ επιβεβαί-
ωση;

— Ακριβώς. Γιατί τὸ πρόσω-
πο αὐτοῦ ξέρει καλά ὅτι ἡ κόμη-
σα εἶναι ἡ χήρα τοῦ Λουιτζί
Μονγκρένο κι' ὅτι συνεννοήθη
με τὸν κόμητα Μπόλτον, παρέsu-
ρε σὲ μιὰ ἐνδρα τὸ Ρικάρντο
Ραβαλιάνο, τὸν σκότωσε, γιὰ νὰ
τὸν ληστέψῃ, καὶ τὸν ἔβαψε ὑπε-
ρα στὸν κήπο.

— Ο Στέβαν εἶχε γίνει κατάχλω-
μος. Στὰ μάτια του ζωγραφίζα-
ταν ὁ τρόμος.

— Τὸ εἶδες, λοιπόν καὶ σύ;
τὸν ρώτησε ὁ Ὁρέστης.

— Ναί... μὰ σὰς ὀρκίζομαι ὅ-
τι πιστεύω πὼς πρόκειται γιὰ
ἄλλον.

Κι' ὁ Στέβαν διηγήθηκε τὸ
φορικτὸ θέαμα τῆς νύχτας ἐκείνης,
ποῦ εἶχαν ξεθάψει τὸ νεκρὸ. Ὁ
Ὁρέστης ἔμενε σιωπηλός. Αὐτὸς
ἤξερε καλλίτερα πὼς εἶχαν τὰ
πράγματα...

— Τὸν πήγανε στὴν Ἰρλαν-
δία, μέσα σ' ἕνα μπαούλο, κατέ-
ληξε ὁ Στέβαν. Ἀπὸ κεὶ καὶ πέ-
ρα, δὲν ἔμαθα πιά τίποτα καὶ δὲ
δρῆκα ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ρωτήσω
γι' αὐτὸ τῆς Μάρθα. Δὲν καταλα-
βαίνω ὡστόσο πὼς αὐτὴ, ἡ τόσο
πονηρὴ, δὲν ἐκμεταλλεύθηκε τὸ
μυστικὸ γιὰ νὰ πετύχῃ ὅ,τι ἤθε-
λε ἀπ' τὴν κυρία τῆς!

— Ὁ Πιέτρα χαμογέλασε.
— Ἡ κόμησα εἶναι πιὸ πονη-
ρὴ ἀπ' τὴν Μάρθα, εἶπε. Ἴσως νὰ
εἴχε διηγῆθηκε διαφορετικὰ τὰ
πράγματα... Μὰ τώρα πρόκειται
γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τὸν δῶ
σας.

— Ἀκούστε με, κύριε, δέικοψε
ὁ Στέβαν. Ἡ πρότασί σας μ' ἐν-
διαφέρει πολὺ. Ἀφίνω λοιπὸν κα-
τὰ μέρος κάθε διαταγὴ κι' εἰμαι
πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω σ' ὅ,τι
θέλετε. Πιστεύω δὲ πὼς κι' ἡ
Μάρθα θὰ συμφωνῇ μαζί μου. Ἐ-
πειδὴ ὁμως ὀρκιστήκαμε νὰ μὴν
ἔχουμε μυστικὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο,
θα μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τῆς τὰ πῶ
ὅλα καὶ νὰ πάρω τὴν συγκατάθεσί
της.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Ὁρέ-
στης μ' ἕνα συγκαταθετικὸ χαμό-
γελο. Στείλε μου αὔριο ἐδῶ τὴ
Μάρθα. Εἰμαι δέβαιος πὼς θὰ
συνεννοηθῶμε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούστηκε
ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα καὶ μιὰ
δροσερὴ, νεανικὴ φωνή:

— Μπαμπά, εἶσαι μέσα;

— Ὁρέστης ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε.
— Ναί, θησαυρὲ μου, ἀπάντη-
σε. Ἀλλὰ δὲν εἰμαι μόνος... Μό-
λις τελείωσα, θάρρῳ νὰ σὲ βρῶ.

— Ἡ Τίνα εἶχε κάνει ἕνα δῆμα
μπροστὰ, καὶ τὸ φῶς τῆς λάμπας
ἔπεσε στὸ πρόσωπό της. Ὁ Στέ-
βαν τὴν εἶδε κι' ἔβγαλε μιὰ
φωνή:

— Ἡ Λιλίνα!

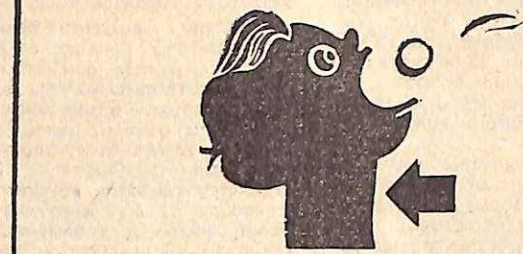
— Ὁ Ὁρέστης χλώμιασε κι' ἔ-
σπρωξε ἔξω τὴν κόρη του, ποῦ
δὲν εἶχε προλάβει νὰ δῇ ποῖος ἦ-
ταν μαζί με τὸν πατέρα της.

— Τί ὄνομα πρόφες; ρώτη-
σε, κυττάζοντας τὸν ὑπηρετῆ.
Γνώρισε λοιπὸν τὴν καυμένη τὴν
ἀδελφὴ μου;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε
ὁ Στέβαν. Γιατί ἤμουν, ὅπως ἔρε-
τε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Λουιτζί
Μονγκρένο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως
ποῦ ἔφυγε ἀπὸ κεὶ ἡ ἀδελφὴ σας,
δὲν τὴν ξαναεἶδα πιά.

— Τοῦ κάκου τὴν ἀναζητήσαμε
παντοῦ, μαζί με τὴν κόμησα...
Μὰ τώρα μοῦ φάνηκε πὼς τὴν ξα-
ναεῖδα, στὸ πρόσωπο αὐτῆς τῆς
δεοποινίδος, ποῦ εἶναι ἡ ζωντανὴ
εἰκόνα της!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη μου, εἶ-
πε ὁ Πιέτρα. Μοιάζει πολὺ με τὴ

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

Ἡ γυναῖκα φροντίζει

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

Ἀγοράστε σήμερα ὅ,τι
μπορεῖ νὰ χρειαστῇ αὔριο

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

TYSAL στὸ σπίτι

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΓΕΥΣΙΣ

δύστυχη ἀδελφὴ μου... ποῦ παρα-
καλῶ τὸ Θεὸ νὰχὴ πεθάνει, γιατί
ἀλλοίως ἡ παρουσία της θὰ ντρο-
πιάζε ἐμένα καὶ τὰ παιδιά μου,
ποῦ δὲν ξέρουν καθόλου πὼς εἶχαν
κάποτε... μιὰ θεία!

— Ὃταν ὁ Στέβαν γύρισε στὸ
σπίτι καὶ διηγῆθηκε στὴν Μάρθα
ὅσα εἶχαν συζητῇ, ἐκείνη φώναξε:
— Καλὰ τὸλεγα ἐγὼ πὼς θὰ
μὰς χαμογελοῦσε μιὰ μέρα ἡ τύ-
χη!

— Ὁ Στέβαν ἔνοιωσε κάποιον δι-
σταγμὸ.

— Μπαμπά, εἶσαι μέσα;

— Ὁρέστης ἔτρεξε καὶ ἀνοίξε.
— Ναί, θησαυρὲ μου, ἀπάντη-
σε. Ἀλλὰ δὲν εἰμαι μόνος... Μό-
λις τελείωσα, θάρρῳ νὰ σὲ βρῶ.

— Ἡ Τίνα εἶχε κάνει ἕνα δῆμα
μπροστὰ, καὶ τὸ φῶς τῆς λάμπας
ἔπεσε στὸ πρόσωπό της. Ὁ Στέ-
βαν τὴν εἶδε κι' ἔβγαλε μιὰ
φωνή:

— Ἡ Λιλίνα!

— Ὁ Ὁρέστης χλώμιασε κι' ἔ-
σπρωξε ἔξω τὴν κόρη του, ποῦ
δὲν εἶχε προλάβει νὰ δῇ ποῖος ἦ-
ταν μαζί με τὸν πατέρα της.

— Τί ὄνομα πρόφες; ρώτη-
σε, κυττάζοντας τὸν ὑπηρετῆ.
Γνώρισε λοιπὸν τὴν καυμένη τὴν
ἀδελφὴ μου;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησε
ὁ Στέβαν. Γιατί ἤμουν, ὅπως ἔρε-
τε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Λουιτζί
Μονγκρένο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως
ποῦ ἔφυγε ἀπὸ κεὶ ἡ ἀδελφὴ σας,
δὲν τὴν ξαναεἶδα πιά.

καλὰ στοὺς σκοπούς του ἡ Μάρ-
θα. Τὴν ἄλλη μέρα, ποῦ πῆγε
καὶ τὸν δρῆκε, τοῦ εἶπε:
— Ὁ Στέβαν δὲν εἶναι πονη-
ρός, ὅπως ὑποθέσατε. Ἄγνοεῖ
πολλά πράγματα, ποῦ ξέρω ἐγὼ,
καὶ σείς ἴσως... Ὁ σκελετὸς ἐ-
κείνος, ὅς ποῦμε, ποῦ ξεθάψανε
ἀπ' τὸν κήπο, δὲν ἦταν τοῦ Ρι-
κάρντο Ραβαλιάνο, ἀλλὰ ὁποιοῦ
θυμῶτος τοῦ Λουιτζί Μονγκρένο,
ποῦ τὸν πέρασε γιὰ φίλο τῆς γυ-
ναίκας του καὶ τὸν σκότωσε.

— Εἶναι δυνατόν; φώναξε ὁ
Ὁρέστης με προσποιητὴ ἐκ-
πληξί.

— Ἡ Μάρθα τούρριξε μιὰ μιτιά,
ποῦ τὸν ἔκανε νὰ κοκκινίσῃ.

— Δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀγνοήτῃ,
τοῦ εἶπε. Σὰς τὸ φανέρωσε ἡ κυ-
ρία μου. Ἀλλ' ἂν πρόκειται τῶ-
ρα νὰ σὰς χρησιμεύσῃ αὐτὸ τὸ
πτώμα γιὰ κάποιον κρυφὸ σκο-
πὸ σας, εἰμαι ἑτοιμὴ νὰ ὑποστη-
ρίξω, ἀκόμα καὶ μπροστὰ στὴν
κόμησα, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν
κληρονόμο τοῦ Μονγκρένο. Φυσι-
κὰ, θὰ μ' ἀνταμείψετε καλὰ γι'
αὐτὸ.

— Δὲ σὰς φτάνουν ὅσα ὑπο-
σχέθηκε στὸ Στέβαν;

— Ὁχι... γιατί, στὸ κάτω-κά-
τω, πρόκειται γιὰ μιὰ ὑπόθεσι,
ποῦ πρέπει νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ πολ-
λὺ, ἐφόσον ἤρθατε ἐπὶ τῆς νὰ
μὰς δρῆτε.

— Ὁ Πιέτρα δάγκωσε τὰ χεῖλη
του. Ἴσως δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ
παραδοθῇ ἐστὶ στὰ χέρια αὐτῆς
τῆς γυναίκας! Μὰ εἶχε ριχτῇ πιά
ὁ κύβος. Καὶ δὲ μπορούσε νὰ κά-
νῃ παζάρια γιὰ τὴν τιμῇ...

— Ὃταν ὁ Στέβαν εἶδε νὰ γυρί-
ζῃ στὸ σπίτι ἡ Μάρθα, χαμογε-
λώντας θριαμβευτικὰ, ἔνοιωσε νὰ
χτυπήσῃ δυνατὰ ἡ καρδιά του.

— Τὰ κανόνισα ὅλα! τοῦ ἀνάγ-
γειλε ἐκείνη. Εὐτυχὸς ποῦ πῆγα
ἐγὼ καὶ τὸν εἶδα... Ἐξασφαλίσα-
με ἐστὶ τὸ μέλλον μας!

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

— Ἡ Εὐα δὲν ὑποπτευότανε κα-
θόλου τὴ μηχανορραφία εἰς ὅ-
ρος της. Καί, μολοντὶ δὲν εἶχε
πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Ὁρέ-
στη Πιέτρα, πῆγε μιὰ μέρα στὸ
μέγαρό του, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ
ἂν εἶχε δρῇ κανένα ἴχνος τῆς ἀ-
δελφῆς του.

— Ὁ Ὁρέστης ἔλειπε, ἐκείνη τὴν
ὥρα, καὶ τὴ δέχτηκε ἡ Τίνα.
— Ἡ Εὐα ἀπόφυγε νὰ τῆς ἐξηγή-
σῃ τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς της.
Πρὶν φύγῃ ὅμως, τὴ ρώτησε:

— Ἡ μητέρα σας πέθανε στὸ
Λονδίνο;

— Μάλιστα, κυρία κόμησα
ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Ὃταν τὴ
χάσαμε, ἤμουν μόλις ἐνὸς χρό-
νου... Ὁ μπαμπάς δὲν εἶχε κρα-
τήσῃ τὴ φωτογραφία της. Μὰ
πρέπει νὰ τὴν ἀγαποῦσε πολὺ,
γιατὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τῆς ἔχη ἀλη-
θινὴ λατρεία καὶ λέει πάντα πὼς
ἦταν ἄγγελος καλωσύνης.

— Δὲ θυμόσαστε νὰ εἶχατε
καὶ μιὰ θεία πολὺ ὁμορφῇ, ποῦ
σὰς ἐμυρίαζε;

— Ὁχι, κυρία κόμησα, δὲ
μοῦ ἔχει κανεὶς μιλήσῃ ποτὲ γι'
αὐτήν.

— Ἡ Εὐα δὲν ἐπέμεινε. Δὲν ἤθε-
λε νὰ ταραξῇ τὴν ἀγνὴ ἐκείνη
ψυχὴ. Ἀλλὰς ἐλοιπὸν θέμα:

— Ἐρετε, εἶπε με γλυκεῖα
φωνή, πὼς ἔχω μιὰ ἐγγονή ποῦ
μιλάει γιὰ σὰς με εἰλικρινὴ
στοργή;

— Ἡ Τίνα κοκκίνισε.

— Ἐνοεῖτε τὴ Λύντια Ραβα-
λιάνο; ρώτησε ζωνρά.

— Ναί.

— Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ, αὐτὴ ἡ
κοπέλλα. Τὴ συμπαθοῦσα κι' ἐ-
γὼ πολὺ. Ἀλλ' ὁ πατέρας μου,
ξεγελασμένος ἀπὸ ψεύτικες πλη-
ροφορίες ποῦ τοῦ εἶχαν δώσει,
μοῦ ἀπαγόρευσε νὰχω ὁποιαδῆ-
ποτε σχέσι μαζί της... Ὡστόσο,
παρακαλοῦσα πάντα νὰ εὐτυχῇ-
σῃ. Κι' εὐχарιστήθηκα πολὺ, ὅταν
ἔμαθα πὼς εἶχε δρῇ τὸν παπποῦ
της.

— Εἴσατε ἄγγελος, καλὴ
μου. Τὸ λέει πάντα ἡ Λύντια...
ὅπως ἐπίσης δὲ μπορεῖ νὰ ξεχά-
σῃ τὴν ἀντιπάθειαν καὶ τὸ μῖσος ποῦ
τῆς εἶδει ἡ κυρία Ράφ, ἡ θεία
της. Ἐξακολουθεῖ νὰ τὴ συκοφαν-
τῇ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Κι' ἡ καυμε-
νούλα ὑποφέρει, ἀκόμα πιὸ πολὺ
γιατὶ ἀγαποῦσε τὸν ἐξάδελφό
της Ἀντόλφο.

— Ἡ Τίνα ἀνασκήρτησε.

— Τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμα; ρώτη-
σε μ' ἐλαφρὰ τρεμουλιαστὴ φω-
νή.

— Βεβαιώνει ὅτι ὄχι. Ἀλλ' ἐ-
γὼ καταλαβαίνω πὼς δὲ θὰ μπο-
ρέσῃ ποτὲ νὰ ξεριζώσῃ αὐτὸν
τὸν ἔρωτα ἀπ' τὴν καρδιά της.

— Ἡ κόμησα ἀποχαλάρησε τὴν
Τίνα κι' ἔφυγε. Καθὼς ἀνέβαινε
στ' αὐτοκίνητό της, ἔλεγε με τὸ
νοῦ της:

— Δὲν ξέρει τίποτα αὐτὴ ἡ κο-
πέλλα.

Πῆγε ὕστερα στὸ ἀτελιὲ τοῦ
Φόλκο. Ὃταν ὁ ὑπηρετῆς τοῦ
τοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψί της,
ὁ κόμης πέταξε τὰ πινέλα του
κι' ἔτρεξε νὰ τὴν ὑποδεχθῇ.

— Ἐσεῖς! Ἐσεῖς! τῆς εἶπε,
ἀπλώνοντάς της τὰ χέρια. Πόσο
εὐτυχισμένο με κάνετε!

Τὴν ἐπῆγε σ' ἕνα μισοσκοτεινο
σαλονάκι, μιὰ κομψὴ φωνή, ὅπου
κάθε ἐπιπόλ, κάθε μπιμπέλο, ἦ-
ταν ἔργο τέχνης.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ καταφύγιό
μου, γιὰ τίς ὥρες τῆς μεγάλης
ἀπογοητεύσεώς μου, τῆς εἶπε.
Ἐκείνη κάθισε, τὸν κύτταξε
στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Ὡστε ἔχετε καὶ σείς τέτοι-
ες ὥρες;... ἐσεῖς, ποῦ σὰς θεωροῦ-
νε ὅλοι γιὰ τὸν εὐτυχεῖτερο ἄν-
θρωπο τοῦ κόσμου;

— Ὁ Φόλκο κάθισε σ' ἕνα σκα-
μνί, δίπλα στὰ πόδια της.

— Τί ἄσχημα ποῦ κρίνει ὁ
κόσμος! ψιθύρισε. Ἐγὼ πιστεύω
πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος πιὸ δυ-
στυχισμένος ἀπὸ μένα.

— Ἡ ματιά του εἶχε σκοτεινιάσει,
καθὼς πρόσφερε αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ἡ Εὐα ἀνασκήρτησε καὶ τοῦ
εἶπε, μισοχαμογελώντας:

— Ἀφοῦ με θεωρεῖτε φίλη
σας, γιατί δὲ μοῦ ἐμπιστεύεστε
τοὺς καὶμούς σας;

— Μὰ οἱ καὶμοί μου προέρχον-
ται ἀπὸ σὰς!

— Ἀπὸ μένα; Ἀστεῖεύεσθε;...
Θυμώσατε τὴν τελευταία μας
κουβέντα;

— Δὲν τὴν ξεχνῶ. Κι' ἀπ' τὴ
στιγμὴ ἐκείνη, ἔχω χάσει τὴν ἡ-
συχίαν μου... Μὲ κάνουν νὰ ἐλπί-
σω πὼς θ' ἀπευθυνόσαστε σὲ μέ-
να, ὅταν θ' ἀποτύχαινε κάθε
προσπάθειά σας, στὸ μυστικὸ
σκοπὸ τοῦ ἐπιδιώκετε.

— Μὰ ὁ σκοπὸς μου πέτυχε,
ὡς ἕνα σημεῖο τοῦλάχιστον, ἀφοῦ
δρῆκα καὶ ξανάδωσα στὸν κόμητα
Μπόλτον τὴν κόρη του καὶ τὴν
ἐγγονή του.

— Ναί, τὰ ξέρω ὅλα, γιατί
παρακαλοῦθᾷ, ὅτι σὰς ἀφορᾷ,
ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Ἡ ματιά του συναντήθηκε με
τῆς Εὐας. Ἐκείνη δὲν χαμήλωσε
τὰ μάτια της. Εἶπε μονάχα:

— Ἀφοῦ εἶν' ἐστὶ, δὲν ἔχω
νὰ σὰς πῶ τίποτα καινούργιο.
Θάθελα ὡστόσο, νὰ με πληροφο-
ρήσετε τί σκέπτεται καὶ τί λέει
γιὰ μένα καὶ γιὰ τίς δὺο αὐτὲς
γυναῖκες ἡ κυρία Βούλφ.

— Ὁ κόμης χλώμιασε.

— Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτήν...

εἶπε.

— Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ μι-
λήσουμε, γιατί πρόκειται γιὰ τὸ
γυιὸ της. Θὰ ἔξερετε, πιστεύω,
πὼς ὁ Ἀντόλφο ἀγαπᾷ τὴν Λύν-
τια Ραβαλιάνο.

— Ναί, τὸ ξέρω. Κι' ἂν ἦταν
στὸ χέρι μου, θάθελα νὰ τοὺς δῶ
εὐτυχισμένους... Δυστυχῶς, λίγοι
μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν τὰ
ὄνειρα τῆς καρδιάς τους. Ἐγὼ,
ὡς ποῦμε, θάθελα νὰ περάσω ὅλη
τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ μου πλάι σας.

Μὰ δὲν εἶναι γραφτὸ νὰ δοκιμάσω
ποτὲ αὐτὴ τὴν εὐτυχία... κι' ἡ ἑ-
ρωτὰς μου γιὰ σὰς θάνα ὁ θά-
νατός μου!

— Ἡ Εὐα θέλησε νὰ γελᾷσῃ, ἄλ-
λὰ δὲ μπόρεσε.

— Μ' ἀγαπάτε λοιπὸν τόσο
πολύ; ρώτησε.

— Ὡς τὸ θάνατο, σὰς τὸ ξα-
ναλέω.

— Καὶ τὴν κυρία Βούλφ;

— Μὴ μοῦ μιλάτε γι' αὐτήν!

Ἦταν μιὰ τρέλλα μου, ποῦ τὴν
πληρώνω χρόνια ὀλοκληρα.

— Μὰ ὁ δεσμός σας εἶναι ἀπὸ
κείνους ποῦ δὲ σπάζουνε. Κι' ὅ-
στερα... ἂν δὲν εἰμαι ἐγὼ ἐκείνη
ποῦ νομίζετε; Ἀν τὸ μυστικὸ
μου κρύβῃ κάτι πολὺ σοβαρῶτε-
ρο ἀπὸ κείνο ποῦ φαντάζεσθε!

— Ὁ κόμης θυμήθηκε τὴν κουβέν-
τα του με τὴ Ροσάνα κι' ἔνοιωσε
ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

— Κι' ἂν δὲν ἤθελα νὰ σὰς
τὸ φανερῶσω, γιὰ νὰ δοκιμάσω
πόση ἐμπιστοσύνη μοῦ ἔχετε
πρόσθεσε ἡ Εὐα.

— Δὲ θὰ κλονισθῇ ποτὲ αὐτὴ
ἡ ἐμπιστοσύνη μου, φώναξε ὁ
Φόλκο, ἔστω κι' ἂν δὲ μάθω ποτὲ

τὸ μυστικὸ σας... Κι' ἂν ἀκόμα
εἶχατε κάνει ἕνα ἔγκλημα, ἐγὼ
θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ σὰς ἀγα-
πάω καὶ θὰ σὰς ὑπεράσπιζα ἐν-
αντίον ὅλων!

— Ἡ καρδιά της Εὐας ἀρχισα νὰ
χτυπᾷ δυνατὰ. Τὴν κυριεψε ἕνα
συναίσθημα τρυφερῆς εὐγνωμο-
σύνης.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια
σας αὐτὰ, εἶπε με συγκίνησι.
Θάρρῃ ἴσως ἡ μέρα ποῦ θὰ μπο-
ρέσω νὰ ἐκτιμῶσω ὅλη τὴν ἀξία
τους... Μὰ τώρα ἂς μὴ σκεπτό-
μαστε ἐμᾶς, ἀλλὰ τὰ καυμένα τὰ
παιδιά!

— Ἀν ἔχετε κάποια ἐπιπη-
ρὴ στὴν κυρία Βούλφ, προσπα-
θήσατε νὰ τὴν πείσετε νὰ μὴ ἐμ-
ποδίσῃ τὸ γάμο τοῦ γυιου της
με τὴν ξαδελφὴ του.

— Ὁ Φόλκο ἔκαμε μιὰ κίνησι ἀ-
ποθαρρύνσεως.

— Προσπάθησα, ἀλλὰ δὲν τὸ
κατόρθωσα, ἀπάντησε. Ἡ κυρία
Βούλφ συμφώνησε με τὸν Ὁρέ-
στη Πιέτρα νὰ παντρεύῃ τὴν κό-

ρη του με τὸν Ἀντόλφο. Ὁ νέος
δέχτηκε, γιατί νομίζει πὼς τὸν
ἐξέχασε ἡ Λύντια, κι' ἡ κοπέλλα
δέχτηκε κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὸν πατέρα της.

— Ἡ Εὐα ἤρε ἔκφρασι ἐπιτα-
κτικῇ.

— Δὲ θὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός,
γιατὶ δὲν τὸ θέλω! δῆλωσε, κυτ-
τάζοντας τὸν κόμητα.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ
νὰ τὸν ματαιώσω, ὑποσχέθηκε ἡ
Εὐα.

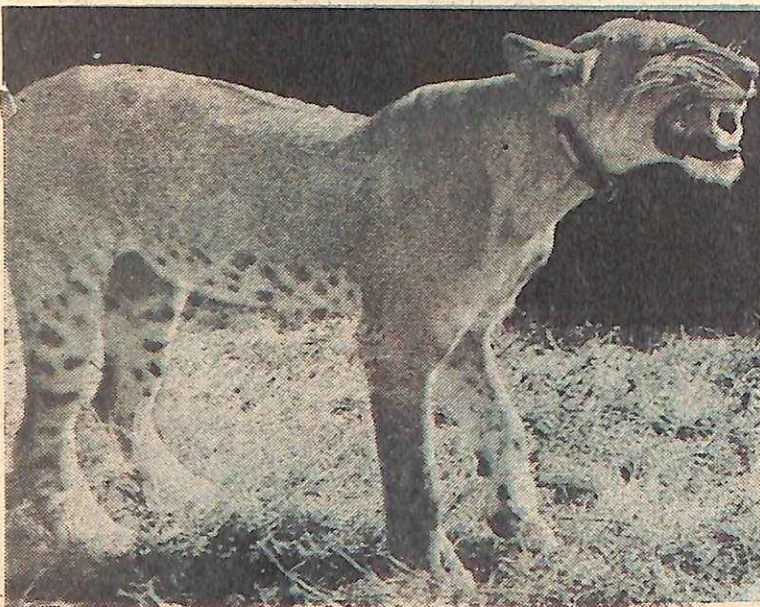
— Ἡ Εὐα τοῦδωσε τὸ χέρι της.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, Ἀρκετὰ
ὑπόφερε ἡ καυμένη ἡ Λύντια! Ἀ-
ξίζει νὰ γίνῃ πιά εὐτυχισμένη...

Κι' ἄλλωστε, εἰμαι σίγουρη πὼς
ἡ Τίνα κι' ὁ Ἀντόλφο δὲν ἀ-
γαπιούνται, καὶ δὲν καταλαβαίνω
πὼς ὁ Πιέτρα, ποῦ λατρεύει τὴν
κόρη του, θέλει νὰ τὴ θυσιάσῃ...

Εἴμαστε σίμφωνοι λοιπόν;
Ναί! Μὰ καὶ σείς, Εὐα,
δώστε μου μιὰ ἐλπίδα! Πέστε
μου πὼς μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήσετε

μιὰ μέρα!
— Δὲν ὀδοῦμαι ποτὲ, ὅταν
δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσω νὰ
κρατήσω τὸ λόγο μου, ἀπάντησε
ἡ κόμησα κρύβοντας τὴ συγκί-
νησί της. Δὲ θέλω ὡστόσο νὰ σὰς
ἀφίσω χωρὶς κάποια ἐλπίδα. Σὰς
λέω λοιπὸν πὼς δὲ θὰ ὀφείλεται
σὲ μένα ἂν δὲ

Μετα χαρακτηριστική γκριμάτσα της "Ελσα, που δείχνει με τον τρόπο αυτό τη χαρά της γιατί ξαναβρήκε τα αφεντικά της.

ΚΥΝΗΤΟΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

ΕΝΑ λιοντάρι μπορεί να ζήσει σε αρμονία με τον άνθρωπο. Η περίπτωση της "Ελσα είναι χαρακτηριστική και αξίζει να την αφηγηθούμε εδώ.

Αλλά πρέπει να κάμετε πρώτα τη γνωριμία της "Ελσα.

Πρός βορράν της Κέννα εκτείνεται ένα μεγάλο πάρκο θηρίων. Πρόκειται για ένα απόγειο θηριοτροφείο, όπου τα θηρία ζουν ελεύθερα και όπου το κυνήγι απαγορεύεται αυστηρότατα. Όπως εξηγήσα και σε προηγούμενο άρθρο, η βαθμιαία εξαφάνιση των θηρίων ώθησε στη δημιουργία ζωικών προστασιών, που βρισκονται κάτω από τη διαοχή επίτηρησι του ανθρώπου. Μία ζώνη αυτού του είδους είναι και το απέραντο θηριοτροφείο προς βορράν της Κέννα.

Επιμελητής αυτού του πάρκου ήταν ο Άγγλος Τζέφρι Άνταμσον, που ζούσε εκεί μαζί με τη γυναίκα του Τζού. Οι δυο σύζυγοι έδειχναν ειλικρινές ενδιαφέρον για τα θηρία και κάποτε αποφάσισαν να "εισθετήσουν" ένα μικρό θηλυκό λιοντάρι, για να το ανατρέψουν. Αυτό το λιοντάρι, που πήραν από μωρό και το έβαψαν "παιδί" τους, το ονόμασαν "Ελσα και το μεγάλωσαν με μεγάλες φροντίδες, όπως ένα σκυλάκι ή μια γατίτσα.

Η ΑΦΟΞΙΩΣΗ ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ

Οι σύζυγοι Άνταμσον ήθελαν με τον τρόπο αυτό να πειραματισθούν για τη δυνατότητα της αρμονικής συμβίωσης ανάμεσα στον άνθρωπο και τα θηρία κι είχαν καταστώσει προκαταβολικά ένα πρόγραμμα, που θα τους επέτρεπε να φτάσουν σ' αυτό το αποτέλεσμα.

Το πρώτο πρόγραμμα, που θέλησαν να επιτύχουν, ήταν να μην επιτηρούν από έντορες τα θηρία. Ενστικτώτικα της μικρής "Ελσας, προσπάθησαν, λοιπόν, να μην την κάμουν ν' αντιληφθεί τη σχέση, που

Η "Ελσα παίζει με την κυρία Άνταμσον, που είναι η θετή της μητέρα.

έγλυφε τα οσάκια, τους συνόδευε στον περίπατό τους κι όταν ο Άνταμσον ή η γυναίκα του εργάζονταν, έσπλωνόταν κάτω από το τραπέζι τους, σά σκυλάκι.

Ο Άνταμσον κι η γυναίκα του διεσχίζαν το πάρκο, όπου τα θηρία κυκλοφορούσαν ελεύθερα, μέσα σ' ένα ειδικό άμαξι με μεταλλινές αιχμές δλόγυρα. Η "Ελσα θρονιαζόταν στη σκεπή και φωνόταν πολύ ευχαριστημένη για τον τρόπο αυτό της μετακίνησής.

Κάποτε η "Ελσα άρρώστησε και τα αφεντικά της την έβαλαν πάνω σ' ένα ντιβάνι με στούμα. Από τότε, δεν ήθελε πιά να κοιμηθεί πάνω στο γόμα.

Η ΠΡΩΤΗ ΛΕΙΑ

Μιά μέρα, τέλος, έπιασε την πρώτη της λεία. Επρόκειτο για μια κατσίκια, που είχε παραπλανηθεί ως το σπίτι των Άνταμσον. Η "Ελσα χύμηξε πάνω της, την άναποδογύρισε πάνω στο χορτάρι και την κράτησε ακίνητη με τα μπροστινά της πόδια.

Αλλά δεν ήξερε τί να την κάμει. Το πράγμα δεν πρέπει να φανεί ποιάξενο. Η "Ελσα δεν είχε ζήσει κοντά στη μητέρα της, που θα της δίδασκε όχι μόνο πως έπρεπε

Η "Ελσα, όμως, μεγάλωνε με τον καιρό και τ' αφεντικά της αντιμετώπιζαν την περίπτωση, ότι, μιά μέρα, γοήγορα ή άργα, έπρεπε να την άφισουν να ξαναγυρίσει στο φυσικό της περιβάλλον, που ήταν η ζούγκλα.

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΕΝΟΣ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Αλλά, πριν απ' όλα, έπρεπε να τη μάθουν να βιάσει την τροφή της και να την κατασπαράξει, όπως ταιριαζε σ' ένα λιοντάρι, που σέβεται τον εαυτό του.

Ο Άνταμσον κι η γυναίκα του σκέφτηκαν τότε να βάλουν την "Ελσα να παρακολουθήσει ένα γεύμα λιονταριού. Κι η τύχη τους βοηθήσε να πέσουν μιά μέρα πάνω σ' ένα λιοντάρι, τη στιγμή που έπιασε ένα ξέδρο. Βρίσκονταν μέσα στο θωρακασμένο αυτοκίνητό τους κι η "Ελσα ήταν θρονιασμένη, όπως πάντα πάνω στη σκεπή. Από τη θέα αυτή παρακολούθησε όλη τη φρικαλέα σκηνή, που φαίνεται πως έντυπώθηκε καλά στο μυαλό της, γιατί να τί έγινε έπειτα από λίγο καιρό:

Ο Άνταμσον κι η γυναίκα του την πήγαν σε μιά περιοχή, όπου ζούσαν κοπάδια από αντίλοπες και την άφησαν ελεύθερη. Δεν

της είχαν δώσει να φάει τίποτα, για να κεντρίσουν την πείνα της. Αυτή τη φορά, η "Ελσα συμπεριφέρθηκε σ' αληθινή λείανη. Αρχισε να προχωρή ανάμεσα στους θάμνους, όπου ζύγωσε σ' ένα κοπάδι από αντίλοπες. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε πάνω σε μιά απ' αυτές και με τα νύχια των μπροστινών της ποδιών της έσπασε το λαιμό και προχάλεσε ακαριαία το θανάτο της. Μιμήθηκε κατόπιν το λιοντάρι, που είχε δη, "Αρχισε πρώτα από το τρουφερό χράας των πλανών ποδιών, που της άνοιξε την όρεξη. Άνοιξε ύστερα το στομάχι του ζώου κι άφου τοίμπησε μερικους μετέδες από τα έντοσθια, τραβήξε έξω το στομάχι και την κοιλία κι έτρεξε μερικά μέτρα πιο πέρα. Εκεί έσκυψε ένα λαχκο κι άφου τα έριξε μέσα, τα σκέπασε με γόμα και χορτάρια. Στο γνισμό φρόντισε να εξαφανίσει με τα πόδια της τα ίχνη από αίμα, που ύπληχαν στο γόμα. "Αρχισε έπειτα να καταδροχθίζει μ' ευχαρίστησι το ζεστό χράας της αντίλοπης.

Αυτή η φροντίδα του κομήματος του στομαχιού και της κοιλιάς, καθώς κι η άλλη της εξαφανίσεως των ίχνων του αιματος από το γόμα, είναι κοινές σ' όλα τα λιοντάρια. Οι επιστήμονες κι οι κυνηγοί δεν κατάφεραν όμως να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΑ

Η "Ελσα μεγάλωνε όλοένα κι είχε φτάσει τώρα στην απαιτούμενη ωριμότητα, για να αισθάνεται την ανάγκη του άρσενικού. Η σάρκα της τον άποχτησσε, μ' όλο που δεν καταλάβαινε ίσως τί ήταν εκείνο που της έλειπε.

Μιά μέρα, που οι Άνταμσον έκαναν μιά περιόδεα με το θωρακισμένο αυτοκίνητό τους, είδαν τρία νεαρά λιοντάρια σε μιά περιοχή, που σκεπαζόταν από μικρούς θάμνους. Κι η "Ελσα έπιασε τα είδε και φαίνεται, ότι το θηλυκό ένστικτο ξύπνησε μέσα της, γιατί πήδησε άμέσως από τη σκεπή του αυτοκινήτου κι άρχισε να προχωρή προς το μέρος τους.

Οι Άνταμσον ξαναβάλαν τότε

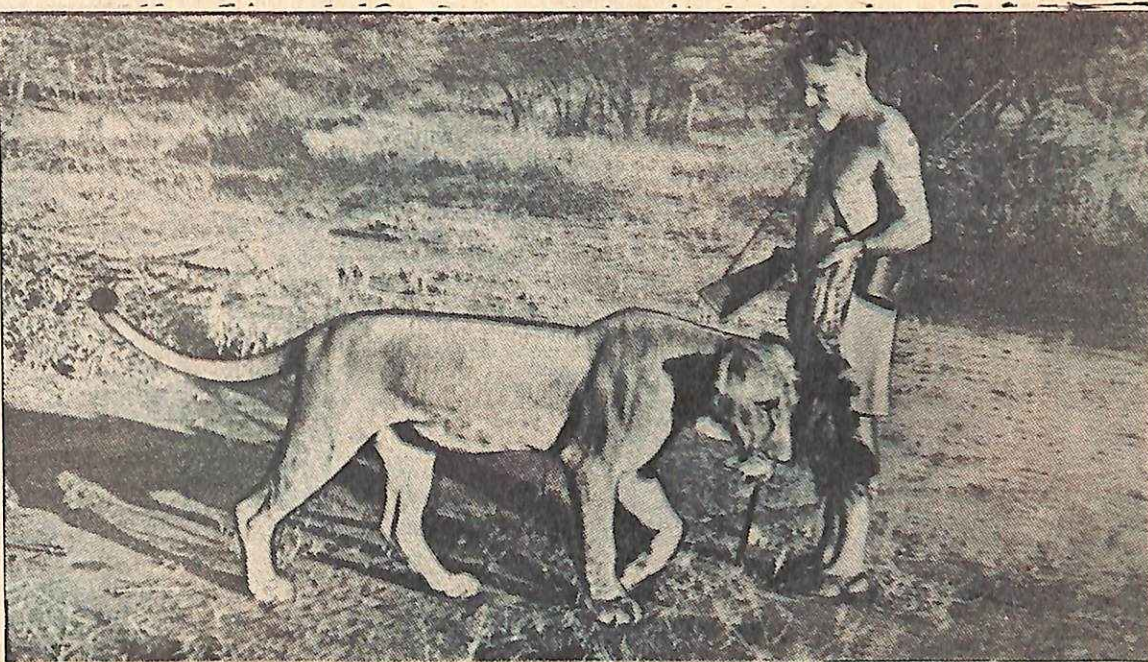
τη μηχανή του αυτοκινήτου κι άπομακρύνθηκαν καμιά τριακοσαριά μέτρα, περίεργοι να δουν τί θα γινόταν.

Η "Ελσα προχώρησε άρκετά και πέρασε κάμποσες φορές μπροστά από τα λιοντάρια. Αλλά δεν αποφάσισε να τα πλησιάσει. Αυτά, από τ' άλλο μέρος, κύτταζαν περίεργα αυτή τη νεοφερμένη, που δεν την είχαν ξαναδεί ποτέ.

Στο τέλος, ένα απ' αυτά, άρχισε να προχωρή προς το μέρος της μικρής λιονταριάς. Η "Ελσα τούβαλε τότε στα πόδια κι άρχισε να τρέξει μ' όλη της τη δύναμη, για να φτάσει εκεί που ήταν σταματημένο το αυτοκίνητο. Πήδησε άμέσως στη σκεπή και δεν ήρμήμισε παρά μόνον όταν άπομακρύνθηκαν απ' αυτή την περιοχή. Στο σπίτι ήταν όλο χάδια για τα αφεντικά της. Φερνόταν σαν κοπελίτσα, που είχε παρακτραπή και προσπαθούσε τώρα με τη στοργή της να κάμει τους γονείς της να ξεχάσουν την παρεξοχή της.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Αλλά φαίνεται πως η συνάντησή με τα τρία άρσενικά λιοντάρια

Σαν πιστό σκυλί, η "Ελσα πηγαίνει στον Άνταμσον μιά μεκάντσα που σκότωσε με το τουφέκι του.

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

την είχε άναστατώσει. Κι ίσως μέσα στο μυαλό της — το λιονταρίσιο μυαλό της — έκανε τη σκέψη πως είχε φερθεί με μεγάλη δειλία.

Το γεγονός είναι, ότι μιά νύχτα έφυγε κορυφά από το σπίτι και γρόθηκε μέσα στη ζούγκλα. Άπο κεί γύρισε μόνο το άλλο πρωί. Είχε κάμποσα σημάδια από γαμινόγυχα στα πονιά της πόδια, τους ώμους και το λαιμό, καθώς και δυο μικρές πληγές από δόντια στο μουςοειδί της... Αυτά τα αίματρουά σημάδια έδειχναν πόσο φλογερά έπρεπε να ήταν τα άγκαλιασμάτα του συντρόφου της νύχτας της.

Η "Ελσα φαινόταν, όστόσο, ένθουσιασμένη. Είχε γνωρίσει, ξαφνικά, την ευτυχία, μιά ευτυχία, που δεν την είχε ύποτευθεί ποτέ άλλοτε ως τότε. Πήδησε άμέσως πάνω στον Άνταμσον και τη γυναίκα του και με το ύφος της ήταν σά να τους έλεγε: "Έμαθα τόσα ευχάριστα πράγματα άποψε!

Την εποχή εκείνη ήταν 27 μηνών. Άπο τότε άρχισε να το σκάει σιγά τις νύχτες. Άπο τις περιπλανήσεις αυτές γύριζε το άλλο πρωί, και φαινόταν πολύ ευχαριστημένη.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΙΤΡΟ

Ο Άνταμσον έκανε, την εποχή εκείνη, μιά επιθεώρησι στο πάρκο για να αναγκάστηκε να φύγει σέ λίγο, για να εγκατασταθεί άλλο. Το άρσενικό λιοντάρι δεν άκούσθηκε την "Ελσα. Άλλ' αυτό δεν την έμπόδισε να βοηθ τον αντικαταστάτη του.

Ο τρόπος που χρησιμοποίησε γι' αυτό ήταν πολύ πρωτότυπος κι ίσως φανή άηδιστικός. Αλλά δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι η κοροσιμία είναι στενά συνδεδεμένη με το έρωτικό ένστικτο στα περισσότερα ζώα, άκόμη και στον άνθρωπο. Η "Ελσα δεν είχε άλλο τρόπο για

Τουφεοότητες ανάμεσα στην "Ελσα και την κυρία Άνταμσον.

«Μη με παρεξηγήσετε που θα φύγω, άλλ' ήρθε και πρέπει να τρέξω κοντά του!». Έτρεξε κατόπιν σαν άστρατη προς το μέρος της ζούγκλας.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Ο Άνταμσον κι η γυναίκα του σκέφτονταν, ότι ήταν καιρός ν' άφίσουν την "Ελσα να ξαναγυρίσει στο φυσικό της περιβάλλον. Αυτό τους στενοχωρούσε, βέβαια, αλλά δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Ήταν, όστόσο, δυσκολότερο απ' ό,τι είχαν φαντασθεί στην αρχή.

Οι δυο σύζυγοι μπήκαν στο αυτοκίνητό τους με τις σιδερένιες αιχμές, που τους προστάτευαν από τις επιθέσεις των θηρίων, εγκατέστησαν την "Ελσα στη σκεπή και ξεκίνησαν για να βοοήν το κατάλληλο μέρος. Ήταν

μιά περιοχή γεμάτη από θάμνους. Στο βάθος ύψωνόταν μιά βροχώδης πλαγιά, γεμάτη μικρές σπηλιές. Ήταν μιά ιδεώδης περιοχή για ένα λιοντάρι, που μπορούσε από κεί να κατοπτρεύη όλόκληρη την περιοχή.

Οι Άνταμσον πρόσεξαν πως στην περιοχή αυτή ζούσαν άρκετά λιοντάρια, κι αυτό τους ευχαρίστησε. Η "Ελσα θα ξαναγύριζε έτσι στο φυσικό της περιβάλλον.

Αλλά, για κάμποσες εβδομάδες, γινόταν το εξής: Η "Ελσα έφευγε τις νύχτες και ξαναγύριζε το άλλο πρωί, για να μείνει όλη την ημέρα μαζί με τα αφεντικά της. Αυό ή τρεις φορές, οι Άνταμσον μεταστάβηνσαν, άλλ' η "Ελσα τους άναγκάζανε πάντα και με τη στάση της τους έδειχνε, ότι είχαμε τη στάση τους πολύ περίεργη. Ήταν φυσικό να περνούν τη νύχτα με το σύντροφο, που είχε βρει. Αλλά την ημέρα θα την περνούσε μαζί τους. Γιατί δεν ήθελεν να το καταλάβουν;

Οι Άνταμσον αποφάσισαν, τέλος, να πείνουν ύποστα. Και μιά νύχτα άπομακρύνθηκαν με το αυτοκίνητό τους και διέτρεξαν 200 περίπου χιλιόμετρα γωός να σταματήσουν κοντά. Το άλλο πρωί συνέχισαν την πορεία τους... Έτσι μενάλωναν όλοένα την άπόστασή τους από την "Ελσα.

Ξαναγύρισαν, όστόσο, στην ίδια περιοχή, έπειτα από πέντε μήνες κι ο Άνταμσον έριξε μερικές φωτοβολίδες, για να εδoποιήση την "Ελσα, όπως έκανε κι άλλοτε όταν βρισκόταν μαζί τους. Και, πραγματικά, η "Ελσα φάνηκε σέ λίγο. Ρίχτηκε άμέσως πάνω στα πιάτα αφεντικά της κι οι εκδηλώσεις της αγάπης και της στοργής της συνεχίστηκαν κάμποση ώρα.

Αλλά δεν ήταν μόνι. Λίγο πιο κάτω έστρεψε ένα άρσενικό λιοντάρι με ύπεροχη καύτη, που ήταν ο σύντροφός της.

Όταν τέλειωσαν οι διαχύσεις, οι Άνταμσον έβαλαν μπροστά το αυτοκίνητό τους και ξεκίνησαν. Αυτή τη φορά, η "Ελσα δεν έκαμε καμιά κίνησι για να πάη μαζί τους. Είχε έξοικειωθεί πιά με το δικό της κόσμο, που ήταν όλοτλα διαφορετικός από εκείνο των ανθρώπων.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Στα παρθένα δάση της Βραζιλίας.

Η σύντροφός του άρχισε να τον βοηθά με περισσότερη αφοσίωση...

Η ΡΟΥΚΕΤΤΑ ΤΟΥ ΤΙΛΛΙΝΓΚ

Για την κατάκτηση της στρατοσφαίρας

ΠΑΝΕ τριάντα χρόνια τώρα, που ο Γερμανός μηχανικός Ρέυνολντ Τίλλινγκ είχε ένα όνειρο: να κατακτήσει μία μέρα τα στρατοσφαίρα. Ήδη της στρατοσφαίρας. Ο μηχανικός αυτός ήταν μία από τις δημοφιλέστερες προσωπικότητες της Γερμανίας. Οι εφημερίδες του 1934 δημοσίευαν τη φωτογραφία του κι' άσπασχολούσαν δολοφονίες σπλήνες με τις συνταρακτικές δηλώσεις του για τα μεσαίτηδες αεροπλάνα: "Ήθελα να κατακτήσω τη στρατοσφαίρα! Με πόσο πρόπο! Με τον άπλοστο: με μία ρουκέτα! Η ρουκέτα ήταν η μεγάλη εφεύρεση του Γερμανού μηχανικού, που δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα γινόταν κι' άφορη του τραγικού τέλους του...

Ο Ρέυνολντ Τίλλινγκ με δύο λόγια δεν ήθελε μόνο να φτάσει στα ύψη της στρατοσφαίρας, αλλά και να λύσει το πρόβλημα της συγκοινωνίας μεταξύ των πλανητών.

Ο εφευρέτης αυτός πίστευε ότι, εφόσον τα αεροπλάνα δε θα κατόρθωναν ποτέ να διασχίσουν τον αέρα, η ρουκέτα του ήταν το μόνο μέσο συγκοινωνίας μεταξύ της Γης και του Άρεως, του Άρεως και της Άφροδίτης και των άλλων. Είχε καταστρώσει μάλιστα τον δικό του σχέδιο γι' αυτή την ενδοίκτη συγκοινωνία με ρουκέτες κι' είχε πολλές φορές προσπαθήσει να ψαρεύσει κανέναν Άμερικανό κροίστο, για να δώσει τα κεφάλια της πρώτης ε'Εταιρείας Μεταφορών από τη στρατοσφαίρα...

Τι πράγμα όμως ήταν αυτή η μεγαλοφυής ρουκέτα του; Όπως αποδείχθηκε, δεν ήταν δυστυχώς τίποτ' άλλο, παρά μια... ρουκέτα!

Ο επελλόος Τίλλινγκ, όπως τον έλεγαν οι δημοσιογράφοι, δεν ήταν ωστόσο κανένας άγριος. Ήταν ο δυστυχής ένας σφοδρός επιστήμονας. Είχε φανταστεί ένα είδος πυροφάνης βολίδας, όπως είναι εκείνη που περνούσε το 'Ιούλιο Βέρν στο πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Από τη Γη στη Σελήνη», μίας βολίδας εφοδιασμένης με ρουκέτες και με μεταλλικές φτερούγες κι' όχι φτερά, όπως έχουν τ' αεροπλάνα. Οι ρουκέτες αυτές της παρόμοιας γίνε να την εκτοξεύσουν στα ύψη με τις διαδοχικές εκπυρσοκροτήσεις τους κι' οι μεταλλικές φτερούγες της πάλι, θα τεντώνονταν στην κατάλληλη στιγμή, για την όμοιά κι' ακίνδυνη προσγелиσι της.

Ο Ρέυνολντ Τίλλινγκ από την ημέρα που συνέλαβε το μεγαλόφρονο σχέδιο, άναστατάωσε κυριολεκτικά τη Γερμανία με τα πειράματά του και τις επίμονες και ρυθμικόνες προσπάθειές του.

Η μόρα όμως δε θέλησε να τον άφήσει μόνο σ' αυτές τις σκληρές κι' άγωνιώδεις προσπάθειές του. Ο επελλόος Τίλλινγκ είχε ως βοηθό τον φρούλα Μάρθα Μπουντενχάιμ, την όμορφη κι' άφραση μένη γραμματέα του. Έτσι η Μπουντενχάιμ είχε γίνει κι' αυτή διάσημη από τις εφημερίδες που δημοσίευαν τη φωτογραφία της δίπλα στη φωτογραφία του Γερμανού επιστήμονα. Κι' ο ίδιος του, λοιπόν, εργαζότανον νύχτα και μέρα.

Ο Τίλλινγκ προσπαθούσε να φτιάξει ένα κατάλληλο μοντέλο βολίδας με ρουκέτες και να καταφέρει να περνούσε από τον αέρα, που είχε πετύχει με τη μεταλλική σφαίρα του ο καθηγητής Πικάρ. Η πρώτη δηλαδή άποψή του δε είχε ένα κακό επισημειωμένο σκατό. Ο Τίλλινγκ πίστευε ότι

θα κατόρθωνε να φτάσει με τη ρουκέτα του πολύ πιο ψηλά από τον καθηγητή Πικάρ, για να κάνει πιο ενδιαφέρουσες μελέτες κι' επιστημονικές παρατηρήσεις στις αθέριες περιοχές της στρατοσφαίρας. Στα 1932, λοιπόν, ο Γερμανός μηχανικός επεχείρησε την πρώτη πτήση του από τις άκτες της Βόρειου Θάλασσας. Όπως όμως συμβαίνει πάντα, η πρώτη δοκιμή άπέτυχε παληγυρικά... Ο Τίλλινγκ ωστόσο δεν αποθαρρύνθηκε. Η σύντροφός του Μπουντενχάιμ άρχισε να τον βοηθά με περισσότερο ήλιο και περισσότερη άφοσίωση κι' έτσι, ύστερα από λίγους μήνες, ο Γερμανός μηχανικός έκανε μία δεύτερη άποψή στο πασίγνωστο γερμανικό αεροδρόμιο του Τέμπελχοφ. Οι άρχες όμως αυτή τη φορά δεν έβλεπαν με καλό μάτι αυτά τα πειράματα. Γι' αυτό, προσπάθησαν με κάθε τρόπο να τον έμποδίσουν. Μά ο Γερμανός μηχανικός είχε πανίσχυρους φίλους και μπόρεσε να κάνει και τη δεύτερη δοκιμή και να σημειώσει μάλιστα αυτή τη φορά κάποια μικρή άπτυχία.

Γύρισε τότε στο εργαστήριό του και, με τη βοήθεια της γραμματέας του, τέλει, πήρε την άπταμένη ρουκέτα του. Ήταν βέβαιος πιά ότι θα πραγματοποιούσε το μοναδικό άνειρο της ζωής του και ότι θα κατακτούσε τη στρατοσφαίρα και θα την έκανε ένα είδος ενδοίκτης γερμανικής άποψής! Έγερ! από λίγες ημέρες έτοιμάστηκε για το τελευταίο πείραμα. Η ρουκέτα του θα εκτοξευόταν από το πεδίο του Βάνγκερουγκ, της Ρηνανίας, λίγο πιο πέρα από το εργαστήριο του Όσναμπρούκ, όπου καθόταν ο Γερμανός μηχανικός. Αυτή τη φορά όμως η ρουκέτα του Τίλλινγκ θα χρησιμοποιείτο και για πειράματα επίγειου συγκοινωνίας. Γιατί, όπως είχε την έλπίδα ο εφευρέτης της, θα κατόρθωνε να διατρέξει τεράστιες άποψές, σε μίλιγγιδη ταχύτητα μέσα σ' ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα. Ο Γερμανός μηχανικός έλεγε ότι μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσε να έξασφαλίζει μία ταχυδρομική άπηρεσία άφαικτικού ταχύτητας μεταξύ των πέντε ήπειρων και προ πάντων μεταξύ Ευρώπης και Άμερικής.

Έκτοτε όμως άπ' αυτή τη ρουκέτα, ο Τίλλινγκ είχε φτιάξει και μία άλλη, με την οποία πίστευε ότι θα έλυσε το τρομερό πρόβλημα της άπογειώσεως των φορτωμένων αεροπλάνων. Η δεύτερη αυτή ρουκέτα του θα μπορούσε να τα έξεκολήση άπό το έδαφος και να τους δώσει τη φάρα που είχαν ανάγκη για την πτήση τους, μέσα σε μία πολύ μικρή έκταση. Με άσας, λοιπόν, τις έκτητικές ύλες, ο Γερμανός μηχανικός θα έβρινε κίνησι σ' ένα καινούργιο είδος μεταφορικών μέσων, τα οποία δε θα έξυπηρετούσαν μόνο τους κατοίκους της γης, αλλά και τη συγκοινωνία μεταξύ των πλανητών διά μέσου της στρατοσφαίρας.

Μά ο επελλόος Τίλλινγκ δεν ήταν τυχερός. Η πιο όμορφη ημέρα της ζωής του, η ημέρα της δοκιμής, ήταν κι' η τελευταία του! Και το πείραμα με την άπταμένη ρουκέτα, κατέληξε σε συνταρακτική τραγωδία. Το πρωί της ημέρας αυτού του τελευταίου πειράματος, ο μηχανικός Τίλλινγκ, η φρούλα Μάρθα Μπουντενχάιμ κι' ένας άλλος μηχανικός, άρχισαν να ετοιμάζουν τη ρουκέτα, που θα εκτοξευόταν από το πεδίο του Βάνγκερουγκ. Η πρώτη τους δουλειά λοιπόν ήταν να γεμίσουν τους σωλήνες της με έκτητικές ύλες. Άξανα όμως, από μία άνεξηγητή αίτια, δεκαοχτώ δολοφονία κιλά έκτητικές ύλες πήραν φωτιά στα χέρια του Γερμανού εφευρέτη! Την ίδια στιγμή, ύλες οι άλλες έκτητικές ύλες, που έρισκόντουσαν στο εργαστήριο, άρπασαν κι' αυτές φωτιά και μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο δολοφονηρό το κτίριο του εργαστηρίου τινάχτηκε στον αέρα...

Από τα έρείπια του ύστερα άρχισαν να θγάνουν μεγάλες φλόγες που σκορπούσαν μαύρο κι' άπολυτικό κοινό. Τότε ά, που έρισκόντουσαν στο πεδίο του Όσναμπρούκ για να παρακολουθήσουν το πείραμα, είδαν να θγάνουν μέσα από τις φλόγες τρεις σκιές: ήταν ο Τίλλινγκ, η φρούλα Μπουντενχάιμ κι' ο μηχανικός, ο βοηθός τους. Κι' οι τρεις τους ορλιάζοντες από τους πόνους έτρεξαν από άπνευσμένη προσπάθεια κι' έπεσαν σε μία στένα, που έρισκόνταν εκεί κοντά, για να σβύσουν τις φλόγες των ρούχων τους, που τους μεταμόρφωναν σε ζωντανές λαμπάδες.

Όταν όλοι έτρεξαν κοντά τους, είδαν ότι ο Τίλλινγκ κι' η συντροφέα του ήσαν πιά δύο παραμορφωμένα πτώματα. Ό τον πιά δύο σωθ άπ' αυτή τη συμφορά μόνος που είχε σώσει τους, ο μηχανικός, Μά κι' ήταν ο βοηθός του γεμάτος από φρικώδη άγκυλώματα...

Στο πεδίο του Βάνγκερουγκ, ύστερ άπ' αυτή την έαφνη τραγωδία, δεν έλασε κανείς παρά τα έρείπια του έργου του Τίλλινγκ. Άσναμπρούκ που είχε προστηρή στον άγριο μηχανικό από τον Μαιφερδ του, το μαρτυρικό φόν Λέντεμπουργκ κίνησαν, το μοιραίο τέλος είχαν τα πείραματά του Γερμανού μηχανικού Ρέυνολντ Τίλλινγκ.

Το χιούμορ δε εικόνες

— Αμ τι νόμιζες πως με το φαγητό σου μόνο κρατάς τον κόσμο εδώ? —

— Μαϊον! Έλα γρήγορα! Μέσα παίζουν το χορό μας! —

— Δεν είναι τίποτα... Θα τα συνήθισες!... —

ΑΠΟΧΡΕΙ Η "ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ"

των μαννεκέν

Η περίφημη Λάκυ έγινε γιαγιά και άποφάσισε ν' άφιση το έδαφος έλευθερο

ΑΠΟ την έπίδειξη των νέων μοντέλων, την έρχομενη άνοιξη, στο Παρίσι, θα λείπει ένα στοιχείο λάμψεως και γοητείας: Η περίφημη Λάκυ, η βασίλισσα των Παρισίων μαννεκέν, που χαμιά άλλη δε σέφεθηκε να της διαμυσφήση τον τίτλο και τα πρώτεια, θα άπουσιάζει αυτή τη φορά, έχοντας πιά όριστικά άποφασίσει την άποχώρησή της από την ένεργο δράση.

Πόσα άκριβώς χρόνια η Λάκυ κρατούσε τον πρώτο ρόλο στην έπίδειξη των νέων μοντέλων άπό τους οίκους της γαλλικής «άτ κουτюр», είναι άατι, πού... για λόγους τάχ, κανένας δεν το θυμάται, ή, κι' άν το θυμάται, άποφασίζει να το θυμίση στους άλλους! Όποσδήποτε, τα χρόνια αυτά είναι άκατα — άσχετα, άν η περίοχη αυτή γυναικά, με την ιδανική σιλουέττα, δε δείχνει παρά τη μισή από την πραγματική ηλικία της.

Ποιά είναι, όμως, η πραγματική ηλικία της; Μοναχα κατά προσέγγιση μπορεί να την ύπολογίσουν κανείς, γιατί παραμένει άγνωστο πού γεννήθηκε, πότε γεννήθηκε και ποιο ήταν ο γονείς που την έφεραν στον κόσμο. Είχε γοαφή κάποτε πως μεγάλωσε σ' ένα όφανοτροφείο, πράγμα που η ίδια άόνηθηκε να το έπιβεβαιώσει, μά πού φαίνεται, όστόσο, πως άναποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Άλλά τα θλιβερά παιδικά χρόνια της Λάκυ, που οι συνήκες τους περιβάλλονται πάντα από μυστήριο, έοφλήθηκαν, άπό τότε που σχηματίστηκε σε κοπέλλα, με μία ζωή, που της πρόσφερε μόνο χαρές κι' άπτυχίες, χωρίς ότε την παραμικρή σιά άπογοητεύσεως. Το ψευδώνυμο «Λάκυ», που διάλεξε για την χαλτεχνική της καριέρα και πού σημαίνει «τυχερή», άποδείχτηκε όσο δεν έπαυονε πίο ταιριαστό!

Η τύχη για τη Λάκυ άνοιξε, πάντως, πριν άκόμη πάρη αυτό το ψευδώνυμο, όταν, στα 17 της χρόνια, παντρεύτηκε έναν πλούσιο μεσόκοπο Άμερικανό, που άσθανθηκε γι' αυτή έναν κεραυνόβόλο έρωτα. Και δεν άνοιξε τόσο με το γάμο, όσο... με το διαζύγιο, που άκολούθησε λίγο άργότερα. Η Λάκυ, που κράτησε πάντα κλειστό το στόμα της για ό,τι άναφέρεται στα παιδικά η νεανικά της χρόνια — τα χρόνια, που προηγήθηκαν άπό την εισβολή της στον κόσμο της «άτ κουτюр» — δεν έξήγησε ποτέ τους λόγους, που ώδήγησαν στο διαζύγιο. Μά οι κακές γλώσσες δεν παύουν να λένε πως είχε ένεργήσει σε έπρωδιαγεγραμμένο σχέδιο, για να έξασφαλίση την άνεξαρτησία της μαζί με την οικονομική άνεση. Το γεγονός είναι πως είτε το έπεδωσε, είτε όχι, αυτό έγινε: Η Λάκυ πήρε, χωρίς όντας, μία άπορημίσι από 60.000 δολάρια και κράτησε έπίσης μία πλούσια συλλογή φορεμάτων και κοσμημάτων.

Με τα έφωδια αυτά, έφτασε, άστράφτοντας από νεάτα, όμορφιά και κομψότητα, στο Παρίσι. Ό,τι την τραβούσε εκεί σά μαγνήτης, ήταν η λάμψη της «άτ κουτюр», οι έπίδειξεις των διαλεχτών και πανάκριβων μοντέλων, που έβλεπε στον κινηματογράφο. Έβαλε στο πρόγραμμα της να γίνη μαννεκέν. Ένα μαννεκέν, όμως, διαφορετικό άπό τόν άντιστοιχούντων τύ-

που του μαννεκέν, που ήταν καθιερωμένος ως τότε. Η Λάκυ έδωσε ένα νέο τόνο, ένα νέο ύφος σ' αυτό το έπάγγελμα — και έδώ άκριβώς βόισκεται το μυστικό της τεράστιας έπτυχίας της. Καλλιέργησε τον τύπο του μαννεκέν-μεγάλης κυρίας. Άντι να ποάση σαν ένα συνεσταλμένο χορτισόπουλο, παρουσιάζονταν με τον άέρα άριστοχράτισσας, πού φορούε μίονοαλέττα προφορισμένη για την ίδια και όχι για άλλες. «Έφερε στον κόσμο των μαννεκέν — έγραψε γι' αυτήν μία παρισινή έπιμερίδα — δύο μεγάλα όδωρα: Το όδωρ της άνετης κινήσεως και το όδωρ των καλών τρόπων».

Ο νέος τύπος, που καλλιέργησε η Λάκυ, δημιουργήσε σχολή. Γύρω της άναδείχτηκε μία πλειάδα από μαννεκέν-μεγάλες κυρίες, που διεκδικούσαν τα σκήπτρα της γοητείας και της χάσης άναμσεως στις πιά διάσημες Παρισιάνες. Καμιά, όστόσο, άπ' όλες δε μπόρεσε να γίνη δεύτερη Λάκυ. Όπως και χαμιά δεν κατάφερε να έξασκοιούθη να είναι περιζήτητη στη δική της ηλικία — ηλικία πού, όπως έπαινε, κανείς δεν την έφερε με άκριβεία, μά πού δε μπορεί να είναι και τόσο μικρή, άφού η Λάκυ έχει μόρη παντρεμένη και η κόρη της έφερε τώρα στον κόσμο ένα παιδί!

Το τελευταίο αυτό γεγονός έλ- ναι κι' εκείνο, που ώδήγησε τη Λάκυ στην άνένδοτη άπόφασι να μίην έναεφανιστή στο ρόλο του μαννεκέν.

— Τώρα, δήλωσε, είμαι γιαγιά! Και μιά γιαγιά δε μπορεί να είναι συγχρόνως και μαννεκέν!

Το μπόλι του κυρίου Λά Μπουρέτ

ΕΧΕΤΕ μολιαστή; Έχετε φροντίσει να μολιαστούν ή γυναίκες, τα παιδιά σας, οι δικοί σας; Άν όχι, σπεύστε να προλάβετε το κακό. Υπάρχει εύλογα, όπως θα είδατε στις εφημερίδες και μάλιστα περισσότερα κρούσματα από όσα γράφουν. Και ή εύλογία είναι μία άφάρσεια, που δεν άστειεύεται. Πειθαίρει εύκολάτα, και άν τα καταφέρεις και δεν πεθάνεις, μένεις σημαδεμένος για όλη σου τη ζωή.

Γιατί, λοιπόν, να μη μολιαστήτε, άφού με το τίποτε μπορείτε να προλάβετε το κακό; Δυό-τρία άνεπαθήτα τομήματα και αυτό είναι όλο: Δεν κολλάς πιά εύλογία. Άς άφήσουμε πού ο έμβολιασμός παρέχει θέμα συζητήσεως στο τραπέζι και μάλιστα, άν έχετε κλίση μπορείτε να έπεκταθήτε και σε στοιχήματα, πού μπόλι θα πιάση και πού δε θα πιάση. Έπί τέλους, τώρα τελευταία, το μπόλι έγινε και αίτια μονομαχίας.

Κάθε μέτρο υγιεινής έχει και τους έχθρους του. Υπάρχουν π.χ. άνθρωποι, που δεν καταδέχονται ποτέ να μιμηθούν τους άλλους. Ένας άπ' αυτούς άκριβώς είναι και ο τραπεζίτης Άντρέ Λά Μπουρέτ. Ίδιος ύψους τύπος έκ φύσεως, είναι υπερήφανος γι' αυτό και φροντίζει με κάθε τρόπο να περνά για τέτοιος. Είναι, όμως, λογικός. Δεν έννοει να έπιβάλλη σε κανένα τις ίδιες του άκριβες όπες δεν έννοει να περπάτη δεχτή τις ίδιες των άλλων. Γι' αυτό, δεν ζητάει να έμποδίση τους δικούς του να λάβουν όλα τα προφυλακτικά μέτρα.

Όταν ή γυναίκα του του έκανε λόγο για την έπίδηση, έσπευσε να τη στείλει, μαζί με όλους τους δικούς του, στον οικουμενικό τους φίλο, το γιατρό Περσού — Λεπερσίε, με την παράκλησι να τους μολιάσει. Έννοείται ότι αυτός δεν τους συνάδευσε.

Όταν ή κ. Λά Μπουρέτ γύρισε, του είπε: — Ο γιατρός μου άνέθεσε να σου πω ότι πρέπει να πιάς κι' έσύ να σε μολιάσεις.

Ο Άντρέ Λά Μπουρέτ σήκωσε τους ώμους του άδιόφορα. — Δέ μ' άφήνετε ήσυχο;... Έσύ μολιάστηκες, τα παιδιά έπίσης. Εγώ δεν έχω καμιά διάθεση να τρυπάρω, χωρίς αίτια. Είμαι βέβαιος ότι δε με πιάνει έμένα ή εύλογία!

Το ίδιο βράδυ, όπως συνήθως, ο Άντρέ Λά Μπουρέτ πήγε στη λέσχη για να παίξη τη συνήθισμένη του παρτίδα ραμ. Κατά τις ένδεκα παρουσιάστηκε στη λέσχη και ο γιατρός Περσού — Λεπερσίε.

Ο γιατρός Λεπερσίε είναι ένας γνωστός τύπος με πολύ καλή φήμη. Έχει λαμπρές σχέσεις και φαίνεται μόνο τριάντα πέντε χρόνων άν και έχει πατήσει τα σαράντα πέντε. Τέλος, είναι ένας τέλειος σπόρτμαν, πού δεν παραμειεί κανένα σπόρ.

Έπειτα από μερικές χειραφίεις έδω κι' έκέι ο γιατρός έπλησίασε τον Άντρέ Λά Μπουρέτ. — Η κυρία σου, του είπε, σου μείδωσε την παραγγελία μου; — Ναι, γιατρέ μου... Μόνο πού δε θα σάς άνησυχώσω. — Έχεις μολιαστή τώρα κοντά; — Καθόλου. — Έχεις πάθει εύλογιά; — Ποτέ.

— Τότε γιατί δεν προλαμβάνεις όπως όλος ο κόσμος; — Το βρίσκω περίεργο. — Δεν έχεις δικη; — Ο γιατρός δεν έπέμενε εκείνο το βράδυ. Μα όλα τα έπόμενα βράδια ήρθε στη λέσχη και κάθε βράδυ ραμ τους τον Άντρέ, άν είχε μολιασθή. Κάθε φορά πού ο Άντρέ Λά Μπουρέτ του άπαντούσε άρηκτικά ο γιατρός του έλεγε:

— Δεν κάνεις καλά. Πρέπει να ρθεις ένα πρωί να σε μολιάσω μία στιγμή... — Έπί μία έβδομάδα έπαναλάμβανόνταν κάθε βράδυ ο ίδιος διάλογος. Στο τέλος ο Άντρέ Λά Μπουρέτ έλασε την ύπομνηση του και πετώντας θυμωμένος τα χαρτιά του, φώναξε: — Ά! μά για να σου πω, γιατρέ! Το έβρισε πως το παρακαλώ! Μα σκότισες με το μπόλι σου! Στο έπαινα χίλιες φορές ότι δε μολιάζονμολ! Έσφορτώσου με, λοιπόν!

Ο γιατρός σιγάσθηκε σοδαρά και έλεπε ψυχρά: — Δεν επιτρέπω να μολιάζονμ' αυτό το ύφος... — Έδειξε δύο παρακαθήμενους κυρίους και πρόσθεσε: — Παρακαλώ τον κ. Μπωντουζή και τον ταγματάρχη Λεπερσίε να ήτησουν ές όνομάς μου έπανόρθωση της προσβολής.

— Έσας! άνέκραξε ο τραπέζιτης. Προτιμώ μία σπαθιά από νύστερ... Και άρισε άμέσως δύο μάρτυρες.

Η όμορφιά είναι δική σας... τονίστε την με MAKE-UP

ΚΑΛΥΠΤΕΙ έντελώς φυσικά κάθε άτέλεια της έπιδερμίδος. Δίνει στο πρόσωπο την λάμψη της αληθινής όμορφιάς. Κάτω άπ' το όαμο φως του MEIK - UP ZINNIA Το δερμα σας φαντάζει ύπεροχο και το χαρακτηριστικά σας προβάλλονται πιο έκφραστικά στην μάτ έπιφάνειά του. ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΣΑΣ ΔΕΝ ΕΞΕΡΕΙ ΟΤΙ ΤΟ ΦΟΡΑΤΕ.

Tinnia ΤΑ ΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΝ ΝΟΗΜΑ ΣΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΕΥΘΥΜΗ / Ιστοριούλα

ποι, πού δεν καταδέχονται ποτέ να μιμηθούν τους άλλους. Ένας άπ' αυτούς άκριβώς είναι και ο τραπεζίτης Άντρέ Λά Μπουρέτ. Ίδιος ύψους τύπος έκ φύσεως, είναι υπερήφανος γι' αυτό και φροντίζει με κάθε τρόπο να περνά για τέτοιος. Είναι, όμως, λογικός. Δεν έννοει να έπιβάλλη σε κανένα τις ίδιες του άκριβες όπες δεν έννοει να περπάτη δεχτή τις ίδιες των άλλων. Γι' αυτό, δεν ζητάει να έμποδίση τους δικούς του να λάβουν όλα τα προφυλακτικά μέτρα.

Όταν ή γυναίκα του του έκανε λόγο για την έπίδηση, έσπευσε να τη στείλει, μαζί με όλους τους δικούς του, στον οικουμενικό τους φίλο, το γιατρό Περσού — Λεπερσίε, με την παράκλησι να τους μολιάσει. Έννοείται ότι αυτός δεν τους συνάδευσε.

Όταν ή κ. Λά Μπουρέτ γύρισε, του είπε: — Ο γιατρός μου άνέθεσε να σου πω ότι πρέπει να πιάς κι' έσύ να σε μολιάσεις.

Ο Άντρέ Λά Μπουρέτ σήκωσε τους ώμους του άδιόφορα. — Δέ μ' άφήνετε ήσυχο;... Έσύ μολιάστηκες, τα παιδιά έπίσης. Εγώ δεν έχω καμιά διάθεση να τρυπάρω, χωρίς αίτια. Είμαι βέβαιος ότι δε με πιάνει έμένα ή εύλογία!

Το ίδιο βράδυ, όπως συνήθως, ο Άντρέ Λά Μπουρέτ πήγε στη λέσχη για να παίξη τη συνήθισμένη του παρτίδα ραμ. Κατά τις ένδεκα παρουσιάστηκε στη λέσχη και ο γιατρός Περσού — Λεπερσίε.

Ο γιατρός Λεπερσίε είναι ένας γνωστός τύπος με πολύ καλή φήμη. Έχει λαμπρές σχέσεις και φαίνεται μόνο τριάντα πέντε χρόνων άν και έχει πατήσει τα σαράντα πέντε. Τέλος, είναι ένας τέλειος σπόρτμαν, πού δεν παραμειεί κανένα σπόρ.

Έπειτα από μερικές χειραφίεις έδω κι' έκέι ο γιατρός έπλησίασε τον Άντρέ Λά Μπουρέτ. — Η κυρία σου, του είπε, σου μείδωσε την παραγγελία μου; — Ναι, γιατρέ μου... Μόνο πού δε θα σάς άνησυχώσω. — Έχεις μολιαστή τώρα κοντά; — Καθόλου. — Έχεις πάθει εύλογιά; — Ποτέ.

— Τότε γιατί δεν προλαμβάνεις όπως όλος ο κόσμος; — Το βρίσκω περίεργο. — Δεν έχεις δικη; — Ο γιατρός δεν έπέμενε εκείνο το βράδυ. Μα όλα τα έπόμενα βράδια ήρθε στη λέσχη και κάθε βράδυ ραμ τους τον Άντρέ, άν είχε μολιασθή. Κάθε φορά πού ο Άντρέ Λά Μπουρέτ του άπαντούσε άρηκτικά ο γιατρός του έλεγε:

— Δεν κάνεις καλά. Πρέπει να ρθεις ένα πρωί να σε μολιάσω μία στιγμή... — Έπί μία έβδομάδα έπαναλάμβανόνταν κάθε βράδυ ο ίδιος διάλογος. Στο τέλος ο Άντρέ Λά Μπουρέτ έλασε την ύπομνηση του και πετώντας θυμωμένος τα χαρτιά του, φώναξε: — Ά! μά για να σου πω, γιατρέ! Το έβρισε πως το παρακαλώ! Μα σκότισες με το μπόλι σου! Στο έπαινα χίλιες φορές ότι δε μολιάζονμολ! Έσφορτώσου με, λοιπόν!

Ο γιατρός σιγάσθηκε σοδαρά και έλεπε ψυχρά: — Δεν επιτρέπω να μολιάζονμ' αυτό το ύφος... — Έδειξε δύο παρακαθήμενους κυρίους και πρόσθεσε: — Παρακαλώ τον κ. Μπωντουζή και τον ταγματάρχη Λεπερσίε να ήτησουν ές όνομάς μου έπανόρθωση της προσβολής.

— Έσας! άνέκραξε ο τραπέζιτης. Προτιμώ μία σπαθιά από νύστερ... Και άρισε άμέσως δύο μάρτυρες.

ΜΙΑ βδομάδα τώρα — ήταν ή τε τελευταία βδομάδα της Αποκριάς — το ατελιέ της Τασίας, γνώρισε τις πιο συγκινητικές κι ευτυχισμένες στιγμές αφοτου είχε ανοίξει εδώ και τρία χρόνια, εκεί σε μία παροδο της οδού Ερμού.

Πόσες νυχτες δεν είχαν ξενυχτήσει τα κορίτσια της για να προλάβουν να παραδώσουν στις πελάτισσες, τα φορέματα, που είχαν παραγγείλει για τους χορούς.

Η μία πρόβα διαδεχόταν την άλλη και ή Τασία μέσ' απ' τις κουβέντες καταλάβαινε τη λαχτάρα, την αγωνία, τη χαρά που πρόμενε κάθε μία από τις πελάτισσές της — εκεί μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη.

Δεν ήταν απλά φορέματα, συνθησμένα για οποιαδήποτε εποχή. Ήταν όλα φορέματα χορού, που το καθένα τους προωριζόταν να κάνει εντύπωση σε κάποιον καβαλλέρο, σύζυγο ή φίλο, που θα άγγιζε αυτό το φόρεμα μέσα σ' ένα σφιχταγκάλισμα, στο μεθύσι του χορού.

Κάθε μία είχε τον πόνο της, τη μικρή εκμυστήρευσί της κι όλες προσπαθούσαν να εξηγήσουν γιατί αυτό το φόρεμα έπρεπε να είναι τέλειο για να κάνει την εντύπωση που ήθελαν. Κι' ήταν σαν να ζητούσαν απ' την Τασία να το προσέξη!

Έκείνη, μ' ένα χαμόγελο στο στόμα, δλο κι' έδινε υποσχέσεις, πως θα γίνη τέλειο και πως θα το έχη έτοιμο στην ώρα του.

Κι' όλα παραδόθηκαν στην ώρα τους, εκείνο το Σαββατόβραδο ως τις οχτώ.

Και τα κορίτσια, άραυ μάζεψαν τα κουρέλια και σκούπισαν το ατελιέ, ήρθαν να εύχηθούν στη δεσποινίδα Τασία, χρόνια πολλά!

Μιά, μάλιστα απ' αυτές είχε πάρει ένα ρόλο σεργαντίνες και τις ζετούλιζε με όρη γύρω στο σαλόνι, για να πάρη το σπίτι τη χαρούμενη αποκριάτικη όψη.

Χρόνια πολλά, κορίτσια! Και σ'ας εύχομαι μία καλή τύχη!

Επίσης! Και στα δικά σας! Κι' ή πόρτα έκλεισε.

Η Τασία έμεινε μόνη, κουρασμένη, στην άπολυτη μοναξιά της. Πήγε στην κουζίνα, έφτιαξε έναν καφέ, άναψε ένα τσιγάρο και καθόσε στο σαλονάκι να ξεκουραστή από όλη αυτή τη φασαρία της εβδομάδας.

Τρία χρόνια τώρα, που είχε ανοίξει αυτό το ατελιέ και πρώτη φορά είχε τόσο πολλή δουλειά.

Στο βάθος του διαμερίσματος που είχε νοικιάσει για το ατελιέ της, υπήρχαν κι' άλλα δυο δωμάτια. Ήταν ή κρεβατοκάμαρά της και ένα βοηθητικό άκομη δωμάτιο, που φιλοξενούσε που και' που, καμμι συγγενή ή φίλη απ' το χωριό.

Γιατί ή Τασία ήταν ένα κορίτσι της επαρχίας, από καλή οικογένεια, που βρέθηκε ξαφνικά ορφανή. Θέλησε ν' αποφύγη τη σκληρή δουλειά του χωριού κι' αποφάσισε να πάη στην Αθήνα για να μάθη ραπτική και κοπτική και να ζήση μ' ένα μεροκάματο.

Γράμματα δεν ήξερε πολλά. Είχε βγάλει το δημοτικό σχολείο, μά είχε πάθος με το ράψιμο και αντίληψη μεγάλη, τόσο που όταν ήρθε στην Αθήνα, προώδεψε όλων και πληρωνόταν άρκετά καλά από το ατελιέ όπου εργαζόταν.

Έκει γνώρισε πολλές κυρίες του καλού κόσμου από τη σημερινή πελατεία της κι' αυτές ήταν που της έδωσαν θάρρος ν' ανοίξη το ατελιέ, που είχε σήμερα και να δουλεύη, τόσο καλά, με δέκα κορίτσια εργατικό προσωπικό.

Βέβαια, βρήκε δυσκολία στην αρχή. Έπρεπε να εξοικονομήση τα λεφτά για να εγκατασταθή. Γι' αυτό τάπαιζε όλα για όλα. Πούλησε τα χτημάτια της στο χωριό και νοίκιασε ένα κεντρικό διαμέρισμα. Το στόλισε με ωραία έπιπλα, έκανε μία εγκύκλιο και έγκαινία κι' άρχισε τη δουλειά της με θάρρος.

Και πέτυχε. Τώρα ήταν ευχαριστημένη, γιατί είχαν εκτιμηθή το γούστο της και ή δουλειά της.

Κι' όμως, παρ' όλα που ήταν μιά

— Πότε θα σ'ας ξαναδώ; την ρώτησε ό νέος.

Οι τυχερές σεργαντίνες

ξανθείά, ψηλή και όμορφη κοπέλλα τριαντάφυλλα για το κορσάκι, μία μάσκα ρόζ με χρυσή κορδελλίτσα και άλλα πραγματάκια, έπεσε χάμω από συγκοπή της καρδιάς της, ακριβώς τη στιγμή που δοκίμαζε τη μάσκα, μπρός σ' ένα καθρέφτη.

Έτσι, το γενεσιάνικο αυτό φόρεμα με τις νταντέλλες και τα τουλία, είχε μείνει δυο χρόνια στην ίδια θέση μέσα σ' αυτή τη ντουλάπα.

Δεν τόχε πιά ζητήσει κανείς, άφου ή γυναίκα, που θα το φορούσε πέθανε ξαφνικά με μία μάσκα στο πρόσωπό της!

Η Τασία άπλωσε το χέρι της, κούνησε το φόρεμα, τάραιε τις πτυχές του, σαν να τάραιε τις θλιμένες αναμνήσεις που της έφερε ή τύχη της γυναίκας εκείνης.

Δεν είχε ποτέ της φορέσει αποκριάτικο φόρεμα. Το ξεκοίμασε. Το άνοιξε με τα δυο της χέρια, το άπλωσε, μπρός στο φώς και θαύμαζε τώρα το άριστούργημα που είχε φτιάξει.

Την έπιασε, λοιπόν, ή επιθυμία να το φορέση.

Γούθηκε, φορεσε μία μαύρη κομπινεζόν, ένα ζευγάρι γοβάκια σουέντ με άγκράφες γυαλιστερές, χτένισε τα μαλλιά της, τάραιε κόστος προς τα επάνω, έβαψε τα χείλη της και με απαλές κινήσεις σήκωσε το φόρεμα ψηλά και το φόρεσε. Είχε κι' εκείνη το ίδιο μπόι, το ίδιο σώμα και της πήγαινε μία χαρά!

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη, γύρισε μπρός-πίσω και χαμογέλασε. Μά ξαφνικά το χαμόγελο εσώθησε από τα χείλη της.

Είχε χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας της!

Ποιός να ήταν, τέτοια ώρα; Δεν περίμενε κανένα! Πιθανόν κανένα από τα κορίτσια της θάχε ξεχάσει κάτι και γύρισε να το πάρη. Ίσως όμως και καμμία από τις πελάτισσές της, που έρχόταν για ένα πρόχειρο διορθώμα του φορέματός, που της είχε στείλει.

της, κάτι ψεύτικα μπουμπουκάκια τριαντάφυλλα για το κορσάκι, μία μάσκα ρόζ με χρυσή κορδελλίτσα και άλλα πραγματάκια, έπεσε χάμω από συγκοπή της καρδιάς της, ακριβώς τη στιγμή που δοκίμαζε τη μάσκα, μπρός σ' ένα καθρέφτη.

Έτσι, το γενεσιάνικο αυτό φόρεμα με τις νταντέλλες και τα τουλία, είχε μείνει δυο χρόνια στην ίδια θέση μέσα σ' αυτή τη ντουλάπα.

Δεν τόχε πιά ζητήσει κανείς, άφου ή γυναίκα, που θα το φορούσε πέθανε ξαφνικά με μία μάσκα στο πρόσωπό της!

Η Τασία άπλωσε το χέρι της, κούνησε το φόρεμα, τάραιε τις πτυχές του, σαν να τάραιε τις θλιμένες αναμνήσεις που της έφερε ή τύχη της γυναίκας εκείνης.

Δεν είχε ποτέ της φορέσει αποκριάτικο φόρεμα. Το ξεκοίμασε. Το άνοιξε με τα δυο της χέρια, το άπλωσε, μπρός στο φώς και θαύμαζε τώρα το άριστούργημα που είχε φτιάξει.

Την έπιασε, λοιπόν, ή επιθυμία να το φορέση.

Γούθηκε, φορεσε μία μαύρη κομπινεζόν, ένα ζευγάρι γοβάκια σουέντ με άγκράφες γυαλιστερές, χτένισε τα μαλλιά της, τάραιε κόστος προς τα επάνω, έβαψε τα χείλη της και με απαλές κινήσεις σήκωσε το φόρεμα ψηλά και το φόρεσε. Είχε κι' εκείνη το ίδιο μπόι, το ίδιο σώμα και της πήγαινε μία χαρά!

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη, γύρισε μπρός-πίσω και χαμογέλασε. Μά ξαφνικά το χαμόγελο εσώθησε από τα χείλη της.

Είχε χτυπήσει το κουδούνι της πόρτας της!

Ποιός να ήταν, τέτοια ώρα; Δεν περίμενε κανένα! Πιθανόν κανένα από τα κορίτσια της θάχε ξεχάσει κάτι και γύρισε να το πάρη. Ίσως όμως και καμμία από τις πελάτισσές της, που έρχόταν για ένα πρόχειρο διορθώμα του φορέματός, που της είχε στείλει.

Προχώρησε κι' άνοιξε. Στην πόρτα ήταν ένας κύριος, πολύ κομψο-ντυμένος, καμμία τριανταριά χρόνων. Πίσω του στεκόταν μία πολύ όμορφη νέα ντυμένη κολεμπίνα.

— Συγγνώμη, είπε ο κύριος, εδώ καθεται ο κύριος και ή κυρία Α-σπέρη.

— Όχι, στο έπάνω πάτωμα, είπε μ' ένα χαμόγελο ή Τασία.

— Ευχαριστούμε.

Η Τασία δεν έκλεισε άμέσως την πόρτα. Στάθηκε και καμάρωνε το ζευγάρι, που ανέβαινε σιγά-σιγά τις σκάλες. Έπειτα έκλεισε απαλά την πόρτα, άκούμπησε έπάνω της κι' έδγαλε έναν αναστεναγμό.

— Χαίρονται τα νιάτα τους... μουρμούρισε.

Προχώρησε κατόπιν μέσα στο σαλόνι των δοκιμών και στάθηκε μπρός στο μεγάλο τρίφυλλο καθρέφτη.

Η ματιά της έπεσε μέσα από τον καθρέφτη πάνω σ' ένα μεγάλο φακέλλο, πουχε λάβει από το μεσημέρι κι' από τη φούρια της δουλειάς δεν τον είχε άνοιξει. Γύρισε, τον άνοιξε, τράβηξε ένα τυπωμένο χαρτόνι και διάβασε:

«Η Κα και ό Κορ Α. Περνίδης, σ'ας προσκαλούν στον χορό, που δίνουν σπίτι τους, Σάββατο, και ώρα 10 μ. μ., οδός Πατησίων, αριθμός 1254».

Με τα μάτια στηλωμένα πάνω σε κείνο το χαρτόνι, της προσκλήσεως έμεινε ή Τασία για πολλή ώρα άφηρημένη κι' αναποφάσιστη.

Η κ. Περνίδη ήταν μία από τις καλύτερες πελάτισσές της και πολύ άγαπητή. Κολακευτηκε για την πρόσκληση, χαμογέλασε και πήγε να συμπληρώση την άμφισί της...

Κύτταξε το ρολογάκι της: ήταν δέκα παρά τέταρτο. Έκλεισε τα φώτα, την πόρτα και κατέβηκε στο όροφο. Μ' ένα ταξί πήγε στο σπίτι της οικογένειας Περνίδη.

Την υποδέχτηκαν με χαρές και τα παιδιά του σπιτιού με σεργαντίνες. Θυμήθηκε τις εργατοίες της, που πριν φύγουν την τούλιζαν με σεργαντίνες. Της έφεραν γούρι οι σεργαντίνες εκείνες! Ήταν τυχερές! Την έδγαλαν για πρώτη φορά από την μοναξιά της και την έφεραν προς τον κόσμο, τον πολύ κόσμο που είχε προσκαλεσμένο ή κ. Περνίδη στο σπίτι της.

Η κ. Περνίδη τη συστήσε με πολλούς νέους κι' ή Τασία χόρεψε και διασκεδάσε όλο εκείνο το βράδυ της τελευταίας εβδομάδας της Αποκριάς.

Ήταν περίφημη σε κομψότητα και σε όμορφία, μέσα σ' εκείνο το βενετσιάνικο μαύρο φόρεμα με τα τουλία και τις νταντέλλες.

Κι' όταν, άργά, έπρόκειτο να φύγη, τη συνώδεψε με το δικό του αούτοκίνητο ό μεγάλος γυιός της κυρίας Περνίδη, που διηύθυνε τα γραφεία του πατέρα του.

Ήταν τόσο ένδοξοισασμένη ή Τασία, που δεν άπόφυγε ούτε το φιλή, που της έδωσε ό νέος. Του το ανταπέδωσε μάλιστα με λαχτάρα.

— Πότε θα σ'ας ξαναδώ; την ρώτησε.

Τότε μόνο ή Τασία έσκυψε το κεφάλι και δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Ό νέος συνέχισε:

— Η μήπως θέλετε να σ'ας κάνω άπόψε την πρότασή...

Η Τασία ξαφνίστηκε:

— Ποιά πρόταση;

— Να γίνετε γυναίκα μου.

— Έγώ;

— Μήπως διστάζετε γιατί είστε μία μοδίστρα κι' εγώ ένας βιομήχανος; Θα κλείσωμε το μοδιστράδικο και ή δεσποινίς Τασία θα είνε μόνον κυρία Περνίδη. Δέχεστε;

Είχαν φτάσει μπρός στην πόρτα της. Τούσφιξε το χέρι για να τον ευχαριστήσει και να κατεβή.

— Δεν άστειεύομαι, Τασία. Σ' αγαπάω μόλις σε είδα. Θα μ' αγαπήσης κι' εσύ, το ξέρω. Πάμε πίσω, να το πώ στη μητέρα μου. Θα ευχαριστηθή πολύ. Έκείνη, έξ' άλλου, τον θέλει αυτό το γάμο, γιατί σ' εκτιμάει και σ' αγαπά πολύ!

Πραγματικά, ή πρόταση δεν ήταν μία αποκριάτικη φάρσα. Ό νέος μιλούσε σοβαρά! Αυτές οι σεργαντίνες της έφεραν τύχη!

Κι' ή Τασία έγειρε το κεφάλι της στον όμο του νέου, ευτυχισμένη!

MIRANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ

ΚΑΘΕ καινούργια εποχή του χρόνου, είναι πάντα συνδυασμένη και με ανανέωση της μόδας. Έτσι με τις πρώτες ανοιξιάτικες ή μέρες θα δούμε νέες τάσεις, όπως έγραψε ό «Θησαυρός» στο προηγούμενο τεύχος του, να χαρακτηρίζουν τη μόδα, που ίσως να μη επιβληθούν όλες εκ των υστέρων, αλλά πάντως θα έπηρεάσουν τη μία ή την άλλη γραμμή.

Βλέπουμε πρώτα μία τάση της φούστας στο να αποκτά περισσότερο φάρδος και πολύ συχνά και μεγαλύτερο μήκος.

Μην τρομάζετε όμως. Το μήκος αυτό δεν επιδιώκει τίποτ' άλλο, παρά μόνο να σκεπάζη τα γόνατα. Άλλά και αυτή ή τάση, που έκανε την εμφάνισί της σε μερικούς παρισινούς οίκους μόδας αντικρούστηκε από άλλους οίκους. Αυτοί τουναντίον επιζητούν το κόντημα μερικούς πόντους παρά πάνω.

Μ' άλλα λόγια, τίποτε ακόμη δεν είναι ήριστικό, γι' αυτό οι πρακτικές γυναίκες, κάλουν καλά να περιμένουν πριν κάμουν τις άνοιξιάτικες παραγγελίες τους.

Ωστόσο αν ένα-δυο χαρακτηριστικά της μόδας δέ βρήκαν ακόμη την ήριστική τους κατεύθυνση μάς δίνουν πάντως μία σαφή ιδέα της άνοιξιάτικης... εμφανίσεως.

Η σιλουέττα π.χ. θα παρουσιάζη την άνοιξη μία γραμμή πολύ άπαλη, με ιδιαίτερη άνεση στο κορσάκι, άσχετα αν ή φούστα ακολουθή την ίσια ή την έδαξε γραμμή.

Στις βέστες των ντε-πιές ή των ταγιέρ βλέπουμε επίσης μία σχετική άνεση, είτε είναι εύθυγρες, είτε έδαξε προς τα κάτω.

Η μέση δείχνει τάσεις, έξ' άλλου, για έπαναφορά της στην κανονική της θέσι. Δηλαδή, ούτε ψηλότερα, ούτε πιο χαμηλά. Όλα αυτά φυσικά, δεν έμποδίζουν και τις δύο άπόψεις δσον άφορά τη μέση.

Μερικοί παρισίνοι οίκοι τη θέλουν πολύ σφιχτή και άλλοι πολύ έλαφρά τονισμένη. Ίσως ή μέση λύσι να είναι αυτό που θα επικρατήσει τελικά.

Έκείνο, έξ' άλλου, που ιδιαίτέρως θα χαρακτηρίση τις άνοιξιάτικες εμφανίσεις θα είναι, τόσο στη γραμμή δσο και στις λεπτομέρειες, κάτι το πολύ νεανικό.

Ενα παράδειγμα θα είναι οι ναυτικοί γιακάδες στο σχήμα και στα σειρήνια, με τα όποια γαρνίρονται.

Αν ρωτάτε και για τα χρώματα θα είναι πολύ της μόδας το κίτρινο και το πορτοκαλλί σε διάφορες άποχτάσεις.

Κοντά σ' αυτά θα δούμε και πολλά ρόζ, υπλές στη γκάμα των παστέλ.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΠΡΕΝΣΕΣ

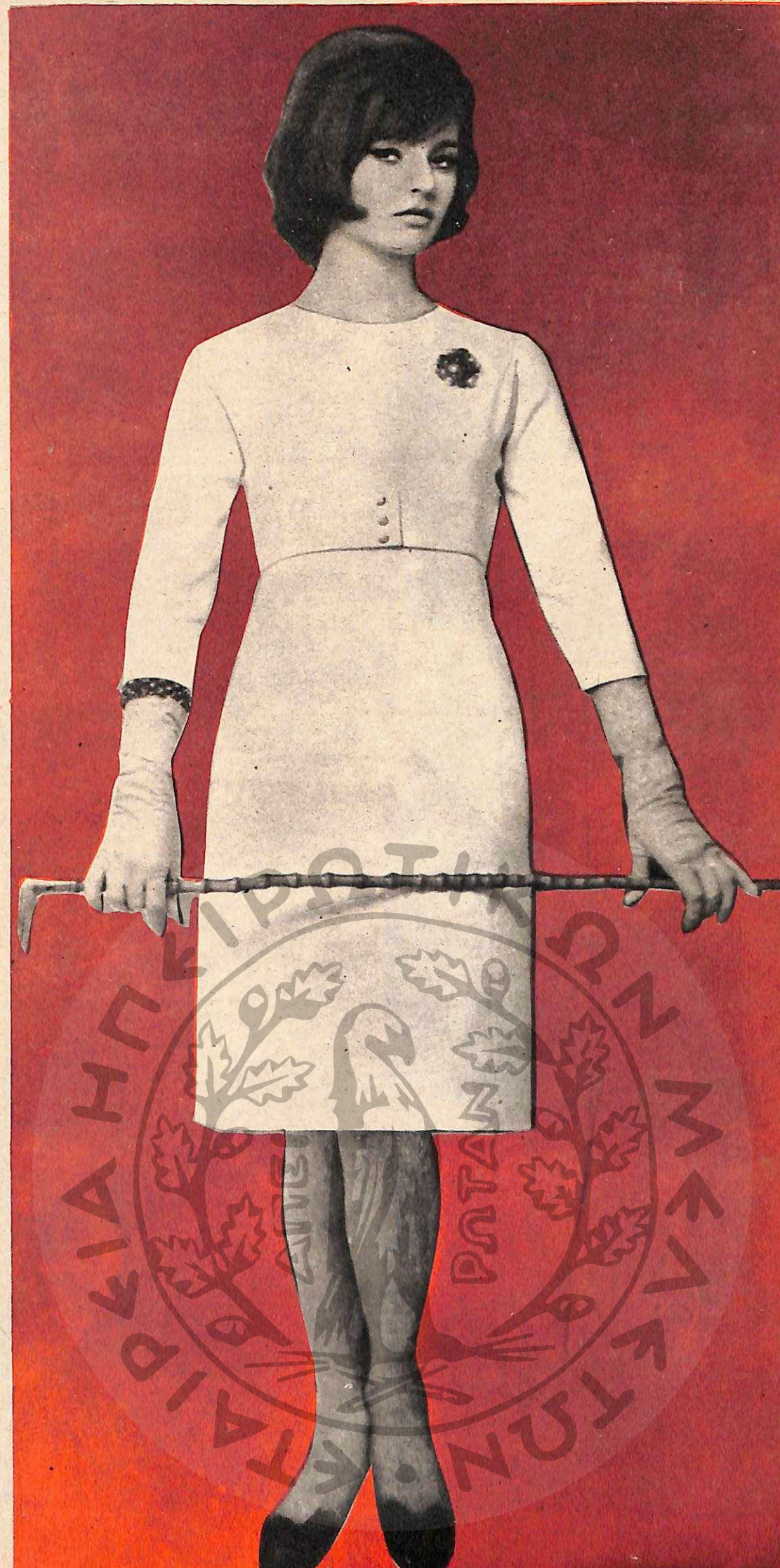
Άνάμεσα στους διάφορους νεωτερισμούς ή γραμμή πρενσές θα εξακολουθήση να διατηρή τη θέσι της, κάπως όμως παραλλαγμένη.

Τη χαρακτηρίζει πάντα το μονοκόμματο, αλλά έχει το κορσάκι άνετο και τη φούστα πολύ λιγώτερο έδαξε άπ' ό,τι την ξέραμε.

Θα μπορούσαμε να πούμε πως ή νέα γραμμή πρενσές είναι ένας συνδυασμός της με τη γραμμή φουρώ.

Η μέση είναι κάπως τονισμένη, αλλά δεν έχει ζώνη. Τα φορέματα αυτά, που θα φορε-

Η μοντέρνα άνοιξιάτικη γραμμή σε άσπρο σύνολο.

Συνδυασμός σταμπάτου μεταξωτού και μονόχρωμου.

θούν την ανοίξει στο δρόμο θα γίνονται από λεπτά λαινάς και άλλα βαμβακερά υφάσματα, που δίνουν την εντύπωση του μαλλίνου.

ΝΤΕ — ΠΙΕΣ ΣΕΜΙΖΙΕ

Λεπτότητα ανοιξιάτικα ζέρσεϋ, θα χρησιμοποιηθούν επίσης την ανοίξει για απλά ντε-πιές. Σ' αυτά η θέστα θα παρουσιάσει τη σεμιζιέ γραμμή.

Το κούμπωμα εϋθύγραμμο φτάνει ως τη ρίζα του λαιμού και στο λαιμό υπάρχει κατεδαστό γιακαδάκι, που συντελεί στη νεανική εμφάνιση του συνόλου.

Τα μανίκια της θέστας κάπως ριχτά, ε-φαρμοσμένα, θα έχουν περιορισμένο φάρδος και θα καταλήγουν σε γυριστά πουανιέ. 'Η ένωσης των μανικιών με τα πουανιέ γίνεται με ελαφρεϊά σουρίτσα.

Δυό εξωτερικές τσέπες στολίζουν τη θέστα εκατέρωθεν του ανοίγματος. Όσον αφορά τη φούστα ακολουθήστε το γούστο σας, γιατί η μόδα εγκρίνει και τη μία και την άλλη άποψη. Δηλαδή η φούστα που συνδυάζεται με τη θέστα μπορεί να είναι εϋθύγραμμη ή φαρδεϊά με πολύ λεπτές πιέτες.

ΝΤΕ — ΠΙΕΣ ΣΠΟΡΤΙΦ

Σχετικά ντε-πιές, αλλά με μία άλλη μορφή είναι εκείνα που έχουν σπορτιβ εμφάνιση.

Εδώ η φούστα ακολουθεί κατά προτίμηση την έβαζε γραμμή, χωρίς όμως καμμία υπερβολή. Για να το πετύχουμε αυτό κάνουμε μία φαρδεϊά κουφωτή πιέτα μπροστά και μία πίσω.

Η θέστα πέφτει με κάποια άνεση, έχει εϋθύγραμμο κούμπωμα και κατεδαστό γιακά με μυτερό άνοιγμα μπροστά.

Τα κοντά μανίκια μπορούν για την εποχή να αντικαταστήσουν τα τρουά-κάρ.

Για τσέπες θα προτιμήσετε τις κοφτές οριζόντιες με κουμπωτά καπάκια και μάλιστα όχι μόνον δυό, αλλά τέσσερις. Στο επάνω μέρος της θέστας μπαίνουν δυό πιο μικρές.

Το συμπλήρωμα μιάς τέτοιας εμφανίσεως, είναι ένα καπελλάκι με σηκωτό μπόρ σαν μικρό μπρετόν. Το καπελλάκι αυτό γίνεται από ύφασμα ώσπου να φτάσει η σειρά της ψάσας.

ΛΑΙΝΑΖ — ΕΤΑΜΙΝ

Μιά άραϊά ύφανσι λεπτού λαινάς στον τύπο έταμιν θα είναι πολύ της μόδας για ανοιξιάτικα φορέματα, ή για συνδυασμό φορέματος και θέστας. Στην περίπτωση αυτή είναι πολύ της μόδας ο συνδυασμός της σκέτης έταμιν με καρρεδάκι έταμιν.

Το φόρεμα θα το προτιμήσετε από την σκέτη έταμιν με μία εϋθύγραμμη κόψι που φορμάρει το σώμα, χωρίς την παρέμβασι ζώνης με μανίκια κοντά.

Η θέστα τούναντιον θα είναι ριχτή και άνετη, καμωμένη από την καρρεδάτη έταμιν, μ' ένα εϋθύγραμμο κούμπωμα και με μανίκια σε μάκρος τρουά-κάρ.

Χαρακτηριστικό της θέστας θα είναι το μάκρος των μανικιών να αντιστοιχί ακριβώς στο μάκρος της θέστας. Όσο για το άνοιγμα του λαιμού, θα παρουσιάσει το σκέρτσο να σχηματίζει μπροστά μιά οριζόντια γραμμή, ενώ πλάγια της μπροστινής οριζόντιας γραμμής.

ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Δέν σάς λέμε, βέβαια, τίποτε το νέο, μιλάοντας για αντιφάσεις της μόδας.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό ίσως αυτό να είναι που καθιστά τη μόδα περισσότερο έλκυστική από κάθε άλλη φορά, γιατί δίνει την ευκαιρία στη γυναίκα να συνδυάζει το γούστο της και τη μόδα.

Έτσι, ενώ τονίζεται ότι με την ανοιξιάτικη μόδα η μέση επανέρχεται στη θέσι της, πολλά είναι τα μοντέλα —άλλοτε φορέματα και άλλοτε ντε-πιές— που εμφανίζουν την κοντόταλη γραμμή. Στα φορέματα το βλέπουμε αυτό με τη ζώνη, που εμφανίζεται φαρδεϊά κι' έτσι φαίνεται σα νάναι πιο ψηλά τοποθετημένη.

Στο ντε-πιές, που αποτελείται από φόρεμα και θέστα, βλέπουμε τη θέστα να ακολουθεί την κόψι μπολερό, πάνω από το φόρεμα, που δεν έχει ζώνη. Έτσι δίδεται ή εντύπωση του κοντόταλλου.

Συχνά το μπολερό έχει κόψι κιμονό με τα μανίκια του σε μάκρος τρουά-κάρ, ενώ ο

Εϋθύγραμμη φούστα και ριχτή θέστα σε συνδυασμό μονόχρωμης και καρρεδάτης έταμιν.

λαιμός σχηματίζεται στρογγυλός μ' ένα κλείσιμο σ' όλο το περιορισμένο μάκρος του μπολερό.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΡΙΣΜΕΝΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Δέ θ' άργήσωμε να δούμε τα όμορφα σταμπάτα, που καθώς φαίνονται θα φορεθούν τόσο την ανοίξει.

Περισσότερο θα χρησιμοποιηθούν σε ντε-πιές και λιγώτερο σε φορέματα. Φούστα-καζάκα, φούστα και θέστα.

Αν τα χρησιμοποιήσωμε για όλόκληρο φόρεμα δε θα παραλείψωμε να έχουμε για συμπλήρωμα και την ομοιόμορφη θέστα.

Σ' αυτά τα σταμπάτα, που θα είναι ως επί το πλείστον μεταξωτά ή ραγιόν ή γραμμή θ' ακολουθή την εϋθυγραμμία.

Η θέστα όμως γίνεται μάλλον μακρεϊά με άνοιγμα λαιμού στρογγυλό ή μυτερό και μανίκια τρουά-κάρ ή και πιο κοντά.

Αλλά η αστάθεια της ανοιξιάτικης εποχής επιβάλλει να έχουμε και ένα ελαφρό επανωφόρι. Για το χρώμα του διαλέγουμε κάτι, που να θυμίζει το σταμπάτο του φορέματος.

Γι' αυτά τ' ανοιξιάτικα επανωφόρια θα προτιμήσωμε μιά ριχτή γραμμή, αρκετά άνετη, με μικρό γιακά και ρεδέρ.

Θα κουμπώνουν μ' ένα μόνο κουμπι τοποθετημένο ψηλά και οι τσέπες τους θα είναι κοφτές με ελαφρά διαγώνια κλίσι.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΠΑΝΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Συνηθίζονται όλων των ειδών τα πλεχτά και ιδίως αυτή την εποχή, που προσφέρουν τόσο πολύτιμες υπηρεσίες.

Πουλόδερ, σουέτερ σε όμορφα χρώματα συνδυάζονται συχνά με βαθύχρωμες φούστες, ενώ άλλοτε πάλι επιδιώκουν την ομοιομορφία στο χρώμα. Έχουμε έτσι ένα χαριτωμένο ομοιόχρωμο σύνολο.

Είναι επίσης πολύ της μόδας τα τούν-σέτ, δηλαδή ο συνδυασμός ομοιόχρωμου πουλόδερ και σουέτερ με τα μανίκια του πουλόδερ κοντά και του σουέτερ μακρυνά. Ένα ιδιότροπο

Άριστ ερ ά: Άνοιξιάτικο ντε - πιές σε τύπο σεμιζιέ. Μέσον: Σουέτερ — πουλόδερ σε δυό διαφορετικές πλέξεις. Δεξιά: Άνοιξιάτικο φόρεμα εϋθύγραμμο από λεπτότατο λαινάς.

σχέδιο πολύ της μόδας, είναι το πλεχτό, που είναι συνδυασμός πουλόδερ και σουέτερ.

Το πλεχτό δηλαδή σε πλέξι λάστιχο με στρογγυλό κλείσιμο στο λαιμό κουμπώνει ως ένα σημείο χαμηλότερα από τη μέση, άμέσως όμως πιο κάτω συνεχίζεται κλειστό ολοτόιγυρα με μιά φαρδεϊά μπορντούρα σε πλέξι «μούς».

Έτσι άφ' ενός περνά το πλεχτό από το κεφάλι πολύ εύκολα και άφ' έτέρου κουμπώνει ως ένα σημείο. Τα μανίκια γίνονται φαρδυνά σε μάκρος τρουά-κάρ. Ένα φουλάρι στον λαιμό φορεμένο με σκέρτσο προσθέτει μιά ιδιαίτερη χάρι στο σύνολον.

ΤΑ ΣΚΕΡΤΣΑ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η χρήσι του ύφασματος στα καπέλλα όλο και έπικρατεί πιο πολύ. Τουντ, καρρεδάτα, σκωτσέζικα, πιε-ντε-πουλ και κάθε είδος λαινάς θεωρείται κατάλληλο για την κατασκευή καπέλλων στη μιά ή στην άλλη φόρμα.

Από τουντ λ.χ. σε συνδυασμό ζωνρών χρωμάτων, μπορείτε να κάμετε ένα καπελλάκι μ' ένα τονισμένο κωνικό τεπέ κι' ένα μικρό γυριστό μπόρ, τόσο γυριστό, πού να εφάπτεται στη βάση του κωνικού τεπέ.

Από σκωτσέζικο, έξ άλλου, ή λαινάς σε σχέδιο πιε-ντε-πουλ θα προτιμήσετε να κάμετε ένα μικρό κλός, δηλαδή με μικρό μπόρ, που είναι και κατά τι μικρότερο πίσω. Τούναντιον ο τεπές του είναι αρκετά ογκώδης, αλλά συγχρόνως πολύ σουπλ, ώστε να μπορήτε να τον τσακίζετε όπως θέλετε σύμφωνα με το πώς σας πάει.

Παρ' όλη, όμως, την πρωτότυπη μόδα των καπέλλων από λαινάς αυτό δέν σημαίνει ότι μπαίνουν εις το περιθώριο τα καστόρια. Διατηρούν πάντοτε τη θέσι τους ανάμεσα στα διάφορα υλικά των καπέλλων.

Έτσι βλέπουμε και χαριτωμένα κλοσάκια με μπόρ κατεδαστά ή με κατεδάσμα μόνο ίσως ελαφρώνοντας άμέσως το ντύσιμό τους,

στο ένα πλάϊ ή μπροστά. Συνηθίζονται δε πολύ και τα σχήματα μπρετόν από καστόρι, δηλαδή με όλο το μπόρ γυριστό προς τα επάνω.

Οι τεπέδες σ' αυτά τα καπέλλα από καστόρι: παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Γίνονται πότε κωνικοί, πότε σε σχήμα μπουλ, πότε τετράγωνοι, πότε έπίτεδοι.

Τόσο στα καπέλλα από λαινάς όσο και στα καστόρινα, ή κορδέλλα με κάποιο δέσιμο μπροστά, πλάϊ ή πίσω είναι ένα από τα συνηθέστερα γαρνιρίσματα. Επίσης μπορούμε να γαρνίρωμε το καπέλλο μας με ένα κεντητό μοτίβο ή ένα ξωτικό πουλί ή και απλώς ένα φτερό.

Τα καπέλλα κατά γενικών κανόνα φοριούνται χωστά.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τα παιδάκια θα υποδεχθούν την άνοιξη, όχι με μπόρ κατεδαστά ή με κατεδάσμα μόνο ίσως ελαφρώνοντας άμέσως το ντύσιμό τους,

Άριστ ερ ά: Μικρό καστόρι γαρνιρισμένο με φτερό. Δεξιά: Καπελλάκι κλός από λαινάς πιε-ντε-πουλ.

Πλισσεωτή φουστίτσα με μπρετέλλες και μπλουζίτσα.

στα και σταυρωτές στην πλάτη. Οι φουστίτσες γίνονται από φανταζι τσελ-βόλ, τότε πλισσεωτές από τη μέση και κά-τω, τότε μ' ένα σκέτο άμπρισμάν, που αρχί-ζει στη μέση, συνεχίζεται ως ένα διάστημα κι' από εκεί και κάτω μπαίνουν οι πιέτες. Μια εφαρμοστή ζώνη συμπληρώνει τη φούστα κι' απ' αυτήν ξεκινούν οι μπρετέλλες. Οι μπλουζί-τσες από κεντημένη βατίστα ή σε συνδυασμό άντριντε και δαντέλλας κλείνουν με στρογγυ-λά γιαντάκια και έχουν κοντά μανικάκια σε τύπο φουστίτσας ή ριχτά.

ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Δε θα παραλείψουμε όμως να πλουτίσουμε την παιδική γκαρνταρόμπα και με βαμβάκε-ρά φουστάνια για ν' αντικαταστήσουν τα μάλλινα. Είναι μονόχρωμα και φανταζι.

Για τα μονόχρωμα φουστάνια συνηθίζον-ται πολύ τα γαρνιρίσματα με χρωματιστά γα-λονάκια. Συνηθίζονται επίσης όχι μόνον κάθε-τες πιέτες, αλλά και οριζόντιες, δυ ή τρεις, στο κάτω μέρος της φουστίτσας.

Άλλο τόσολισμα είναι τα σουρωτά ή πλισ-σεδωτά δολανάκια.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Είναι ιδιαίτερος-πρακτικά αυτή την εποχή τα ντε-πιές στα παιδιά, τότε σε συνδυασμό φούστας και καζάκας, τότε φούστας και βέ-στας, τότε φορέματος και δέστας.

Για τα παιδικά ντε-πιές προτιμούνται οι φουστίτσες με πιέτες πλαγιαστές ή κουφωτές και οι δέστες θα είναι ριχτές.

ΕΞΕΜΕΡΑΛΔΑ

αλλά πάντως στολίζοντας τα φορέματά του, με κάτι λευκό.

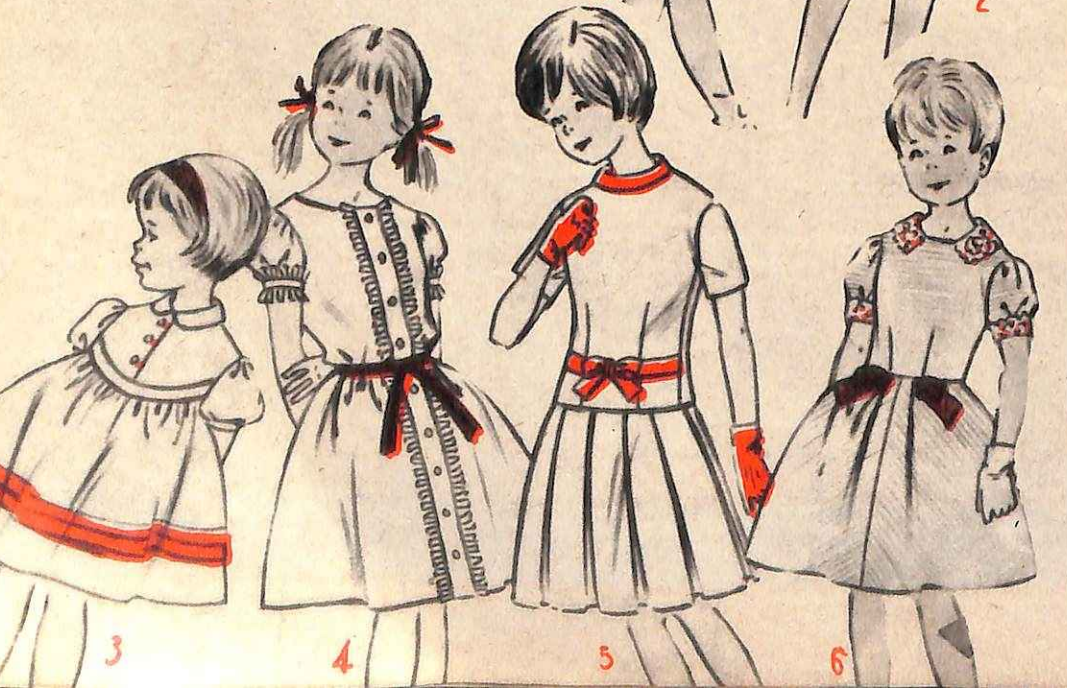
Σ' ένα λεπτό λ.χ. φορεματάκι θα προσθέσω-με ένα πλαστρόν με κάθετες πιέτες από λευ-κή βατίστα ή οργκαντίνα και ένα ομοιόμορ-φο γιαντάκι καθώς και ρεβέρ στα μανίκια.

Σ' ένα άλλο φορεματάκι βάζουμε γιαντά και ρεβέρ στα μανίκια από δαντέλλα. Έτσι δι-νομε άμεσως μια ανοιχιάτικη πνοή στην έμ-φανισι της μικρούλας.

ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Φτάνει η στιγμή, που οι κοπελλίτσες θα έγκαιναίνουν τις λενζερί μπλουζες τους. Οι πιο μικρές θα τις φορούν με φουστίτσες, που συγκροτούνται με μπρετέλλες, κάθετες μπρο-

- 1) Φορεματάκι γαρνιρισμένο με φρεσόνι.
- 2) Κοριτσιάκι τουαλετίτσα με λενζερί πλα-στρόν.
- 3) Φορεματάκι με μεγάλο νωμίστ.
- 4) Φόρεμα γαρνιρισμένο με πλισσεδωτά βολανά-κια.
- 5) Ντε-πιές φούστας και καζάκας.
- 6) Δουσατό φουστάνι γαρνιρισμένο με δαντέλλα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τα φύλλα της άμυγδαλής
Όταν ανθίσουν οι άμυγδαλιές, μην παρα-λείψετε να μαζέψετε μερικά άνθη και να τα βράσετε. Το εκχύλισμα τους θα σφίξει και θα φρεσκάρει την επιδερμίδα σας.
Το γάλα από πικραμυγδαλή, εξ άλλου, θα σφίξει τα στήθη σας.

Για τις πανάδες
Θα φτιάξετε ένα μίγμα από χυμό λεμονιού και πορτοκαλιού, μαζί με γλυκερίνη.
Χυμός λεμονιού 30 γραμ.
Χυμός πορτοκαλιού 6 >
Ουδέτερη γλυκερίνη 6 >
Με το μίγμα αυτό θα περνάτε το πρόσωπό σας πριν πλαγιαστείτε και θα το αφήσετε όλη τη νύχτα.

Κοκκινίλες του προσώπου
Για τις κοκκινίλες χρησιμοποιήστε την ακό-λουθη συνταγή:
Ξύδι ροζ 100 γραμ.
Χυμός λεμονιού 8 >
Τριανταφυλλόνη 8 >
Λευκό θείο 18 >
Θα βρέξετε ένα κομμάτι βαμβάκι μέσα σ' α.δ. το το μίγμα και θα περάσετε τις κοκκινίλες. Μπορείτε να το επαναλάβετε πολλές φορές την ημέρα.

Για το πρήξιμο των ελεφάντων
Έλαιο βαζελίνης 50 γραμ.
Θεικό αλουμίνιο 5 >
Τανίνη 5 >
Μπερκατόνιο 5 σταγόνες
Θα κλέψετε μ' αυτό το μίγμα ελαφρά μασάζ, το βράδυ.

Γάλα καλλονής της Νινόν ντε Λανκλό
Νωπό γάλα 500 γραμ.
Χυμός λεμονιού 8 >
Λευκή ρακή 15 >

Κρέμα για το πρόσωπο
Άμυγδαλέλαιο 60 γραμ.
Λευκός κίρος 6 >
Λευκός φαιλίνης 4 >
Απεσταγμένο νερό 50 >
Βάσκα Μέρκας 0,12 >

Για να φρεσκάρτε τα χέρια σας
Γλυκερίνη 12 >
Φανικόν δώ 1 >
Θα τα χτυπήσετε μαζί μ' ένα κροκό αυγού και θα περάσετε μ' αυτό το μίγμα τα χέρια σας το βράδυ, προτού πλαγιαστείτε.

Έναντιον της πιτυρίδας
Θείο «πρεσιπιτέ» 25 γραμ.
Οινόπνευμα 90 50 >
Ουδέτερη γλυκερίνη 5 >
Τριανταφυλλόνη 100 >
Απεσταγμένο νερό 250 >
Αν εμφανισθούν κοκκινίλες στο πρόσωπό σας, θα σταματήσετε αμέσως τη χρήση αυτής της λουσι. Μην άσχημα, όμως. Οι κοκκινί-λες αυτές οφείλονται στο θείο και εξαφανίζον-ται μόλις σταματήσετε τη χρήση του.

Οι Άμερικανοί ειδικοί συνιστούν έναν πρω-τότυπο τρόπο θεραπείας της πιτυρίδας. Έπι-τρεις ημέρες στη σειρά, το βράδυ κατά προτί-μηση, αφού βουρτσάσετε καλά τα μαλλιά σας προς όλες τις διευθύνσεις, θα τα πονδράξετε με ψιλό αλάτι. Η πιτυρίδα εξαφανίζεται έπειτα απ' αυτή την αγωγή.

Οι Άμερικανίδες χρησιμοποιούν επίσης το αλάτι για να κάνουν τη χλωρίδα που χάρζει τα μαλλιά τους να διακρίνεται καθαρά.

Οι ρυτίδες στο μέτωπο
Αν είναι πολύ βαθιές, θα βάλετε στο μέ-τωπό σας ένα πανί, που θα το βρέχετε στο α-κόλουθο παρασκεύασμα:
Οινόπνευμα 90 15 γραμ.
Ασπράδι αυγού χτυπημένο 15 >
Θα βάζετε αυτό το πανί μ' έναν επίδεσμο και θα το αφήσετε όλη τη νύχτα.

Τα σκασιμάτα των χειλιών
Αν το κρύο κάνει τα χείλη σας να σκάσουν θα τα αλείψετε κάθε βράδυ με την ακόλουθη αλοιφή:
Νερό από άγγουρια 200 γραμ.
Ουδέτερη γλυκερίνη 50 >
Βάμμα βενζόνης 15 >
Σαλικυλικό νάτριο 15 >

Λεσιόν για τα κιτρινωπά δέρματα
Τριανταφυλλόνη 100 γραμ.
Λιθόνη 100 >
Βορικό νάτριο 10 >
Γλυκερίνη 20 >

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΤΑΚΟΠΤΕΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΙΜΖ ΤΖΕΙΖ

ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Ντόν Μίτλεμ, ένας νέος Άμερι-κανός, σπρώχτηκε από διασκεδασμο-οίους, βρισκόμενος στο Λονδίνο, απ' ό-που πρόκειται να πάει στη Βενετία. Λίγο πριν φύγει όμως, τον επισκέπτε-ται η γυναίκα του φίλου του και αλ-λοτε συμπολεμιστή του Τζόν Τρέγκαρθ και ζητάει τη βοήθεια του. Τού έλη-γεί ότι ο άντρας της, ιδιοκτήτης ενός μικρού οδοντογυαλιού, έφυγε για τη Βιέννη, για δουλειές του κι' από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Της έστει-λε μόνο τελευταίως μια κάρτα — πο-στάλ, στην οποία της έγραφε συνήθ-ματικά ότι κινούνταν και την οδηγού-σε να ζητήσει τη βοήθεια του Μίτλεμ.

Η νέα γυναίκα είχε καταφέρει προ-ηγούμενως στη Σκότλαντ Γουάρδ και στο Υπουργείο Έκτακτων, παντού όμως την έδιωξαν με τρόπο κι' αρ-νήθηκαν να ασχοληθούν με το ζήτημα της. Θέλησε να πάει η ίδια στη Βιέν-νη, αλλά δεν της δώσανε διασάφισμα.

Επιπλέον, άρχισαν από τότε να την παρακολουθούνε. Ο Ντόν της υπό-σχεται να διαφωτίσει αυτό το μυστή-ριο. Συναντάει πρώτα το σέρ Ρό-μπερτ, ένα γέρο, ανώτερο υπάλληλο του Υπουργείου Έκτακτων, ο όποι-ος όμως του συνιστά να πάει ν' ανακατευτεί μ' αυτή την «ερασιμα-τική υπόθεση». Τα ίδια του επαναλαμβάνει κι' ο φίλος του Ντίκς, αστυνομός της Σκότλαντ Γουάρδ. Μα ο Ντόν πεισμέ-νως κι' επιμένει ακόμα περισσότερο ν' ανακαλύψει την αλήθεια. Τον επισέ-πτεται ύστερα ένας αξιωματικός της αμερικανικής αντιπροσωπείας και του μεταδίδει την έντολη της πρέ-σβειας τους να μην ανακατευτεί τί-πο με τη σοβαρώτατη αυτή υπόθεση. Τού έλγεται δε ότι, καθώς καταλαβε, ο Τρέγκαρθ ήταν πράκτορας της αγγλι-κής κατασκοπείας και πέρασε στο αν-τίπαλο στρατόπεδο. «Αλλά» ο Ντόν μένει άμεταπειστός και φεύγει για τη Βενετία. Εκεί, επισκέπτεται πρώ-τα το κατάστημα κάποιου Μανρίκο Ρότσι, πελάτη του Τρέγκαρθ, και του ζητάει πληροφορίες. Αυτός τον δεσώνει πως δεν είδε καθόλου τον Τρέγκαρθ. Όταν όμως φύγει από εκεί ο Ντόν, ο Ρότσι γνέφει κρυφά σε δυο υποπτικούς τύπους να τον πα-ρακολουθήσουν. Στο μεταξύ, ο Ντόν προέει πως κάποια εγρήγρια του Ρότσι, η Λουίζα Πεκάλι, φαίνο-ταν σαν να έλεγε να του μιλήσει, και κατασφαιρε να της δώσει ραντεβού για το ίδιο τραβό. Όταν τη συ-γιά το ίδιο τραβό, στην τη συ-γιά, αυτή του λέει με παρα-πονεμένη φωνή να έρθει τον Τρέγκαρθ σε μια ώριμη διεύθυνση. Τη στιγμή εκείνη όμως, πέρτουν απάνω στο Ντόν οι δυο που τον παρακολουθού-νε, τον χτυπάνε και τον αφήνουν α-νίστητο, ενώ η Λουίζα το βάζει στα πόδια. Όταν συνέχεται, ο νέος βλέπει δίπλα του ένα νέο και μια νέα. Είναι οι αδελφοί Κάρλ και Μαρία Νάτσκ. Τού έλγουν πως πέρασαν τυχερά από εκεί και τον έβλεπον άνασθητο. Ο Ντόν φρεσκάρει πολύ έκλυτική τη Μαρία. Ύστερα συναντάει τον πιστό του γονδολιέρη Γκιουζέπε και πηγαίνουν μαζί στη διεύθυνση που τού δώσανε ο δολοφον-κός έρωτας. Ο Τρέγκαρθ βρισκόταν πρίν εκεί, αλλά εξαφανίστηκε. Τον είχαν ανακαλύψει άραγε οι έχθροι του;

Βγήκε απ' το δωμάτιο, ξαναέλεισε την πόρτα κι' άνοιξε την αντίκρουση. Με την πρώτη ματιά, κατάλαβε πως εκεί μέσα είχε βρή καταφύγιο ο Τρέγκαρθ.

Αλλά στον τοίχο ήταν σημειμένο ένα ραντίο, με δυο πρόστυγες κου-βέτες. Ένα κασόνι χορηγία για τοατέκι κι' ένα άλλο, μικρότερο, για καθίσμα. Πάνω στο ποτό, βρισκόταν ένα μισοκαμένο χέρι, γονιμένο στο λαιμό μιας μπουνά-λας.

Το δωμάτιο ήταν άδειο. Ο Ντόν άναψε το χέρι και κτύ-ταξε γύρω του. Κοντά στο κρεβά-τι υπήρχε ένα παγέο με κόνιστο-δες, σταφύλια, μια μπουτίλα κρα-σί και μια φρατζολίτσα ψωμί.

Μέσα σ' ένα καπάκι από τενε-κεδένιο κοντι βρισκόταν χαμνοσα-σθισμένα άποστιγάρα. Ο Ντόν εξέτασε ένα απ' αυτά. Ήταν έγ-

ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ ΒΑΛ ΒΕΙΧΕΤΙΑ

γλέζικο τοιγάρα. Σε μια γωνιά ήταν πεταγμένη μια πέσινη βαλίτσα, που το πε-ριεχόμενο της είχε χυθεί στο σκο-νισμένο πάτωμα.

Ο Ντόν πήγε κοντά... κι' ανα-τρίχιασε ελαφρά, βλέποντας τα άρχικα ψηφία «T. T.», χαρραγμένα πάνω στη βαλίτσα.

Χάμω στο πάτωμα βρισκόταν μερικά μαντήλια, έσφορονχα, μια βουτσά των μαλλιών, μια δον-τόδορτσα κι' ένα ξυράφι. Ο Ντόν έσκυψε και τα εξέτασε. Αλ-λά δε βρήκε τίποτα, που ν' άείξη τον κόπο. Κάποιος είχε ψάξει ήδη προηγουμένως τη βαλίτσα...

Ο Ντόν άνασκηώθηκε κι' εξέ-τασε πάλι την «καμάρ». Γιατί ο Τρέγκαρθ είχε κοιμηθ' σ' αυτό το σκοτεινό και βρομώκο έρεισμο; Ποιά ήταν η Λουίζα Πεκάλι και ποιές σχέσεις είχε με τον Τρέ-γκαρθ, που τις είχε πληρώσει τό-σο ακριβά; Που ήταν τώρα ο Τρέγκαρθ;

Ο Ντόν πέρασε το χέρι του ά-νάμεσα στα μαλλιά του, νευοι-σμένος. Πόσες ερωτήσεις χωρίς απάντηση!...

Ξανάβλε μέσα στη βαλίτσα τα αντικείμενα τα σκοτεινά στο πάτωμα, την έλγισε κι' άνασκηώ-θηκε.

Δεν ήθελε να βοη ή αστυνομία αυτή τη βαλίτσα εκεί. Αν ανα-καλύπτει πως άνηκε στον Τρέ-γκαρθ, οι αστυνομικοί θα συμπε-ραναν ίσως πως αυτός είχε δολο-φονήσει τη Λουίζα.

— Σινιό!...

Το ψήθυρισμα του Γκιουζέπε έ-

φτασε από κάτω, βιαστικό, όλο ά-νησυχία. Ο Ντόν άποάξε τη βα-λίτσα και βγήκε στο κεφαλόσκαλο.

— Τι είναι; ρώτησε.

— Ή αστυνομία! έξηγησε ο Γκιουζέπε με ταραχή. Έρχονται. Ίσως να έλγουν!

Ο Ντόν καταλαβε άμέσως σε ποιά παγίδα άπεφτε! Θα τον συλλαμβάνανε για τη δολοφονία της Λουίζας Πεκάλι. Πώς θα μπο-ρούσε να έξηγησει την παρουσία του σ' αυτή την τωφάνη;

— Κλείσε την πόρτα και σύρ-τωσε την από μέσα, διάταξε γρή-γορα.

Με τη βαλίτσα στο χέρι, κατέ-βηκε τρέχοντας τη σκάλα και συ-νάντησε το Γκιουζέπε στο σκοτει-νό διάδρομο.

— Είναι τέσσερες, σενόρ, του ψήθυρισε ο Γκιουζέπε.

Την άλλη στιγμή, άκούστηκαν δυνατά χτυπήματα στην έξω-πορτα.

— Έλα μαζί μου! μονομούρι-σε ο Ντόν.

Χώθηκε σε μια καμάρ του έ-σφογιού, άνοιξε το παράθυρο και έσκυψε έξω. Λίγο χαμηλότερα, εί-δε το σκοτεινό νερό του καναλιού. Άκούστηκαν δυνατά τριζιμάρτα ξύλου. Ή αστυνομία έσπαιε την έξωπορτα.

— Ξέρετε καλνίτσι, Γκιουζέπε; ρώτησε ο Ντόν, ενώ δρασκελίζε το παράθυρο.

— Ναι, σινιό. — Έλπίσω να κολυμπάς καλά. Προέπει να με ομιονικήσει, γιατί εγώ θα κρατάω αυτήν εδώ τη βα-λίτσα. Έμπρός!

Έπεσε στο νερό κι' έκανε τον «πεθαμένο», άνασκηώ στην επαά-νεα, με τη βαλίτσα πάνω στο στήθος του.

Όταν έφτασε κοντά του ο Γκι-ουζέπε, ο Ντόν τον άποάξε απ' τη μπλουζά.

— Έμπρός, γρήγορα, του είπε. Κι' ο Γκιουζέπε άρχισε να κολυ-μπά με «αλκότες», τραβώντας πίσω τον Ντόν.

Όταν άπομακρύνθηκαν λίγο απ' το σπίτι, ο Γκιουζέπε διευθύνθηκε προς την άσχη του καναλιού. Βγή-κε πρώτος απ' το νερό, πήρε τη βαλίτσα και βόηθησε το Ντόν να βγει κι' αυτός.

— Έλπίσω να διασκεδάσεις, μ' αυτή την περιπέτεια, του είπε έ-κείνος, χαμογελώντας.

Το νερό έτρεχε από πάνω του και σχημάτιζε δυο λυμνούλες γύρω απ' τα πόδια του.

Πήρε τη βαλίτσα απ' τα χέρια του Γκιουζέπε.

— Στο σπίτι τώρα, είπε. Φτά-νει γι' άποψε.

Και χώθηκαν σ' ένα λαβύρινθο από σκοτεινά δρομάκια, προχωρών-τας βιαστικά κι' άθόρυβα.

Το ρολόι του Άγιου Μάρκου χτυπούσε 3, όταν πέρασαν το Με-γάλο Κανάλι, απ' τη Γέφυρα της Άαδηνάιας.

Την ώρα αυτή, όλα ήταν έρημα. Κανείς δεν τους είδε να διευθύ-νονται προς το «Παλάτσο ντελά Τολέτα».

Όταν έφτασε στην πόρτα του, ο Ντόν σταμάτησε.

— Γνώσε τώρα στο σπίτι σου, είπε στο Γκιουζέπε, και ξαναέλα αύριο το πρωί. Σ' εύχαριστώ πολ-ύ για τη βοήθεια.

— Είμαι πάντα στις διαταγές σας, απάντησε αλλά ο γονδολιέ-ρης.

Μπορείς να κάνεις κάτι άνό-μα για μένα, συνέχισε ο Ντόν. Προσάβησε να πάρει πληροφο-ρίες για κάποια κοπέλλα, που λέ-γεται Λουίζα Πεκάλι. Θέλω να μάθω που μένει κι' αν έχει οικο-γένεια. Δουλέι στο γυαλάδικο του Ρότσι. Ψάξε, ρώτησε, αλλά με τρόπο. Ή αστυνομία ενδιαφέ-ρεται γι' αυτή την κοπέλλα.

— Μάλιστα, σινιό. Θα σας τα πω όλα αύριο. — Καληνύχτα. Σ' εύχαριστώ και πάλι.

Ματώνοντας στο χαλί, ο Ντόν είδε τον Τρέγκαρθ κοιμισμένο σε μια απ' τις μεγάλες και βαριές πολυ-θρόνες της είσοδου. Ο χαμογέ-ρης μισοκοιμόταν. Όταν όμως ά-κουσε ν' άνοιγελάνε οι έξωπορ-τα, πινάχτηκε κι' άνοιξε τα μά-τια του.

— Κνίσε Μίτλεμ! άφώαξε, τα-ραχμένος. Μα έσείς είσαστε μου-σκεμα!

— Ναι, κυρία... απάντησε έμ-θυμα ο Ντόν. Τι κάνεις έσύ εδώ, τέτοια ώρα.

— Σας περιμένα, κνίσε. Πά-θατε κανένα άποψημα; — Μα όχι, καθόλου. Άπλως και μόνο, μου ήθε ο δόξας να γω-νο ένα λυγερώνό μπάνιο... Πήγα-νε να πλαγιάσει τώρα.

—Ο κύρ Άνδρέας, φαίνεται, το βρήκε γόστιμο το κοκτέηλ!

νά τη βρεγμένη βαλίτσα και πέ-
ρασε στο μπάνιο. Έβγαλε τα
μουσκεμένα ρούχα του, πήρε ένα
ντους, φόρεσε την πυτζάμα του
και ξαναγύρισε στην κλινική του.

Κάθισε στην άκρη του κρεβα-
τιού κι άναψε ένα τσιγάρο.

Ένω έτοιμζε μηχανικά το πονε-
μένο σαγόνι του, ξανάφανε συγ-
χρόνος στο νού του τα γεγονότα
όλης της βραδιάς.

Οι προσπαθειές του δεν είχαν
καταλήξει σε σπουδαία πράγματα
— συλλογίζονταν, με ζωομένα
τα φρούδια. Που βρισκόταν ο
Τρέγκαθ; Στη Βενετία ακόμα;
Ζωντανός ή πεθαμένος; Είχε συμ-
μεριστεί κι αυτός την τύχη της
δυστυχής Λουίζας;

Ο Ντόν κουνήσε το κεφάλι
του, έδωσε το ταγάρο του και
πλάγιασε. Για την ώρα, βοισκό-
τανε σ' αδιέξοδο. Έπρεπε να πε-
ριμένη τις πληροφορίες, που θα
τούφανε ο Γκιουζέπε για τη δο-
λοφονημένη κοπέλλα.

Έκλεισε τα μάτια του, αλλά
δεν ερχόταν ο ύπνος.

Τόν βασάνιζε η εικόνα του τυ-
ραννισμένου κοριτσιού της Λουίζας
Πεκάτι... Όταν όμως αποκοιμή-
θηκε έπιτέλους, δεν είδε στα τα-
ραγμένα όνειρά του τη νέα Γκα-
λίντα, αλλά το γοητευτικό προσω-
πάκι της μελαχροινής Μαρίας
Νάτζκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Τ' άλλο πρωί, κατά τις 11, ο
Ντόν είχε τελειώσει την πιο επί-
γουσα αλληλογραφία του κι είχε
αγνηθή τηλεφωνικά τις προσκλη-
σεις διαφόρων ανθρώπων, που εί-
χαν μάθει πως έφτασε στη Βενε-
τία.

Αφού έκαμε και το τελευταίο
τηλεφώνημα, διάταξε τον Τσέ-
ρου ν' απαντήσει πια στο ξέλις αύ-
τος, για λογαριασμό του.

Δεν έχω καιρό για γούματα
και δεξιότητες, του δήλωσε νευρια-
σμένος. Αν επιμένουν αυτοί οι έ-
νοχλητικοί, να τους λες πως έδω-
λα ιλαρά!

Αν κατάλαβα καλά, κύριε,
πρόφερε ο Τσέρου, με «άτσάμι-
στη» τυπικότητα, θέλετε να απο-
φύγετε τις κοσμικές υποχρεώσεις
σας.

Ακριβώς! είπε ο Ντόν, πε-
τώντας στο καλάθι των άχρηστων
μια στίβα γούματα, στα οποία
είχε απαντήσει. Πρέπει να βρω
κάποιον, που εξαφανισθήκε. Είναι
ζήτημα ζωής ή θανάτου, Τσέ-
ρου! Απαίμαι, αλλά δε γίνεται άλ-
λιώς.

Καταλαβαίνω, κύριε, είπε ο

ΤΟ ΨΥΓΕΙΟ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

“Όπως όλοι
έτσι κι εσείς
ΨΥΓΕΙΟ
ΙΣΘΛΑ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ
ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟ

Τσέρου με παγωμένο τόνο. “Υπο-
θέτω πως αυτό θα έχει κάποια
σχέση με την επίσκεψη που σας έ-
καμε εκείνη η νέα κυρία, πριν ξε-
κινήσουμε απ' το Λονδίνο.

Πραγματικά... Τώρα πρέπει
να φύγω, Τσέρου. Δε σε χαιρετώ
μα, για την ώρα. Ξεκινάω, κάνε
ένα περίπατο, πήγαινε να έ-
πισκεφθής τα μουσεία. Αφίσε
τις πόρες σου και γλύνθησε λι-
γάκι...

Κι' ο Ντόν βγήκε βιαστικά,
πριν προλάβει ο Τσέρου να ξανα-
δοη την άσπασή του, και διευθύ-
θηκε γρήγορα προς την αποβά-
θρα, όπου ήταν δεμένες οι γόνδο-
λες.

Ελπίζε πως θαχε να του δώσει
μερικές πληροφορίες ο Γκιουζέπε.
Μά δεν τον βρήκε στη θέσι του.

Κι' ένας άλλος γονδολιέρης του
είπε πως δεν τον είχε δη καθόλου
απ' το πρωί.

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα», σκέ-
φθηκε ο Ντόν.

Πήγε ως την άκρη της όχθης
και κτύπησε το νερό. Συλλογιζό-
τανε, προσπαθώντας ν' αποφασί-
ση τι θάκανε.

Ο κ. Μίκλεμ; ρώτησε μια
γυναίκα φωνή, πίσω του.

Στάθηκε κι' αντίκρισε τα
μαύρα και λαμπερά πόδια της Μα-
ρίας Νάτζκα.

Ήταν χαριτωμένη, με το θα-
λασσί φάρμα της και τη φαρδεία
καπελλίνα της.

Ω, καλήμέρα σας! της εί-
πε ο Ντόν, βγάζοντας το καπέ-
λο του. Τι ώρα έπληξε!

Πώς πάει το πηγούνι σας;

— Αρχικά καλά, ευχαριστώ.
Πονάει ακόμα λίγο, πάντως όμως
δε μ' εμποδίζει να μιλώ.

Ήταν αληθινά μια απ' τις ω-
ραιότερες γυναίκες, που είχε δη
ποτέ. Κυτάζοντάς την, έβγαζε
για μια στιγμή το πρόβλημα
Τρέγκαθ.

— Άνησυχούσαμε πολύ για
σας, πρόσθεσε η Μαρία. Είπα
στον Κάρολ πως θάπρεπε να σας
είχαμε συντροφεύει ως το σπίτι
σας.

Ο Ντόν έβαλε τα γέλια κι' α-
πάντησε:

— Μά δεν υπήρχε λόγος!... Τι
κάνετε τώρα εδώ, από τόσο νο-
ρίς;

— Ήθελα να πάω να δω το
άγαλμα του Κολλεόνι. Ξέρετε πού
βρίσκεται;

— Το καλύτερο θα ήταν να
πάτε ως εκεί με γόνδολα. Είναι
κοιτά στην εκκλησία των Σάντι
Τροβάνι και Πάολο, που αξίζει
κι' αυτή να τη δите.

Τα μάτια της νέας γυναίκας
λάμπανε από ενδιαφέρον. Κι' ο
Ντόν, γοητευμένος απ' το χαμό-
γελό της, συνέχισε: Ώπορα!

— Ξέρετε, είμαι θαυμάσιος ό-
δηγός, κι' ως μη φανώμαι! Θέ-
λετε να σας συνοδέψω, ή προτι-
μάτε να πάτε μονάχη σας;

— Για να είμαι ειλικρινής, ό-
μολογώ πως προτιμώ αυτή την
πρότασή σας, του είπε γελώντας η
Μαρία. Την τελευταία φορά που
μπήκα μόνη μου σε μια γόνδολα, ο
γονδολιέρης με κινήθηκε ύστερα
ως το ξενοδοχείο μου, γκρινιάζον-
τας πως δεν τον πληρώσα τάχα άρ-
κετά.

Τα ίδια κάνουνε μ' όλους, αυ-
τοί οι αλιτήριοι. Πρέπει να ξερο-
κάνεις πως να τους μεταχειριστεί-
ται... Έλάτε μαζί μου. Θα δите...

Προχώρησαν μαζί προς τις γόν-
δολες. Η νέα είχε ένα χαριτωμένο
κι' ελαφρό περπάτημα. Κι' ο Ντόν
πρόσεξε πως κάτι Άμερικανοί του-
ρίστες γύριζαν και την κτύπαζαν
με θαυμασμό.

Ένας γονδολιέρης υποκλίθηκε
μπροστά τους. Ο Ντόν του είπε
πού θέλανε να πάνε και βοήθησε
ύστερα τη Μαρία ν' ανεβή στη
γόνδολα.

Κάθισε κι' αυτός δίπλα της και
άπλωσε τα μακριά πόδια του.

Τάβαζε με τον εαυτό του γιατί
είχε γοητευθή έτσι απ' τη νέα γυ-
ναίκα. Άλλ' ήταν δυνατώτερο
απ' τη θέλησή του.

Άλλωστε, δεν είχε να κάνει τί-
ποτε, πριν του φέρη ο Γκιουζέπε
τις πληροφορίες.

— Πού είναι σήμερα ο αδελφός

σας; ρώτησε τη Μαρία.

— Εργάζεται. Έγώ είμαι εδώ
για άναμνη, όχι όμως κι' αυτός.

— Θα μείνετε πολύ καιρό;

— Μία βδομάδα, λογαριάζω.
Αυτό θα εξαρτηθή απ' τον Κάρολ...

Είσατε πολύ τυχερός εσείς, κύριε
Μίκλεμ, που μπορείτε να πάτε ό-
που σας άρεσει.

— Λέγετε με καλύτερα Ντόν...
— Όπως θέλετε.

Τούρριζε μια ματιά, κάτω απ'
τα μακριά μαύρα τσίνορά της.

— Πιστεύω πραγματικά κι' εγώ
πως είμαι τυχερός, είπε εκείνος.

— Άκουσα απ' τον αδελφό σας πως
σας λένε Μαρία. Είναι πολύ ωραίο
όνομα... Λοιπόν, εσείς, Μαρία, εί-
σατε τυχερή;

— Όχι, πάντα... Ο πατέρας
μου υπόφερε πολύ, στον πόλεμο.

Τόν είχαν κλεισμένο σε στρατοπέ-
δο συγκεντρώσεως. Στο τέλος έ-
μως του πολέμου, ξανάπιασε τη
δουλειά του, και τότε διορθώθηκαν
τα πράγματα για μένα.

— Ζη' ακόμα ο πατέρας σας;
— Ναι, αλλά στέλνει τον Κάρολ
να του αγοράζει γυναιά. Ο αδελ-
φός μου τα καταφέρει πιο καλά,
στο οικονομικό μέρος.

Ο Ντόν τέντωσε τ' αυτί του.
— Γυαλί, είπατε; Μ' αυτό άσχο-
λείται; ρώτησε.

— Μά βέβαια. Το ύαλουγειο
Νάτζκα είναι πασίγνωστο.

Μια ανατριχίλα πέρασε απ' τη
οχθή του Ντόν.

— Όμολογώ, πως δεν ξέρω
απ' αυτά τα πράγματα, είπε. — Ω-
στε βρίσκεται τώρα εδώ ο αδελ-
φός σας για ν' αγοράση γυναιά
βενετσιάνικα;

— Ναι. Έχουμε τριάντα μαγα-
ζιά, στην Ούγγαρια. Πουλάμε πολ-
λά βενετσιάνικα γυναιά.

— Πουλάτε και άγγλικά;
— Ναι, πολλά. Και μερικά ά-
μερικάνικα.

Ο Ντόν προσπαθούσε να φανή
αδιάφορος.

— Με ποιόν έχετε συναλλαγές
στην Άγγλία; ρώτησε.

Με το Τζόν Τρέγκαθ, απ'
τη Χαμπτον, απάντησε άδίσταχτα
η κοπέλλα. Κάι, στην Άμερική με
το εργοστάσιο Βάν Ράιντερ. Ο-
πως βλέπετε, είμαι καλά κατατοπι-
σμένη, κι' ως λέη ο Κάρολ πως δε
μ' ενδιαφέρει η δουλειά.

Η γόνδολα πλεύρισε στην όχθη.
Ο γονδολιέρης πήδησε έξω και
την κράτησε.

Φτάσαμε, είπε ο Ντόν, ευχα-
ριστημένος γι' αυτή τη διακοπή,
που τούδινε την ευκαιρία να σκε-
φθώ.

Βοήθησε κι η Μαρία να βγύ απ'
τη γόνδολα και έπε στο γονδολιέ-
ρη να τους περιμένει.

Διασχίσανε μαζί μια μικρή πλα-
τεία και σταμάτησαν κάτω απ' το
άγαλμα του Κολλεόνι. Ο Ντόν άρ-
χιζε να μιλά για την ιστορία της
τέχνης. Μά το μυαλό του βρισκό-
ταν άλλοι. Άραγε η Μαρία είχε
προφέρει τυχαία τ' όνομα του
Τρέγκαθ, ή μήπως ήταν άνακατε-
μένη κατά κάποιον τρόπο στην ύ-
πόθεσι;

— Όστόσο, ήταν αποφασισμένος να
μη δείξω καθόλου περιέργεια για
τον Τρέγκαθ. Πήγε λοιπόν τη
νέα γυναίκα μέσα στην εκκλησία
και της έδειξε τους τάφους των
δόγνων.

Όταν είδε πως άρχισαν να την
χοροαίζουν οι ιστορικές εξηγήσεις
του, της πρότεινε να ξαναγύρουν
στη γόνδολα.

— Έπιασε ζέστη, είπε. Με τέ-
τοια θερμοκρασία, στη Βενετία, εί-
ναι καλύτερα να βρίσκεται κανείς
στο νερό. Πάμε λοιπόν να κάνουμε
μια βόλτα στα κανάλια και να φλυ-
αήσουμε;

— Άλήθεια, μπορείτε να μοι
διαθέσετε τόση ώρα σας; παρατή-
ρησε εκείνη χοροιδευστικά.

— Δεν πρέπει να μασάω, έλεγ-

ΔΕΚΑΡΖΑ

Έρμου 6 - (ΣΤΟΑ ΔΕΚΑΡΖΑ)
Πατνοίων 141 - ΣΤΑΣΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ ΜΕΧΡΙΣ ΕΞΑΝΤΛΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΣΤΟΚ:

Φούστες πλεκτές τύπου «Τσάρλεστον».....	των 395 Δρχ.	195
Φούστες πλεκτές πλισσέ τύπου «Κανόνι»...	» 495	» 315
Φούστες πλεκτές στενές φοδραρισμένες....	» 295	» 190
Πανταλόνια πλεκτά γυναικεία με ύφα- σμένη τσάκισι.....	» 320	» 190
Πανταλόνια πλεκτά πολυτελείας με ύ- φασμένη τσάκισι.....	» 395	» 245
Πανταλόνια πλεκτά τύπου «Κετλέ» με ύφασμένη τσάκισι.....	» 375	» 245
Φορέματα πλεκτά πλισσέ με ζωνούλα.....	» 325	» 225
Ζακέττες πλεκτές χονδρές.....	» 310	» 220
Ζακέττες πλεκτές χονδρές σταυρωτές ό- λόμαλλες.....	» 285	» 180
Ζακέττες πλεκτές σταυρωτές με τρεις τσέπες.....	» 260	» 170
Ζακέττες πλεκτές σταυρωτές με χρυσά κουμπιά, όλόμαλλες.....	» 480	» 180
Ζακέττες πλεκτές με γιανιά.....	» 130	» 90
Πουλότες πλεκτά με μακρυά μανίγια πο- λυτελείας, όλόμαλλα.....	» 330	» 180
Πουλότες πλεκτά με μακρυά μανίγια: γιακά, χονδρά πολυτελείας.....	» 440	» 180
Πουλότες πλεκτά, μανίγια 3)4, με γιακά, όλόμαλλα.....	» 145	» 90
Πουλότες πλεκτά χωρίς μανίγια, άνδρι- κού τύπου.....	» 120	» 90

ΔΙΜΗΝΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ ΚΑΙ ΦΟΙΤΗΤΟΥ

Η ΔΕΚΑΡΖΑ προσφέρει εις τους υπαλλήλους
και εις τους φοιτητάς επί τη επιδείξει της ταυ-
τότητός των, μέχρι 15 Άπριλίου 1962 επί πάσης
αγοράς των (συνεπώς και επί των άνωτέρω τι-
μών «εύκαιρίας») έκπτωσησιν 10%

ΔΕΚΑΡΖΑ

Έρμου 6 - (ΣΤΟΑ ΔΕΚΑΡΖΑ)
Πατνοίων 141 - ΣΤΑΣΙΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

στές, απάντησε ο Ντόν γελώντας.
Ο καμένος ο γονδολιέρης δασύε-
ται σε μας, για να δγάλη το μερο-
κάματό του!

Η Μαρία τον ακολουθούσε, μέσα
στον ήλιο. Όταν ξανακάθισαν στη
γόνδολα, ο Ντόν είπε:

— Μου μιλήσατε ποδ όλίγου για
τον Τζόν Τρέγκαθ. Τόν γνωρί-
σετε;

— Τό Τζόν; Μά βέβαια!
Είπ' ένας απ' τους παλιούς μας
φίλους. Γιατί υοι' κάνετε αυτή την
ερώτησι;

— Τόν γνωρίζω κι' εγώ, άλλ'
έχω πολύ καιρό να τον δω... Άπ'
τόν πόλεμο.

Η νέα γύρισε λίγο προς το μέ-
ρος του.

— Μήπως είσατε εκείνος ο Ά-
μερικανός πλότος, που τον άναφε-
ρε πάντα;... Μά ναι, βέβαια. Τι
άνοητή που είμαι! Έσείς είσατε...

ο Ντόν Μίκλεμ, που τον θάμιαζε
τόσο. Πώς δεν τό κατάλαβα, μό-
λις άκουσα τ' όνομά σας;... Τόν
είχατε πάει με το άεροπλάνο σας
στη Ρώμη, την εποχή του πολέ-
μου... δεν είν' έτσι;

— Πραγματικά... Τόν είδατε
τόρα τελευταία;

— Ήταν εδώ προδ τριών ήμε-
ρών... Ο Κάρολ κι' εγώ άνησυχού-
με πολύ γι' αυτόν. Άποθέσαμε
πως κάτι του συνέβη.

— Γιατί τό λέτε, αυτό;

— Έφυγε τόσο διαστικά! Και
φρανόταν άναστατωμένος.

— Ά, έφυγε απ' τη Βενετία;
— Μά ναι, βέβαια. Πήγε στο
Παρίσι, εδώ και τρεις μέρες.

Μια βάρκα, φορτωμένη με άδει-
ανές μπουκαλίες του κρασιού, προ-
χωρούσε άργά στο κανάλι. Την ό-
δηγούσαν δυο νέοι, κομψοί ήδρες.

Ο γονδολιέρης του Ντόν, άνα-
νακτισμένος, τους έκαμε τόπο να
περάσουν κι' άντάλλαξε μερικές
βοισάες μαζί τους.

Μά ο Ντόν δεν έδινε καθόλου
προσοχή σ' όλ' αυτά... «Πήγε στο
Παρίσι, εδώ και τρεις μέρες» του
είπε κι η Μαρία.

Η είδησι αυτή τον έκανε να σα-
στή. Άν ήταν σωστή, έχανε τότε
τον καιρό του πύγνοντας για τον
Τρέγκαθ στη Βενετία.

Μά ίσως νάκανε λάθος η Μαρία.
Η νάλεγε νύμματα!

— Κοίμα! παρατήρησε ήσυχα ο
Ντόν. Έπιθυμούσα πολύ να τον
ξανάβλεπα.

— Τόν αγαπάμε πολύ, τό Τζόν,
είπε η Μαρία. Θάθελα να μάθω τι
του συμβαίνει. Βιάζονταν τόσο να
φύγη! Λες και τόν κληνγούσε κά-
ποιος... Ο Κάρολ μου λέει πως
όόσω κοντές ιδέες στο μυαλό μου.
Μά εγώ είμαι σίγουρη πως όχι.
Δεν ήταν μονάχα άνησυχός ο
Τζόν. Φοβότανε!

— Είσατε βέβαια ότι πήγε στο
Παρίσι;

— Ναι, τόν συνοδέψαμε ως το
τραίνο.

— Και λέτε πως φοβότανε;...
Δέν τόν ρωτήσατε τί τόν άνησυ-
χούσε;

Η νέα γυναίκα κούνησε τό κε-
φάλι της καταφατικά.

— Δε θέλησε να μάς πη. «Δε
μπορώ να μιλήσω—άπάντησε.Μην
άνακατέψατε, εσείς οι δυο. Πάν-
τως, θα ταχτοποιηθουν όλα, όταν
φτάσω στο Παρίσι». Αυτά έκαί-
δους ήταν τα λόγια του. Μας τή-
τησε ο ίδιος να τόν συνοδέψουμε
ως στο σταθμό. Είχαμε κάποιον να
πάμε, εκείνο τό βράδυ, κι' ο Κάρολ
του είπε πως δε θα πορφαίνουμε.
Μά ο Τζόν, άναστατωμένος, έπέ-
μενε να τόν συνοδέψουμε.Φοβόταν,
φαίνεται, να μείνη μονάχος. Στο
τέλος, αποφασήσαμε στην τόση έ-
πιμονή του.

Κούνησε τό κεφάλι της και
πρόσθεσε:

— Δεν ξέρω τι να σκεφθώ...
Μά μ' άνησυχούν, όλ' αυτά!

Χωρίς λόγια

ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΩΝ

— Άστον να τα βγάλη πέρα μόνος του. Γι' αυ-
τό τόν πληρώνουμε!

Μπάα!...

— Πραγματικά, είναι άρεσά παράξενα, συμφώνησε ο Ντόν. Πόσον καιρό έμεινε στη Βενετία ο Τρέγκαρθ;
— Τον δοκίμασε εδώ, όταν φτάσαμε. Είχε έρθει πριν από πέντε μέρες, νομίζω... Είμαι και κάτι άλλο, που το δοκίμασε παλαιότερα. 'Ο αδελφός μου κι' ο Τζών έχουν σχεδόν τους ίδιους προμηθευτές. Κανελά λοιπόν απ' όσους επισκέφθηκαν ο Κάρολ, δεν είχε δη το Τζών. Σίγουρα, δεν ήθελε στη Βενετία για δουλειές.
— Ξέρετε πού μένει, στο Παρίσι;
— Στο ξενοδοχείο «Τσάτχαμ». Τού είχαμε συστήσει να μείνει γρήγορα, αλλά δεν τόλμανε. Λογαριάζουμε να πάμε κι' εμείς στο Παρίσι, μόλις ο Κάρολ τελειώσει τις δουλειές που έχει εδώ. Κι' ελπίζω να τον δούμε εκεί. Θα τον δω τότε πώς σάς γνωρίσει. Θα ληφθεί ασφαλώς πολύ που δε συναντηθήκατε.
— Κι' εγώ λυπάμαι, δήλωσε ο Ντόν.
— Αναρωτιότανε συνεχώς αν έπορευε να πή στη Μαρία, τι ήξερε για τον Τρέγκαρθ, αλλά ποτέμηνε να σιωπήσει. Τη ρώτησε μοναχά:
— 'Επισκέφθηκε το ξενοδοχείο σας, πριν έρθει στη Βενετία;
— 'Εκείνη ζούνησε το κεφάλι της. — Το συνήθιζε, αυτό, και μάλιστα τότε στο σπίτι μας. Σ' αυτό όμως το ταξίδι του, μας έγραψε πως δε θάρτανε τόσο μακρινά και πως έλαχε να μείνει στη Βενετία.
— 'Ηταν ήδη ταραγμένος, όταν φτάσατε, ή άρχισε αργότερα ν' ανησυχεί;
— Αργότερα. 'Ηθελε και μίας καλωσόρισε στο σταθμό, και φαινόταν τότε ήσυχος κι' ευχάριστος. — Πιοδένιασε πως είχε μείνει στο Γκροίτι, όπου ηγαίναν πάντα κι' ο Κάρολ, αλλά αυτός μας είπε ότι τον φιλοξενούσαν σε κάποιο φιλικό σπίτι, χωρίς να μείνει αναφερόμενος σε ποιο. Φαγίμα μαζί και δώσαμε ραντεβού για τ' άλλο πρωί.
— Κατι πρέπει όμως να του συνέβη εκείνη τη νύχτα. Δεν ήθελε στο ραντεβού. Τά βράδυ μόνο, έφτασε στο ξενοδοχείο μας, την ώρα που ετοιμαζόμαστε να βγούμε. Μας είπε πως θάρτανε αμέσως για το Παρίσι και μίας ζήτησε να τον συνοδεύσουμε ως το σταθμό. Τότε μονάχα αντίληφθήκαμε τη νευρική του κατάσταση.
— Κι' από τότε, δεν έχετε ειδήσεις του;
— Όχι.
— Πώς ξέρετε ότι μένει στο ξενοδοχείο «Τσάτχαμ»; Σας είπε ότι σκοπεύει να πάει εκεί;
— Ναί. Μας είχε πη πως θάρτανε καμιά δεκαριά μέρες στο Παρίσι και πως θα τον βρούσαμε στο «Τσάτχαμ», όταν θα τελείωνε ο Κάρολ τις δουλειές του εδώ.
— 'Εγώ, στη θέση σας, δε θ' ανησυχούσα τόσο γι' αυτόν, είπε ο Ντόν χαμογελώντας. Θα σάς τα εξηγήσω όλα, όταν τον δώτε.
— Τό ελπίζω, απάντησε η Μαρία. Τον αγαπάμε πολύ κι' οι δύο μας και δε θα υποθέσουμε να ησυχάζουμε...
— 'Ο Ντόν άλλαξε κούβεντα. — Άρχισε να της δείχνει όλα τα ενδιαφέροντα μέρα, απ' όπου περνούσαν. — Αλλά δεν είχε στο μυαλό τον Άλντλ σκέψη απ' τον Τρέγκαρθ.
— Η Μαρία δέχθηκε τις σκέψεις του, λέγοντάς του:
— 'Ερχεσθε να φάτε μαζί μας, στο ξενοδοχείο.
— 'Ο Ντόν θάρτανε πολύ να δεχτεί την πρόκληση. — Αλλά δεν είχε να χάνει καιρό. Είχε βρει κάποιο ίχνος, κι' έπρεπε να τ' ακολουθήσει.
— Άλλωστε, θάρτανε να του δώσει πληροφορίες ο Γκουίτσε.
— Θα το ήθελα πολύ, απάντησε,

δυστυχώς όμως έχω δώσει άλλο το λόγο μου. Πρέπει να γυρίσουμε τώρα, αλλιώς κι' άργησω.
— Αχ, τότε;... Πέρασα ένα τόσο όμορφο πρωινό μαζί σας!
— Θα σάς τηλεφωνήσω στο ξενοδοχείο σας, απάντησε ο Ντόν, ξέροντας όμως πως δε θάρτανε ασφαλώς καιρό για να ξαναδη τη νέα γυναίκα.
Πήγαν μαζί ως το «Παλάτιο Γκροίτι», το ξενοδοχείο που μίαναν η Μαρία κι' ο αδελφός της.
— 'Ερχαστε, Ντόν, για την τόσο ωραία συντροφιά σας, είπε η νέα γυναίκα. Θα σάς συστήσω σε όλους τους φίλους μου για ξεναγό!
— 'Ο Ντόν χαμογέλασε κι' απάντησε:
— 'Εγώ, όμως, δε σκοπεύω να επανέλσω τη γοητεία σας, για να μην έχω ανταγωνιστές!
— Η νέα γυναίκα τούδωσε το χέρι της και μίλησε βρεύτερα στο ξενοδοχείο.
— 'Ο Ντόν τράβηξε για το σπίτι του. Απώτανε που είχε χωρίσει απ' τη Μαρία. Μόλις όμως είδε το Γκουίτσε να τον περιμένει στην εξωτερική σκάλα, ή είνονα της σβύστησε μεμιάς απ' το νού του.
— 'Ελα μέσα, είπε στο γονόδολεο.
Τον πήγε στο γραφείο του, του πρόσφερε ένα ποτήρι κρασί και τον ρώτησε:
— Τι καινούριο; 'Εχεις πληροφορίες για την κατέλα;
— Μάλιστα, σινιό. Απάντησε σοβαρά ο Γκουίτσε. Ξέρετε πως δολοφονήθηκε χτες το βράδυ;
— 'Ο Ντόν έγνεψε καταφατικά.
— Ναί. Βοήκες τη διενθινσί της;
— 'Εμεινε με τον πατέρα της στο Φονταμεντο Νουόβο... σ' ένα μικρό σπίτι, δίπλα στο καφενείο του Λοντζί.
— Ήταν ήδη ταραγμένος, όταν φτάσατε, ή άρχισε αργότερα ν' ανησυχεί;

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΟΔΗΓΩΝ

ΕΞΑΣΚΗΟΙΣ ΤΕΛΕΙΑ!
Μηχανικά γνώσεις!
Ασφάλεια οδήγησης!

ΣΕ ΕΛΑΧΙΣΤΑ
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΝΕΙΟΕ
ΑΡΙΣΤΟΙ ΟΔΗΓΟΙ

Είς την Σχολήν Ε. ΤΡΙΜΠΟΥΡΑΣ ή θεωρητική εκπαιδευτής γίνεται με ειδικά μοντέλα οδοκινητήρων και μηχανών τελείως πρωτότυπη και ή εξάσκησης σε ούτοκίνητα πολυτελείας.
'Εξωδός τής τής διδασκαλίας γιά έρασιτέχνες και έπαγγελμολίς

ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ε. ΤΡΙΜΠΟΥΡΑΣ
ΣΟΛΩΝΟΣ 116 · ΤΗΛ. 617.285

— Ξέρετε ο πατέρας της ότι πέθανε;
— Μάλιστα, σινιό. Καταλαβαίνετε πόσο του κόστισε!... Είναι γέρος κι' άρρωστος. — Άλλοτε έκανε τον οδηγό, μά έπαθε ένα δυστύχημα και του κόψανε και τα δύο πόδια. Τον συντηρούσε ή κόρη του, μ' όσα κέρδιζε απ' τη δουλειά της στο Ρόσοι. Ξέρετε το γκολάδιζο του Ρόσοι, σινιό;
— 'Ο Ντόν έγνεψε πάλι καταφατικά.
— 'Η αστυνομία επισκέφθηκε το γέρο; ρώτησε.
— Ναί, σήμερα το πρωί.
— Καλά. Λες πως μένει δίπλα στο καφενείο του Λοντζί. Πού συνήθως έπ' αυτό;
— Κοντά στο Ρίο ντι Πανάντα. — Άν θέλετε να πάτε, σινιό, θά σάς συνοδεύω.
— 'Ο Ντόν κούτταξε το ρολόι του. — 'Ηταν 1 περιμένει.
— Ξαναγύρισε εδώ στις 2 1/2, είπε. Θα πάμε μαζί.
— 'Εν τάξει, σινιό.
— Όταν έφγνε ο Γκουίτσε, ο Ντόν χτύπησε το κουδούνι. Σ' ένα λεπτό, μίλησε ο Τρέγκαρθ, με την αίσια αξιοπρεπή και παγωμένη εξορασί του.
— Με ζήτησε ο κύριος; πρόφερε.
— Θέλω να φάω σε 20 λεπτά. Φέρε μου ένα «μαστίν»... και μην παίρνεις αυτή την πόσα, σαν να κατέλας κανένα σκουπόξυλο!
— 'Ο Τρέγκαρθ άνασκήωσε το ένα του φρύδι, αποδοκιμαστικά, δεν έχασε όμως την ψυχραιμία του.
— Πολύ καλά, κύριε, απάντησε. Καί ξαναδύνηε, άλύγιστος πάντα.
— 'Ο Ντόν πήρε τότε το τηλέφωνο και είλε στην τηλεφωνήτρια:
— Θέλω να μιλήσω το γρηγορώτερο με το ξενοδοχείο «Τσάτχαμ», στο Παρίσι.

— Θα σάς συνδέσω, κύριε.
— 'Ο Ντόν άφισε τ' ακουστικό, άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να τηγανίζετο μεσα στο δωμάτιο. — 'Ο Τρέγκαρθ ξαναγύρισε κι' άφισε πάνω στο τραπέζι ένα ποτήρι «μαστίν».
— Με συγχωρήτε, κύριε, είπα ψυχρά. Τηλεφωνήσε ή λαδη Ντένιγγ. Δίνει ένα σούπερ, σε στενό κύκλο, μετά την «Όπερα, κι' έλπιεί να παρευρεθώ.
— Πάρε την στο τηλέφωνο και πές της πως δεν είμαι ελεύθερος... Σου είπα, νομίζω, ότι δεν πρόκειται να δεχτώ καμιά πρόσκληση.
— 'Οαείλω να σάς θυμίσω, κύριε, ότι έχετε άορισμένους υποχρεώσεις άπέναντι στους φίλους σας, επείμεινε ο Τρέγκαρθ. Τούμω να προσέσω άκομα ότι οι δεξιώσεις που δίνανε άλλοτε σ' αυτό το σπίτι, είχαν γίνει ξακουστές σ' όλο τον κόσμο...
— Αιπάντα. Τρέγκαρθ, άλλ' αυτή τη φορά έχω άλλη δουλειά, δική μου ο Ντόν. Δογίμωον λοιπόν και μη με σκεπάζεις άλλο.
— Πολύ καλά, κύριε, απάντησε ο Τρέγκαρθ, ενώ το ηγούνη του τομολιμίζε από ιερή άγνοιακτησία. Βγήκε με μεγαλοπρέπεια απ' το δωμάτιο κι' έλεισε άπότομα την πόσα πύση του.
— 'Ο Ντόν άνασκήωσε τους ώμους του. — 'Ηπτε το μισό «μαστίν» κι' έσπενε ν' άφισε το ποτήρι του, άκούγοντας να χτυπήει το τηλέφωνο.
— 'Ομωλείτε με το Παρίσι, κύριε, τού είλε ή τηλεφωνήτρια.
— Εδγωριστό... Ξενοδοχείο «Τσάτχαμ» έκει;
— Μάλιστα, κύριε.
— Μένει έκει ο κύριος Τζών Τρέγκαρθ;
— Περμίνετε, παρακαλώ. στο άκουστικό σας.
— 'Ο Ντόν έσβυσε το μισοκαπνισμένο τσιγάρο του κι' άρχισε να γυμνά νευρικά με τα δάχτυλά του την άζον του τραπεζιού.
— Μάλιστα, κύριε, ο κύριος Τρέγκαρθ μένει εδώ, τού απάντησαν επείτουμε απ' το ξενοδοχείο.
— Άνάσανε βαθείά, μ' άνασκήωσι. Δεν είχε πιστέψει τη Μαρία, όταν τον πληροφορήσε πως έφγνε ο Τρέγκαρθ.
— Είπ' έκει τόσα; ρώτησε.
— Πιστεύω ναί, κύριε. Θέλετε να ρωτήσω;
— 'Εδώ Ντόν Μίτλεν. Με σννδέρε, σάς παρακαλώ, με το δωμάτιό του;
— Μία στιγμή κύριε.
— Επειτα από ένα λεπτό, ο Ντόν άκουσε μία ψωνή απ' την άλλη άζον του σύματος.
— Άλλό! 'Εδώ Τζών Τρέγκαρθ.
— *

Είχε να μιλήσει 13 χρόνια με τον Τρέγκαρθ. ο Ντόν, και ή περισσότερη κούβεντα τους είχε γίνει άλλοτε άνάμεσα στο μοναχικό ένός τετρακίνητου άεροπλάνου που τους πήγαινε στη Ρώμη. Δε μπορούσε λοιπόν να ελπίζη πως θ' άναγνώριζε τη φωνή του.
— Άλλωστε, ή άδύνατη εκείνη και μακρινή φωνή που έφτανε στ' αυτιά του, θα μπορούσε ν' άνικη σ' όποιονδήποτε...
— 'Εδώ Ντόν Μίτλεν, είπε. Με θυμάσαι, Τζών;
— Επειτα από μία σύντομη σιωπή, ή φωνή απάντησε:
— Ναί, θυμάμαι.
— 'Ο Ντόν κούτταξε σφιχτά το άκουστικό στ' αυτί του, για να μή χάσει καμιά λέξη, κανένα τόνο της φωνής...
— Πώς είσαι, Τζών; ρώτησε. — Έχωμε τόσο καιρό να ιδωθούμε...
— Άλήθεια; 'Ο καιρός λογαριάζεται τόσο λίγο για μένα!... Πού είσαι τώρα;
— Η φωνή αυτή έφερε κάποιον ά-

μηχανία στο Ντόν. Δεν τού φαινόταν άληθινά άνασκήωσι. Νόμισε πως άκουγε μία φωνή χωρίς ψυχή, που δεν άνηκε σε κανένα...
— Βοήσκαμα στη Βενετία, Τζών, απάντησε. Έχω ένα γράμμα της γυναίκας σου για σένα. Άνυσταί πολύ.
— Άνυσταί; Γιατί;
— 'Ε άρρωμη έζεινη και μηχανική φωνή άρχισε να νευράζει το Ντόν.
— Άκουσε, φίλε μου, είπα. Έχει έξη δωμάδες να πάση ειδήσεις σου. Δεν είναι αργισό ν' άνυσταί... Τι έγινε;
— Άκολούθησε σιωπή παρατεταμένη.
— 'Ο Ντόν άκουγε το έλαφρό βοήμη της τηλεφωνικής γραμμής και μαζί μ' αυτό — όπως τού φάνηζε — μία βιαστική άναπνοη.
— Τζών! Είσαι έκει; ρώτησε.
— Ναί, απάντησε ή άρρωμη φωνή. Τι μούλεγες;
— 'Η γυναίκα σου έχει μείνει έξη βδομάδες χωρίς ειδήσεις σου. Γιατί;
— 'Εξη βδομάδες; Δέν είναι δυνατόν. Της έγραφα. Είμαι σίγουρος.
— Δέν πήρε παρά ένα γράμμα σου, έδώ και ένάμισο μήνα. Τι σου συμβαίνει, Τζών;
— Ένάμισο μήνα...
— 'Η φωνή έσβυσε πάλι, για ν' άπλωθθί σιωπή. Καθώς ο Ντόν ήταν έτοιμος να μιλήσει πάλι, άκουσε ένα θόρυβο που τον έκανε ν' άνατοκίσιση: — Ένας άντρας έκλαιγε, κοντά στο τηλέφωνο!
— Τζών! είπα βιαστικά. Τι έχεις; Είσαι άρρωστος;
— Επειτα από καινούρια σιωπή, άντήχησε πάλι ή άρρωμη φωνή:
— Δέν ξέρω... Πιστεύω πως έχασα τά λογικά μου! Δεν ξέρω γιατί βοήσκωμ εδώ... Δεν ξέρω πιά τί κάνω... Για το Θεό, Μίτλεν, έλα να με βοηθήσεις!
— 'Ηπύχασε, Τζών, είπα ο Ντόν σαστισμένος. Θάρτω άμέσως. Μένει έκει που είσαι. Θα πάρω το άεροπλάνο που θα νομίζε, ότι

Τηλεφωνικό ρεκόρ φλακίας

Οι Άμερικανοί φοιτητές άνακαλύψαν μία... καινούρια τρέλα. Συναγινίζονται μεταξύ τους στην από τηλέφωνο φλαρία. Άπαραίτητος δ.

Η πρωταθλήτρια που ήταν άπατεών

Οι φιλάθλοι της Μπιέν, στη Σουηδία, ήταν περήφανοι γιατί είχαν ως προπονήτρια στο κολύμπι την Άγγλίδα Τζόντυ Γκρίνχαμ, που είχε τιμημή με χρυσό βραβείο στους τελευταίους Ολυμπιακούς άγώνες. Αυτό το λάχιστον πίστευαν. Άλλά μία μέρα ή Τζόντυ είχε την κακή έμπνευσι να δώση μία συνέντευξη σε μία έφημερίδα που δημοσίευσε και τη φωτογραφία της. Καί τότε έέσπασε το σκάνδαλο. Γιατί αποκάλυψε πως... δεν ήταν ή Τζόντυ Γκρίνχαμ, αλλά μία Γερμανίδα καμαριέρα ή Βαρβάρα Πιέτε. — 'Εθελα ν' αλλάξω επάγγελμα και σκέφτηκα να έμφανιστώ με το όνομα της Άγγλίδας πρωταθλήτριας του κολυμβήματος, είπα. Τά άκουσμέμωτο είναι ότι δεν είχε την παραμικρή όμοιότητα με την Τζόντυ Γκρίνχαμ.

Έδιναν δάνεια σε φανταστικά πρόσωπα

Στην άμερικανική Τράπεζα παρακαθηκόν και δανείων το Χάμτον έργάζονταν από μερικά χρόνια οι δύο άδελφοί Κίλλια. 'Ο Ζοζέφ, ο μεγαλύτερος, 53 χρόνων, ήταν διευθυντής του τμήματος δανείων και ο Μπένκτικ, ο μικρότερος, 45 χρόνων,

Crystal GARNIER
wellaton Palette

ΧΡΩΜΟ - ΣΕΡΒΙΣ ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Αγοράζοντας το ΧΡΩΜΟΣΑΜΠΟΥΑΝ σας στο Μυροπαλίδιον μας έχετε ως κέρδος το πέραςμά του ΔΩΡΕΑΝ στο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΜΜΑΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ - ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53 ΤΗΛ. 25-208

μα στο Παρίσι σε τέσσερες-πέντε ώρες το πολύ.
— Μην άδονησι!... βόγγησε ή φωνή. Σέ ίκετεύω, μην άδονησι...
— 'Ο τόνος της ήταν ίσως κάπως ύπεροβολικός — κι' αυτό έξήγησε ξαφνικά τη δυσπιστία του Ντόν. Τά μάτια του πήραν ψυχρή έκφραση.
— Έρχομαι, είπα. 'Ησυχάσε. Καί χτύπησε λίγο με το νύχι του το μικρόφωνο, με την έλπίδα πως ο συνομιλητής του θα νομίζε, ότι

είχε διακόψει. — Τότερα έμεινε με το άκουστικό κολλημένο στ' αυτί του, προσπαθώντας ν' άντλησθί τον παραμικρό θόρυβο.
Τό τρέχαμμά του πέτυχε. — Άκουσε ένα μακρινό γέλιο. — Επειτα είλε κάποιος, που έπρεπε να βοήσκαται πολύ κοντά στο τηλέφωνο:
— Τόγανσε, έ;
— Σάπα, λοιπόν, ήλθιε! τον μάλωσε ένας άλλος.
Κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.
— 'Ο Ντόν έμεινε για λίγο άληθινος, κούτταζοντας τον άντικρύνα τοίχο.
— Πάντα θάρτανε, άλλ' αυτή τη φορά είχε άφίσει. Τον πείραζε στο φιλότιμο, ότι παρά λίγο να τον τούλινε.
— Πραγματικά, αν δεν το είχε παρακάνει κάπως ο άγνωστος συνομιλητής του, ο Ντόν θάρτανε άμέσως στο Παρίσι... Οι υπεύθυνοι της εξαφανίσσεως του Τρέγκαρθ φαινόταν να βιάζονταν να τον κάνουν να φύγη απ' τη Βενετία!
— Έκείνο που τον νευράζει περισσότερο, ήταν πως τον είχε ξεναγάσει ή Μαρία Νάτσα.
— Την άλήθεια; σκέφθηκε, χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. Φαίνεται πως είναι άνακατεμένη στην υπόθεση, αυτή κι' ο αδελφός της... Θάρτανε να τού φαντασθώ, όταν ίσχυρίσθηκε πως ήξερε καλά τον Τρέγκαρθ... Αυτό θα μού γίνη μάθημα, για να μη με ξεμαλίσουν άλλη φορά τό όμορφα μάτια μάτια.
Καί πρόσθετε, προσπαθώντας να παρηγορηθώ:
— Πάντως, δεν προδόθηκε. Είπα άπλως πως είμαι παλιός φίλος του Τρέγκαρθ...
— 'Ο Τρέγκαρθ μίλησε πάλι, τη στιγμή εκείνη, για ν' άναγγείλη πως ήταν έτοιμο το φηγητό.
— 'Ο Ντόν πέρασε στην τραπεζαρία και κάθισε στο τραπέζι. — Έφτασε βιαστικά. Συναγώνως σκεπτότανε κι' έτσι, όταν τελείωσε, είχε πιά καταστρώσει το σχέδιό του.
— Πήγαινε να φας και σύ, έππε στον καιροέση του. — Τότερα έλα να με δής. Έχω κάτι να σου πώ.
— 'Ο Τρέγκαρθ άνασκήωσε τά φρύδια του. — Άν ό γ. Μίτλεν έλπιζε να τον πείση πως δε τους χρειζόνταν οι κομμηές συνενθρώσεις, ήταν πολύ γελασμένος...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το μαγικό μαγικό που δε βουλιάζει!

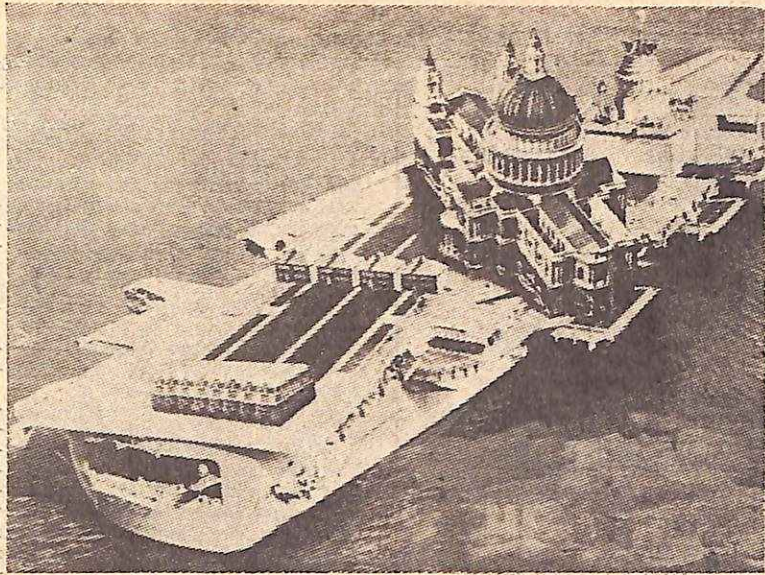
Οι τρεις αυτές νέες, που είναι ήλι-κίας 11, 21 και 10 χρόνων, παρουσιάζουν σε μία πίσνα του Λονδίνου ένα νέο τύπο επίπλεοντος μαγιά. Τό

Στη φυλακή αντί για τη Ριθίερα

Μία Γερμανίδα από τη Δαρματά-τη, Άνελίς Ασσάμειντουρκ, ήλίκιας 34 χρόνων, κι' ή κόρη της Κίτ-τυ, ήλικίας 16 χρόνων, ζούσαν με το όνειρο να κάνουν ένα ταξίδι στη Ριθίερα. Τά άπαράτητα χρήματα προ-βουσιπθήκανε να τά βάλει ο φίλος της Άνελίς, κάποιος Βίλχελμ Αιμπαρ, που θά τις συνοδεύει. Άλλά τους έέλειπε τα μεταφορικά μέσων. Άπορά-σισαν λοιπόν, για κλέψουν τά αστακά-σιον κάποιου νεαρού Άμερικανού, τού Ντένιγν. Άλλά, άφες τους πρόλαβε τη στιγμή που τό έπαρναν, προλάβε τη στιγμή που τό έπαρναν, και τους έπείμεινε ότι θά τους κατήγ-γυλαε. — 'Ο Αιμπαρ κι' οι δύο γυναί-κες τόν ακούσαν τότε κι' έβρισαν τό πτώμα τού σ' ένα έλας, όπου βρέθη-κε έπειτα από άρκετους μήνες. — 'Ο Αιμπαρ κι' ή Ασσάμειντουρκ κατα-δικάστηκαν σε ισόβια καταναγκαστικά έργα, ενώ ή Κίττυ θά παραμείνη έπί 8 χρόνια σε άναμορφωτική φυλα-κή για άπλήκτους.

Τό μόνο που την στενοχωρεί

Στό Λονδίνο, ο 25ετής τραγουδι-στής Κλίφτ Κίλνκ παντρεύθηκε μία χήρα 45 εθνοχρόνων. — Είμαι πολύ ευτυχισμένη, δήλωσε ή κυρία Κίλνκ. Στενοχωριέται μόνο όταν με ρωτούν αν ο Κίλφτ είναι γυιός μου.

Ο καθεδρικός ναός του Άγιου Παύλου δέ θαίκανε πολύ χώρο πάνω στο κατάστρωμα του πλωτού κολοσσού.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΤΟΜΟΚΙΝΗΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΦΟΡΟ

Ένας πολεμικός κολοσσός χωρίς κανόνια

Το νέο αμερικανικό αεροπλανοφόρο «Έντερπράιζ» ενώθηκε με τον Στόλο του Ατλαντικού των Ηνωμ. Πολιτειών. Οι διαστάσεις του είναι αληθινά τεράστιες. Από την κορυφή του Ιστού του ως την κορυφή του, έχει το ύψος ενός αεροπλανοφόρου με 23 ορόφους. Ο περίφημος καθεδρικός ναός του Αγίου Παύλου, το καμάρι των Λονδρέζων, δε θάπιανε πολύ χώρο πάνω στο κατάστρωμα του πλωτού αυτού κολοσσού. Τέσσερα συνθιγμένα διώροφα σπιτία ή οκτώ λεωφορεία, τοποθετημένα δίπλα-δίπλα, θα φαινόταν σαν παιχνίδια, σ' όλη έκταση την έκτασή. Και τα δύο μεγάλα υπερωκεάνια, το «Κουην-Μαίρη» και το «Κουην-Ελίζαμπετ», χωράνε, το ένα πλάι στο άλλο, στο κατάστρωμα πτήσεως.

Το «Έντερπράιζ» είναι το πρώτο ατομοκίνητο αεροπλανοφόρο. Έχει 8 ατομικούς αντιδραστήρες. Αποτελεί δηλαδή τη μεγαλύτερη συγκέντρωση πυρηνικής ενέργειας, που πραγματοποιήθηκε ποτέ σ' ένα πλοίο. Πώς λειτουργούν αυτοί οι αντιδραστήρες; Η βασική αρχή τους είναι πολύ απλή: Η ενέργεια που παράγουν συνεχώς, με την ατομική διάσπαση, θερμαίνει νερά και το μεταβάλλει σε ατμό, που κινεί ύστερα με τουρμπίνες τις τέσσερις έλικες του σκάφους, δάροντες 29 τόννων.

Ο ίδιος ατμός από τους αντιδραστήρες κινεί επίσης τους τέσσερις καταπέλτες, που είναι εγκατεστημένοι πάνω στο κατάστρωμα και που μπορούν να εκσφενδονίσουν κάθε 15 δευτερόλεπτα ένα δορυ αεροπλανοφόρο, δίνοντάς του αρχικά ταχύτητα μεγαλύτερη από 240 χιλιόμετρα την ώρα.

Εξ άλλου, τα λουτρά και το μπλιντρίο του σκάφους εφοδιάζονται με νερό, που ζεσταίνεται από τον ατμό των αντιδραστήρων. Τα αεροπλάνα του «Έντερπράιζ» υπερβαίνουν τα 100. Πολλά από αυτά είναι αεροπλάνα βομβαρδιστικά των 38 τόννων, ταχύτητας 1.000 χιλιομέτρων την ώρα. Ικανά να κάνουν μία πτήση 3.500 χιλιομέτρων χωρίς ν' ανεφοδιασθούν με καύσιμη ύλη. Άλλα πάλι είναι υπερηχητικά καταδιωκτικά, με ταχύτητες που υπερβαίνουν τα 2.400 χιλιόμετρα την ώρα.

Υπάρχει τούτη εμπιστοσύνη στη μηχανική δύναμη αυτών των αεροπλάνων, ώστε το «Έντερπράιζ» είναι το πρώτο πολεμικό σκάφος χωρίς κανόνια ή καταβυθόμενα βλήματα.

Αν ο εχθρός πλησίαζε ποτέ τό-

σο, ώστε να μεταχειριστή δόμους, οδίδες ή τορπίλλες εναντίον μας, δε θα μας ωφελοῦσαν πια πολύ τα κανόνια ή πυραυλοί! είπε ο κυβερνήτης του αεροπλανοφόρου σ' ένα δημοσιογράφο.

Αλλ' αυτό θεωρείται απόλυτως αδύνατο, χάρις στο τέλειο σύστημα προειδοποιήσεως με πολυάριθμα ραντάρ. Οι πληροφορίες του ραντάρ συγκεντρώνονται σ' ένα ηλεκτρονικό εγκέφαλο, που υποδεικνύει, μέσα σ' ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, στον κυβερνήτη και στο έπιτελείο του τί πρέπει να κάνουν για ν' αποκρούσουν την επίθεση. Συγχρόνως οι πληροφορίες διαδίδονται αυτόματα και στα άλλα πλοία του στόλου, για να συνεργασθούν όλα μαζί, σαν μία μονάδα.

Το «Έντερπράιζ» είναι γεμάτο από ηλεκτρικές συσκευές. Τα ηλεκτρικά σύρματα του έχουν τόσο μήκος, ώστε θάφταναν από την Ουάσινγκτον ως τη Χαβάη, διασχίζοντας το μισό Ειρηνικό. Πολλοί από τους 600 αξιωματικούς και τους 4.000 ναύτες του απασχολούνται με τη συντήρησή του πολυπλόκου αυτού ηλεκτρονικού συστήματος. Άλλοι πάλι εργάζονται τους ατομικούς αντιδραστήρες.

Κατά την εκπαίδευσή του όμως, πέρασαν από όλα τα τμήματα του σκάφους, ώστε να πάρη καθένας τους μία ιδέα για το τι κάνουν τα άλλα μέλη του πληρώματος.

Το «Έντερπράιζ» είναι μία μικρή πλωτή πόλις. Έχει 1.800 τηλεφώνων, ένα εργοστάσιο παγωτού, φούρνο, χασάπικο, ταχυδρομείο, παπουτσήδικο, βιβλιοπωλείο, ραφείο, μπαρ κεντηματογράφου, αίθουσα τηλεόρασης. Παράγει μόνο του το νερό που χρειάζεται, αποστράγγοντας θάλασσα.

Η παραγωγή των μηχανημάτων αποστάξεως φτάνει τα 1.100 κυβικά την ημέρα, ποσότητα δηλαδή αρκετή για 1.400 σπιτία.

Έχει ακόμη φυλακή, πυροδραστικό σταθμό, οδοντοιατρείο, φαρμακείο και νοσοκομείο.

Οι τέσσερις ανεγκυστήρες, που ανεβάζουν τα αεροπλάνα στο κατάστρωμα, είναι τα μεγαλύτερα αντικείμενα που κατασκευάσθηκαν ποτέ από αλουμίνιο. Πάνω σε καθένα τους δε χωρούσαν τέσσερα διωφάρα σπιτία.

Το «Έντερπράιζ» ναυπηγήθηκε σε 3 1/2 χρόνια, κόστισε δε 435 εκατομμύρια δολάρια.

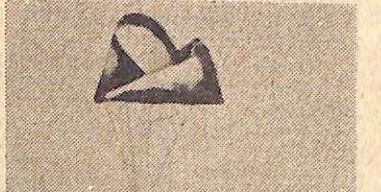
Με τη ναυπήγησή του πλοίου αυτού, ήρθε πολύ πιο κοντά η μέρα, που οι όκεανοί θα διασχίζονται από ατομοκίνητα υπερωκεάνια, και το ταξίδι μ' αυτά θα κοστίζει πολύ φτηνότερα από σήμερα.

ΟΙ ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ

Οι «Παπάγαλιος» της Βραζιλίας και οι «Δράκοντες» της Ίαπωνίας

Η εξαπλούσι χαρταετών, που γεμίζουν τον γαλάζιο ουρανό μας από την Καθαρή Δευτέρα και ύστερα, δεν είναι συνηθισμένα καθαρώς ελληνική, όπως πιστεύουν πολλοί. Και άλλοι λαοί έχουν την μανία να επικοινωνούν με το διαστήμα μέσω ενός... κουδουριού σπάγγου. Στην Αμερική, μάλιστα, γίνονται και διαγωνισμοί χαρταετών, όπως είχαν γίνει κι εδώ, στη Βάρκιζα, πέρσι ή πρόπερσι, αν δεν κάνουμε λάθος. Με τη διαφορά ότι στην Αμερική εξαπλώνονται πραγματικά γιγαντιαίοι χαρταετοί, πραγματικές «καπλάνες» που εκτός από το καθαρώς ψυχαγωγικό μέρος, έχουν και... στρατηγική σημασία.

Τρείς χιλιάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά, είχαν συγκεντρωθεί τον περασμένο Μάρτιο στην πλαζα του Κόμπο, στη Λόγκ-Αϊλαντ, στο Ουέστπορτ της Κοννέκτικατ, για να παρακολουθήσουν το πέταγμα ενός αετού. Με την διαφορά ότι ο αέτος αυτός, δεν ήταν χαρτί, αλλά ήταν καμωμένος από πανί νάυλον και

Τους χαρταετούς του ο Γιόλεν τους λέει χαιδευτικά «μπέμπηδες». Μία φορά πιάλι, ένας από τους μπέμπηδες του αετούς, που τον είχε καλουμαρίσει και τότε στον κόλπο της Λόγκ-Αϊλαντ, παρασύρθηκε από ένα δυνατό ρεύμα αέρος. Τρεις ρωσάλοι άνθρωποι και ο Γιόλεν τέσσερις είδαν κι έπαθαν να τον κρατήσουν, μη τους φύγει με την κυριαστική. Ευτυχώς ο χαρταετός αυτός έπηρε μια δουτιά, έκανε «καπάκι», όπως λέμε, και πέφτοντας στη θάλασσα, σήκωσε μία τεράστια σπλην νερού. Γι' αυτό όταν πέταξε τον «μεγάλο» στο Ουέστπορτ είχε, για καλό και για κακό, εξη βοήθεια.

Ο Ούιλ Γιόλεν είναι αρχηγός της ομάδας χαρταετών, που γίνονται κάθε χρόνο στο Ουέστπορτ της Κοννέκτικατ. Τηλεφώνησε στον Γιόλεν, που τον είχε καλουμαρίσει και τότε στον κόλπο της Λόγκ-Αϊλαντ, παρασύρθηκε από ένα δυνατό ρεύμα αέρος. Τρεις ρωσάλοι άνθρωποι και ο Γιόλεν τέσσερις είδαν κι έπαθαν να τον κρατήσουν, μη τους φύγει με την κυριαστική. Ευτυχώς ο χαρταετός αυτός έπηρε μια δουτιά, έκανε «καπάκι», όπως λέμε, και πέφτοντας στη θάλασσα, σήκωσε μία τεράστια σπλην νερού. Γι' αυτό όταν πέταξε τον «μεγάλο» στο Ουέστπορτ είχε, για καλό και για κακό, εξη βοήθεια.

Κατά την εκπαίδευσή του όμως, πέρασαν από όλα τα τμήματα του σκάφους, ώστε να πάρη καθένας τους μία ιδέα για το τι κάνουν τα άλλα μέλη του πληρώματος.

Το «Έντερπράιζ» είναι μία μικρή πλωτή πόλις. Έχει 1.800 τηλεφώνων, ένα εργοστάσιο παγωτού, φούρνο, χασάπικο, ταχυδρομείο, παπουτσήδικο, βιβλιοπωλείο, ραφείο, μπαρ κεντηματογράφου, αίθουσα τηλεόρασης. Παράγει μόνο του το νερό που χρειάζεται, αποστράγγοντας θάλασσα.

Η παραγωγή των μηχανημάτων αποστάξεως φτάνει τα 1.100 κυβικά την ημέρα, ποσότητα δηλαδή αρκετή για 1.400 σπιτία.

Έχει ακόμη φυλακή, πυροδραστικό σταθμό, οδοντοιατρείο, φαρμακείο και νοσοκομείο.

Οι τέσσερις ανεγκυστήρες, που ανεβάζουν τα αεροπλάνα στο κατάστρωμα, είναι τα μεγαλύτερα αντικείμενα που κατασκευάσθηκαν ποτέ από αλουμίνιο. Πάνω σε καθένα τους δε χωρούσαν τέσσερα διωφάρα σπιτία.

Το «Έντερπράιζ» ναυπηγήθηκε σε 3 1/2 χρόνια, κόστισε δε 435 εκατομμύρια δολάρια.

Με τη ναυπήγησή του πλοίου αυτού, ήρθε πολύ πιο κοντά η μέρα, που οι όκεανοί θα διασχίζονται από ατομοκίνητα υπερωκεάνια, και το ταξίδι μ' αυτά θα κοστίζει πολύ φτηνότερα από σήμερα.

σκελετό από μπαμπού και από απόψως διαστάσεων ήταν πρωτοφανής: ο μεγαλύτερος αέτος που εξαπλούθηκε ποτέ όχι μόνο στην Αμερική, αλλά σ' όλο τον κόσμο. Δικαιολογείται, λοιπόν, η περιέργεια του κόσμου, που μαζεύθηκε, αν σκεφθώ κανείς ότι ο αέτος αυτός είχε επιφάνεια 13,5 μέτρα και ότι εξαπλούθηκε με χοντρό παραγάδι και έφθασε σε ύψος 1.500 μέτρων. Κατασκευαστής του ήταν ο Ούιλ Γιόλεν, πρώτος εμπειρογνώμων των Ηνωμ. Πολιτειών στα ζητήματα των χαρταετών, που χρησιμοποιούν παλαιότερα, όπως είπαμε και για στρατιωτικούς σκοπούς.

Ο Ούιλ Γιόλεν είναι κυριολεκτικά μανιώδης λάτρης της ώρας αυτής απασχολήσεως, που θεωρείται και ένα από τα ευγενέστερα αρετήματα. Με την κατασκευή και άψωση χαρταετών ασχολείται από μικρό παιδί, αλλά ποτέ δεν ήταν ευχαριστημένος. Διαρκώς κατασκεύαζε όλο και μεγαλύτερους αετούς, για να καταλήξει στον γίγαντα του Ουέστπορτ, που τον είχε παραγγείλει ειδικώς σ' ένα εργοστάσιο παραδομένων. Προηγούμενος είχε καλουμαρίσει έναν άλλον αέτο, στον Σέντρελ Πάρκ της Νέας Υόρκης. Ήθελε, μάλιστα, να δέσει στο παραγάδι και ένα νάνο. Έπενεθε, όμως, η αστυνομία και απηγόρευσε... το πείραμα. Έτσι ο Ούιλ Γιόλεν μάζεψε τους σπάγγους και την «καλούδια» του και έφυγε μαινόμενος από τη Νέα Υόρκη, για να καταλήξει στην Κοννέκτικατ.

Τους χαρταετούς του ο Γιόλεν τους λέει χαιδευτικά «μπέμπηδες». Μία φορά πιάλι, ένας από τους μπέμπηδες του αετούς, που τον είχε καλουμαρίσει και τότε στον κόλπο της Λόγκ-Αϊλαντ, παρασύρθηκε από ένα δυνατό ρεύμα αέρος. Τρεις ρωσάλοι άνθρωποι και ο Γιόλεν τέσσερις είδαν κι έπαθαν να τον κρατήσουν, μη τους φύγει με την κυριαστική. Ευτυχώς ο χαρταετός αυτός έπηρε μια δουτιά, έκανε «καπάκι», όπως λέμε, και πέφτοντας στη θάλασσα, σήκωσε μία τεράστια σπλην νερού. Γι' αυτό όταν πέταξε τον «μεγάλο» στο Ουέστπορτ είχε, για καλό και για κακό, εξη βοήθεια.

Κατά την εκπαίδευσή του όμως, πέρασαν από όλα τα τμήματα του σκάφους, ώστε να πάρη καθένας τους μία ιδέα για το τι κάνουν τα άλλα μέλη του πληρώματος.

Το «Έντερπράιζ» είναι μία μικρή πλωτή πόλις. Έχει 1.800 τηλεφώνων, ένα εργοστάσιο παγωτού, φούρνο, χασάπικο, ταχυδρομείο, παπουτσήδικο, βιβλιοπωλείο, ραφείο, μπαρ κεντηματογράφου, αίθουσα τηλεόρασης. Παράγει μόνο του το νερό που χρειάζεται, αποστράγγοντας θάλασσα.

Η παραγωγή των μηχανημάτων αποστάξεως φτάνει τα 1.100 κυβικά την ημέρα, ποσότητα δηλαδή αρκετή για 1.400 σπιτία.

Έχει ακόμη φυλακή, πυροδραστικό σταθμό, οδοντοιατρείο, φαρμακείο και νοσοκομείο.

Οι τέσσερις ανεγκυστήρες, που ανεβάζουν τα αεροπλάνα στο κατάστρωμα, είναι τα μεγαλύτερα αντικείμενα που κατασκευάσθηκαν ποτέ από αλουμίνιο. Πάνω σε καθένα τους δε χωρούσαν τέσσερα διωφάρα σπιτία.

Το «Έντερπράιζ» ναυπηγήθηκε σε 3 1/2 χρόνια, κόστισε δε 435 εκατομμύρια δολάρια.

Με τη ναυπήγησή του πλοίου αυτού, ήρθε πολύ πιο κοντά η μέρα, που οι όκεανοί θα διασχίζονται από ατομοκίνητα υπερωκεάνια, και το ταξίδι μ' αυτά θα κοστίζει πολύ φτηνότερα από σήμερα.

Με τη ναυπήγησή του πλοίου αυτού, ήρθε πολύ πιο κοντά η μέρα, που οι όκεανοί θα διασχίζονται από ατομοκίνητα υπερωκεάνια, και το ταξίδι μ' αυτά θα κοστίζει πολύ φτηνότερα από σήμερα.

Ένας αέτος του τύπου «Φλέικαϊτ» χρησιμοποιείται σαν πανί σε μία λαστικήνα σχεδία.

Ο χαρταετός «Φλέικαϊτ» του Γιόλεν που μοιάζει με τις χαρτινες σάτες των παιδιών.

Θα είσαχθούν στους Όλυμπιακούς αγώνες;

Εξαμελούς ομάδες των Η.Π.Α. που μετέχει στους στρατιωτικούς αγώνες χαρταετών, που γίνονται κάθε χρόνο σε διάφορες χώρες. Το περασμένο καλοκαίρι επικεφαλής της ομάδας του νίκης έδωκε τους αντιπάλους του στους αγώνες του Νασάου, στη Γερμανία. Κατόπιν της θριαμβευτικής αυτής επιτυχίας του ο Γιόλεν ένεργει, μέσω της αμερικανικής αθλητικής ομοσπονδίας, όπως τώ πέταγμα χαρταετών χαρακτηρίσθη ως άσπλημα και περιλήφθη και στους Όλυμπιακούς αγώνες. Εκτός από τη Γερμανία ο Γιόλεν έχει επιδείξει την τέχνη του σε όλες τις Ην. Πολιτείες, στην Ευρώπη και στην Εγγύς Ανατολή. Τελευταίως είχε αντίπαλο τον Μαχαράτζα του Μπαρπαπού, πρωταθλητή του ανατολικού ημισφαιρίου και τον νίκησε κατά κράτος, σε μία συνάντησι που έγινε στην πελούζα του θερινού ανακτορίου του Ίνδου μεγιστάνος, στα βάθη της ζούγκλας.

ΕΝΑ ΜΟΥΣΕΙΟ ΧΑΡΤΑΕΤΩΝ

Στο υπόγειο του σπιτιού του ο Γιόλεν διατηρεί ολόκληρο μουσείο χαρταετών κάθε μεγέθους και κατηγορίας. Η όρεψη του υπογείου μοιάζει με τη σκηνή θεάτρου μαριονετών, με τους χρωματιστούς χαρταετούς, που κρέμονται από τα τελλάρα και που είναι φτιαγμένοι άλλοι από λεπτό χαρτί του ριζιού, άλλοι από μεταξωτό νάυλον ή από παραδομένο, οι πιο μεγάλοι.

Από αυτούς διακρίνονται για το μέγεθος και το παράξενο σχήμα τους οι χαρταετοί—γεράκια ή «παπαγάλοι» (παπαγάλοι) της Βραζιλίας, οι χαρταετοί—ψάρια της Ίαπωνίας, οι μαχητικοί χαρταετοί των Ίνδιων, που έχουν το σχήμα ράβδων, οι κινεζικοί δράκοι, άλλοι χωρίς σκελετό και άλλοι που μοιάζουν με αλεξίπτωτα.

Ένας από τους πιο φημισμένους και εντυπωσιακούς χαρταετούς που προτιμά ο Γιόλεν είναι το «γεράκι» της Βραζιλίας. Έχει το σχήμα ενός μεγάλου πουλιού και κατασκευάζεται από στερεό ύφασμα. Το άνοιγμα των φτερών του φτάνει τα 2,80 μ. Τα φτερά του σχηματίζονται α-

Ο Ούιλ Γιόλεν όταν πετά τον χαρταετό του τυλίγει τον σπάγγο γύρω από τη μέση του για περισσότερη σιγουριά.

πό δύο στρογγυλές, κυλινδρικές βέργες που προσαρμόζονται δεξιά κι αριστερά, στον κεντρικό σκελετό, όπως φαίνεται στο δημοσιευμένο σχέδιο, πράγμα που τους επιτρέπει να ανεβοκατεβαίνουν, κατά τη διάρκεια της πτήσεως, δίνοντας, έτσι, στον χαρταετό την όλη, μεγάλη αρπакτική πηγή που πετά, σαν γεράκι. Οι κινεζικοί δράκοι, εξ άλλου, αντί του ενός επιπέδου των συνήθων χαρταετών, έχουν σχήμα σωληνωδές, μ' ένα στρογγυλό σπέρμα στις δύο άκρες, που τις κρατεί ανοικτές. Πολλοί δράκοι, φτιαγμένοι με τσιγαρόχαρτο διαφόρων χρωμάτων, έχουν μήκος μέχρι 10 μέτρα και φαίνονται ψηλά, σαν πραγματικοί δράκοι, δηλαδή μεγάλα έρπετα. Οι δράκοι υψώνονται κρεμασμένοι μ' έναν κρίκο από το σπάγγο ενός κοινού χαρταετού και με τον κατάλληλο χειρισμό και με τον αέρα που τους φουσκώνει ανεβαίνουν ολόενα μέχρις ότου φθάσουν στον αέτο.

Σ' όλον τον κόσμο νικητές στους διαγωνισμούς αναδεικνύεται εκείνος που θα πετάξει τον αέτο του ψηλότερα από τους άλλους. Στις Ίνδιες νικητής αναδεικνύεται εκείνος που θα κατορθώσει να σχίσει τους άλλους αετούς ή να τους κόψει τον σπάγγο.

Για να τους σχίσουν κρεμούν γύρω από τους αετούς των ξυρπηκτών λεπίδες και με τον κατάλληλο χειρισμό πλησιάζουν τους αετούς των αντιπάλων, επιτίθενται εναντίον τους και τα υπόλοιπα είναι δουλειά των λεπίδων. Για να κόβουν τους αντίπαλους αετούς, εξ άλλου, κολοῦν στον σπάγγο τους, με ψαροκόλλα, σκόνη από κοπανισμένα γυαλιά καί... πριονίζου, με τον κατάλληλο χειρισμό το σπάγγο του αντιπάλου των

Έτσι φαίνεται το «γεράκι της Βραζιλίας» από κάτω, όταν πετά.

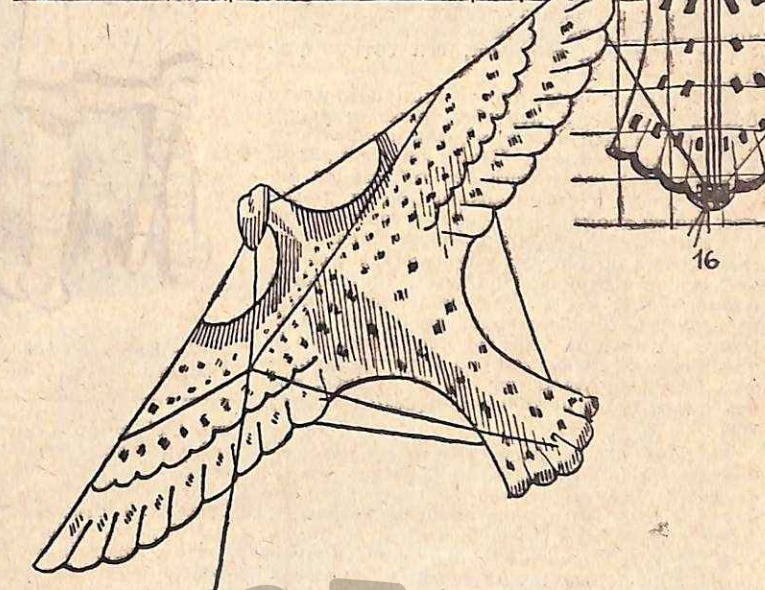
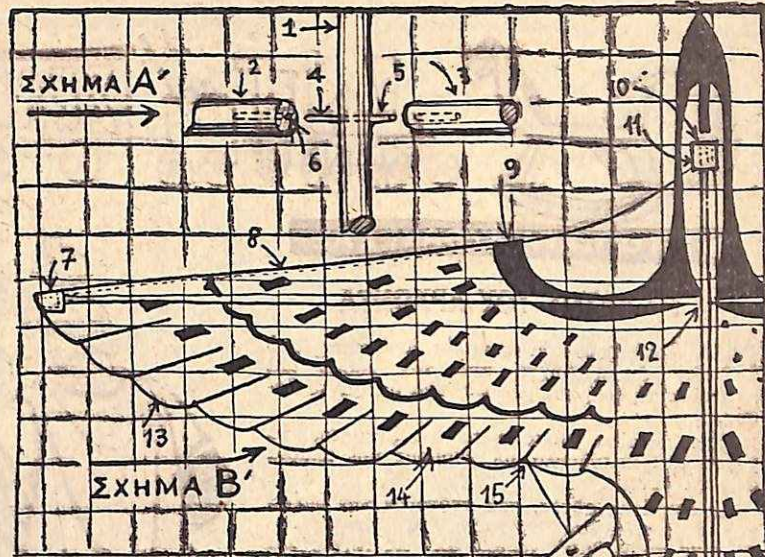
μέχρις ότου τον κόψουν. Οι κομμένοι αέτοι περιέρχονται, σαν λάφυρα, στους νικητές.

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Οι επιστήμονες έχουν χρησιμοποιήσει πολλές φορές, για πειράματα, τους χαρταετούς, όπως έκανε ο Βενιαμίν Φραγκλίνος, λόγω χαρτί, για να αποδείξει την ύπαρξη του ηλεκτρισμού στην ατμόσφαιρα. Τον 18ον αιώνα ο Δρ Αλέξανδερ Ουίλσον επέταξε, σε μεγάλο ύψος, έναν μετεωρολογικό χαρταετό, που είχε δεθεί στην άκρη του ένα θερμόμετρο. Αργότερα ο Αλ. Μπέλ ανοίξε το δρόμο στα βαρύτερα του αέρος πτητικά μηχανήματα υψώνοντας τεραστίους πολυεδρικούς αετούς.

Είναι γνωστό, επίσης, ότι το πρώτο ραδιοφωνικό σήμα υπεράνω του Ατλαντικού συνελήφθη από μία κεραία, που είχε ανυψωθεί με χαρταετό.

Ο Φράνσις Ρογκάλλο, αρχιμηχανικός της αεροδυναμικής σήραγγας στην αεροπορική βάση του

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ—ΓΕΡΑΚΙ ΤΗΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ (Επεξηγήσι του σχεδίου)

ΣΧΕΔΙΟΝ Α'. — 1) Ξύλινη βέργα (εμάνω) διαμέτρου 0,015 μ. και ύψους 1,70 μ. 2 και 3) Όμοιες βέργες για τις φτερούγες, διαμέτρου 0,010 μ. και μήκους 1,40 μ. ή κάθε μία. 4 και 5) Πρόκα χωρίς κεφάλι, περσμένη στη βέργα (εμάνω). 6) Τρύπα εντός της οποίας θηλυκάνουν οι βέργες και των δύο φτερών.

ΣΧΕΔΙΟΝ Β'. — 7) Τσεπάκι από ύφασμα όπου μπαίνει η άκρη της βέργας που κρατεί τη φτερούγα. 8) Μεταξωτά κορδονάκια περασμένα μέσα στο στρίψιμα (μπιμπλά) του ύφασματος. 9) Η γωνία του ύφασματος, ένα σχ. μνήμη με φόρα. 10) Τσεπάκι, όπως της φτερούγας, όπου μπαίνει η έσπασ άκρη της «εμάνω». 11) Σ το σημείο αυτό δένεται το κορδονάκι της φτερούγας. 12) Ίδω σχεδίων Α. 13) Στρίψιμα ένα σχ. μνήμη μ' ένα λεπτό μεταλλικό ή με μεταξωτό κορδόνι. 14) Υφασμα (αμερικανικό ή διμύτο). 15) Κορδονάκι μεταξωτό, που συνδέει τη φτερούγα με την ούρα. 16) Τσεπάκι όπου μπαίνει η κάτω άκρη της «εμάνω».

ΣΗΜ.: Τα τετραγωνάκια του σχεδίου είναι 0,10Χ0,10 μ. και δοθούν για τις διαστάσεις του αετού.

Λάνγκλεϋ, στη Βιργινία, επενόησε έναν εύκαμπο χαρταετό, που δεν καταστρέφεται, ούτε σπάει. Είναι φτιαγμένος από λεπτό, τετράγωνο φύλλο πολυστερίνης που είναι πολύ δύσκολο να σχισθώ και παίρνει, όταν πετάει το σχήμα της χαρτινής σάτας, που ριχνούν τα μικρά παιδιά.

Ο Φράνσις Ρογκάλλο τρέφει τόση εκτίμησι στους χαρταετούς αυτού του είδους, που τους ονομάζει «Φλέικαϊτ» (ελλύγιστοι αέτοι) ώστε πιστεύει ότι τα αεροπλάνα του μέλλοντος θα κατασκευάζονται από ανάλογα, άβραστα υλικά και δε θα σπάζουν όταν πέφτουν ή προσγειώνονται ανωμαλώς.

Τέλος, για την ιστορία υπενθυμίζεται ότι οι χαρταετοί χρησιμοποιήθηκαν ευρύτατα στον αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο. Κατάσκοποι του στρατού των Βορείων ανυψούντο με χαρταετούς σε μεγάλο ύψος και καταγράφουν τις θέσεις των Νοτίων.

ΟΙ «ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ» ΤΗΣ ΣΚΩΤΙΑΣ

Υπάρχουν στη Σκωτία 1000 — 1400 νομάδες, που ζουν σαν τους τσιγγάνους, σε τροχόσπιτα, αλλά αποτελούν μία εντελώς ξεχωριστή φυλή. Όπως πιστεύουν οι ίδιοι, κατάγονται από τους παλιούς βασιλείς της Ιρλανδίας. Κατά τους ανθρωπολόγους όμως, είναι μάλλον απόγονοι προϊστορικών μεταλλουργών της περιόδου του Ορειχάλκου.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

ΜΙΑ φορά ζούσε ένας καλός άνθρωπος, που είχε αποτραβηχτεί από τον κόσμο και περνούσε τη ζωή του μέσα σ' ένα άπειρο δάσος.

Είχε φτιάξει μάλιστα με τα ίδια του τα χέρια μια καλύβουλα με χορμούς και κλαδιά από τα δέντρα.

Ο ερημίτης αυτός, που περνούσε την ημέρα του με νηστεία και προσευχή, για μόνο του ποτό είχε το καθαρό νεράκι απ' τις πηγές και για μόνον του τροφή τα φρούτα και τα αγρία χόρτα, που εύρισκε στο δάσος: βατόμουρα, φουντούρια, κάστανα, χαρούπια, ό,τι έβγαζε η εποχή.

Το χειμώνα όμως, που το χιόνι σκέπαζε το δάσος, ο ερημίτης περνούσε δύσκολες μέρες, γιατί δεν εύρισκε τίποτα να φάει και ξεπνέσε και κοιμόταν νηστεϊκός. Ήταν και τόσο καλός, που ούτε για μια στιγμή δεν του πέρασε απ' το νου του να σκοτώσει κανένα ζώο απ' το δάσος, για να τραφεί. Έτσι, κάθε τετράποδο, που ζούσε μέσα σ' εκείνο το άπειρο δάσος, είχε πιάσει φίλια μαζί του: τα αγριοκοιτάκια, οι λαγοί, οι σκαντζοχοίροι, τα ελάφια, τα λαρκάκια, καθώς και τ' άνημερα αγριογούρουνα, έτρεχαν από πίσω του κάθε φορά, που θα έβγαζε να κάνει το γύρο του στο δάσος. Κι' ο ερημίτης ήθελε να προσευχηθεί, ο ερημίτης βοσκόταν πάντα τριγυρισμένος από τ' αγόρια, που είχαν γίνει πια η μοναδική συντροφιά της ζωής του.

Το δάσος, όμως, όπου ζούσε ο ερημίτης, ήταν ιδιοκτησία ενός μεγάλου άρχοντα, που είχε μάλιστα τον πύργο του εκεί κοντά. Ο άρχοντας αυτός είχε μεγάλη μανία με τα κτηνή. Κάθε τόσο έβγαζε συνοδεία μαζί με τα λαγωνικά του κι' αλλοίμονο στα δυστυχισμένα αγόρια, που θα βρισκόνταν μπροστά του. Ούτε ένα δε γλύτωνε!

Κάθε φορά, λοιπόν, που ο άγιος άρχοντας έρχονταν στο δάσος για να κυνηγήσει, τα ζώα όλα έτρεχαν στον ερημίτη, τα φίλα τους, ζητώντας τον ασύλο και προστασία.

— Σώσε μας, φύλαξέ μας! τον παρακαλούσαν, με μάτια γεμάτα λυγισμό.

Ο καλός ερημίτης λυπόταν τα δυστυχισμένα ζώα. Μά τι μπορούσε να τους κάνει; Το δάσος δεν ήταν δικό του.

Μά, παρ' όλ' αυτά, κατόρθωνε να κρύψει μέσα στην καλύβη του όσα λαγουδάκια, όσες νυφίτσες, όσα μικρά πουλάκια. Μά πως μπορούσε να κρύψει τα προσηφάνα ελάφια και τα λυγροά λαρκάκια; Πού να βάλει όλες τις μπακατσές και τις προδίδες και τις αγριοκοιτάδες; Η καλύβη του ήταν μικρή για να τα χωρέσει όλα.

Και τότε προσευχήθηκε με την καρδιά του

— Ερημίτη, του φώναζε ο άρχοντας, μου έκλεψες όλα τα ζώα!...

στο Θεό και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει για να σώσει τους μικρούς του φίλους του δάσους.

Κι' επειδή ήταν στ' αλήθεια καλός άνθρωπος, ο Θεός άκουσε την προσευχή του.

Μια μέρα, καθώς γυρνούσε απ' το κυνήγι ο άρχοντας, έπεσε βαρύν άρρωστος. Τον βρήκε μια φοβερή κι' αγιάτρευτη αρρώστια. Όχι μονάχα κανένας γιατρός δε δοκίμαζε να τον γιατρέψει, μα κι αυτοί άλογοι οι δικοί του έφυγαν από κοντά του.

Ο δύστυχος άρχοντας είχε πια αποφασίσει τη ζωή του και τότε θυμήθηκε πως κάποτε εκεί κοντά του ζούσε ένας ερημίτης, που ο Θεός του είχε δώσει το χάρισμα να κάνει καλά κάθε αρρώστο, που θ' άγγιζε μονάχα με το χέρι του.

— Βοηθείτε, λοιπόν, άμέσως και τον φώναζε. Κι' ο ερημίτης δέχτηκε πρόθυμα τους δούλους του άρχοντα και τους ακολούθησε στον πύργο του.

Έκει βρήκε τον άρχοντα όλομόναχο στην κάμαρά του κι' έτοιμοθάνατο. Ο ερημίτης γονάτισε πρώτα και προσευχήθηκε. — Τότερα, πέρασε απαλά το χέρι του πάνω από τις πληγές του άρρωστου, που έκλεισαν ερυθρές, δίχως ν' αφήσουν το παραμικρό σημάδι!...

Τόση ήταν τότε η χαρά του άρχοντα, που έγινε καλά και τόσο μεγάλη η ευγνωμοσύνη

του, που του έκανε δώρο τα μισά του χτήματα και το μισό δάσος.

Ο ερημίτης ευχαρίστησε τον άρχοντα και ξαναγύρισε στην καλύβη του.

Στο δρόμο του, όμως, εκεί που κίτταζε το δάσος, τα χωράφια και τις λίμνες, που από δω κι' εμπρός ήταν χτήμα του, είδε και τον δούλο, που έβαλε σε μεγάλη άπορία: Στα δέντρα πάνω ήταν άφθονα πουλιά, στα χόρτα γύρω του έτρεχαν άλλα τόσα αγόρια από πριν και οι λίμνες και τα ποτάμια είχαν σχεδόν πηξει από τα πολλά ψάρια. Κι' ο ίδιος ο ερημίτης απορούσε πως είχε γίνει αυτό το θαύμα.

Την άλλη όμως μέρα, πρωί-πρωί, ο ερημίτης είδε τον άρχοντα να έρχεται τρέχοντας, πάνω στ' αλόγο του.

— Έρημίτη, του φώναζε, μου έκλεψες όλα τα ζώα! Δεν άπομεινε ούτε ένα πουλί, ούτε ένα τετράποδο στα δάση μου, ούτε ένα ψάρι στα ποτάμια μου! Όλα τα μάζεψες εδώ, στο μέρος που σου χάρισα.

Τότε ο ερημίτης του άποκριθηκε: — Άν είναι έτσι, άρχοντα μου, άς αλλάξουμε. Πάρε εσύ το μερίδιό μου, όπου έχουν μαζευτεί όλα τα ζώα, και να πάρω εγώ το δικό σου.

— Δέχομαι! φώναξε ο άρχοντας. Μά δεν είχε άζομη καλά-καλά έστω μισή αυτή τη λέξη, όταν όλα τα ψάρια, μ' ένα πήδημα, βούτηξαν στα ποτάμια και στις λίμνες, που πήρε τώρα ο ερημίτης. Όλα τα πουλιά πέταξαν στα δέντρα τα δικιά του κι' όλα τα τετράποδα έφυγαν τρεχάτα για το δάσος του. Κι' έτσι, σε λίγο, στο μερίδιο του άρχοντα δεν άπομεινε ούτε ένα ζωντανό!

Τοίς φορές άλλαξαν μερτικό ο άρχοντας κι' ο ερημίτης και τοίς φορές όλα τα ζώα πήγαν κοντά στον ερημίτη, γιατί τον αγαπούσαν και γιατί ήθελαν να γλυτώσουν τη ζωή τους από το σκληρόκαρδο άρχοντα.

Βλέποντας αυτό το όλοφάνερο θαύμα ο άρχοντας έμεινε κατάπληκτος. Κι' επειδή δε μπορούσε πια να κυνηγήσει στο πανέμορφο δάσος του, τα χάρισε όλα στον ερημίτη, για να έζησει ήσυχος κι' ευτυχισμένος με τ' αγαπημένα του ζώα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το μασκάρεμα

ΣΤΟ σπίτι του Σάκη γίνονται μεγάλες εορτές. Τούρτες, γλυκά, δουτήματα φτιάχνει η μητέρα απ' το πρωί κι' ο μπαμπάς έχει γεμίσει ένα κασόνι με σερπαντίνες και χαρτοπόλεμο.

— Βλέπεις, παιδί μου, πως ανταμείβεται κανείς όταν είναι εν τάξει με τα καθήκοντά του; τορ' λένε οι γονείς του.

Κι' ο Σάκης κατεβάζει ντροπαλά το κεφάλι και άπαντάει:

— Σας ευχαριστώ πολύ για όλα... Ποτέ δεν ήμουν πιο χαρούμενος...

Κι' η γορά του Σάκη ήταν διπλή. Μιά που ήρθε πρώτος στην τάξη του κι' άλλη μία για το χορό, που έδινε σπίτι του με καλεσμένους μασκαράδες όλους τους συμμαθητές του.

— Πρόσεξε, όμως, αν τα κάνεις μούσκεμα στο δεύτερο εξάμηνο, όχι μόνο τους χορούς θα χάσεις, αλλά και τα μπάνια του καλοκαιριού... τον περάζει η άδελφούλα του, που είναι κιόλας ντυμένη κολομπίνα...

Και σε λίγο αρχίζουν να καταφθάνουν οι καλεσμένοι. Ο Μάκης, ο χειρότερος στην τάξη, είναι ντυμένος... γυμνασιάρχης, ο Τότης, που είναι κατακάθος, έχει ντυθεί... κουλουροπώλης κι' ο Τάκης ο τεμπέλης που χαρμουριέται συνεχώς στην τάξη, έχει μασκαρευτεί... επιστάτης με το κουδούνι στο χέρι, για να χτυπάει συνέχεια διαλείμματα.

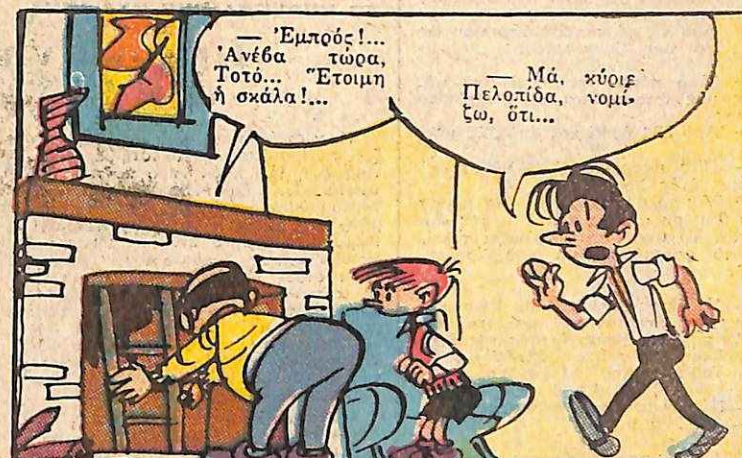
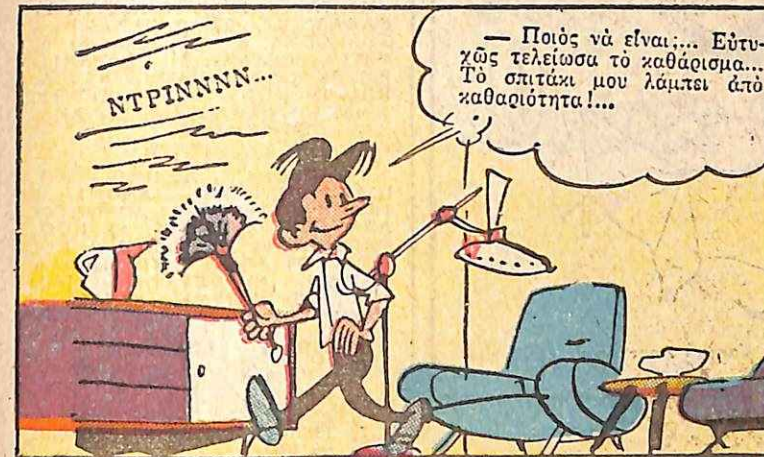
Μένει ακόμη ο Σάκης, αλλά δεν άργεί να έλθει κι' αυτός την εμφάνισή του. Μονάχα που κανείς δε έροικει τι παριστάνει το μασκάρεμά του. Ώσπου, στο τέλος, το φανερώνει ο ίδιος:

— Έχω μασκαρευτεί, ξέρετε, κούτσουρο... άπελέκητο!... έζηγει με μετροφορούνη.

Κι' όλοι οι φίλοι του έσπασαν σε γέλια.

MIKY-MAOUS

Ο ΡΙΟΪΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

— Ένα είσινήρα, παρακάλε, για μία σαργανταποδαρούσα!

ciar No 17)4, Istanbul, Turkiye, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η POLA PAVLIDOU, Poste Restante, Ismailia, Egypte, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η H. V. VEREKEIT, Rue Eleusis No 45, Cam-De-Cesar, Alexandria, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 25-30 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Ε. F. I. K. O. U. R. T. I. D. O. U. και η I. R. I. N. I. M. I. C. H. A. I. L. I. D. O. U., M. u. n. c. h. e. n. g. l. a. u. b. a. c. h. B. u. m. f. e. r. D. 128, Germany, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό την σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ . ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετόικη οδός Χαρ. Τρικούπη 50.
Τηλ. 612-515. Ώρα επίσκεψης 11
—1 και 5—7.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Ladax
Τού Δερματολόγου Ιατρού
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΛΑΔΑ
Αούγκριτο εις τιμήν και ποιότητα
LAIT DEM'QUILLANT
Καθαρίζει, απαλύνει και τονώνει το δέρμα.
LAIT VELOUTÉ
Αριστον τονωτικό του δέρματος χρησιμοποιούμενον πρό της πούδρας.
COLD CREAM
Απαρά τοφρον. κρέμα διά ήλη και ευαίσθητο δέρματα.
SECRÉT DE LA FEMME
Μοναδική σύνδεσις για την αρσενική ρυτίδωση (στό μάτι, στόμα, μέτωπο, λαιμό).
GELOROSE
Ειδική γλυκοδερμική σύνδεσις για το χέρια.
ΣΑΜΠΟΛ
Αποτελεσματικό κατά της πιτυρίδας τριχονοτικών.

Δέν κάνουν θόρυβο για το τίποτε, αλλά όντως κάνουν τάς ώραιότερας περιποιήσεις και τιμές. Περιμέναν με 60 δρχ., θάφες με 40 δρχ., κοπή με 10 δρχ., μισζαμπί με 15 δρχ., και λούσιμο με 10 δρχ.
Κομμωτήριο
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Χεύδεν 7. — Τηλ. 819.270
Πατηριών στάσις 'Αλεξάνδρας
'Ηλεκτρικός στάσις Βικτωρίας

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 Αμφιλοχίας
Δέχεται καθ' έκαστη 10-12 και
ώς και επί συνελεύσεως
Τηλέφωνο 810.760.

Η LILIANE COLMAN, (17 χρόνων), Rue Philippe Banef No 133, Atterbeek, Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους, στη γαλλική γλώσσα.

Η A. G. N. S. ANDERSEN, (18 χρόνων), Poste Restante, Mansourah, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν ν' αστείουν μία φωτογραφία τους.

Η MARGARET ACHILLE S. (24 χρόνων), και η KATILN A. R. O. N. I. S. (26 χρόνων), 23 Courtfield Gardens, Earls Court London S.W.5, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η KATIA, 666 Anvustine Rd London N.W.11, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Κύπρο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.
Η MARY R. GIORIOU, L. O. U. Co. Hatzinikolaou, P.O. Box 664, Alexandria, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο JADICIS ANTONIO, N. I. O., Salita S. Antonio, 6, Palermo, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο A. S. R. A. F. I. D. A. K. I. S. (26 χρόνων), Box 552 Everest Hotel, Marathon, Ontario, Canada, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17-20 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. E. O. R. G. I. O. S. A. N. T. O. N. I. O. U., Gr. u. n. e. r. w. e. g. 20 Dusseldorf Eller 11, Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο D. I. M. I. T. R. I. O. S. V. I. A. N. A. K. A. K. I. S. Hackenbroich Von Lauf St. No 8, Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κωνσταντινούπολη, ηλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο V. P. A. R. A. M. I. C. H. A. I. L. 21A Senne 11, Hauptstrasse 1861, W. Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα.

Ο P. P. A. P. A. S. T. A. V. R. O. S. K. o. i. n. G. r. i. e. c. h. e. n. m. a. r. k. t. 71, K. o. i. n. Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο J. I. M. R. O. U. K. A. S., Carlton Cafe Rulstone, N.S.W., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο T. O. N. I. S. K. A. L. O. K. I. D. I. S. ο T. O. M. I. S. A. G. E. L. I. S. και ο E. N. G. E. L. N. A. C. O. S., M. u. n. c. h. e. n. 13, Moosacher St. 82, 12. 9 Germany, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο και την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων, στη γερμανική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο H. I. K. I. T. A. S. H. A. Y. A. L. A. S. και ο A. T. H. A. N. A. S. S. I. O. S. H. A. R. A. L. A. M. B. O. P. O. U. L. O. S., Wuppertal, Sonnborn Heinrich Heine St. 48, Germany, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο D. I. M. I. T. R. I. O. S. V. I. A. K. I. S., (24 χρόνων), Marsberg Glas Fabrik Niedermarsberg, West Germany, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες Έλληνες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο C. O. N. S. T. A. N. T. I. N. O. S. Z. O. U. N. A. C. O. S. και ο P. E. T. R. O. S. V. A. S. I. L. I. U. C. o. L. H. Leaver R.R.3, Campbellville, Ontario, Canada, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα και ιδιαίτερα από τα νησιά, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο H. A. R. V. S. J. A. R. G. E. N., Galata Hoca Ali Sokak K. o. i. l. e. m. e. n. C. i. k. m. a. z. i. No 41, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο

τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.
Ο N. S. A. K. E. L. A. R. I. S., 245 Moray St., Melbourne, Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, με σκοπό την ανταλλαγή γράμ. ματοσήμων.

Ο A. L. E. K. S. I. T. S. I. D. E. S., 44 Gore St. Fitzroy, Vic. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση.

Ο J. I. M. B. A. K. I. S., Post Office Woomera West South Australia, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων.
Ο G. E. O. R. G. E. K. A. R. I. V. I. A. N. N. I. S., C. J. Meess, Woomera West South Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 18-22 χρόνων.

Ο L. P. A. S. I. N. I. O. S., 146 Nether St. London N. 3, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18-20 χρόνων, από τη Λημανία και τη Μυτιλήνη. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. E. O. R. G. I. O. S. B. A. R. V. A. Y. I. O. S. και ο N. I. K. I. F. O. R. O. S. K. A. R. T. Z. I. O. S., Schweisf. Fabrik Hertie In Westfalen Germany, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο A. N. T. O. N. I. O. S. P. A. R. A. D. O. S. και ο T. O. N. I. S. P. E. T. R. I. D. E. S., Senne 1 21A Hauptstr. 1861, W. Germany, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο J. M. A. R. A. V. E. L. A. K. I. S., (21 χρόνων), Basf Ludwigshafen Rhein Gu 527 G, Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες από το εξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο A. P. E. R. K. I. S., Rua Guarana No 1486, Moçoes, Brooklin Novo, Sao Paulo, Brazil, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-22 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. N. D. R. O. S. I. O. A. N. N. I. D. E. S., 23 Gilden Road, N.W.S., London, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν ν' αστείουν μία φωτογραφία τους.

Ο A. P. A. R. A. D. O. P. O. U. L. O. S., P. O. Box 124 Kano Nigeria, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο P. A. U. L. D. O. U. T. S. A. S., 17 Blunch St. Collingwd. Vic., Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες εθνομονασίστες, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο T. H. E. D. O. R. O. S. D. I. M. I. T. R. I. O. U., Bernhausen Flider Hinter Gasse 61, Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο T. A. K. I. S. K. A. R. V. E. L. A. S. I., Heme 1) W Regekamp 34, Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο A. C. H. E. L. M. I. S., Bergisch Gladbach, Grosser Gurfurst, Paitrath, Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο A. K. I. S. E. V. R. I. P. I. D. O. U., 4 St. Peter's St. London N.1., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 16-19 χρόνων, από το Λονδίνο και την Κύπρο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο G. P. A. P. A. I. O. A. N. R. O. U. και ο D. G. O. R. O. S. F. M. R. o. d. e. l. c. h. e. i. m. E. s. c. h. b. o. r. n. e. Landst 20, Germany, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από την Αμερική και Αυστραλία, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο S. P. Y. R. O. S. F. O. K. A. S., 46 Madden Grove Burnley Vic. Australia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 19-24 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία εφ' ερώτησιν.

Ο D. E. N. I. S. A. N. A. S. T. A. S. O. P. O. U. L. O. S. και ο D. E. N. I. S. M. A. R. A. K. I. S., 4651 St. Urban St.

Montreal P.Q., Canada, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-23 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο M. I. C. H. E. L. E. G. A. L. A. N. I. S., Piazza Del Santo 4, P. A. S. O. R. d. r. a. n. i., Padova, Italia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Ο P. I. S. S. A. R. I. S., (20 χρόνων), 709 Jouth Broadway, Baltimore 31, M.D., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο P. A. N. A. V. I. O. T. I. S. N. E., C. 14 Evershot Road London, N. 4, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

“Ολη η οικογένεια χρησιμοποιεί”

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΟΡΔ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΕΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Δόντια γερά πεντακάθαρα
Η αγγλική οδοντοεπιστημική οδοντοκρέμα LORD νοσηδική στο είδος της, χάρις εις το CALCIUM SULPHUR και PHOSPHORUS προστεθεί από την ΤΕΡΗΑΟΝΑ και εξαλείφει την ΟΥΛΙΤΙΔΑ. Όσο και αν καπνίζετε, με οδοντοκρέμα ΛΟΡΔ δεν έχετε κανένα φόβο να κτηνίσουν τα δόντια σας. Ευχάριστη στην γεύση εξαφανίζει την ΚΑΚΟΣΜΙΑ του στόματος και διατηρεί τα δόντια καθαίεκα. Χρησιμοποιείτε πρωί και βράδυ την αγγλική οδοντοκρέμα LORD και θα γεράσετε με δόντια γερά.

Γεν. (Αν)ποι: Ε. Κανδύλης και Σία Ο.Ε. Αθήναι, Σωκράτους 47, Τηλ. 524.702.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ
ΑΠΑΛΛΑΓΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, στήθους, ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΚΗΝ ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΔΡΩΝ ΥΠΕΡΟΥΝΤΗ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΕΙΞΗ
Η ΟΠΕΡΑΤΙΟΝ ΔΕΙΞΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 4 ΚΟΙΝΑΚΙ
ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΚΝΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΑΡΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΗ-ΡΕΛΑΞΕΝΤΑ
ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκαστη 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνελεύσεως. Χαρ. Τρικούπη 113. — Τηλ. 613.610. ΟΛ. κία 70.752

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασεως). Δέχεται καθ' έκαστη 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. οδός Μετσοβού 25 Α. όρος. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνο 810.975.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΛΟΥΝΤΒΙΧ μες διηγήθηκε ως εξής την ιστορία της Παρθένας της Φαλούςνης:

— Πριν 150 χρόνια, μία μέρα του 'Ιουλίου, από τις 4 το πρωί, καθόταν έξω από την οικοδομή, όπου βρισκόταν το μεταλλευτικό πηγάδι της Φαλούςνης, μία νέα ως δεκαοκτώ χρόνων. Στη Σουηδία, το καλοκαίρι η ημέρα αρχίζει από τις 2 το πρωί και το κρύο είναι διαπεραστικό. Η νέα είχε προσηλωμένο το βλέμμα της σε μία ωριμήν μεριά της πόλεως, που τα σπίτια της ήταν ευλάνια. Τά 'έπλεκα ξανά με μαλαία της κοπέλας έσπεσαν στους ώμους της, ενώ τα μεγάλα μαύρα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα.

Προσπαθούσε να διακρίνει ανάμεσα στην ομίχλη τους μεταλλωρύχους, που ανέβαιναν και που έπεφτε ν' αντικαταστήσουν στις 5 ή ώρα εκείνους που εργάστηκαν όλη τη νύχτα.

— Έπί τέλους, έρχονταν! φώναζε η νέα, τρέχοντας να συναντήση δύο μεταλλωρύχους.

— Ο ένας απ' αυτούς ήταν γέρος, και ο άλλος νεαρός.

— Πώς τόσο πρωί στο μεταλλείο και μ' αυτόν τον παλιόκαιρο, Χίλντα; είπε ο νέος.

— Οσκάρ! πρόθεσε μόνο να πη η νέα, περτώντας στην αγκαλιά του, ενώ οι λυγμοί την έπνιγαν.

— Τι τρέχει; Τί έπαθες, Χίλντα; απόρριψε εκείνος, φιλώντας της το κατάρδομένο μέτωπό της.

Και γυρίζοντας είπε στον άγαυο σύντροφό του:

— Μπαρμπα Γιόχαν, έλα να με βοηθήσεις! Δε μπορώ να καταλάβω τί τρέχει.

— Έγώ, ύστερ' από λίγο, η νέα συνήλθε και τα πρώτα λόγια της ήταν:

— Νά μήν κατεβήτε σήμερα στο μεταλλείο.

— Και γιατί; ρώτησαν κι' οι δύο Εκπληκτοί.

— Κινηθούνε κι' η ζωή σας! Θα χαθήτε κι' οι δύο. Είδα ένα όνειρο, ένα φοβερό όνειρο που δε με άφισε όλη τη νύχτα να κοιμηθώ!

— Όνειρο; Ήταν, λοιπόν, όνειρο; απάντησαν κι' οι δύο γελώντας.

— Μη γελάτε! Εξο παθόντες, αν κατεβήτε σήμερα! Έχω μία κακή προαισθήση. Είδα με τα μάτια μου το Χάρι σας.

— Και γυρίζοντας τα δακρυοσταγόνια της στον αραβόναυστικό της, τον 'Οσκάρ, του έπτε ικετευτική:

— Αν μ' άγασας, 'Οσκάρ, δε θα κατεβήσ το μεταλλείο! Δε θα μού άνοήθεις αυτή τη χόρη.

— Και λένοντας αυτά τα λόγια τώλιζε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του 'Οσκάρ.

— Ο νέος κλονίστηκε από τα δάκρυα και τα παρακαλά της άγαπημένης του.

— Τι να κάνω; ψιθύρισε γεμάτος άμνηχαν.

— Έλα, έλα, Χίλντα! είπε ο μπάρμπα Γιόχαν. Για πές μας το φοβερό σου όνειρο.

— Ναι, ναι, πρόθεσε και ο 'Οσκάρ, άς τό άκούσουμε.

— Μόλις χτές το βράδυ έκλεισα τα μάτια μου, άρχισε η νέα, είδα ότι είχα κατεβή κι' έγω μαζί σας στο μεταλλείο. Σας είδα και τους δύο γυμνούς.

— Ένα μεγάλο λάκκο να έβγαζε τα μεταλλεύματα. Κάθισα άπ' έξω και άς κτύπησε. Σαφικά άκούσθε μια τρομερή βόη από τα σπάκια της γής, που την ακολουθούσε τρομερός σεισμός. Όλα τα στήριλα, μακριά του μεταλλείου και τα πηγάδια γκρεμίστηκαν και πυκνό σκοτάδι άπλώθηκε από ή σκιά, που σηκώθηκε. Τέλος η γή σκίστηκε και από το σκίσιμο βγήκε ένας πραιναικός φτερωτός δράκοντας. Βγάζοντας από το στόμα του, που ήταν μεγάλο σαν σπηλιά, φλόγες και άμυρο καπνό. Βλέποντας δε τό τέρας να καταπνίγει και τους δύο σας, έπεσα κάτω νεκρή!

— Οί δύο μεταλλωρύχοι, που δέν έβριναν πίστι στα όνειρα, τον άκουσαν χωρίς να τί διακόψουν.

— Φαίνεται πως έβλασα παραχαρικές φωνές, συνέχισε η νέα, γιατί, ότε έζήτησα, είδα πλάι μου τη μητέρα μου, που με ρώτησε με λαχάρα: «Τί έπαθες κόρη μου;»

— Κινδυνεύει η ζωή σας! Θα χαθήτε κι' οι δύο! τούς έπτε η Χίλντα.

— Πεντακάσιοι εργάτες, κάτω από την άρχηγια του μηχανικού Βίλχελμ, άρχισαν να κατεβαίνουν με τη σειρά, έχοντας άναμμένες τις λάμπες τους. Τελευταίος κατέβηκε ο 'Οσκάρ.

— Πρέπει να έχετε, πρόθεσε ο Λούντβιχ, ότι το βάραθρο της Φαλούςνης έχει μήκος 385 μέτραν, πάχος 210 και βάθος 98. Σκάλες σπασμένες στα πλείρα του μεταλλείου. Υπολογίζαν ότι το μεταλλείο της Φαλούςνης έχει ηλικία 500-600 χρόνων.

— Αυτό εργάζονταν ο Γιόχαν κι' ο 'Οσκάρ. Το μεταλλείο είχε μία μεγάλη φλέβα χαλκού με άρσενικό. Είχαν μάλιστα σκάψει δίπλα, μία υπόνομο βάθους 5-6 μέτραν. Κι' όροι δύο, λείαν εκεί σφαιρούσαν το όνειρο της Χίλντας. Ο 'Οσκάρ έκοβε από τους βράχους κομμάτια μεταλλεύματος, που ο Γιόχαν τα έβγαζε από τη στομάχια με κορίνια, ενώ ο 'Οσκάρ, έπαιζε για ένα γάμο, μεταφέροντας στο πηγάδι για ένα γάμο.

— Έτσι, ο 'Οσκάρ, όταν σάφικα, Γιόχαν, το μεσημέρι, άκούστηκε το κούδον, του κινούνου καλόντας τους εργάτες να βγούν έξω. Τη στιγμή εκείνη ο Γιόχαν βρισκόταν έξω από την υπόνομο, άδειάζοντας το κορίνι με το μεταλλεύμα.

— Τι τρέχει, φώναζε ο 'Οσκάρ, από το βάθος της υπόνομου.

— Δέν έβρο, άπάντησε ο Γιόχαν. Ήταν ίδια στιγμή άμως, είδε κατά πλίκτες το Βίλχελμ να χτυπά ήδη, να τό κούδον και να φωνάζει: «Νά! έβλεψτε, έβλεψτε!»

— Έβλεψτε, έβλεψτε! φώναζε ο 'Οσκάρ, Τρέξτε, να σωθήτε! είναι μεγάλοι δρόμοι άέριο άρχισαν να βγαίνουν από τα σπλάχνα της γής!

— Ο Γιόχαν άκούοντας ότι πλησιάζει ο κίνυνος, θέωρησε καθέκον του να είδοποιήση τον 'Οσκάρ. Έσπευε τό κεφάλι του και είδε, ότι στην υπόνομο ήταν βαθύ σκοτάδι.

— Οσκάρ! 'Οσκάρ! φώναζε! τρέξτε να βγής, γιατί κινδυνεύετε!

— Μη παύετε, άπάντησε ο Γιόχαν, στο όρυγμα. Άλλωστε, εργάτες, που έβγαζαν, όταν τον είδαν να κατεβαί, την στήν κλάση, εκείνη του φώναζαν: «Τρέξτε, τρέξτε!»

— Τρέξτε, τρέξτε! φώναζε ο 'Οσκάρ, να σωθήτε! «Έλα μαζί μας!»

— Α! κατεβή, να σκάσει!... φώναζε ο 'Οσκάρ, άπάντησε ο Γιόχαν. Μά θέλω πρώτα να είδοποιήση τον 'Οσκάρ.

— Μη, μη, προς Θεού, θα πεθάνει! τού έπτε ένας εργάτης:

— Άλλο, ο Γιόχαν, πιστός στην άμνηχαν, που είχε άδαισι στη Χίλντα, μη-κε σ'ή σ'όα.

— Ότε τελευταίος άμως εργάτης που βρισκόταν εκεί, είδε το Γιόχαν να περπατά άναγκάσει να άσχυμένη τη λάμπα του. Κι' έπ'όλη, δέν ήθελε να χύση τας άπόχαιρα σπινθήρες.

— Έσο, πήγαν, δέν μένει την αίθουσα του πηγαδιού, ενώ η Χίλντα τούς παρακολουθούσε, παύοντας άρρος απ' τα λόγια του μηχανικού Βίλχελμ και του μπάρμπα Γιόχαν.

μεταλλωρύχων, που έβγαζαν και από το βάθος της Φαλούςνης από π'όσοις τους. Σύντηκας και φίλοι φιλοδούσαν εκείνους που άνέβαιναν από την κλάση. Σε λίγο όρα, ο υπάλληλος παρατήρησε ότι από εκείνους που κατέβηκαν στο μεταλλείο, έλειπαν τρεις. Ή δούτοχη Χίλντα περίμενε του άκούου να παρουσιασθή ο 'Οσκάρ.

— Πέρασε μισή ώρα και δε φαινόταν πιά να βγαίνει κανείς. Σαφικά, άκούστηκε ένας θόρυβος στις σκάλες του πηγαδιού. Κάποιος άνέβαινε με κόπο. Όταν έφτασε άπάνω, οί εργάτες έτρεξαν να τον βοηθήσουν. Ήταν κατ'άλλωστε, και μόλις άπορούσε να κρατηθή στα πόδια του. Στάθηκε ν' άναμνηση καθαρό άέρα κι' ο κόσμος, μόλις τον γνώρισε, έσπευσε σέ χειροκροτήματα. Ήταν ο μηχανικός Βίλχελμ, εκείνος που τό πρωί είχε άδαισι άρρος στη Χίλντα λέγοντάς της ότι το όνειρό της δέν είχε κανένα νόημα...

— Μπαρμπα Βίλχελμ! φώναζε ο διευθυντής του μεταλλείου. Με θυσία της ζωής σου έσωσες 500 εργάτες! Ήταν ίδια στιγμή, άκούστηκε μία δυνατή φωνή:

— Τον 'Οσκάρ και το Γιόχαν τί τούς έκανε;

— Ο μηχανικός, παρ' όλη την έδαν, τήλοϊ του, γνώρισε τη Χίλντα και με πνιγμένη φωνή της έπτε:

— Τους είδα και τους είδοποιήσα. Άν δε βγήκαν, θα βγούν κι' αυτοί, γιατί είχαν καιρό να σωθούν.

— Η Χίλντα ήσυχάσε λιγάκι. Και κάθισε κοντά στο πηγάδι, περιμένοντας να βγή ο 'Οσκάρ. Περιέμενε όλη τη νύχτα, έχοντας ε'ρ'όλη της τεταμένη μήτρας άκούση ν' άναβήκη κανείς. Σπ'εμέρος όμως και δε φαινόκε κανείς!

— Στίς έφτά τό πρωί, ο διευθυντής του μεταλλείου κι' ο άστυνομός άδ'ήγησαν τη Χίλντα στο σπίτι της, σχεδόν άναίσθητη.

— Κύριε διευθυντά, έπτε ο άστυνομός, το άέριο άρχισε να βγαίνει από τό πηγάδι. Ο 'Οσκάρ κι' ο Γιόχαν χάθηκαν. Νά κ

Ο λόρδος Μάρκσον μπήκε στο γραφείο του φίλου του Τζώρτζ Σμιθ χλωμός, με ύφος τρομοκρατημένου ανθρώπου. Ο Τζώρτζ Σμιθ, περίφημος ιδιωτικός ντεκτέιβ του Λονδίνου, τον κύτταξε με διαπεραστικό μάτι. «Επειτα, δείχνοντάς του την πολυθρόνα απέναντί του, τον ρώτησε το λόγο της επίσκεψής του.

Ο λόρδος Μάρκσον κάθισε κι' αναστενάζοντας, απάντησε στο φίλο του τον αστυνομικό: —Αγαπητέ Τζώρτζ, χτές το βράδυ μου συνέβη μία παράξενη περιπέτεια... Έρχομαι να ζητήσω τη βοήθειά σου για να με λυτρώσεις από ένα τρομαχτικό εφιάλτη... Θα σου αφηγηθώ την

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

νοχωριόμουν όμως αν έρχόσαστε... με ντόμινο! Δε θα εύρισκες τότε ευκαιρία να σ'ας προσφέρω το μαντά μου και να σ'ας γνωρίσω...
—Επειτα έγινε ξανά σοβαρή. Και τα μάτια της γέμισαν από φόβο.
—Θα ήθελα να έμενα μαζί σας ως τα ημερώματα, μου ξαναπείτε. Η νύχτα με τρομάζει... Μα όχι, όχι!... Καλλίτερα να χωριστούμε...
—Κι' η Βίβιαν Κάριον, τραβώντας το χέρι της απ' το δικό μου, ανέβηκε τις σκάλες. Όταν έ-

το πράσινο ντόμινο του είχε φανή σαν μυστηριώδες πρόσωπο...
Ο Τζώρτζ Σμιθ, πάντοτε άπαθής, πήγε στο «Σεμίραμις Πάλλας», μαζί με το λόρδο Μάρκσον. Οι δυο γυναίκες είχαν μεταφερθεί στο νοσοκομείο. Ο ντεκτέιβ δεν θέλησε να επισκεφθεί την ματωμένη κάμαρα της Αμερικανίδας. Η πρώτη του δουλειά ήταν να αρχίσει λεπτομερής έρευνα στις αποσκευές της Βίβιαν Κάριον.

Ο λόρδος Μάρκσον παρακολουθούσε τις κινήσεις του φίλου του, σιωπηλός. Τι ζητούσε να βρή ο Τζώρτζ στις αποσκευές της ξανθιάς ασιδού; Ο Μάρκσον δεν άργησε να το μάθει. Είδε το ντεκτέιβ να δαγάζει απ' τη δαλίτσα μία δερμάτινη τσάντα γεμάτη από αλλοπρόσλλα πράγματα. Η Βίβιαν Κάριον είχε κρύψει μέσα εκεί σαχτυλίδια, βραχιόλια, τρία ρολογάκια χεριού, καθώς κι' άλλα πολυτίμα πράγματα... Ο Τζώρτζ Σμιθ τα εξέτασε ένα προς ένα. Κι' όταν βεβαιώθηκε ότι τα χρυσάφια ήταν διαφορετικού μεγέθους κι' ότι δεν μπορούσαν να ήταν της Βίβιαν Κάριον, κύτταξε το φίλο του και με θριαμβευτικό ύφος του είπε:

—Η σκοτεινή περιπέτειά σου, αγαπητέ μου Μάρκσον δεν είναι τίποτ' άλλο. Είναι κοινή ιστορία κλεπτομανίας.

Το πράσινο ντόμινο

Ιστορία μου με τον πιο όμορφο τρόπο...

«Χτές το βράδυ πήγα στο «Σεμίραμις Πάλλας» για να πιά ένα ούσικο με τον λόρδο Στάνλεϋ και να τον πάρω. Επειτα να πάμε σ' ένα θέατρο του Πικαντίλλυ. Δεν του είχα τηλεφωνήσει, γιατί ήξερα ότι θα τον εύρισκε εκείνη την ώρα. Φαντάζεσαι την έκπληξή μου, όταν είδα ότι στο «Σεμίραμις» δινόταν χορός μεταμφιεσμένων... Ετοιμαζόμουν να φύγω, γιατί δε μπορούσα να μείνω χωρίς ντόμινο, όταν ξαφνικά είδα μία νέα να κατεβαίνει τις σκάλες και να μου φωνάζει:

—Έχω ό,τι σ'ας χρειάζεται!... Μη φεύγετε! Και λέγοντας αυτά, μου πέταξε ένα μακρύ κόκκινο μαντά, που φορούσε πάνω απ' το πράσινο ντόμινό της. Ήταν νέα ξανθεία και γοητευτική, μεταμφιεσμένη σε νεαρό ακόλουθο της Αύλης των Βερσαλλιών...

Πήρα σαστισμένος το μαντά κι' εκεί που ετοιμαζόμουν να ευχαριστήσω την άγνωστη, εκείνη είχε χαθεί μέσα στο πλήθος. Σε λίγο, όταν ξαναδρέθηκα κοντά της, ξέσπασε σε γέλια καθώς με είδε τυλιγμένο με το μαντά της. Πριν προφτάσω να την ευχαριστήσω, φάνοις κοντά στο μπαρ άρχισε να μου λέει, σαν να θέλε να μου δώσει μία εξήγηση της έκκεντρικής συμπεριφοράς της:

—Μη ζητάτε να μάθετε το όνομά μου. Δε θέλω κι' εγώ να μάθω το δικό σας. Ζω αυτή τη στιγμή ένα όμορφο όνειρο... 'Ας μείνουμε άγνωστοι. 'Ελπίζω όμως ότι θα γίνουμε καλοί φίλοι. 'Ελάτε τώρα να χορέψουμε...

Και σφίχτηκε στην αγκαλιά μου.

Χορεύουμε μισή ώρα περίπου, όταν ξαφνικά συνέβη το πρώτο περιστατικό της ιστορίας μου. Η άγνωστη, εκεί που γελούσε, σώπασε απότομα. Και με μάτια γεμάτα φρίκη, στάθηκε και κύτταξε κάποιο πρόσωπο. Γύρισα κι' εγώ κι' άπο τη διέθυνση του βλέμματός της κατάλαβα ότι κύτταξε μία χοντρή κυρία μεταμφιεσμένη, κάπως κωμικά, σε Μαρία—Αντουανέττα...

—Τη γνωρίζετε; την ρώτησα.

—'Η νέα με το πράσινο ντόμινο δεν πρόσεξε στα λόγια μου. Κι' αναγκάστηκε να την ξαναρωτήσω. Αφηρημένη τότε κι' αναστενάζοντας μου απάντησε:

—'Αν την γνωρίζετε; «Οχι... Δεν έχω σχέσεις μαζί της... Ξέρω μόνο πως είναι μία ματαιόδοξη χήρα από το Σικάγο, με πολλά εκατομμύρια. Τη λένε κυρία Μπλουμνστάιν... Ταξίδευε μαζί της από τη Βενετία στο Λίβερπουλ. Φτάσαμε χτές το πρωί. Κι' από συμπαινώση ήρθαμε κι' οι δυο στο ίδιο ξενοδοχείο. Μα τι μας νοιάζει για τη χήρα... 'Ας συνεχίσουμε το χορό μας...

—'Η άγνωστη με τράβηξε κι' άρχισε να χορεύει μαζί μου σαν τρέλλη. 'Επειτα δέχτηκε να της προσφέρει σαμπάνια. Κι' όταν γνωρίστηκα, μου φανέρωσε ότι τη λέγανε Βίβιαν Κάριον, ότι έρχόταν από την 'Ιταλία κι' ότι θα τραγουδούσε σε λίγες μέρες στο «Κόβεντ-κάρντεν»...

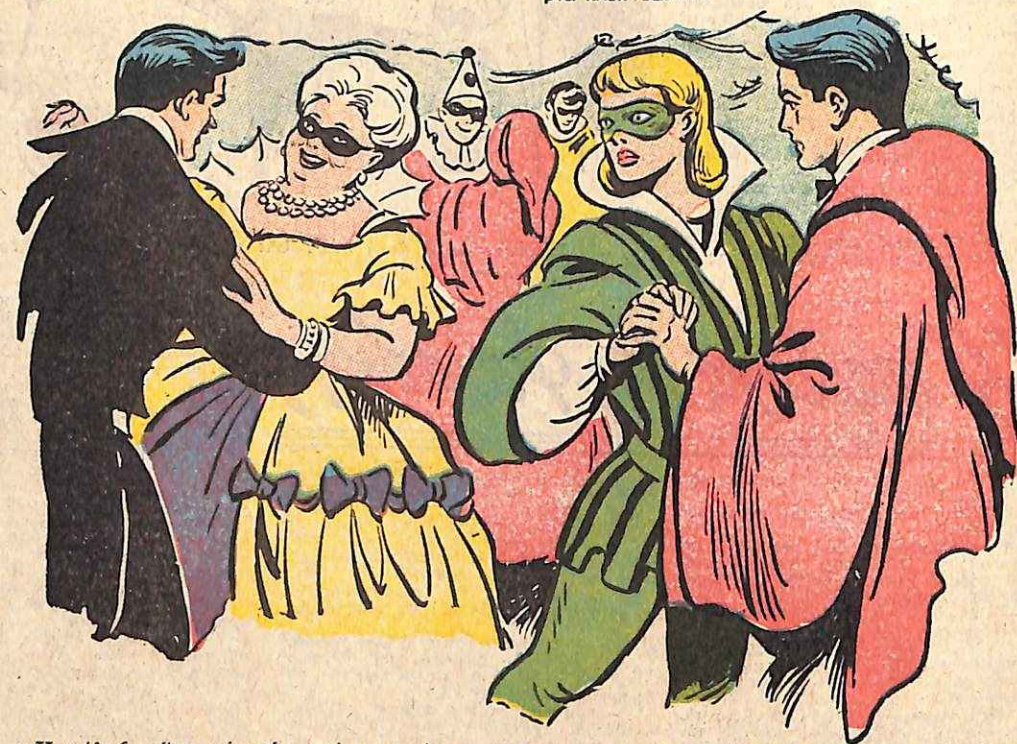
—'Η κυρία Μπλουμνστάιν με συντροφιά από εύμοιους νέους ήρθε και κάθισε στο πλαϊνό τραπέζι. Η Βίβιαν έκανε πάλι το γέλιο της. Και κυττάζοντας την 'Αμερικανίδα μου ψιθύρισε:

—'Ας ξαναγυρίσουμε στο χορό...

Δέχτηκε να ικανοποιήσει την ιδιοτροπία της σκανδαλισμένης από τον ξαφνικό φόβο της, κάθε φορά που αντίκριζε την χήρα. Προχώρησε μαζί της ως την έξοδο του μπαρ. 'Εκεί όμως την είδα να σκύβει και να παίρνει κάτι, που έλαμψε καθώς το έκρυβε μέσα στο άσπρο γαντί της. 'Επειτα, με άπρόσμενη ευθύμια μ' ευχαρίστησε. Και την ώρα που ετοιμαζόταν ν' ανέβη στο διαμέρισμά της, στην άρχη της σκάλες, της έδωσε το κόκκινο μαντά της.

—Θα ξαναδωθώμε... τη ρώτησα.

—Ναι, μου δώτανε. Έχω τη διέθυνσή σας στο επίκεντρο που μου δώσατε στο μπαρ... Θα σ'ας γράψω ή θα σ'ας τηλεφωνώ μάχι απ' αυτές τις μέρες. Δεν ξέρετε πόσο είμαι ευχαριστημένη από τη συντροφιά σας. Θα στε-

«Κατάλαβα ότι κύτταξε μία χοντρή, κυρία μεταμφιεσμένη, κάπως κωμικά, σε Μαρία—Αντουανέττα...».

φτασε πάνω μ' αποχαίρετση και χάθηκε... 'Η ώρα ήταν ακριβώς μεσάνυχτα...

—Σήμερα το πρωί, όμως, ξυπνήσα απ' το άδικο κοουδούνισμα του τηλεφώνου. Ζαλισμένος απ' τον ύπνο, πήρα το ακουστικό... Μου τηλεφώνουσε η Βίβιαν Κάριον!... 'Η φωνή της ήταν πνιγμένη από άγνια.

—Κυρία Μάρκσον!... μου φώναζε. Βοήθεια!...

Σώστε με!... Βοήθεια!...

—'Επειτα άκουσα ένα ρόχο θανάτου και το βαρύ γούδοπο ενός σώματος, που έπεσε.

—Τρελλός από φρίκη, πήρα ένα ταξί κι' έτρεξα στο «Σεμίραμις Πάλλας». Φαντάζεσαι την έκπληξή μου, αγαπητέ μου Τζώρτζ, όταν έμαθα ότι λίγη ώρα πριν είχε συμβη διπλό έγκλημα! 'Η χήρα Μπλουμνστάιν είχε δολοφονηθεί την ώρα που κοιμόταν. Πλάι της, κρατώντας το ακουστικό του τηλεφώνου, κοιτόταν νεκρή η Βίβιαν Κάριον με μία πληγή στο στήθος. Όλα τα κομμάτια και τα μαργαριτάρια της πλούσιας 'Αμερικανίδας είχαν εξαφανιστεί μαζί με το δολοφόνο...

—Για μένα, Τζώρτζ, η υπόθεση αυτή παρουσιάζεται σαν ένα σκοτεινό αίνιγμα!...

—'Ο Σμιθ, πριν δώσει μία απάντηση στο λόρδο Μάρκσον, του ζήτησε να του διαφωτίσει γρήγορα μεία: Πώς ήταν δηλαδή ντυμένη η 'Αμερικανίδα, τι υπέθετε ότι ήταν το μεγαλύτερο πράγμα, που είχε πάρει από κάτω η Βίβιαν και τι έσημαιναν τα λόγια της, όταν τον αποχαίρετοσε...

—'Ο λόρδος Μάρκσον του περιγύρισε τότε την άμφορι της χήρας και πρόσθεσε ότι του είχαν κάνει έντυπωσι τα μαργαριτάρια της... 'Όσο για το μεγαλύτερο αντικείμενο, που είχε βρή η Βίβιαν Κάριον, υπέθετε ότι ήταν κάτι σαν κλειδί. Για τα λόγια της όμως, τη στιγμή που τον αποχαίρετοσε, δεν μπόρεσε να του δώσει καμμία εξήγηση. Από την αρχή ως το τέλος η νέα με

Η Καθαρά Δευτέρα

Και τα 'Αθηναϊκά Κούλουμα

του έρειπωμένου ναού, άπλωναν κατά γής τα νηστήσιμα φαγητά τους και γιόρταζαν το τέλος της 'Αποκριάς. 'Ετσι με τον καιρό οι κολάνες έγιναν «κούλουμα» και αργότερα η ονομασία γενικεύτηκε σ' όλη την 'Ελλάδα.

Τα κούλουμα δημιουργήσαν γραφικά έθιμα γεμάτα χαρά, ζωή και ελληνικό χρώμα. Πολλά από τα έθιμα αυτά έθιμα ζουν ακόμα, ιδίως στις μικρότερες πόλεις και στα χωριά. 'Αλλα όμως έδωσαν και ζουν μονάχα στα μυστικά και νοσταλγικά βάθη της μνήμης μας.

Στα Κούλουμα υπάρχουν ακόμα μερικοί μασκαράδες, αλλά χωρίς μάσκες. Είναι λυπημένο, γιατί τη μέρα αυτή κηδεύουν άθλιο κι' έλειντο στις Κολάνες τον κακομοίρη τον Καρνάβαλο! Τι περίεργο όμως! 'Αμέσως μετά την κηδεία του παρηγοριούνται μ' ένα άγριο φαγοπότι. Χορεύουν και χαλούν τον κόσμο με τις πτίτζες και τα νταούλια. Την εποχή της πρώτης βασιλείας, έπαιρναν μέρος στην πανθηναϊκή αυτή γιορτή και οι έπίσχοι. 'Ο βασιλιάς 'Οθων έρχόταν καβάλλα πάνω στο άσπρο αλόγο του, με την άσπραφερή ελληνική φορεσιά του, έχοντας στο πλαί του την 'Αμαλία ντυμένη βλάχικα. Πίσω ακολουθούσαν καμαρωτοί οι φουστανελάδες της φρουράς, μαζί με τους ήρωικούς καπεταναίους του 21.

Ο λαός υποδεχόταν τους βασιλιάδες με ζητωκραυγές, με διολιά και έθνικά άσματα. 'Υστερα σπινόταν ο χορός.

Επίσης και στα Φάληρα μαζεύονταν πολλοί κόσμος και γιόρταζε χαρούμενα τα Κούλουμα. 'Όσοσο στην ιστορία αυτής της γιορτής υπάρχει και η θλιβερή Καθαρά Δευτέρα του 1844. 'Εκεί που ο κόσμος γιόρταζε και γλέντοκοπούσε, έφτασε ξαφνικά μία πολυάνθρωπη πομπή από πεινασμένους και μισόγυμνους, που κρατούσαν μαύρες σημαίες. 'Ηρθαν για να τους δει ο βασιλιάς και οι έλευθεροι 'Ελληνες να τους λυπηθούν, που ήταν ακόμη πρόσφυγες και που οι δύστυχες πατρίδες τους στενάχναν κάτω από το ζυγό των 'Αγερητών. Πάνω στα μαύρα λάβαρα ήταν γραμμένα: «Οι σκλάβοι Κρητικοί κι οι Μακεδόνες. 'Επί ποταμών Βαθυλόνος έκασσασμεν και έκλαυσσμεν εν τω μνηστήρι ήμιας την Σιών...»

Η θλιβερή αυτή εκδήλωση σκόρπισε σ' όλους το ρίγος της συγκινήσεως. Το γλέντι σταμάτησε. Λαός κι' έπίσχοι γύρισαν στην 'Αθήνα περίλυποι.

Στη Ρούμελη οι μητέρες ξυπνάνε τα παιδιά τους και τα νίβουν με κρασί...

Στις επαρχίες τα Κούλουμα γιορτάζονται με πολύ γραφικά έθιμα. Στη Ρούμελη, μόλις ξημερώση η Καθαρά Δευτέρα, οι μητέρες ξυπνάνε τα παιδιά τους και τα νίβουν με κρασί. 'Επειτα τους δίνουν να φάνε κουκιά «δρε-χτάρια». Τα ξεφλουδισμένα αυτά κουκιά δίνονται στα μικρά για να τα προφυλάξουν από κάθε κακό.

Στην 'Υπάτη, τον παλιό καιρό, το βράδυ της Κυριακής της Τυροφάγου, όταν το δείπνο και το γλέντι πηγαιναν να τελειώσουν, χορός από γυναίκες έκλεινε την αποκριτική διασκέδαση με το έξης δημοτικό τραγούδι:

«Τ' άκουτε τί παράγγειλε η Καθαρή Δευτέρα;

Τ' άκουσατε, μωρ' οδλές; Πέθαν' ο Κρέος πέθανε, ψυχομαχεί ο Τύρος».

Σηκώνει ο Πράσος την ούρα κι' ο Κρέος (μυδας) το γένειο.

Μπαλώστε τα σανκουλία σας, τροχίστε τις (λεπίδες,

και στον τρανό το πλάτανο, να μασούμε στε- (νούλια.

Τ' άκούσατε μωρ' οδλές; Για λάχανα, για ρουβές...».

Σε μερικά χωριά της Μακεδονίας, το βράδυ της Τυρινής, πηρείται το παλιό έθιμο «Μετανοίας». 'Ο κόσμος πηγαίνει στην εκκλησία κι' αφού τελειώσει ο έσπερινός, οι Χριστιανοί κάθονται στα στασίδια κατά σειρά ηλικίας, με πρώτους τους παπάδες. 'Επειτα, ένας-ένας περνάει πρώτα από τους ιερείς και από τους νεογυρότερους και φιλάει τα χέρια τους, ζητώντας συχώρεσι.

Τη νύχτα η αλληλοσυγχώρεση αυτή γίνεται μέσα στα σπίτια μεταξύ συγγενών και φίλων. Οι γυναίκες δίνουν γλυκά και χρήματα στα μικρά παιδιά.

Στα Νάουσα της Μακεδονίας, τη νύχτα της Τυρινής προς την Καθαρά Δευτέρα, δεν αφήνουν ούτ' ένα αυγό να ξεφυτρήσει μέσα στο σπίτι. Τα θεωρούν ως γρουσουζίκια. 'Ακόμη και στα μικρά παιδιά.

Σε μερικά νησιά της 'Ελλάδας, μόλις ξημερώση η Καθαρή, οι νοικοκυρές καθαρίζουν με μία παπατσούρα τα λείψανα του πασχαλινού τραπέζιού και φέρνουν τους μεζέδες της Σαρακοστής. 'Ετσι περνούν από το ένα καθαρώς στο άλλο, πλέοντας μέσα στο κρασί,

πιστοί στο δόγμα της 'Εκκλησίας, που αφήνει με τόση κατανόηση το εύλογημένο κοκκινέλι, παρηγοριά για τη νηστεία. 'Ο ταραμάς με το φιλοκομμένο κρεμμυδάκι, τα εζυδάτα χταπόδια και οι σουπιές είναι τα υποκατάστατα του κρέατος και του τυριού. Και σαν να μην έφταναν οι λαχταριστοί αυτοί μεζέδες, έρχονται τα χάβαρα κι' οι άχνοι.

Μην νομίζετε όμως, όπως θα ήταν λογικό, πως η Σαρακοστή αρχίζει με πολλή λιτότητα και νηστεία στα μοναστήρια. Μέσα σε τεράστια καζάνια βράζουν φασόλια λευκά και νόστιμα, με δλοστρόγγυλες και παχουλές μαύρες έλνες, που φαίνονται μέσα στο χόχλο το άνακατεμα, σαν μαύροι καλόγεροι, που χοροπιδούν με λευκόςαρκες κοπέλλες!

Ετσι με το πλήθος των ζουμερών έλθαν μέσα στα φασόλια καταστρατηγείται η απαγόρευση του λαδιού. Μα το σαρακοστιανό φαγοπότι των καλογέρων δεν τελειώνει με τη νόστιμη φασουλάδα.

Μέσα σε μεγάλα πέτρινα γουδιά, οι άγιοι κοπανίζουν μαύρο χαβίρι με λεμόνι. Λίγο παραπάνω μέσα σε έφυλινες γαβάδες, μεγάλες σαν ποτήριες αλόγων, φτιάνεται η ταραμοσαλάτα. Σε βαθείς τσουκάλες βράζουν άστακοι με το δικό τους θαλασσόνηρο, για να μη χάνουν τη νοστιμάδα τους. Μυρωδάτος χαλβάς στο σουσαμιάι ετοιμάζεται μέσα σε ταψιά, αυγοτάραχα τηγανίζονται με σουσαμόλαδο, κόκκινα σαν το κοράλλι και σπαρταριστά σαν ψάρια. Κάπαρες του βουνού, άγριολάχανα, πίνες ψημένες με λεμόνι στη θράκα και καλαμαράκια παραγεμιστά.

Όλη η επί της γής εύλογία του 'Υψίστου επιστρατεύεται, για να τυνώσει τους φτωχούς καλογέρους να βαστάξουν τη σαρακοστιανή νηστεία.

Βαρέλια σαν θηρία ανοίγουν και χύνουν το άφρισμένο αίμα τους μέσα σε μαστραπάδες, για να μεταγγισθούν σε μεγάλα έφυλινα τάσια, που μοιάζουν σαν πηγάδια. Και όταν όλα ετοιμασθούν, το σαρακοστιανό συμπόσιο αρχίζει με μία προσευχή, με μία ευχαριστία στον Πανάγαθο.

Ο ηγούμενος εύλογεί το κρασί και λέει στους ένοους:

—Κούλουμα σε μοναστήρι, άδειασέ μου το ποτήρι. Οίνος ευφραίνει καρδιάς!

Και τότε αρχίζει η καταλυκτική ψαλμωδία των άγγέλων και των χερουβεϊμ, που ήταν φυλακισμένοι μέσα στα βαρέλια και βγήκαν για να εξαγνίσουν τις ψυχές των άγιων, να μπουν στη νηστεία λυτρωμένοι από τον Πειρασμό!

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΑΪΤΙΝΗ ΤΣΙΓΓΑΝΑ ΓΙΑΠΩΝΕΖΑ ΣΠΑΝΙΟΛΑ ΑΡΑΚΙΝΑ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΡΙΑ ΑΜΑΖΟΝΑ ΜΑΡΚΗΣΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ ΤΟΥ 1900 ΚΑΟΥΓΚΕΡΑ ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ 1900 ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΑ

Μασκαρευτήτε για να μάθετε ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΣΤΕ

ΟΙ ΑΠΟΚΡΙΕΣ δίνουν την ευκαιρία στους ανθρώπους να μασκαρευτούν, δηλαδή να εμφανιστούν διαφορετικοί από ό,τι είναι. Δείχνουμε έτσι εκείνο που θα επιθυμούσαμε να είμαστε. Φανερώουμε, μ' απλούστατα λόγια, τις βαθύτερες τάσεις μας, το χαρακτήρα, την προσωπικότητά μας. Αυτό υποστηρίζουν οι ψυχολόγοι.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι σας πηγαίνουν σ' ένα κατάστημα όπου βρίσκονται όλων των ειδών τα αποκριάτικα κοστούμια. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε. Ας υποθέσουμε ακόμη ότι ένας ψυχολόγος βρίσκεται κρυμμένος πίσω από μια κουρτίνα.

Νά, λοιπόν, ποιές θα είναι οι παρατηρήσεις που θα κάνει, ανάλογα με το κοστούμι που διαλέξετε.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πυργοδέσποινα. Είσατε σκλάβο της καθημερινής ζωής και γι' αυτό βρίσκετε ξεκούραση φτιάχνοντας δνείρα, στα οποία βλέπετε πως δεν κάνετε τίποτα και πως σας τα φέρνουν όλα στο χέρι.

Ταϊτινίη. Είσατε όπως ένα αλλογο δεμένο πίσω από ένα φράχτη. Κατέχετε από έντονα έρωτικά πάθη και θέλετε να παραδοθήτε σ' αυτά, καταπατώντας όλες τις προλήψεις.

Τσιγγάνα. Έχετε ορμητικό χαρακτήρα και σας αρέσει η ποικιλία. Σας βασανίζει πάντα η ιδέα, ότι δεν είσατε ελεύθερη όσο θα επιθυμούσατε.

Γιαπωνέζα. Έχετε ρομαντικό κι' ονειροπόλο χαρακτήρα. Σας αρέσουν τα λεπτά και όμορφα πράγματα. Η ρουτίνα της καθημερινής ζωής σας κουράζει και σας απογοητεύει.

Σπανιόλα. Είσατε φλογερή αλλά και ταυτόχρονα συγκρατημένη. Αυτή η αντίθεση δίνει κάποια τραχύτητα στον χαρακτήρα σας.

Τί δείχνουν τα αποκριάτικα κοστούμια

Σας αρέσουν οι ανέσεις και βλέπετε στη σπατάλη. Ο ρόλος της μοιράας σας γοητεύει.

Αρακίνα. Είσατε σοβαρή, αυστηρή και ισορροπημένη. Δεν κάνετε τρέλλες. Κι' ωστόσο, θα θέλατε πολύ να ξεφύγετε από την τάξη που έχετε βάσει στη ζωή σας. Αλλά σας λείπει το θάρρος.

Μπαλαρίνα. Έχετε πρόσχαρο και πολύ γυναικείο χαρακτήρα. Σας αρέσει ο θαυμασμός και οι κολακείες. Η σκέψη σας πετάει από το ένα στο άλλο και τα αισθήματά σας δεν είναι πολύ σταθερά.

Θηριοδαστριά. Έχετε αδύνατο χαρακτήρα και κάνετε διαρκώς υποχωρήσεις. Δεν κατορθώνετε να συγκρατήσετε κοντά σας εκείνους που αγαπάτε. Κι' αυτό σας δημιουργεί πόθους εκδίκησης. Αλλά είσατε πολύ καλή για να μπορέσετε να τους πραγματοποιήσετε.

Αμαζόνα. Βρίσκετε τη σημερινή ζωή πεζή και μονότονη και προσπαθείτε να ξεφύγετε απ' αυτήν. Είσατε εγωίστρια και ανυποτακτη. Σας αρέσουν τα ταξίδια και οι περιπέτειες.

Μαρκήσια. Σας αρέσει η κοσμική ζωή, οι χοροί, τα θεάματα, η μουσική, το κομψό γνύσιμο, αλλά, δυστυχώς, βασικόσαστε στην ανάγκη να ζήτε πολύ περιορισμένα κι' αυτό σας απογοητεύει.

Καμαριέρα του 1900. Έχετε αυταρχικό χαρακτήρα και είσατε μανιακή για την τάξη. Η σύγχρονη ζωή δεν σας ευχαριστεί. Νομίζετε πως είσατε αναντικατάστατη και γι' αυτό φθείρετε χωρίς λόγο τον εαυτό σας.

Καουγκέρ. Είσατε δειλή και υποταγμένη. Σας λείπει ο αυθορμητισμός. Γι' αυτό φτιάχνετε διαρκώς δνείρα φυγής, που, όμως,

μένουν άπραγματοποιήτα.

Κυρία του 1900. Βασανίζεσθε διαρκώς από προβλήματα οικονομικά, κοινωνικά και επαγγελματικά και γι' αυτό ποθείτε μια ζωή πιο γυναικεία και πιο ήρεμη, μέσα σ' ένα περιβάλλον λιγότερο πεζό και περισσότερο καλλιεργημένο. Τις σύγχρονες ανέσεις τις βλέπετε με μεγάλο σκεπτικισμό.

Τσοπανοπούλα. Αγαπάτε τη φύση και την απλή και ήρεμη ζωή. Η επιτήδευσις σας ενοχλεί. Δεν βρίσκετε ευχαρίστηση στις σύγχρονες διασκεδάσεις.

ΑΝΔΡΕΣ

Κινέζος. Ζήτη σε διαρκή υπέρτασι και βασικόσαστε στην ανάγκη να παίγνετε γρήγορες αποφάσεις. Αυτό δεν σας εμποδίζει, όμως, ν' αγαπάτε τις τέχνες, τα γράμματα, τις επιστήμες και τη φιλοσοφία.

Μαρκήσιος. Τρελαίνεσθε για την κοσμική ζωή και είσατε πρόθυμος σε κάθε είδους υποχωρήσεις για να επιτύχετε. Η ελαστικότης σας είναι ιδίως μεγάλη στο οικονομικό ζήτημα. Ζήτη διαρκώς με συνδυασμούς και προσπαθείτε να επιτύχετε όχι με την αξία σας, αλλά με τις σχέσεις σας. Σας ενδιαφέρει μόνον η εντύπωση που προκαλείτε και γι' αυτό η μόρφωσί σας είναι επιπόλαιη και επιφανειακή.

Κλόουν. Είσατε κατά βάθος άτολμος και άπιστος. Κατορθώνετε, ωστόσο, να δείχνεσθε κοινωνικός και πρόσχαρος. Εργάζεσθε με μεγάλη ευνοηδισία και πρόσχαρο. Είσατε τόσο ειλικρινής, που ειρωνεύεσθε και τον ίδιο τον εαυτό σας για τα ελαττώματά του.

Λαθρέμπορος. Σέβεσθε τις γνώμες των άλλων, αλλά κάνετε πάντοτε του κεφαλιού σας. Οι κοινωνικοί τύποι σας ενοχλούν και κάνετε, ότι μπορείτε για να ξεφύγετε απ' αυ-

τούς. Διεκδικείτε με πείσμα τα δικαιώματά σας και δεν διατάζετε στην ελγολή των μέσων για να φθάσετε στους σκοπούς σας.

Ακλόουθος. Ζήτη ανάμεσα σε πολλές δυσκολίες και ονειρεύεσθε πάντα την ήρεμια και τη γαλήνη. Έχετε χαρακτήρα ποιητικό και ονειροπόλο. Δεν είσατε φτιαγμένος για τον άγωνα της ζωής.

Πειρατής. Ζήτη μέσα σε έχθρικό περιβάλλον και βασικόσαστε στην ανάγκη να κατανίγνετε τις ιδέες σας. Κατέχετε από έντονο πνεύμα ανεξαρτησίας. Σέβεσθε τους άλλους, αλλά δεν σκύβετε το κεφάλι μπροστά σε κανένα.

Ερημίτης. Ζητάτε παντού την αλήθεια και γι' αυτό γίνεσθε αντιπαθητικός. Κατέχετε, έξ' άλλου, από ένα σύμπλεγμα ευθύνης και νομίζετε πως δεν κάνετε εκείνο που πρέπει για να γίνετε καλύτερος.

Δανδής. Σας αρέσουν τα όμορφα πράγματα κι' η εύκολη ζωή. Αποστρέφεσθε τη βία και τις υπερβολές. Είσατε πάντα γλυκομίλητος και το μεγάλο σας πάθος είναι ότι θέλετε ν' αρέσετε σ' όλες τις γυναίκες. Αλλά οι κατακτήσεις σας είναι πολύ μικρότερες από ό,τι προσπαθείτε να τις παραστήσετε.

Πιερότος. Ζήτη έντατικά. Έχετε, ωστόσο, ευαίσθητη και τρυφερή ψυχή, αλλά προσπαθείτε να την κρύψετε σαν να επρόκειτο για άσπρη. Σας αρέσει να υποχωρώνετε τους άλλους. Κάπου-κάπου, όμως, γινώσαστε επιθετικός.

Απάχης. Δεν έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας, κι' αυτό σας κάνει ευερέθιστο και μάλιστα βίαιο. Αλλά οι εκδηλώσεις σας είναι παροδικές. Δεν έχετε ξεκαθαρισμένους σκοπούς και γι' αυτό τα δημάτα σας στη ζωή είναι άσταθα.

Αγορικός. Αποστρέφεσθε τις τεχνικές προόδους της εποχής μας: ραδιόφωνο, τηλεόφωνο, τηλεόρασι κτλ. Σας αρέσει η ήρεμη και απλή ζωή.

Τσιγγάνος. Έχθρεύεσθε όλες τις κοινωνικές συμβατικότητες και μόνο ο φόβος του γελούου σας κάνει να τις σέβεσθε. Μ' όλο που κατέχετε από τον πόθο της ελευθερίας, δεν έχετε την ψυχή επαναστάτου.

ΥΠΑΙΘΡΙΑ αποκριάτικα θέατρα

Συναγωνισμός καραγκιόζηδων

ΣΤΗΝ Εύρωπη, τα λαϊκά υπαίθρια θέατρα θριαμβεύουν τις Αποκριές και διαρκώς συμπληρώνονται και τελειοποιούνται.

Σε παλαιότερες εποχές τα υπαίθρια αυτά θέατρα είχαν μια μικρή σκηνή φορτωμένη σ' ένα κάρρο και λίγους καραγκιόζηδες, δούους χρειάζονταν για να παίξουν τις κωμωδίες τους, που ως επί το πλείστον ήταν αουτοσχέδιες. Τα θέατρα αυτά τώρα είναι τόσο καλά ωργανωμένα, που εκτός από τους ήθοποιους τους κομμάλοιν μαζί τους γάνους, γίγαντες, κορίτσια χωρίς χέρια, που κάνουν δουλειές με τα πόδια, γυμνασμένα θηρία, άρκους, μαϊμούς κλπ. Χάρης στην οργανωσί τους γυρίζουν από πόλη σε πόλη, πηγαίνυν σε πανηγύρια επαρχιών και τις Αποκριές, τότε πρποκάνουν και την εμφάνισί τους, προτιμών τις μεγάλες πόλεις.

Τυχαίνει όμως πολλές φορές τις Αποκριές, στον ίδιο τόπο να είναι σημενία δύο θέατρα το ένα κοντά στο άλλο. Εκείνοι στους οποίους βασίζει τις έπιβίδες της επιτυχίας του καζένα από τα θέατρα αυτά είναι οι ερεκλαμαδόροι του, όπως τους λένε. Είναι δύο άντρες, ο ένας γτεμένος κλόουν κι' ο άλλος με φράκο, κολάρο κι' άσπρη γραβάτα. Αυτοί στεκονται απ' το πρώτο ως το φράδο έξω απ' το υπαίθριο θεατρικό τους, διαλαλούν κι' εκθειάζουν τις διάφορες ατραξιόν και προσπαθούν να τραβήκουν κόσμο. Έτσι γίνεται μεταξύ των ρεκλαμαδόρων κάθε θεάτρου άγριος ανταγωνισμός. Εκείνος που είναι μασκαρεμένος ως κλόουν προσπαεί να κάνει κομικότερους μορφοισμούς και πιο άστεια παιχνίδια απ' τον ανταγωνιστή συνάδελφό του. Αλλά κι' ο δεύτερος, με το φράκο και το σκληρό κολάρο, αγωνίζεται έπος να σοφιστή τις πιο χυπητές εκδηλώσεις για να εκθειάσει τις ατραξιόν του θεάτρου του.

Τις Αποκριές του 1930, σε μια μεγάλη πλατεία του Παρισιού, είχαν έγκαταστήσει δύο τέτοια

θέατρα. Κι' όπως ήταν έπόμενο απ' το πρώτο άρχισε ο ανταγωνισμός μεταξύ τους. Ο κλόουν του ενός, γνωστός με το όνομα Φριζπουλέ, είδε ότι ο ανταγωνιστής του κατάρθανε να κάνει τους περιέρους να ξεκαρδίζονται μαζί του στα γέλια. Τότε έσκαμπηκε στο θεατρικό και σε λίγα λεπτά έμφανίστηκε μεταμφιεσμένος σε υπηρέτρια, με την απαραίτητη κλασσική σκουφίτσα κι' άρχισε έναν πνευματώδη φιλιππικό έναντιον των πειερών!

Το τέχνασμά του πέτυχε. Οι περιέρουι έγκατέλειψαν τον ανταγωνιστή του κι' επληοίσαν σ' αυτόν, βρίσκοντας μεγαλύτερη διασκεδάσι στα δικά του άστεια.

Τότε ο άλλος κλόουν, ο Κάσκου, όπως τον έλεγαν, μήπως κι' αυτός στο δικό του θεατρικό και έσκαμπηκε μεταμφιεσμένος σε πρροδέσση, με μια πολύ κομική σιτλή. Κι' οι περιέρουι πληοίσαν τώρα αυτόν.

Ο Φριζπουλέ, βλέποντας ότι νικήθηκε, έγινε άφαντος για λίγα λεπτά. Κι' όταν έσκαμπαρουοιάστηκε, ήταν μεταμφιεσμένος σε παραμάν και κρατούσε στην άγκυλιά του ένα όμοιομα μορού παιδιού, που προσπαούσε δθεν να το κομίση με άστεια και κομικά νουαντισματα. Με το τέχνασμα αυτό κατατρόπωσε τον αντίπαλό του.

Αλλά ο Κάσκου δεν ένοιούσε να μείνη νικήμένος. Τρύπωσε πάλι στο δικό του θεατρικό και σε λίγο έμφανίστηκε γτεμένος σαν λακές, με οι κοστολή άριστοκρατικού σπιτιού, κάνοντας πως έδινε γρηγορα και έπαικτικά πολλές μαζί διαταγές στους ανθρώπους του θεάτρου. Συγχρόνως κρατούσε στο χέρι του έναν φακέλλο. Κι' όταν, τέλος, τελείωσε με τις διαταγές, γύρισε στους περιέρους και φώναξε:

— Κυρίες και κύριοι, έχω την τιμή να σας αναγγείλω μια σπουδαία είδησι. Αυτή τη στιγμή έλάβαμε ένα τηλεόνημα από το προεδρικό μέγαρο, που μάς αναγγέλλει ότι η Αυτού Έξοχότης ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας θα μάς κάνει την τιμή να παρακολουθήση τη σημερινή μας παράσταση και θα φτάση σε λίγο!

Το κόλπο ήταν αποτελεσματικότατο! Κι' οι περιέρουι άρχισαν πάλι να συνωθούνται στην είσοδο του θεάτρου του.

ΚΙΝΕΖΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΚΑΟΥΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΔΑΝΔΗΣ ΠΙΕΡΟΤΟΣ ΑΠΑΧΗΣ ΑΓΡΙΟΣ ΤΣΙΓΓΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΣ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ

— Πέε, σε παρακαλώ, στους ά-
πάνω να κάνουν λιγώτερο θόρυ-
δο... Θέλουμε να κοιμηθούμε!...